

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

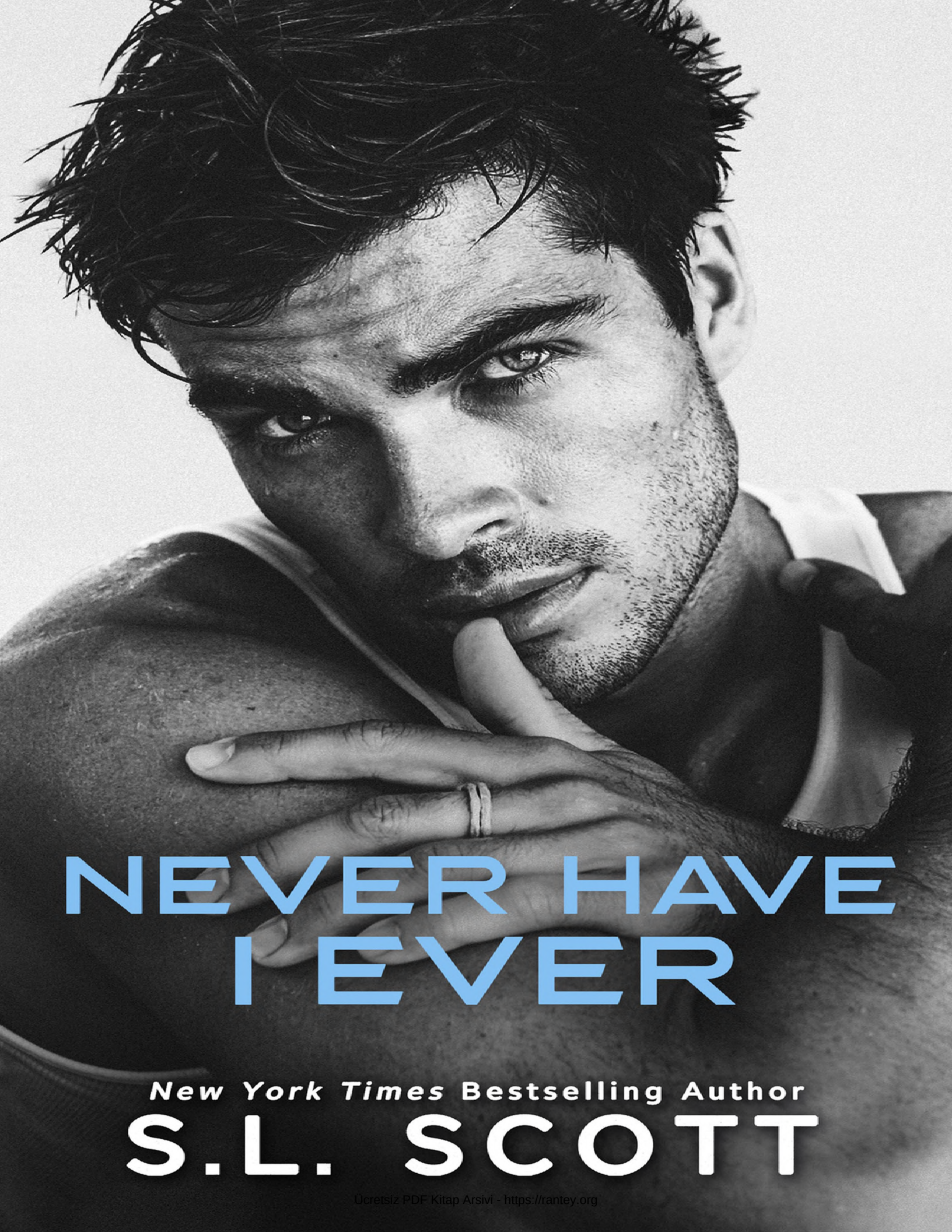
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEVER HAVE I EVER

New York Times Bestselling Author
S.L. SCOTT

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

NEVER HAVE I EVER

New York Times Bestselling Author
S.L. SCOTT

Telif Hakkı © 2024 by S.L. Scott

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) kapsamında izin verilenler dışında, bu yayının hiçbir bölümü yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez ya da bir veritabanında veya erişim sisteminde saklanamaz. Bu bir kurgu eseridir.

İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün bir ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Amerika Birleşik Devletleri'nde yayımlanmıştır. ISBN: 978-1-962626-22-4

*Bu hikaye için herhangi bir tetikleyici uyarı bulunmamaktadır. Ek bilgi için [web sitemi](#) ziyaret edin. Lütfen bu sayfanın spoiler içerdiğini unutmayın.

BENİ TAKİP EDİN

Yazılarını ve daha fazlasını takip etmek için S.L. Scott'ın web sitesini ziyaret edin:

www.slscottauthor.com

Tüm yayıncılık maceraları, ücretsiz kitaplar, eşantyonlar, hırsızlıklar ve daha fazlası hakkında bülten almak için:

<https://geni.us/SLScottNL>

Beni TikTok'ta takip edin:

<https://geni.us/SLTikTok> IG'de takip edin:

<https://geni.us/IGSLS>

Bookbub'da takip edin: <https://geni.us/SLScottBB>

S.L. SCOTT TARAFINDAN DA

Yazılarını ve daha fazlasını takip etmek için web sitesini ziyaret edin: www.slscottauthor.com

Tüm yayıncılık maceraları, ücretsiz kitaplar, eşantyonlar, hırsızlıklar ve daha fazlası hakkında bilgi almak için www.slscottauthor.com adresini ziyaret edin

S.L.'nin Facebook grubuna buradan katılın: [S.L. Scott Kitapları](#)

Okurlar tarafından "**Gelmiş Geçmiş En Romantik Kitap**" olarak adlandırılan ve çok satan bu kitabı okuyun. Biz Bir Zamanlardık şimdi Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZ.

[Bir Zamanlar](#)

Uluslararası sansasyon yaratan **Best I Ever Had**'i kaçırmak istemezsiniz. Bu kitap duyguları ve ruhun derinliklerindeki aşkıyla okuyucuları kendine hayran bıraktı. **Best I Ever Had** şimdi e-kitap, sesli ve ciltli olarak mevcuttur ve Kindle Unlimited'ta Ücretsizdir.

[Sahip Olduğum En İyi](#)

[Audible'daki Sesli Kitaplar - BURAYA](#)

TIKLAYIN Westcott Serisi (Tek Başına)

[Hayatım Üzerine Yemin Ederim](#)

[Geldiğini Hiç Görmedim](#)

[Sana Sahipken Veda](#)

[Etmeyi Unuttum](#)

[Asla Şeytandan Söz](#)

[Etmedim](#)

Everest Kardeşler (Tek Başına)

[Everest - Ethan Everest Kötü](#)

[İtibar - Hutton Everest](#)

[Doğanın Gücü - Bennett Everest](#)

[Everest Kardeşler Kutu Seti](#)

Karşı Koyması Zor Serisi (Tek Başına)

[Direniş](#)

[Hesaplaşma](#)

[Kefaret Devrim](#)

[İsyân](#)

Karga Kardeşler (Tek Başına)

[Spark](#)

[Tulsa](#)

[Rivers](#)

[Ridge](#)

[Karga Kardeşler Kutu Seti](#)

[DARE - Bir Rock Yıldızı Kahraman \(Tek Başına\)](#)

New York Aşk Hikayeleri (Stand-Alones)

[Seni Asla](#)

[Unutamadım](#)

[İstediğim Kişi Aşık](#)

[Çılgın](#)

[Head Over Feels](#)

[Her Şey Bir Öpücükle](#)

[Başladı](#)

Kingwood Serisi

[SAVAGE](#)

[SAVIOR](#)

[KUTSAL](#)

[ÇÖZÜM BULMAK](#)

[Kingwood Serisi Kutu Seti](#)

Cennetteki Playboy Serisi

[Playboy'a Aşık Olmak](#)

[Playboy'ı Kurtarmak](#)

[Playboy'ı Sevmek](#)

[Cennetteki Playboy Kutu Seti](#)

Tek Başına Kitaplar

[Sahip Olduğum En](#)

[İyi Şey Bir](#)

[Zamanlar Bizdik](#)

[Along Came Charlie](#)

[Missing Grace](#)

[Finding Solace Until](#)

[I Met You](#)

Aşk Sarhoşu Lost in

Translation

Bay Seksi ile Uyumak .

Sabah Zaferi .

ŞEYTANDAN BAHSET

Speak of the Devil için şimdi ön sipariş verin: [BURAYA TIKLAYIN](#)

Shane Faris'in kitabı geliyor!!

Bu kötü çocuk davulcunun hikâyesini kaçırmak istemezsiniz.

Ayrıca, Goodreads Okumak İstiyorum rafınıza buradan kaydedin: [Burada Okumak İstiyorum Rafı](#)

İÇİNDEKİLER

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37 Sonsöz](#)

[Shane Faris'in Kitabı Geliyor!](#)

[Marina'nın Kitabı](#)

[Sana Sahip Olduğumda](#)

[Bölüm 1 Giriş'i de](#)

[Beğenebilirsiniz](#)

[Hayatım Üzerine Yemin Ederim](#)

[Önsöz Hayatım Üzerine Yemin](#)

[Ederim Bölüm 1](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

HIÇ BİR ZAMAN

S.L. SCOTT

[S.L.SCOTT](#)

PROLOGUE

"AŞIK OLDUM."

O, ünlü bir rock yıldızı.

Ben, büyüklüğe tanıklık eden bir
ölümlüyüm. Sert karın kasları ve geniş
omuzlar.

Etten kemikten bir gitar tanrısı.

Hiç hayranı olmadım ama onun için olacağım. Bir
insan denizinin ötesinde, gözleri benimkilerle
buluştu.

Kismet.

Kader.

Ne dersek diyelim, onun için gerçek.

"Ne?" En iyi arkadaşım, "Müziğin sesi çok yüksek." dedi.

Kulak tıkacı takmış ve hâlâ şikâyet ediyor. Ona yaklaşırken gülüyorum ve
"Sahneде gitariste bak" diye bağıryorum. Tabii ki şarkı bitiyor ve erkek
arkadaşı da dahil olmak üzere herkes bana bakıyor. Umarım dönüştüğüm
kırmızının tonu en azından gururumu okşuyordur. Utancımдан kollarımı açıp
omuz silkiyorum. "Ne yani? Sanki o mükemmel değil mi?"

Ön sırada parmaklıklara dayanmış bir kadın "Evlen benimle, Laird!" diye bağıryor.

Laird.

Hayatımda hiç bu kadar güzel bir adam görmedim. Gömleksiz olması, bir
rock yıldızı olması ve harika müzik çalması mükemmelliğini daha da artırıyor.
Faris Wheel'in solisti bunaltıcı sıcağdan ve hepimizin Austin'de bir arada
olmasından bahsederken, benim dikkatim hala gitaristte.

Uzun boylu. Esmer. O kadar yakışıklı ki, böyle erkeklerin var olduğuna inanmak bile zor. Keşke makyajımı tazelemiş olsaydım ama konserden önce vakit yoktu. Bu yüzden terledim, boncuklar şakaklarımdan aşağı yuvarlandı ve manzaranın tadını çıkardım . . . Yani müziğin.

Marina, "Tam senin tipin." diyor.

Biramdan bir yudum aldım ve kıkırdadım. "Öyle." Hayal gücümü serbest bırakmadan önce, bu görkemli adamın performansını izlemek için dönüyorum. Bakışları benimkilere kilitleniyor, yemin ederim. Beni seçiyor, beni büyüsü altına alıyor. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken ve boğazım kururken, olduğum yerde sersemlemiş bir halde başka tarafa bakamıyorum.

Marina yanıma çarparak, "Sana mı bakıyor?" diye soruyor. "Tanrım, umarım öyledir."

Şarkı bittiğinde mikrofona doğru ilerliyor. Biletleri tükenmiş konseri dolduran kalabalığın arasında göz göze geliyoruz. Beni yere seren öldürücü bir gülümsemeyle beni işaret ediyor ve "Kaderle bir randevumuz var, bebeğim" diyor.

Ve sonra davullar devreye girer.

Poppy Stanfield

"NE ARZULUYORSUN?" Laird Faris başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor, gözleri ağızıma dikilmiş, sanki onunla neler yapabileceğini hayal ediyor. "Sana ne istersen veririm bebeğim."

Sabahın üçü hayatınızı değiştirecek kararlar almak için en iyi zaman değildir. Neyse ki cevabı biliyorum. "Sen."

"Ben seninim." *En azından bu gece için.*

Gözlerimi kapatarak onu içime çekiyorum ve bu anın tadını ciğerlerimin derinliklerinde çıkarıyorum. Bu yarın yapabileceğim bir şey değil, bu yüzden durumdan sonuna kadar yararlanıyorum. Öpülüyorum, tatlı basınç dilinin her darbesiyle daha da sertleşiyor.

Eğer bu rock yıldızıyla sadece bir gece geçirirsem, sabah seçimlerimin sonuçlarına katlanacağım.

Uzaklaşıyor, gökyüzünü bile gölgede bırakabilecek delici mavi gözleri benimkilerle buluşuyor. Yanaklarına batan gamzelerin en hafifiyle noktalanan sırtışında saf bir eğlence var. "Parçası olmak istediğim bir plan hazırlıyormuşsun gibi görünüyorsun," diyor, elinin tersiyle

Elimi boynumun yan tarafına götürdüm ve tüylerim diken diken oldu.

Bakışlarının vücudumda gezinmesine izin verirken bakışlarının yoğunluğu altında kıvranıyorum, beni saatlerdir yatakta çıplak tutmasına rağmen çölden yeni gelmiş bir adam gibi içime çekiyor. Kalbim daha hızlı atıyor ve nefesim hızlanıyor. Benden bir tepki almasının bu kadar kolay olmasından neredeyse nefret ediyorum ama aynı zamanda hoşuma da gidiyor.

"Benimki ne kadar?" Onunla alay etmekten hoşlanıyorum, belki de çok fazla, ama o kadın avcısı gülümsemesi beni her seferinde etkiliyor.

"Ben varım." Beklediğim kahkaha ondan gelmiyor, ama kendini bacaklarımın arasına yerleştiriyor, bu da bir kazanç gibi hissettiriyor.

Küçük bir değişim ve tekrar bir araya geliyoruz. Dalmaya cesaret etmek cazip geliyor, ama henüz tüm hislerimi kaybetmedim. "Bir prezervatife daha ihtiyacımız var."

Gözlerinde karanlık parlıyor, göz bebekleri büyüyor. Capitol Otel'e giderken aldığımız kutuyu bulmak için yataktan atlarken derin bir nefes vererek yer değiştiriyor. O yolculuk, daha önce yaptırdığımız uyumlu dövmelerden prezervatif, şişe su ve daha fazla bira için bir markette durmaya kadar kaprislerle dolu bir bulanıklıktı. İyi vakit geçirmek için gerekenler.

Aramızdaki çekim anlıktı, kimyamız inkar edilemezdi ve istediğimizi yapma özgürlüğü pervasızca heyecan vericiydi. Faris Wheel grubunun ünlü gitaristiyle tanışana kadar katıksız mutluluğun nasıl bir his olduğunu unutmuştum. *Ve onu koklayana kadar.* Bu adam neyle yıkanıyor bilmiyorum ama sarhoş edici.

Sabırsızlığım beni ele geçiriyor, onu tekrar içimde hissetme ihtiyacı çok fazla geliyor. Çarşafı yatağın ayak ucuna atıyorum ve ona ilham vermek için dirseklerimin üzerinde yükseliyorum, "Seni istiyorum."

"Siktir et." Kutuyu alıyor ve bana dönüyor. Vücudunun mükemmelliğine hayranım - sekiz sert karın kası, iştahıyla ününe rakip olan omuzlar ve her ikisini de kaplayan renkli dövmelerle kaslı kollar. Ona dokunmak, her sert kas tepesini hissetmek ve bu adamın yarattığı his vadilerinde kaybolmak için sabırsızlanıyorum. *Tekrar.*

Ama beni en çok etkileyen onun çarpıcı mavi gözleri. Birkaç günlük kırışıqlarla kaplı güçlü çenesi ve benimkini onunkine çağırان dudakları, bir geceden fazla sürebilseydik nasıl olabileceğini aptalca hayal etmeme neden oluyor.

Yatağa tırmanıyor, sahnenin ortasına yerleşiyor, benim için hazır. "Buraya gel."

Üstüne binmek için hareket ediyorum, bakışlarımı kilitliyorum ve sonuna kadar kaldırmadan önce avuçlarımı göğsüne bastırıyorum. Hiç vakit kaybetmeden girişime yerleşiyor. Az önceki çılgınlık gitmiş olsa da aramızdaki sıcaklık devam ediyor. Göğüslerimi sıkarak için uzanıyor ve meme uçlarıma nazikçe dokunarak onları canlandırıyor, tüm vücudumu uyandırıyor. Aşağıya inmek, ihtiyacım olanı almak ve havai fişekleri kovalamak çok cazip geliyor.

Yapmıyorum çünkü bu sona doğru acele etmek için çok iyi hissettiriyor. Yavaşça ilerliyorum, kendimi onun üzerinde santim santim alçaltıyorum. Gerilme, yanma, beni tamamen doldurmasının ezici hissi.

Ben onun üzerinde sallanırken inleyerek, "Bu mükemmel," diyor.

Vücutlarımız birlikte ve birbirlerine karşı hareket ediyor. Alıyorum ve veriyorum. Ben kalkıp inerken o o kadar sert itiyor ki daha fazla dayanabileceğimden emin değilim. "*Laird*." Adı ağzımdan dökülüyor, bedenlerimizin bir araya gelip ayrılma ve tekrar bir araya gelme sesleri arasında hüznü bir şekilde. Tırnaklarımı göğsünün üzerinde gezdiriyorum, yeni kalıcı sanatını kaplayan plastiğin kenarına çarpıyorum, gözlerimi açmama ve daha önce yaptığımız şeye hayran kalmama neden oluyor.

Omzuma doğru nefes alıyor, sonra beni oradan öpüyor. "Bu iyi geldi mi, bebeğim?"

"Durmayın. Lütfen."

Yüzündeki ifadeye sınırsız bir duygu hâkim oluyor ve beni öyle sert bir hamleyle karşılıyor ki nefesim kesiliyor. Diğer elini göğüslerimin arasından karnıma doğru takip ederken kalçamı sıkıca kavıyor. Parmaklarının ucu bacaklarımla arasına indiğinde nefesim hızlanıyor ama beklentiyle kendimi tutuyorum.

Ben sallanmaya devam ederken o oturuyor, beni kendine yakın tutuyor, daha fazlası için duyduğum acı beni tüketiyor. Ruhumu içine çekip beni bütünüyle yutarken burnunun köprüsü çenemin tepesinde geziniyor. "Nefes al, Poppy." Sıcak tenimde sadece bir esinti ama beni ona geri döndürmekte harikalar yaratıyor. "Benim için nefes al."

Sanki izne ihtiyacım varmış gibi. Nefes veriyorum ve sonra tekrar içeri iterken nefesimi tutuyorum. "Tanrım, evet." Ama başım dönüyor ve bacaklarımla arasındaki işkence gibi zevk, daha fazla dayanma isteğimi bastırıyor. "Tanrım, Laird."

Ağzı bir sonraki nefesimi alıyor, dili benimkine karışmış bir sığınak buluyor.

Öpüşüyoruz.

İtişiriz.

Sikişiriz.

İtme. Çekme. Kovalamaca ve kaçınılmaz düşüş. Gerçeklikten koparak kendimden geçiyorum, parlak ışıklar titreme bitene kadar her sinir ucumda dalgalanıyor.

Çözüldüğümde, onun kollarında jöle gibi oluyorum.

Ama henüz işi bitmedi.

Sıcak nefesi boynumun kenarını kaplarken göğsünden bir hırıltı yükseliyor. "Çok iyi hissediyorsun bebeğim. Çok iyi," diye inliyor, ben onun tamamlanmasına yardımcı olmak için öğütürken vücudunu benimkinin etrafına sabitliyor.

"Laird."

"Özür dilerim," diyor beni o kadar sert sikmeden önce, bir inilti içime doğru itiliyor.

Ona yapışıyorum, ellerimi sıcak tenine ve gergin kaslarına bastırıyorum ve sonra orgazmının akıntısına kapılıyorum. "Çok iyi," diye dökülüyorum kesik kesik nefeslerimin arasından. Arzuladığım ödülün peşindeyim ve bu sefer çok çabuk geliyor.

Benimle birlikte düşerken, dişlerini sıkarak inliyor, "Siktir."

Her şeyi.

Her şeyi.

O her şeydir.

Vücudum onun etrafına sarılmışken mutluluktan titriyor. Kendi bitirişini noktaladığında bir nefes daha çalınıyor, ardından bir "*Lanet olası mükemmellik*" daha geliyor ve bu sefer sırtımına neden oluyor.

Bana bakarak gülümsüyor ve bu gülümseme gözlerine ulaşan güzel hayranlıkla eşleşiyor. "İnanılmazsın, Poppy." Yüzümü kavırıyor ve kollarını açarak yana düşmeden önce beni bir kez daha öpüyor.

Sanki beni iki kez orgazm etmemiş gibi.

Sanki beni yaşayan en seksi kadın gibi hissettirmiyordu.

Sanki dudaklarına değen tek isimmiş gibi benim adımı söyleyebilir ve bundan sonra onsuz hayatta kalmamı bekleyebilirmiş gibi.

Bu gece eğlenceliydi, söylediği gibi inanılmazdı ama bir rock yıldızına aşık olmak aptallık olurdu. Daha önce de aptallık etmişim ama Laird'le bunun ne olduğunu bildiğimi sanmışım ve bir gecede anlaşılmış gibiydi. Ama geçen bir saat içinde bir şeyler değişti.

Ona aşık oluyorum.

Duygularımın karışmasına izin veremem. Bunun tek bir gece olmasından ve sonra düzenli hayatlarımıza geri dönecek olmamızdan nefret ediyorum ama ne olduğumuzu biliyorum. Laird Austin'de bir turne için benimle birlikte ama ben yarın New York'a döneceğim ve o da başka bir şehirde, başka kadınlarla çevrili olacak.

Neden bu kadar yetenekli olmak zorunda? Bana sadece bir hayran olmadığımı hissettirmek onun yöntemi gibi görünüyor, yine de ona aşık oldum. Ama gerçeği biliyorum ve bunun çarpıtılmasına izin veremem.

"Dövmelerine bayılıyorum," diye fısıldıyor. "Bunlar benim keşfetmem için saklanmış küçük sürprizlerdi."

Parmaklarımı saçlarına geçirerek gülümsüyorum. "Bazen onları unutuyorum ve benim için de sürpriz oluyorlar."

Kıkırdıyor. "Benimkilerin yarısının ne için olduğunu unuttum." "Arkalarında büyük bir anlam yok mu?"

"Biraz," diyor kaburgalarına vurarak. "Gitar yanımda. O benim ilk gitarımdı. Sahip olduğum ilk gitarın bir renderı." Eğilip kendi tasarladığı yeni sanat eserimin plastiğini öpüyor. "Bu sende en sevdiğim."

Yeni dövme hakkında ne hissettiğimi bilmek için onu görmeme gerek yok. "Bu benim de favorim."

"Seni mürekkeplerken bir kez bile irkilmedin."

Gülüyorum, kalça kemiğimdeki diğer üçünü ovuşturuyorum. "Bıçaklar daha çok acıtıyor."

Genellikle kıyafetlerimin altında saklı olan küçük dövmelerimi, artık her şeyeime sahip olan adama tamamen açık bir şekilde göstermek için uzanıyor. Nefesim sanki son nefesim tehlikedeymiş gibi tökezliyor. "Cesur bir seçim."

"Ne diyebilirim ki? Her birini hak ettim."

"Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ama . . ." Arkasına yaslandı ve hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni kendine çekti. "Senin ve cesur seçimlerin hakkında her şeyi öğrenmek istiyorum."

Zenginlerin özel aşçısı olmaktan bahsetmek benim için heyecan verici bir şey değil, eminim onun için de o kadar etkileyici olmayacaktır. "Gitmek zorundasın."

Şok onun yontulmuş yüzünü sarsıyor, kaşlarını birbirine yaklaştırıyor. "Beni kovuyor musun?"

"Ne? Hayır." Suçlama karşısında kafam karışmış bir halde dirseğimin üzerinde doğruluyorum. "*Bir dakika.* Tur için ayrılman gerektiğini kastetmiştim."

"Doğru." Yüklü bir nefes veriyor. Kolunu alnına sarkıtıp göz ucuyla bana bakıyor. "Uçak şu saatte kalkıyor"

Sabah onda."

Onu görememe fikri kalbimi deliyor. Laird'le birlikte olmanın büyüünün gün ışıyınca kaybolacağını bilmek dayanılmaz. Ve ben bu otel odasında yalnız olacağım.

İçimde hissettiğim paniği hafifletmeye çalışarak uzun, sakın bir nefes alıyorum. "Burası beni kolayca yüzüstü bıraktığın yer mi?" Kaprislerimin sonuçlarıyla yüzleşmeden önce daha fazla zamanım olduğunu sanıyordum. *Sanırım yokmuş.* "Sorun yok." Sanki temas beni rahatlatmış gibi uzanıp elimi koluna koyuyorum. "Benim için endişelenmene gerek yok. Sana sorun çıkarmayacağım."

Koluna dayanarak bana doğru eğiliyor. Gözlerinde gecenin neşesi yok. Onun yerine iliklerime kadar hissettiğim bir kasvet var. "Ya bela istiyorsam? Ya senin için endişelenmek istiyorsam?" Ne diyeceğimi bilemiyorum ama o biliyor. "Ya zaten istiyorsam?"

Gözlerinde gördüğüm endişe yüzünden kalbim sıkışıyor ama kendimi güçlü kalmaya zorluyorum. Kendime yalan söylemek ve bu bir veda değilmiş gibi davranmak uzun vadede yardımcı olmayacak. "Buna gerek yok, Laird. Zaman iyileşecek ve ben de bunu atlatacağım."

Parmaklarının uçlarını tenime yapışmış plastiğin üzerinde gezdiriyor, bölgeyi sıyırmaya dikkat ediyor. "Beni aşmak mı? Bu çok kötü."

"Bunu kastetmediğimi biliyorsun." Umudun ait olmadığı yerde büyümesine izin veremem.

"İstedığın kadar bu geceyi unutmaya çalış, bu dövme bir zamanlar aynı zamanda ve yerde var olduğumuzu her gün hatırlatacak." Bir gülümseme yanağını bölerken, yüzünde bir memnuniyet ifadesi belirliyor. "Hiç oyun oynar mısın, Poppy?"

Konunun değişmesi beni şaşırttığında düşüncelerim hala sarmal halindeydi. "Kolay bir şey. Söz veriyorum," diye ekliyor yanağını okşarken.

Ne düşüneceğim, hatta neye inanacağım konusunda kararsızım ama nereye varmaya çalıştığını görmek için ona ayak uyduruyorum. "Isırırım." Cevap olarak tatlı bir mırıldanma duyuyorum. "Ne oyunu?"

"Asla yapmadım." "Bu bir içki oyunu."

"İlk ben gideceğim." Çok ciddi görünüyor ve bu beni tedirgin ediyor. "Daha önce hiç bir kadın tarafından tamamen büyülenmemiştim."

Tamam. Kazanmak için oynuyor, kalbime ok atıyor. Laird eğlenmek için oynamıyor. *Tutmak için oynuyor.*

Kaburgalarımı öpmek için eğildi ve "Sıra sende." dedi.

İtirafı hâlâ dikkatimi dağıtıyor. Buna ne diyeceğim? "Daha önce hiç kimseden şu anda olduğum kadar etkilenmemiştim." Kelimeler sanki başından beri oradaymış gibi ağızından dökülüyor. *Hain dil*. "Mmm," diye mırıldanıyor, beyanatımın tadını çıkarıyor, sonra her birini öpmeden önce üç dövme. "Bunu sevdim."

"Dövmeler mi yoksa itiraf mı?"

Sırıttıyor. "İkisi de."

Ben de sırttım. "Senin sıran."

Ağızımın köşesine ulaşana kadar bana doğru kayıyor ve beni tekrar öpüyor. "Daha önce hiç kimseyle eşleşen bir dövme yaptırmadım."

Omzuna kazınmış şarkı sözlerinden birkaç gitara ve hayatından olduğunu tahmin ettiğim diğer sembollere kadar pek çok dövmesi var ama paylaştığımız dövme onun için çok önemli görünüyor.

Cesaretlendim. "Birine hiç bu kadar aşık olmamıştım." Sanki bir fark yaratacakmış gibi sesimi alçaltıyorum ve "Daha önce." diye ekliyorum.

Arkasına yaslanıp başını benimkinin yanındaki yastığa koyuyor ve gözlerini tavana dikeyor.

Hayır, çok mu ileri gittim?

Uzayan duraklama havayı beklentiyle kalınlaştırıyor. Bağlantımız vahşi ve güzeldi, yaşadıklarımın hiçbirisiyle kıyaslanamazdı. *Ama her şeyi kaybetmenin eşiğinde miyim?*

"Şimdiye kadar kadere hiç inanmadım," diyor, ben nefesimi tutmuş beklerken elini yüzünde gezdirerek, "şimdiye kadar kadere hiç inanmadım."

Onunlayken kismet gibi şeylere inanmak çok kolay. "Ben de hiç inanmadım."

"Bir tane daha var. Hiçbir zaman bir kadından benimle turneye gelmesini istemedim."

Kelimeler tereddüt ve *umutla* dolu. Ben ikincisine tutunuyorum.

"Bunu düzeltebilirsin, biliyorsun." Kalbim o kadar gürültülü atıyor ki beni duymayabilir.

Temkinli bir şekilde sırtttıyor. "Sence?"

"Denemeye değer." Ne diyorum ben? *Eğer sorarsa, gider miyim?*

Başımın tepesini öperken kollarının arasında yutuluyorum. "Yapsaydım ne derdin?"

"Evet." Kafamda ya da kalbimde bir şüphe olmadan.

Beni daha da yakına çekiyor, yüzünü saçlarıma gömüyor. "Poppy?" Adımı söylediğini duymanın cazibesi pişmanlığın sesinde kayboluyorum.

Kendimi destekliyorum, kalbim göğsümde taklalar atıyor.

"Evet?" "Benimle turneye gelmeni istemiyorum."

Yüzünü görebilecek kadar uzaklaşıp yakışıklı yüz hatlarında bana söylemediği bir şey olup olmadığını araştırıyorum. "Ne istiyorsun, Laird?"

Gözlerini sıkarak kapatıyor, sonra açıyor ve mavi şimşek gibi çakıyor. "Sen. Senin gibi biriyle hiç tanışmadım, daha önce hiç böyle hissetmedim."
_"

"Ne gibi?" Hiç yoktan bir şeyler yaratabileceğimize inanmak çok mu yanlış olurdu? Bir gecenin daha anlamlı bir şeye yol açabileceğine?

Tanrım, az önce bu adama aşık mı oldum?

"Seni kaybetmek istemiyorum."

Elimi yanağına koyarak onu öpmek için öne doğru eğildim. "Ben buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum."

"Sabaha kadar. Sonra kim bilir nereye gideceğiz. Nerede yaşadığımı bilmiyorum. Turun bundan sonra nereye gideceğini bilmiyorum. Sadece nereye gidersem gideyim seninle olmak istediğimi biliyorum."

Ve işte orada. Kalbi sergileniyor.

Kelimelerle vakit kaybetmeyecek kadar mutluyum, onu öpüyorum. Ama kendimi tutamayacak kadar başım dönüyor. "Önce dövmele, şimdi de bu. Sonra da bana evlilik teklif edeceksin." Gülüyorum ve sonra bir öpücük daha konduruyorum.

Ama dudakları kıpırdamıyor, sürdüğümüzü sandığım vızıltı azalıyor. Onu yanlış mı anladım? "Sorun nedir?"

"Bu kadar abartılı olabilir mi? İnsanlar daha çılgınca şeyler yaptı," diyor sanki bu fikri daha az gülünç kılıyormuş gibi.

Çenem gevşiyor ama sonra soruyorum: "Şu anda gerçek misin? Çok şey söylediğimizi biliyorum. Son birkaç saat içinde biranın ve hatta birbirimizin etkisi altındaydık, bu yüzden yanlış konuştuysan ya da ağzından kaçtıysa"
_"

"Daha önce nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum ama böyle hissediyorum." Ses tonundaki inanç beni doğruyu söylediğine inandırdı. İmkânı yok. *Olamaz.*

"Daha yeni tanıştık." Gülüyorum, şakanın içindeymişim gibi davranmaya çalışıyorum ama en az onlar kadar sahte geliyor. Bir yalanın arkasına saklanmaya bile çalışmıyor. "Şaka yapmıyorsun, değil mi? Bana bir şey söyle, Laird. Biraz açıklama.

Söylediklerini tekrarlar. İyi hissediyor musun?" Alnının sıcaklığını kontrol etmek için uzandım.

Göğsü kahkahalarla sarsılıyor ama ses ondan kaçmıyor. Elimi ellerinin arasına alıyor ve gülümsemesi onu ele veriyor. "Ateşim yok bebeğim. Sarhoş değilim. Yorgun bile değilim. Sadece ne istediğimi biliyorum."

"Ve bu ben miyim?" Hâlâ ona bakarken, "Sonsuza kadar mı?" diye soruyorum. "Eğer böyle bir şeye inanıyorsan, ben de inanıyorum."

Diğer elimi omzundan aşağıya doğru çekerek yeni dövmenin üzerine koyduğumda nazik davranıyorum ve kalbinin ses tonuyla aynı inançla attığını hissettiğimde gülümsüyorum. Birdenbire, keşkeler düşüncelerime sızıyor . . .

Ya haklıysa?

Ya daha fazlası için yaratılmışsak?

Ya birlikte olmamız gerekiyorsa? Ya ruh eşiysek?

Elimi tutuşu, onu asla geri alamayacağımı düşündürüyor. Sol elim olması da bu düşünceyi destekliyor. "Uyumak için birkaç saatimiz var," diyor. "Yedi saatten az bir süre sonra uçağa bineceğim. Eşyalarımı toplamam ve otel odamı boşaltmam gerekiyor. Trafiği de ekleyince havaalanına gitmek için fazla zaman kalmıyor ama seni yanımda istiyorum Poppy. Nişanlım olarak orada olmanı istiyorum. Nashville'de ya da turne sırasında herhangi bir yerde evlenebiliriz, hatta Paris'te bile. Sadece ikimiz."

Sanki taşıdığı yükten kurtulmuş gibi nefes veriyor ve bana bizi buraya getiren gülümsemesini takınıyor. Samimi ve karizma dolu. "Sana baskı yapmayacağım," diye ekliyor. "Sadece düşün, tamam mı?"

Nişanlı kelimesi kafamın içinde uçuşuyor ve mantıklı bir cevap vermemi engelliyor. "*Seninle evlenmeyi* mi düşünüyorsun? Laird, bu çok hızlı-"

"Biliyorum," diyor utanmadan. "Ama ne hissettiğimi biliyorum. Eğer sen de aynı şeyi hissediyorsan, ben o uçağa binmeden önce benimle buluş. Teklifimi değerlendireceğini söyle."

Özgüven ve cinsel cesareten başka bir şey yapmıyor, özür dilemeden istediğinin peşinden gidiyor. Söz konusu evlenmek olduğunda daha azını beklememeliydim, ama o başını sallıyor ve yüz ifadesine nadir görülen bir utangaçlığın gelmesine izin veriyor. Gözlerinin kenarları yumuşuyor ve gülümsemesi ağzını zar zor şekillendiriyor. Ne olursa olsun çekici biri, özellikle de sahnede.

Benden önceki adamı tercih ederim - kalbini sadece benim için koluna takan daha sessiz olanı.

"Dövmeciden çıktığımızdan beri bahsettiğin kreplerden alacağız," diyor.

"Zencefilli kurabiye mi?"

"Evet. Magnolia Café." Uyku onu kontrol etmeye çalışırken nefesi derinleşiyor, ama kolunu bana dolayarak beni sıkıca tutuyor. "Saat yedide orada buluşalım."

Bir hevesle onunla evlenmeyi düşünmek bile benim için sorumsuzluk olurdu.

Dövme başka bir şeydir.

Evlilik ise bambaşka bir şeydir.

Dürüstçe söyleyebilsem de, birbirimize "seni seviyorum" bile demedik.

"Hemen döneceğim," diye fısıldıyor ve omzuma bir öpücük konduruyor. Yataktan kayarak banyoya giriyor ve bana neler olduğunu anlamam için yeterli boşluğu bırakıyor.

Artıları: Kalbim göğsüm için çok büyük hissediyor ve kendimi hiç onun tarafından tutulduğumdan daha güvende hissetmedim. Tanıştığımızdan beri verdiğim tek bir karardan bile pişman olmadım.

-Çok fazla barbekü yememek ve biralarla sarhoş olmamak, ilk buluşmada onunla seks yapmamak, hatta dövme bile yapmamak.

Eksiler: Birbirimizi çok az tanıyoruz.

Sorumlu bir insan muhtemelen bin tane daha sayabilir ama şu anda aklıma başka bir şey gelmiyor. Onu önemsiyorum. Bunu kesinlikle biliyorum. *Onunla evlenecek kadar mı?* Vegas'ta olsaydık, çoktan evlenmiş olurum.

Karanlıkta, döndüğünde onu izliyorum ama komodinin yanında duruyor. Bir kâğıda bir şeyler karalıyor ve sonra kâğıdı defterden yırtıyor. Odayı geçip çantama koyuyor.

Bu gece konuşmamız gereken her şeyi konuştuğumuzu düşünerek ona bu konuda soru sormuyorum. Daha fazla soru ve ayrıntıyla doldurmak için yarınımız var.

Yatağa döndüğünde, ben uyuyor numarası yaparken sessizce bana sarılıyor. Onunla ilgili her şeyi ezberliyorum - omzuma değen nefesini ve sertliğinin yumuşaklığına verdiği hissi. Böylesine muazzam bir kararla karşı karşıyayken hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum.

Ya onun kalbini kazanacağım ya da tamamen kıracağım.

Aceleci olamam. Dikkatli olmalı ve enine boyuna düşünmeliyim ama kalbim aklımla savaşıyor ve kafam her zamankinden daha çok karışıyor. Gözlerimi kapatıyorum, uykunun ihtiyacım olan cevapları vermesini ve kafamın daha berrak olmasını umuyorum çünkü yarının ne getireceğini bilmiyorum. Ama bulduğumda onu nerede bulacağımı biliyorum.

Laird Faris

"BIRAZ DAHA KAHVE?"

Kupayı elimle kapatıyorum ve başımı kaldırıp sunucunun isim etiketini görüyorum -Emmie. "Hayır, böyle iyiyim. Teşekkürler." Gözlerindeki acıma, lokantayı dolduran güneş ışığında kolayca görülebiliyordu. Poppy'nin geleceğine gerçekten inanmıştım.

Ona seni seviyorum diye not bıraktığım için aptal gibi hissediyorum. L. Kendimi en başta ortaya koyduğum için aşağılanmış. Ne düşünüyordum ki? *Düşünmüyordum.*

Çok güzel, esprili, benim kötü şöhretime karşı koyabilir ve ne yapacağı belli olmaz. O kadar tahmin edilemez ki onu tamamen yanlış anladım.

Sikeyim.

Ben bir aptalım.

Bir daha olmaz ama. Kendimi bir daha asla aşağılanmaya açık bırakmayacağım. Duygular aptallar içindir. Çok az tanıdığım birine güvenmemem gerektiğini biliyordum. *Bir daha asla.*

Sunucu uzaklaşmaya başladığında, aptalca son bir umuda tutunuyorum ve "Başka bir yeriniz var mı?" diye soruyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Eskiden Austin civarında birkaç tane vardı ama sadece orijinali duruyor." Bakışları kısa bir süreliğine düşüyor ve ekliyor, "Dövmelerinizi beğendim."

Kollarıma bakıyorum, sanki onları unutabilirmişim gibi. Unutamıyorum, tıpkı göğsümde taşıdığım yenisinin sonsuza dek peşimi bırakmayacağı gibi. Zaten kim olduğumun bir parçası, bana daha fazla işkence etmeye hazır. "Teşekkürler."

Kapının üstündeki zil çalıyor ve beni Pavlov'un köpeği gibi yukarı bakmaya yönlendiriyor. Burada iki saatten fazla oturmak beni iyi eğitti. Ama her seferinde olduğu gibi, olmasını istediğim kişi değil.

Poppy fikrini değiştirdiğinde ya da düşünmek için daha fazla zamana ihtiyaç duyduğunda bana söyleyebilirdi. Zaten beklediğimden daha uzun süre beklerdim. Uzak mesafeden ya da turne bittiğinde buluşurduk. Bana ne kadar ihtiyacı varsa o kadar beklerdim. *Ama göstermemek . . .*

Onun için sipariş ettiğim krep tabağını itiyorum, sonunda farkına varınca dokunmadan bırakıyorum. *O gelmiyor.*

Poppy

İKİ YIL SONRA...

"TURUNCU MU SIYAH MI?" Vücudumun önündeki elbiseyi değiştiriyorum. Marina'nın karar vermesi uzun sürünce tekrar değiştiriyorum. "İkisi de mi?"

Çenesine vurarak elbiselere bakıyor. "Düşünüyorum."

"Biraz daha düşünürsem öğle yemeğini kaçıracağım." Bu fikir karşısında neşelenerek, "Bu o kadar da kötü olmayabilir" diye ekledim.

"Mavi," diyor ellerini tekrar yatağın üzerine koyarak. "Turuncu senin rengin değil ve siyah yılın bu zamanı için çok ağır geliyor. Bu bir düğün."

Gözlerimi en iyi arkadaşşıma dıktım. "Annem eski erkek arkadaşım Marina ile evleniyor."

Omuz silkiyor, yanındaki yatakta duran elbiseleri karıştırıyor. Yığından buz mavisi bir elbise çekip çıkarıyor ve gururla tutuyor. "Kesinlikle ve mavi senin rengin." O sarı saçlarıma ve kumaşın kesimine ne kadar yakıştığından bahsederken, ben gölgenin büyüüne kapılıyorum.

Geçen yıl mağazada gördüğümde anında ilgimi çektiğini hatırlıyorum. Elbise genellikle giydiğimden daha geleneksel, yuvarlak dantel yakalı ve daha bol kesimliydi. Sevdiğim bir renkti. Hâlâ da öyle.

"Neden onların düğününde yemek servisi yapıyorsun ki? Hayır diyebilirsin." "Trevor umurumda değil. Onu alabilir."

"Ama annen-"

"Biliyorum," diye çıktım. "Hatırlatmana ihtiyacım yok." Hepimiz onun gibi şefkatli ebeveynlere, destekleyici erkek kardeşlere, ona tapan bir kocaya ve onu koşulsuz seven bir bebeğe ve üvey oğluna sahip olduğumuz için şanslı değiliz. Sakinleşmek için bir nefes alıyorum. "İyi niyetli olduğumu biliyorum. Ben sadece ..." Pencerenin yanındaki sandalyeye oturuyorum ve sanki uzaktaki okyanus manzarası sürekli kaybı telafi edebilirmiş gibi bakıyorum. "Sadece boş hissediyorum."

Ayağa kalktı ve odayı geçti. Yanımda diz çöküp ellerini bacağıma koyuyor. "Yalnız değilsin, Poppy. Şehre geri dön. Ben oradayım, Loch orada, annem bile bebeğimiz olduğu için sürekli ziyarete geliyor. Seni kızı olarak görüyor. Cullen da sana tapıyor. Biz senin aileniz. Senin için orada olmamıza izin ver."

"Cash'in, kariyerin ve tatlı bebeğin var. Senin mükemmel hayatına girmeyeceğim."

Ayağa kalkarak beni ayağa kaldırdı. "Austin'deki kazadan beri zor olduğunu biliyorum ama neden Los Angeles'ta kalıyorsun? İki yıl oldu, babalık. Eve dön."

Derin bir nefes alıyorum, bugünlerde duygularımla çok içli dışlıyım. "Burada kendimi New York'ta olduğumdan daha iyi hissediyorum. Nedenini bilmiyorum. Sadece hissediyorum. Belki de tuzlu hava ve bahar esintisi, otoyolda ilerlerken Hollywood Tepeleri'ni görmek ve yıl boyunca güneş ışığında yaşamaktır. Geceleri yıldızları görebiliyorum-"

"Gizemli dövmen gibi."

Elimi şortumun üzerinde gezdiriyorum, mürekkebin derime kazındığı yerde. "Bu dövmeyi yaptırdığım hafta sonu dışında her şeyi nasıl hatırlayabilirim?" Tekrar oturduğumda göğsümden ağır bir iç çekiş çıkıyor. "Neden Austin'de dövme yaptırayım ki? Cash'in yarışını izlemek için oradaydık. Hepsi bu. Ve neden içinde sarı bir gül olan bir yıldız seçtim? Kim bilir?"

"Hala hafızan yok mu? Hiçbir şey yok mu?"

Genellikle hafıza kaybım üzerinde uzun süre duramayacak kadar sinirli oluyorum, ancak sorular hala kafamı kurcalıyor. "O gece anılarımda bir boşluk, o hafta sonu kaybettiğim tek şey. Hiçbiri bir anlam ifade etmiyor."

Yatağa geri döner ve kenarına oturur. "Şanslıydın-"

"Biliyorum. Biliyorum. Kazadan sağ kurtulduğum için şanslıyım. Nankör değilim. Sadece o gece neler olduğuna dair cevaplarım olmasını isterdim." Aynamın üzerine yapıştırılmış kâğıda baktım. İki yıldır ona bakıyorum. İki yıllık gizem üç kelime ve bir baş harfe sığdırılmış.

SENI SEVİYORUM. L.

Birisi bana aşk mektubu yazacak kadar değer veriyordu. "L kim?" Kendime milyarıncı kez soruyorum.

Nota doğru bakar. "Hiçbir fikrim yok. Senden aldığım son mesaj otele döndüğün zamandı. Eğer bir adamı saklamıyorsan _."

"Öyle miydin?"

Elleri kendini kalçalarına sabitliyor. "Daha önce kimseyle çıkmadığını biliyorum. Genelde bana her şeyi anlatırsın." Ses tonundaki soruyu duyuyorum.

"Sana her şeyi anlatıyorum Marina. Her zaman söyledim."

"Görünüşe göre bir şeyi atlamışsın." Nota doğru yürüyüp kâğıdın yanındaki aynaya dokunduğunda gülümsüyor. "Parmak izi için tozunu aldirmayı düşündünüz mü?"

Ben gülüyorum ama o gülmüyor. "Tamam, dedektif. Şu anda bir Broadway sahnesinde değilsiniz. Bu gerçek hayat."

"Özür dilerim, bazen oyunculugumu metodik hale getiriyorum." Elbiselere geri dönerek, "Sanırım haklısın" diye eklemekten önce birkaç tanesine daha göz gezdiriyor.

"Ne hakkında?"

"Siyah, tıpkı bu düğündeki cenaze gibi." En iyi arkadaşım her zaman arkamı kollar.

Elbiseyi yatak odamın kapısının arkasındaki kancaya asıyorum ve oturma odasına geçiyorum. "Los Angeles'ta ne kadar kalacaksın?"

Beni odadan odaya takip ediyor. "Stüdyo ziyareti için kısa bir yolculuk." Haklı. Kardeş gibiyiz ve onun ailesi benimkinden daha iyi.

Büyürken onun evinde çok zaman geçirdim çünkü annem beni hiç özlemiyor gibiydi. Çoğu zaman gittiğimi bildiğinden bile şüpheliyim. Babam kırk yaşına geldiğinde her şeyi yeniden yapmak isteyen ve ikimizi de terk eden bir pislikti. Buzdolabını açıp, "Şarap?" diye sordum.

Bir bar taburesine oturmuş, gülüyor. "Şarap yok. Bu anla yüzleşmelisin. Gözlerinin içine bak ve-"

"Ve arkamdan iş çevirmeleri hakkında gerçekten ne düşündüğümü saklayacak mıyım?"

Alay ederek elini sallıyor. "Trevor'dan hoşlanmıyordun bile. Ondan ayrılan sendin, hatırladın mı? Şimdi onun sorunu o. Ben olsaydım, kutlama yapardım."

"Haklısın." Saçlarımı omzuma atıp başımı dik tutuyorum. "Başımı dik tutarak bu yemeğe onunla gideceğim ve hayatlarının geri kalanında birbirlerine işkence etmelerine izin vereceğim."

"İşte ruh budur."

Daha iyi bir arkadaş isteyemezdim. Her zaman arkamı kolluyor ... ve görünüşe göre bugünlerde saç kesimleri de uyumlu. "Saçların daha koyu olmuş," diyorum ona bir bardak su uzatırken. "Maden suyu mu yoksa soda mı istersin diye sorardım ama bugün sadece musluk suyu var."

"Musluk çalışıyor," diye cevap veriyor ve dönüp tabureden atlıyor. Yine de suyu geride bıraktığını fark ediyorum. "Bu toplantı için. Göz rengimi ortaya çıkarıyor."

Karanlığa karşı aydınlık her zaman çekici bir kombinasyondur. Bir kez daha bakıyorum ama neden bu kadar tanıdık geldiğinden emin değilim. Sanırım bu şimdiye kadar gördüğüm en karanlık haliydi. "Ne rolü?"

"Bir Bond kızı," diye yanıtıyor sanki bu inanılmaz bir fırsat değilmiş gibi.

"Bu inanılmaz." Sürgülü cam kapıyı çekiştirerek açıyorum ve ekliyorum: "Bir.

Broadway'de kalacağını sanıyordum?"

Verandaya çıkıyoruz ve orada duran bistro masaya oturuyoruz. "Bir filmde oynamayalı birkaç yıl oldu. Üçten fazla." İç geçiriyor, düşüncelerinin onu ele geçirmesine izin veriyor. Bu yönden birbirimize çok benziyoruz.

O benim sarışınım esmer, ela gözlüme mavi gözlü. O aktris olmak için okudu, ben ise aşçılık okulunu bitirdim ama bazı şeyler asla değişmez; dostluğumuz ve birbirimizin en çok ihtiyaç duyduğu anda hep yanımızda olmamız. Ayrıca savunmamı yükseltmeden beni sorumlu tutabilen dünyadaki birkaç insandan biri.

Annem aynı yeteneğe sahip değil. "Peki ya iki?" diye soruyor.

Bir bakıyorum, her zamankinden daha güzel. "İki. Mutluluk sana yakışıyor, Mare."

Gülümsemesi benimkinden daha güzel ama bunu inkar edecektir. Masanın öbür ucuna uzanıp elimi kendi eliyle kapatıyor. "Teşekkür ederim. Nasılsın?"

gerçekten ne yapıyorsun?"

"Çalışmaya hazırım. Tüm bu tatil beni yapmayı sevdiğim şeye geri döndürdü. Yemek pişirmek. Mutfakta yeniden yaratıcı olmak. Yine de komik çünkü tavuk pestom her zaman en çok talep edilen yemek oluyor."

"Çok lezzetli ve bir klasik. Benim için tekrar yaparsan sana para veririm."

Kahkahalar atarak oturdum ve duygularımla oynadım. Marina gibi bir ailen varken kimin kan bağına ihtiyacı var ki? "Senin paran burada geçmez. Bir dahaki sefere şehre geldiğinde yaparım."

"Ya da New York'tasın." Sanki biri aramıza yumurta kabuğu atmış gibi bana bakarak ekliyor: "İzinli değildin baba. İyileşiyordun." Kazanın anısı ona acı veriyor gibi görünüyor. Austin'deydi ve pek çok açıdan benim yaşam desteğim oldu. "Yeni bir normale geçmeyi öğreniyorum. Yeniden iş bulma konusunda heyecanlı olduğunuzu duyduğuma sevindim. Kırık kaburgalar ve bir bacak

."

Elimi aramızda sallıyorum. "Ve baskın bileğim. Koma." Parmaklıklara doğru ilerleyip güneşin battığı yere bakıyorum. Saat sabahın on biri bile değil, ama gece günün en sevdiğim zamanı. Omzumun üzerinden bakarak ekliyorum, "Bunu yeniden yaşamak istemiyorum. İlerlemeye hazırım. Yara izleri ve her şey. Kişisel şeflik işimi yeniden başlatmaya hazırım."

"Herhangi bir ipucu var mı?"

"Bir ajanstan birkaç teklif ve şehir dışındaki potansiyel bir işle ilgili bir e-posta aldım. Belki işe yarar. Bedava tatil. İşe geri dönmek için kolay bir iş gibi görünüyor. Ama önümüzdeki birkaç gün içinde de duyuru yapacağım."

"Peki üç tane var mı?" Kahkahası havada süzülüyor ve beni gülümsetiyor.

Korkuluklara yaslanıp yüzümü ona dönerek soruyorum: "Üç. Lütfen benimle yemeğe gel. Sana yalvarıyorum."

ALKIŞLAR AZALİYOR.

Herkesin dikkati dağ gibi hediyelerle çevrili bir sandalyede oturan annemin üzerinde. Tam ona göre.

Elli iki yaşında, iki ömre yetecek bir mirasa sahipken neye ihtiyacı olabilir ki? Hâlâ düğününden kalan üç tabak takımı var.

babam ve geleneksel kristal ve gümüşten iki aile ağacı.

Kaliforniya'ya beni görmek ve hazırlamamı istediği menüyü tartışmak için geldiğini düşünmekle aptallık etmişim. Bir gelin partisi beklemiyordum.

Her iki kıydan gelen arkadaşlarının ve Malibu'daki bu savurganlığa katılmak için Avrupa'dan gelen birkaç kişinin ışıltısına gömüldü.

Onun hayatındaki yerimi kabullenmeye başladım, büyürken yaptığım onaylamalara ihtiyaç duymuyorum. Tam şampanya kadehimi havaya kaldırdığımda, annem kollarını uzatıyor ve ellerini bana doğru uzatıyor.

Doğal olarak, sarhoş olup olmadığını anlamak için yanındaki bardağına bakıyorum. Mimi Stanfield, Trevor söz konusu olmadıkça ya da işin içine alkol girmedikçe PDA yapan biri değildir. Sanırım sadece ikinci kadehini içiyor, bu yüzden aniden bana doğru yönelen dokunaklı hisler karşısında kafam karıştı-Ah!

Bu benim için değil, onun arkadaşları için. *Anladım.*

Peçetemi masanın üzerine koyuyorum ve sadık kız rolümü oynamak için ayağa kalkıyorum. Nobu'daki özel yemek salonunun önüne doğru ilerleyerek yanına gidiyorum ve ona sarılmak için kollarımı açıyorum. Şüphelerim olsa da, samimi olduğuna dair içimde bir umut kırıntısı var.

"Ne yapıyorsun?" Ben temas kurmadan önce teklifimi elinin tersiyle itti. "Hayır. Hayır, Poppy. Sen değil. Hediye bana sunma vaktin geldi. Gelini."

Sonundaki küçük iğnelemeyi, kimsenin onu duyamayacağını düşündüğünde sesinin kısılmasını özlemiyorum.

"Hediyem mi?"

"Trevor ve benim için düğün hediyen."

Gözlerim açılıyor ama bir şekilde ağzımı kapalı tutabiliyorum. Gülmeye başlamasını bekliyorum ama gülmüyor. Yine de herkesin önünde şaşkın şaşkın dururken şaka yapıyorum. "Bana ne aldın?" diye soruyor.

"Şey," diye başlıyorum, daha da yaklaşarak, "bazı insanlar çocuklarını bir hediye olarak görür." Hayatımda bir kez olsun yeterli olduğumu umarak gülümsüyorum.

"Ben değil," diye düzeltiyor dudaklarına yapışmış sahte bir gülümsemeyle.

"Hayır, sen değil." Bu benim işaretimdi. Arkamı döndüm ve masadan çantamı almak için hızlı bir sapma yaparak çıkışa yöneldim. Ne bekliyordum ki? Asla değişmeyecek.

Kapıyı açıyorum, sıvışmaya hazırım, ama adımı söylediğini duymak beni durduruyor. Küçük mü düşünüyorum? Kötü bir evlat mı?

"Poppy?" diye bir kez daha sesleniyor, sanki onu yaralamışım gibi acı çekiyormuş gibi yapıyor.

Belki egosu ama asla bir kalbi olmadı.

Bunu yaptığım için kendimden nefret ediyorum ama ona son bir şans veriyorum. Kapının eşiğinde dururken geri dönüyorum, daha büyük bir insan olmaya ve onun için önemli olan bir şey söz konusu olduğunda annemi desteklemeye hazırım. "Evet?"

"Bu akşam saat sekizde bana menüyü e-posta ile gönder."

Odadaki her bir çift göz ondan bana dönerken, hatamın en başta ona güvenmek olduğunu fark ediyorum.

Ana restorana giriyorum, hızlı bir kaçış yapmaya hazırım, ama bir garson tabaklarla dolu bir tepsiyle yanımdan geçerken eğiliyorum. Aceleyle uzaklaşırken arkasından "Özür dilerim," diyorum.

Ayrılmak için döndüğümde, cennet kokulu, yumuşak pamukla kaplı sert kas duvarına çarpıyorum. Ellerim havaya kalkıyor ve tişörtü yumrukluyor, zıplamadan önce dirseklerimden yakalanıyorum. "Aman Tanrım," diye ciyakladım, mahcup olmuştum.

Doğru düzgün özür dilemeye ve kurtarıcım ile tanışmaya fırsat bulamadan bileğim sallanıyor. "Oops," diye bağıriyorum, onu ortasından yakalayıp tutunarak kendimi yakalıyorum. Tanrım, bu adam *Davut* heykeli gibi yapılmış. "Güvendesin." Derin sesinin yatıştırıcı tonu etrafımı sarıyor Rahat bir kazak gibi. Gözlerim kapanıyor ve ona aşık olmadığım için mutlu bir şekilde iç çekiyorum. Yani, ondan kurtulduğum için. "Sanırım bırakmak güvenli."

Tatlı ses tonuyla her saniyenin tadını çıkarıyorum. Bir erkekle birlikte olmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki... *Aman Tanrım!* Kendimi onun inanılmaz lezzetli vücudundan uzaklaştırıyorum ve aceleyle uzaklaşırken yüzümü dehşetle siper ediyorum, umarım zaten sahip olduğumdan daha fazla olay yaratmam. "Özür dilerim," diye bağıriyorum.

"Sorun değil. Yapmak zorunda değilsin."

"Özür dilerim. Bunun için çok üzgünüm." Hostes benim için kapıyı açtı. Hızla arkama bakıyorum, kapı kapanmadan önce gözlerim kısa bir süreliğine onunkilerle buluşuyor. Biletimi valeye veriyorum ve restoranın yakınında olmak istemediğim için köşeye doğru yürüyorum. Sahilde bekleyebilseydim, beklerdim.

Çantamdan telefonumu çıkarıp en iyi arkadaşımı arıyorum, beni bu aşağılanma çıkmazından kurtarması için ona ihtiyacım var.

"Alo?"

Elimi alnıma götürerek yürümeye başladım. "Çok utaniyorum, Marina."

"Tanrım, ne oldu?" Ses tonundaki mükemmel panik perdesini takdir ediyorum.

"Ona yapışmıştım." Sanki ilk seferinde beni duymamış gibi sesimi yükselterek "Sarılıyordum" diyorum.

"Geri çekilip bana hikayenin tamamını anlatmanı istiyorum. Hiçbir ayrıntıyı atlama. Kime tutunuyordun?"

"Hayatımda gördüğüm en mükemmel adam. Şey," diye başlıyorum ama duruyorum, omuzlarım düşüyor. "Ona tam olarak bakamadım, gerçi kısa bir süre bakabildim ve muhteşemdi, ama harika bir koku aldım."

"Poppy, bana onun kokusunu almadığını söyle." "Tamam, sen böyle söyleyince."

Arabam kaldırıma yanaştı. Valeye bahşiş verip arabaya atlıyorum ve sanki utancı dışarıda tutabilecekmişim gibi kapıları kilitliyorum. Ama yapamadım. Dikiz aynasından görünüşümü kontrol ettiğimde, kötü bir güneş yanığı varmış gibi görünüyorum.

Marina, "Bunu söylemenin başka bir yolu var mı?" diye soruyor.

"Oh Tanrım." Bu bir işkence. En sevdiğim restoranlardan birine asla geri dönemeyeceğimi bildiğimden, yasaları çiğnemediğimden olabildiğince hızlı bir şekilde binadan uzaklaşıyorum. "Ne yaptım ben?"

"Sen yanlış bir şey yapmadın, baba. Bunun için endişelenme." Telefonun diğer ucundaki kahkahasını gizleyemiyor. "Yine de meraklı zihinler bilmek istiyor. Nasıl kokuyordu?"

"Günah, Marina. Hayatımın en iyi seksi gibi kokuyordu." Ugh. Dokunulmayı ve arzulanmayı özledim, kendimi bir başkasında kaybetme noktasına kadar arzulanıyorum. "Mutlu musun?"

"Evet," diye cevaplıyor kendini beğenmiş bir şekilde, çünkü hayallerinin erkeğinin önünde kendini rezil eden o değil. O da evli, yani anlamayacak. "Şimdi telefonu kapatmalıyım, böylece içten içe utançtan ölebilirim."

"Ölmene gerek yok, ama bu tekrar biriyle çıkmaya hazır olduğun anlamına gelebilir." "Hayatımdaki en mükemmel adamla ilişkiyi mahvetmişken ne anlamı var ki? hiç kokladın mı?"

Laird

"LAIRD?" KIZ kardeşim kollarını bana doladı. "İyi misin?"

"Peki." Kısa pantolonuma bakmak için eğildim. "Neden, neler oluyor?"

Kolu yanından fırladı. "Az önce o hayranın saldırısına uğradın." Kıkırdadığım anda beni itti. Neyse ki, tıfıl çok daha küçük, bu yüzden hasar yok. Kımıldamıyorum. "Genelde Nobu daha katıdır." Oflayıp pufluyor ve sonra masaya oturuyor. "İhtiyacın olduğunda güvenlik nerede?" Yüzümde iyileşecek yara olup olmadığını araştırırken endişeyle kaşlarını çatıyor. Hiçbir şey bulamayacak. *Hepsi içeride.* "İyi olduğuna emin misin?"

Çıkışa doğru bakıyorum, kadının çarpıp kaçtıktan sonra çoktan gitmiş olduğunu biliyorum. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki ona iyice bakacak zamanım bile olmamıştı. Omuzlarımdan daha yükseğe vurmamıştı, sarı saçları ensesinde bir kuyruk halinde toplanmıştı ve kaçarken mavi elbisesi arkasından dalgalanıyordu. Ama bunların bir önemi yoktu. Kollarımda nasıl bu kadar tanıdık hissettirdiği beni onu tutan bir aptal gibi orada dikilmeme neden oldu.

Ne yapıyordum ben?

Tanıdığım biriymiş gibi bir yabancıya tutunduğum için tam bir sürüngeyim. Eminim güzeldi. Kapıyı açtığında güneş gözlerime vurduğu için bilemezdim. "Büyütülecek bir şey değil Nikki."

Shane sandalyesinde geriye doğru sallanırken kuzenim aptal gibi sırtıyor. "Çok seksiydi." Parmaklarını masanın kenarına vuruyor. Nikki'nin kendi grubunda davulcu olan kocasının da yaptığını gördüğüm bir davulcu alışkanlığı. Çok sinir bozucu bir şey. "Bu ne demek biliyor musun?"

Pişman olacağımı bile bile yemi yutuyorum. "Ne?" "O lanet olası bir manyak."

Nikki onun koluna vurur. "Öyle söyleme. Olabilirdi." Kadının gittiğinden emin olmak için omzunun üzerinden kapıya doğru bakıyor. "Her ihtimale karşı güvenliği aramalıyız. Bana ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Kuzenimle şakalaşmaya hazırdım ama Nikki haklıydı. Onun durumu farklı olabilir ama ünlülerin başına her zaman böyle şeyler gelir. Her şey seks, uyuşturucu ve rock'n roll değil. Gerçi grubumuz büyük bir başarıya ulaştığında böyle olacağını hayal etmişim. "Ben iyiyim Nik. O gitti. Ben buradayım. Sipariş verelim. Açlıktan ölüyorum."

Servis görevlisi siparişlerimizi aldıktan sonra gider gitmez Shane sodasını höpürdeterek içiyor. Nikki gözlerini deviriyor. "Seni hiçbir yere götüremeyiz."

"Kimi etkilemeye çalışıyoruz?" diyor kıkırdarak.

Sahne dışında dikkat çekmekten nefret ediyor. *O ise bayılır.*

"Tüm mekân bize bakmadan dışarıda yemek yiyebilir miyiz?" diye ekliyor.

"Gözlerini dikip bakacaklar," diyor. "Farkında mısınız bilmiyorum ama biz büyük bir olayız. Hatta bazı çevrelerde ünlüyüz." Gülüyor. Onun da güldüğünü gördüğüme sevindim.

Öne doğru eğilerek kollarımı masaya dayadım ve işe koyulmaya hazırlandım. "Acil durum neydi?" Artık gülmeyen Nikki ve Shane birbirlerine bakarak aynı fikirde olduklarını gösteriyorlar. Bu bile başlı başına alışılmadık bir durum. "Beni bilgilendirmek ister misiniz çocuklar?"

Shane sessiz kalıyor. *Rakamlar.* Bana hiç benzemeyen ikiz kardeşime dönüyorum; benim siyah saçlarıma karşılık o sarışın ve mavi gözleri benimkilerden bile daha koyu bir tonda. Görünüş ve boy olarak annemize çekmiş. Bazıları benim babamın ikizi olduğumu söylüyor. Ben de diyorum ki, "Görünüşe göre o sensin, kardeşim."

"Seninle ve turla ilgili." *Hemen derinlere dalıyor.*

"Ve albüm," diye araya giriyor Shane.

Aniden yemeğe çıkmak istemelerinin nedeninin bu olduğunu bilmeliydim. Tekrar arkama yaslanıp ellerimi yüzüme sürdükten sonra asmak için bacaklarımın üzerine bırakıyorum. "Peki ya ben ve tur ne olacak?" Dikkatimi Shane'e yöneltiyorum. "Peki ya albüm?"

Nikki derin bir nefes alıyor. "Hazır değilsin ve bu yüzden turdaki yerimizi kaybetmek üzereyiz."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ona bakıyorum. "Kim demiş?"

"Herkes." Shane rahatsız olmamış gibi görünebilir ama kısaltılmış ses tonu aksini söylüyor. "Sorun da bu zaten."

Ona ters ters baktım. "Johnny Outlaw, Tommy, Jet- gibi mi?"

Elini havaya kaldırarak ana grup The Resistance ve The Crow Brothers'ın tüm üyelerini tek tek sayıyor ve "Dare ve Rock Star Heroes bile" diye eklemekten önce ikisini de sayma cesaretini gösteriyor.

"Bilette bizden önce oynadıkları için söyleyecek bir şeyleri olmamalı."

Başını sallayarak cevap veriyor: "Öyle. Sen sadece her şeyi engelliyorsun ve biz de saçmalıklarla uğraşıyoruz."

"Hainler. Hepiniz, özellikle de siz ikiniz."

Shane sanki her şeyi anlatması için kırmızı halı serilmiş gibi devam ediyor. "Bir süredir kendinde olmadığını kabul et. Bu her neyse, artık geride bırakmanın ve yeniden müziğe odaklanmanın zamanı geldi."

Nikki'ye bakıyorum çünkü kuzenim bilmese bile kız kardeşim biliyor. Bir "o" değil ama unutamadığım bir kadın.

Yemeklerimiz geldi ve içeceklerimiz dolduruldu. Shane hemen yemeğe daldı ama ben iştahımı kaybettim.

Nikki'nin kaşlarını nasıl birbirine kenetlediğine bakılırsa, o da öyle olabilir. Bunun bir ikiz olayı olduğunu söylerdi-ikiz sezgisi ya da onun deyimiyle "ikiz eğitimi"-ikimiz arasında hayali bir bağlantı. Beni etkileyen şey onu da etkiliyor, ya da tam tersi. Hepsi saçmalık ama onun iyiliği için ben de öyle yapıyorum.

Birkaç kötü ay ... ya da yıl için çağrılmak işe yaradı.

"Dinle," diye başlıyor, sesi babamıza çok benziyor. O her zaman kurallar yerine sınırlar koyan bir arkadaş olan türden bir baba olmuştur. Bana içkinin zararlarını öğretmeye çalıştığı için kaç kez eve sarhoş gittiğimizi ve sonunda kendisinin de sarhoş olduğunu anlatamam. *Güzel zamanlardı.*

Bu sözde öğle yemeği *o kadar da değil.*

Diyor ki, "Hepimiz zor zamanlardan geçiyoruz. Benim yaşadığımı ilk elden biliyorsunuz. İkiniz de biliyorsunuz ama ben hedeflerimize doğru ilerlemeye devam ettim. Kişisel aksiliklere rağmen grup için bunu yapmak zorundaydım."

"Temel olarak . . ." Shane bir sonraki lokmasını yemek çubuklarıyla havada sallıyor. "Bu yaz bilekten atılmadan önce silkelenip kendinize gelmenin, sisteminizden atmanın ya da ne yapılması gerekiyorsa onu yapmanın zamanı geldi."

"Bu yolu denedim ve tek yaptığım beni hapse atmak oldu. Sanırım Nikki'nin yaklaşımını tercih ederim."

Şöyle ekliyor: "Geçmiş bir yana, albümü bitirmemiz gerekiyor. Prova yapmak için ayarladığımız son üç stüdyo seansını kaçırdınız."

"Yapmam gereken işler vardı."

"Yapacak bir bokun yoktu." Shane sözlerimi çarpıtarak bana karşı kullanıyor. "Sadece ortaya çıkmadın. Ne bizim için ne de kendin için." Sanki aralarındaki anlaşmayı bozacakmış gibi Nikki'ye bakıyor. Geri döndüğünde elindeki çubukları tabağına bırakıyor ve kollarını benim pozisyonuma göre kavuşturuyor. "Austin'de her ne olduysa Austin'de kalmalı ya da bununla sen başa çıkmalısın. Bunlar senin seçimin, kardeşim."

Başımı sallayarak restoranın etrafına bakıyorum, inatçılığımın içinde sıkışıp kalmışım. Ünlüler etrafı süslüyor ama bana sıradan insanlardan daha fazlası gibi görünmüyorlar. Kapı açıldığında, garip bir şekilde bana sarılıp saldıran kadının içeri gireceğini umarak bakıyorum. İçeri girmiyor, bu da bana kapıdan kimin girdiğini önemsemediğim bir başka zamanı hatırlatıyor.

Ruh halim zaten kötü olan ruh halimden daha da kötüleşiyor. "İki seçenek de berbat."

"Bunlar artık seçenek değil, Laird," diyor Nikki. "Biraz zaman ayırmalısın, Deer Lake'teki kulübeye gitmelisin. Kafanı boşalt. Çalışmaya hazır olarak geri dön. Tekrar stüdyoya girmeden önce toparlanmak için bir hafta izniniz var. Tam olarak dokuz gün. Her şey senin hazır olmana bağlı."

Öyle olduğumu sanıyordum, aksini düşündüklerini duymak egoma bir darbe oldu. Bakışlarım aralarında gidip geliyor. "Bu konuda ciddi misin?"

Shane daha fazla tartışmaya yer yokmuş gibi başını sallıyor. İtiraz için Nikki'ye dönüyorum. "Deer Lake mi yoksa Austin hiç olmamış gibi mi davranalım?"

"Korkarım öyle." Masanın öbür ucuna uzanıp elini uzattı. Bir parçası olmayı hiç istemediğim bir pazarlıkta barış teklifi.

Belki de pek iyi bir ruh halinde değildim. *Daha fazla D vitamini almalıyım.*

Belki birkaç stüdyo seansını ve toplantıyı kaçırmış olabilirim. *Uyku önemlidir.*

Onun inandığının aksine, damarlarımda dolaşan alkol ve diğer maddelerin miktarıyla, muhtemelen iki yıl önce Coachella sahnesinde olmamam gerektiğini bile kabul edebilirim. *Dersimi aldım.*

Kendimi sersemletecek kadar içmek artık yaptığım bir şey değil, en azından pek değil, ama sanırım aksini kanıtlamadım. Bence düşüşü oldukça sorunsuz bir şekilde gerçekleştirdim. Gitarla nakaratı çivilemeye devam ederken kalabalıkta sörf yapmak festival için bir ilkti ve iki müzik dergisine kapak oldu. Yine de şimdi bununla övünmenin zamanı olduğunu sanmıyorum.

Bir elimi ablamınkinin üzerine koyup diğer elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Benim için endişelenmene gerek yok."

"Senin için her zaman endişeleneceğim. Sen sadece kardeşim değilsin. Sen benim ikizimsin." Durakladı, gözleri ellerimize dikilmişti. "Tulsa senin için endişeleniyor."

"Kocanızın buna ihtiyacı yok."

Başını eğerek bana bir kaşını kaldırdı. "Bunu yapma, Laird. O sadece benim kocam ve en sevdiğin yeğeninin babası değil, aynı zamanda Nashville olayından beri senin savunucun."

"Ah," diye çıkışıyorum. Arkama yaslanıyorum, bu konuşmayla işim bitti. "Biri bu konuyu açana kadar ne kadar zaman geçeceğini merak ediyordum." Önümdeki tabağa bakarken konunun beklediğimden erken açıldığını fark ediyorum. "Genelde önce yemek yeme fırsatım olur."

"Bu konuşma için hiçbir zaman iyi bir zaman yoktur, ağabey. Eğer ben duyuyorsam, sen de duymalısın." Kız kardeşimin inatçı bir tarafı vardır. Bu bir Faris özelliği, ama aynı zamanda yaşadıklarına rağmen gezegendeki en iyi insanlardan biri. Genellikle annem gibi bir azizin sabrına sahiptir, bu yüzden beni terslediğinde bunun iyi bir nedeni olduğunu bilirim. Yine de beni tatmin etmiyor. Yine de hiçbir şey tatmin etmez. "Sen neden bahsediyorsun?"

Shane ikinci boş soda bardağını da yere bırakarak dikkatimi çtırdayan buza çekiyor. "Yaptığın her şeyi duymadığınızı mı sanıyorsun? Ne zaman bizi ekmeye karar versen Nikki ve ben azar işitiyoruz. Onların deyimiyle 'kötü davranışlarını' dedikodu sitelerine düşmeden önce duyuyoruz." Elini aralarında sallıyor. "Grubun bir parçası olma zahmetine katlanamadığında seni savunan biziz. Nikki bunu benden daha çok duyuyor, o yüzden sesini alçalt ve bir kez olsun dinlemeyi dene."

Sanırım tek seferde söylediği en fazla şey buydu. "Kahretsin, dostum." Onun bu kadar heyecanlandığını görünce neredeyse kıkırdamaya başlayacaktım. Ama yapmadım. "Sakin ol. Anlıyorum. Beni özölüyorsunuz."

Duvarlarımı indirince Nikki gülümsüyor. "Seni özlüyorum. Her zaman."

Alnının düşüklüğüne bakılırsa, Shane başını sallayarak benden uzaklaşıyor. "Sen benim ikizim değilsin, Laird, ama ben de senin için endişeleniyorum."

Shane pisliğin teki olabilir ama benim için kuzenden öte bir şey. O benim en iyi arkadaşlarımdan biri. Rock yıldızı oyununda hiçbir endişe ya da utanç duymadan yarın yokmuş gibi yaşadığı için onu suçlayamam. Bugünlerde ben de aynısını yapmaya çalışıyorum ve başarısız oluyorum.

Şimdiye kadar kendimden ne kadar uzaklaştığımı fark etmemiştim. Fiziksel olarak buradaydım ama kendim olmadığımı ben bile biliyordum. Uzanıp omzunu sıktım. "Ben de seni özledim, dostum."

Bağ kurmak bugünün gündeminde olmayabilir, ama işte buradayız, yine de yapıyoruz. Omuz silkiyor. "Şimdi yemek yiyeceğim."

"Yumulun," diye cevap veriyorum, sonunda kendimi gülmeye bırakarak. Bakışlarımı kardeşime çevirdiğimde, birbirimizin zihnini okumak için kelimeler kullanmamıza gerek kalmıyor. Sanırım ikiz telepatisi paylaşıyoruz.

Poppy gelmeyince değiştim. Kaybedecek bir şeyim kalmamış gibi hissettim.

Kimyam yeniden düzenlenmişti.

Ruhum o kadar çarpıtılmıştı ki benim için bile tanınmaz hale gelmişti.

Sevdiğim şeylere olan tutkum, günün sonunda bunların önemli olmadığını fark ettiğimde bastırıldı. Aşk önemliydi ve beni fena halde mahvetti. Bir daha asla kendimi bu şekilde ortaya koymayacağım.

Mutsuz olmak kulağa pek eğlenceli gelmiyor. *Kahretsin*. Belki de halletmem gereken birkaç şey vardır.

Geyik Gölü'ndeki yalnızlığı seviyorum. Ve eğer her şey halledilirse, bu işi kolaylaştırır. Gitarım ve bavulumla gelirim ve bir hafta boyunca kafamı boşaltırım. Belki yeniden bir şarkı yaratmak için ilham bile alırım.

Hayır. O parçam o gün o lokantada öldü. Ama Los Angeles'tan uzaklaşmak bana iyi gelebilir. "Deer Lake'e gideceğim ve yoluma devam edeceğim. Grup olarak elimizden gelen en iyi albümü yapmak için yüzde yüz kararlı olamayacak kadar çok çalıştık. Ve bu turneyi kaybetmeyeceğiz. Bana güvenebilirsiniz."

Nikki sonunda yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yemek çubuklarını eline alıyor. Onu yeniden mutlu görmek güzel. "Senin için her şeyi hazırlayacağım. Yemek. Temizlik. Neye ihtiyacın olursa."

Aralarında gidip gelirken ve kendi kafamın içinde kaybolmakla verdiğim zararı görürken, işleri yoluna koymak için ne yapmam gerektiğini biliyorum

Doğru. Sadece beni tehdit ettikleri için değil, albümde, turnede ve grup arkadaşlarım için elimden gelenin en iyisini yapabilmem için. "Los Angeles'tan çıkmak iyi olacak."

Nikki, içinde zafer yansımasıyla gülümsüyor. "Temiz havanın tadını çıkar, yürüyüşe ık ve biraz güneş ışığı al. Bugünlerde çok solgunsun."

Sörf yapmaya geri dönmeliyim. Okyanus benim terapistim, tesellim, dünyayı bastırabildiğim ve önemli olana geri dönebildiğim yerd. Yine de okyanus arka kapımın önünde. Dağlarda olmak güzel bir değişiklik olacak. Ve eğer ormanda yalnız kalmak benim cezamsa, bu tatili şikayet etmeden seçeceğim. Hatta dört gözle beklemeye başladım bile.

Kesinti yok.

Etkileşim yok.

Ben ve gitarlarımdan başka bir şey yok.

Kulağa cennet gibi geliyor.

Laird

GEÇ SAAT GÜNEŞİ gölün dalgalı yüzeyinde elmas gibi parlıyor.

Arabadan iner inmez bir esinti beni yakalıyor. Kulübeyi gördüğümde sırtıtıyorum, önümüzdeki haftayı tahmin ettiğimden daha fazla iple çekiyorum. Birkaç yıl oldu ama ailemle burada geçirdiğim yazlara dair hâlâ güzel anılarım var.

Arka kapıyı açıyorum, burada olmak bile nefes almamı kolaylaştırıyor. Doğayla iç içe olmak kadar insanı evrendeki yerine geri döndüren bir şey yok. Farkında olmadan şöhretin aklımı başımdan aldığını düşünmeye başlıyorum.

Arabaya iki kez gitmeyi reddederek kollarımı yüklüyorum ve gitarlarım hariç her şeyi bırakmadan önce ön kapıya kadar taşıyorum. Onlar özel muamele görüyor. Onları kapının içine koyuyorum ve sonra kafamı kaşıyarak getirdiğim diğer eşyalara bakıyorum. Nikki yiyecekten çamaşıra kadar her şeyin hazır olduğunu söylemişti, o zaman neden bu kadar çok şey topladım? Görünüşe göre bir tura çıkıyorum, bir haftalığına dağlara değil.

Her şeyi içeri aldım ve sonra etrafa bakmak için durdum. Burası tipik bir "kulübe" değil. Modern olanaklar var - iki mutfaklı son teknoloji bir mutfak

fırınlar, yüksek tavanlar ve temiz çizgiler. Annem bir şekilde burayı rahat ve güncel tutmayı başarmış.

Burası yılın yarısında boş kaldığı için biraz küf kokusu bekliyordum. Onun yerine taze kokuyor, bu da bana birilerinin burayı benim gelişim için hazırladığını ya da hazırladığını düşündürüyor.

Elimde çantamla ilerlerken, belki hâlâ buradadırlar diye etrafta yaşam belirtisi arıyorum. "Alo?" Çantamı ana yatak odasına bıraktıktan sonra evin arka tarafına doğru ilerleyip etrafa bakıyorum. "Alo?"

Sessizlikle karşılaştım. Hoşuma gidip gitmediğinden emin olamadan başımı sallıyorum. Düşüncelerimle yalnız kalmaya hazır değilim. *Henüz değil.* Oturma odasına dönüyorum ve telefonumu hoparlörlere bağlıyorum.

Genelde caz seven biri olmasam da, bu sessiz ortama ve gün batımından önceki son saate uygun olduğunu hissediyorum. Acıkmış ve bir bira içmeye hazır bir şekilde buzdolabına gittiğimde, söz verildiği gibi doldurulmuş olduğunu görüyorum. "Teşekkür ederim, küçük kardeşim."

Bir şişe bira alıp kapağını kapatıyorum ve bir şeyler atıştırmak için tekrar içeri dalmadan önce yudum yudum içiyorum. Hiçbir şey beni çağırıyor, ben de bir paket çilekle yetiniyorum. Kendime alacağım bir şey değil. Beni doyurmazlar ama akşam yemeğine kadar idare edebilirler.

Doğada olmanın ne kadar rahatlatıcı olduğunu unutmuşum. Telefonumu dışarı çıkardım ama son bir saat içinde bir kez bile elime almadım. Sahilde yaşamının bile beyaz gürültüsü var - kıyıya vuran dalgalar, ön tarafa çıkarsam uzaktan gelen PCH'nin sesi. Martılar, yemeğinize el koyan ve bir şey söylemeye cüret ederseniz size ciyak ciyak bağırان küçük şeytanlar.

Burada, böceklerin vızıltısı ve yukarıdaki kuşlar kendi müziklerini yaratıyor, ancak hiç sesin olmadığı, hatta yaprakların hışırdamadığı anlar da var. Büyüleyici bir şey. Bu ayrıntılar hafızamdan silinmiş olsa da, Nikki'nin anneme su sıçratmaya kalkıştığımda çığlık attığını, su altında yüzerken kulaklarımın nasıl tıkandığını ve neredeyse burada olduğumuz her gece kızarmış ekmek kızarttığımızda ateşin çıtırtısını hala duyabiliyorum.

Daha mutlu zamanlarımı hatırlatan anılar aynı zamanda hala düzenli olarak saklandığım anıları da hatırlatıyor.

Poppy'nin ben şakalar yaparken attığı kahkahalar odayı dolduruyordu, dövme salonunda masanın üzerindeyken iğne derisini deldiğinde ela gözleri hiç korkmuyordu, uykuya dalmadan hemen önce vücudunun benimkine sarılmış olduğunu hissediyordum

Ayağa kalkıp göle doğru yürüyorum, kafamdan temizlemem gereken şeyin bu olduğunu biliyorum. Geçmişimin, bugünümün ve birlikte geçirdiğimiz o kısa zamanın anıları sanki sonsuza dek saklayabilecekmişim gibi bulanıklaşıyor. Ama istemiyorum. Tutamıyorum. Önce ayakkabılarımı sonra da kıyafetlerimi çıkarıp boş şişeyi ailemin gölün kenarına eklediği kumsala bırakıyorum.

Daldım ve son nefesimin baloncukları tepeye doğru yüzüyor, ama kendimi aşağıda tutuyorum, beni ağırlaştıran anılardan kurtulmaya çalışıyorum. Bir gece bu kadar çok yara izi bırakmamalıydı. Zarar verenin o gece olmadığını biliyorum. *Kızdı.*

Suyu yarararak nefesimi vermeden önce bir ciğer dolusu hava alıyorum ve yüzeyde süzülüyorum. Kollarım geniş, ağzım suyun ancak üstünde. Altın saatler başlarken gökyüzüne bakıyorum.

Dalış kıyafeti getirmeliydim. Göl buz gibi. Kıyıya doğru ilerledim ve çıktım. Kıyafetlerimi ve şişeyi alıp aceleyle geri dönüyorum, eve girer girmez kıyafetlerimi yere atıyorum. Banyoya koşup suyu açıyorum, bu kadar uzun süre hareketsiz kaldıktan sonra çabucak ısınmasını umuyorum.

Buhar havayı dolduruyor ve ben de fayansla çevrili alana giriyorum. Sıcak suyun altında durarak, sadece cildimi değil ruhumu da temizleyeceğini umarak üzerimden akmasına izin veriyorum. Bu seyahatin amacı da bu zaten, yeni bir başlangıç.

Yıkandım ve durulamadan önce saçlarımı temizledim. Başka hiçbir işe yaramadıysa bile, sıcak su omuzlarımdaki gerginliği biraz azalttı. Kalçalarımın bir havlu sararak sabitlemeye çalışıyorum ama sürekli kayıyor. "Lanet olsun." Sonunda sabitlemeyi başarıyorum ve kıyafetlerimi toplamak için odadan çıkıyorum.

Akan suyun sesi beni oturma odasının hemen önünde durduruyor. Etrafımdaki havaya çiçek kokuları yayılıyor. Ama uğultu beni içeri giren her kimse ona saldırmaya hazırlıyor. Köşeden bakıyorum ve lavabonun başında sırtı bana dönük duran bir kadın görüyorum.

Sikeyim.

Hayranı mı?

Sapık mı?

Misery'nin benim versiyonumdaki

başrolü mü? *Sikeyim. Sikeyim.*

Sikeyim.

Polisi aramak için telefonumu almaya hazırlanırken, onu ön verandadaki Adirondack sandalyenin üzerinde bıraktığımı hatırlıyorum. *Hay sikeyim.*

Davetsiz misafir bıçağı bilemeye başladığında bıçağın ağzı mutfak ışığının altında parlıyor. Nikki haklıydı. İşte böyle öleceğim. Bir hayran olarak.

ters giden bir karşılaşma.

Gözden uzak durmak için kendimi duvara yapıştırıyorum ve o bıçakla beni nasıl doğrayacağını düşünmeye çalışıyorum. Ne sikim düşünüyorum ben? Onu alt edebilirim.

Tekrar etrafa bakınca, onu bir bakışta özetledim.

Beş-dört, belki iyi bir günde beş-beş.

Açık sarı saçlarını atkuyruğu yapmıştı, onu kolayca yakalayıp indirebilirdim.

Yoga ya da onu zayıf tutan ama bir rakibe karşı dövüşme şansı vermeyen bir şeyle formda. Düzenli olarak ünlüleri takip ediyorsa gerçekten biraz ağırlık çalışmalı.

Aslında, elim arkamda bağlıyken onu alt edebilirim. Onunla bağlanmak o kadar da kötü bir fikir değil. Küçük sıkı bir kış, diri göğüsler. Eğer takip ediliyorsa, en azından becereceğim biri tarafından.

Bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırmaya çalışıyorum ama fırsat çıkarsa hayır demeyebilirim. *Uzun zaman oldu.*

Tamam, en iyi yaklaşım polisler gelene kadar onu bastırmak. Ama yemin ederim, bir numaralı hayranım olduğunu söylerse ya da adanın arkasında saklanmış bir balyoz bulursam, buradan giderim. Kasabaya varana kadar çırılçıplak ormanda ilerleyeceğim.

Köşeden hızla dönerek, "Evimde ne yapıyorsun?" diye bağırdım. "Ah!"

İrkildi, nefesi kesildi, kalbini tuttu ve arkasını döndü, böylece

O kadar hızlı ki halının üzerinde kayıyor ve bıçak uçuyor.

Lanet olsun.

Düşüşten sağ kurtulup kurtulmadığına bakmak için acele ettiğimde yere çarpıyor. Cinayet planda yoktu.

Ağız açık, bakışları yan tarafa, yüzünün üç santim ötesine düşen büyük bıçağa takılmış. Yaşıyor ama göğsünün hareketsizliğine bakılırsa nefes almıyor.

Ben de değilim.

"Poppy?"

Başının arkası yere yaslanıyor ve rahat bir nefes veriyor. "Aman Tanrım, beni korkuttun. Bu kötü olabilirdi." Elbisesinin eteğini aşağı doğru iterek oturuyor, bacaklarını altına topluyor ve bana bakıyor.

Ela gözleri tanıştığımız gün kadar parlak.

Uysallaştırmaya çalışırken lastikten kaçan saçlar. Yatakta birkaç kez berbat ettiğimi hatırlıyorum.

O dudaklar... sadece ağzımı öpmekle kalmayıp beni ölümden sonraki hayata inandıran o inanılmaz dudaklar.

Göğsümde bir şeyler uyanırken, onun güzelliğinden etkilenmiş bir şekilde orada duruyorum. "Sorun yok. Ben iyiyim." Ses tonundaki alaycılığı duyuyorum, ama bu ses

Bir daha duyacağımı hiç düşünmediğim bir ses. Bana sert bir bakış fırlattı. "Merak etme, kendi başıma ayağa kalkabilirim. Gizlice yaklaşıp ödümü kopardın diye bana yardım etmek zorunda değilsin."

Tek kelime etmeden ona yardım etmek için elimi uzattım. "Teşekkürler," diyor, elimi tuttuğu için çok memnun.

Onu önümde ayağa kaldırırken nasıl yutkunacağımı nihayet buluyorum. Tekrar kaybolmasından korktuğum için gözümü kırpmaya cesaret edemiyorum. Bu duruma bir anlam veremiyorum. Geçmişimizin yapbozunda hâlâ çok fazla parça eksik.

Gülümsüyor, içimdeki sert bir şeyi koparıyor ve tuttuğumu bilmediğim baskıyı serbest bırakıyor. Elini geri çekerken, onu tutmaya devam ettiğimde gülüyor. "Merhaba," diyor elimi sıkmak yerine.

"Merhaba," demeyi sonunda başarabildim.

"İyi misin?" *Gözlerinin ortasındaki altın rengi mi?* Ben daha çok yeşil hatırlıyorum.

"Hayır. Ben-"

"Özür dilerim. Seni uyarmalıydım." Gözleri göğsüme kayıyor, kaşları hafif bir çizgiyle birbirine yaklaşıyor.

Tam elini uzattığında, "Öyle mi düşünüyorsun?" diye çıktım. Onu bırakarak uzaklaşıyorum, aramıza mesafe koymam gerekiyor. Anılarım onun hakkını vermemiş. Hatırladığımdan daha güzelmış. *Lanet olsun.* Kafamda yeniden bir araya gelme senaryosu kurmadığım için pişmanım, ama şimdi bununla yüzleşiyor olsaydım, bu şekilde olmazdı. "Burada ne işin var?"

"Anlamıyorum." Gözleri sonunda tekrar benimkileri buluyor ve sonra bıçağı almak için eğiliyor, onu önünde bir asa gibi tutuyor. "Ben de yemek pişirmek üzereydim."

"Neler oluyor?" Yıllarca hayatımdan kayboldu - tek kelime etmedi, iletişim kurmadı, hiçbir açıklama yapmadı, ama şimdi sanki onu hayatıma geri kabul edecekmişim gibi ortaya çıkma cüretini mi gösteriyor? Sanki ilk seferinde onarılamaz bir hasar vermemiş de şimdi beni bitirmek için geri dönmüş gibi?

"Pestolu tavuk, yanında Sezar salatası ve sarımsaklı ekmek düşünüyorum." Elindeki bıçağı hala sallayarak, sanki bir şeyler hazırlıyormuş gibi

bir anlam ifade etmiyor. "Bu kadar aç olacağını bilmiyordum. Basit ama klasik ve her zaman çok iyi. Pesto seviyorsun, değil mi? Diyet kısıtlamaları listesinde göremedim."

Bileğini yakalayıp bıçağı ondan alıyorum ve tezgâhın üzerine koyuyorum. "Daha dikkatli olmalısın."

Başını sallamasını, yanaklarını renklendiren suçluluk duygusu izliyor. "Ben her zaman dikkatliyimdir."

"Aksini iddia edebilirim."

Bir kaşını kaldırıyor ve ellerini kalçalarına koyuyor. "Affedersiniz?"

"Ah, özür dilerim. Sizi kırdım mı?" Döndüm ve uzaklaştım.

"Aslında, sen yaptın."

Bir şekilde yerden kanepenin koluna kadar ulaşan giysilerimi kaptığım gibi yatak odasına doğru geri dönüyorum. Tek görevim buradan çıkmak. Neler olduğunu bilmiyorum ama burada daha fazla kalmayacağım, özellikle de o bana bir yabancı gibi bakarken.

"Telefonunuz adada."

Pişman olacağım bir şey söylememek için dişlerimi sıkarak duruyorum, gerçi Everest'le yarışan dağa bir tane daha eklemem de fark eder mi emin değilim. Onu almak için dönüyorum, göz teması kurmamak için kendimi zor tutuyorum. Yapamıyorum. Neden burada olduğuna dair hiçbir fikrim yok ama onunla uğraşacak kafa yapısında da değilim. Tezgâhtan telefonu alır almaz, diğer yöne doğru geri dönüyorum.

"Özür yok mu?" diye soruyor, bir şekilde bunu kötü adam benmişim gibi çarpıtmayı başarıyor.

Ayaklarım iznim olmadan durdu. Sırtımı ona dönük tutarak düşüncelerimi sabitliyorum, hayatımdan çıkması gerektiğinden eminim. Bu sefer kendi seçimiyle olmasa bile, benim seçimimle. "Ben giyinmeye gidiyorum. Çıkmak için on dakikan var."

"Yemek yapmak için yeterli zaman yok mu?"

Kopukluk nerede? Arkamı döndüm ve gözlerim onunkilere takıldı. Sanki sebep olduğu yıkımdan habersizmiş gibi. "Sen neden bahsediyorsun?"

Ağzı açık kaldığında başını eğiyor, saçları yana savruluyor ve avuçlarını aramızdaki tezgâha bastırıyor. "Benim... İhtiyacım var. Yemek yapmam lazım."

Gözlerimiz birbirimizin gözlerinde sabit kalıyor ama bunun hangi evrende olabileceğini merak etmeye başlıyorum. Dünya gezegeninde bu delilik olurdu. Benim

Geçmiş beni mi yakalıyor? Çok fazla uyuşturucu mu? Çok fazla alkol tüketmek mi?

Kollarımı açıyorum ve tavanda daha yüce bir güç bulacaktım gibi yukarı bakıyorum. "Sik beni. Bunu mantıklı hale getir." Bu saçmalıklarla işim bitmişti, koridordan hışımla çıktım, buradan gitmem gerekiyordu. On dakika içinde yola çıkabilir ve birkaç saat içinde Los Angeles'a dönebilirim.

Kapıyı kapatmadan önce, "Yemek otuz dakika içinde hazır olacak." dedi.

Hayır. Hayır. Böyle bir şey olmayacak. Gitmeme gerek yok. Burası benim kulübem. Dışarı çıkması gerekiyor, ben de hemen geri dönüp oturma odasına doğru iki adım atıyorum. Bu saçmalıklardan bıktım. "O zaman lanet tavuğu yap ve defol git!"

"Benimle böyle konuşma. Ben çalışabilirim."

"Git buradan! Neyi anlamıyorsun?" Neden bana işkence etmeye bu kadar kararlı?

Ağzı açık kaldı. Sonunda söyleyecek bir şeyi kalmadı. Döndüğümde havlu bükülüyor ve yere çarpıyor. Gözlerinin üzerimde olduğunu bildiğim için umursamıyorum. Tabii ki öyle. Ben lanet olası bir rock yıldızıyım, kendi çapımda bir ünlüyüm. Ama sanırım beni takip ettiğine göre bunu zaten biliyor.

Sessizlik çok uzadığında omzumun üzerinden geriye bakıyorum. Gözlerine hayal kırıklığı giriyor, dış köşeleri duyguyla ağırlaşıyor. "Çok kötüsün, biliyor musun?"

"Ben mi kötüyüm?" Gülmeye başlıyorum ama işin içinde mizah yok. "Nedenini merak ediyorum."

"Ben de." Başını sallar ve bıçakları almaya başlar. Bıçaklara olan tuhaf takıntısı yüzünden muhtemelen her zaman ulaşabileceği bir yerde duruyorlardı.

Havluyu aldım ve yatak odasına doğru yola çıktım. "Beş dakika içinde gitmeni istiyorum."

"Merak etme," diye bağılıyor. "İki dakika içinde gideceğim."

Kapıyı çarparak kapattım ve kıyafetleri yatağın üzerine attım. Kız kardeşimi aradığımda yerde volta atmaya başlamıştı bile.

Bir

yüzük.

İki.

Üç.

Dört.

"Merhaba, mesaj bırakın." *Kahretsin.*

Parmaklarımı saçlarımda gezdirerek, "Hey, bu mesajı alır almaz beni geri aramanı istiyorum," diye cevap veriyorum. Telefonu şifonyerin üzerine koydum ve

yatak odasının ortasında duruyordu, hala çıplaktı. "Şimdi ne yapacağım?" Bekle.

O gidene kadar bekle.

Ön kapının çarpma sesini duyar duymaz, ışıklar kapalı olduğu için banyoya girip dışarı bakıyorum. *Nereye gidiyor?*

Kot pantolonumu alıp üzerime geçirdikten sonra giydiğim tişörtü tekrar başıma geçiriyorum. Spor çantamın fermuarını açarak deodorantımı ve kolonyamı alıyorum. Bunlar onun için değil. Çabamı takdir edecek kadar yaklaşmasına asla izin vermeyeceğim.

Pencereden dışarı bakarak Poppy'nin araziyi geçip misafir kulübesine gidişini izliyorum. *Ne yapıyor o?*

İçeride ışık yanıyor ve arka tarafa park etmiş bir araba görüyorum. Orada mı kalıyor?

Hayatta olmaz.

Dışarıda hava kararmış olmasına rağmen, beni görebilme ihtimaline karşı eğilip kapının tekrar açılmasını izliyorum. Elinde siyah bir bavulla, yaprakların arasında sürükleyerek dışarı çıkıyor. Sesi boğuk ama telefonda biriyle konuşuyor.

Yatak odasına gidip Nikki beni aramaya karar verirse diye telefonumun açık olup olmadığını kontrol ediyorum. Her seferinde otuz metre ötedeki Poppy'yi gözetleyerek yatak odasından banyoya doğru adımlıyorum. Ama geçen her uzun dakika beni daha da sinirlendiriyor.

Poppy'nin gitmesini istiyorum. Bu sefer temelli. Nasıl bir oyun oynadığını bilmiyorum ama beni ikinci kez sikmesine izin vermeyeceğim. Sonunda sesi olması gerektiği gibi çıkmayan motorunu çalıştırıyor ve ana yola doğru sürüyor.

Güzel.

Telefonum bir mesajla çalıyor.

Tulsa'nın gösterisinde. Ne var ne yok?

Kocasının sahnedeki performansını izlerken tüm bunları mesaj yoluyla anlatmayı gerçekten istiyor muyum? *Hayır.*

Ben: *Sadece kontrol ediyorum. Deer Lake'e ulaştım. Bu gece iyi eğlenceler. Yapacağım. Sen de. Huzurun ve yalnızlığın tadını çıkar.*

Evet, doğru. Bu gece karşılaştığım son şey buydu. Ve şimdi açlıktan ölüyorum.

Mutfağa döndüğümde yaptığı yemeklerin çöpte olduğunu gördüm. Bulaşıkları da temizlemem için lavaboya bırakacak kadar kibardı. *İşte bu*

Eğlence . . .

Buzdolabını tekrar açıp yiyeceklere göz gezdiriyorum ama çoğunlukla malzeme var ve bu haliyle yenecek pek bir şey yok. Kapatıp gözlerimi deviriyorum. Yiyecek bir şeylere ihtiyacım var. Bu da gece her yer kapanmadan önce şehre doğru bir yürüyüş anlamına geliyor.

Ayakkabılarımı alayım.

Poppy

"NE GÖT HERİF!" Karşıdan gelen trafik için her iki yönü de kontrol ediyorum. Zifiri karanlık ve bu kavşağın yakınında hiçbir ışık yok. "İşte kabuslar böyle olur, Marina. Eğer benden haber alamazsan-"

Gülüşünü takdir etmek için doğru ruh halinde olduğumdan emin değilim. Benimle mi yoksa bana mı? Söylemesi zor ama cevap veriyor: "İyi olacaksın baba. Araba kullanmaya devam et ve yabancılardan uzak dur."

"Bilge tavsiyesi," diyorum sonunda ana yola çıkarken. "Keşke bunu ormanın ortasında kendimi gerçek bir yabancıyla bulmadan önce bilseydim. Hem de bir pislikle."

Marina "Yürümediği için üzgünüm" diye cevap vermeden önce sempati dolu bir iç çekiş duyuyorum. Sadece içimi dökmem gerektiğini biliyor ve sonra tekrar iyi olacağım.

"Her şey yolunda gitti. Olması gerektiği gibi gidiyorum. Bu saçmalığa katlanmak zorunda değilim." Dar bir viraja yaklaşırken arabamı yavaşlatıyorum. Gece vakti ormanda araba kullanmak pek hoşlandığım bir şey değil. "Şimdi bu işi doldurmakta neden zorlandıklarını anlıyorum. Kağıt üzerinde harikaydı, eminim onun gibi. İş kabul ediyorsun -yedi gün, bedava oda ve yemek, yemek pişir, ağzını sıkı tut,

ve müşterinin gözünden uzak olmak. Bu şekilde ifade edildiğinde kağıt üzerinde harikadır. Sizi bu şekilde ele geçirirler."

"Kim onlar?"

Sağ kolumu sallayarak bıkkın bir şekilde nefes veriyorum. "Ajans, pislik herif. Hiçbir fikrim yok. Sadece onlar, beni bu korkunç durumun içine hapseden insanlar."

"Kimmiş o pislik?"

Gizlilik anlaşması imzaladığımı düşünürsek, onu isimler gibi ayrıntılara dahil etmemem muhtemelen en iyisi. Bunu hiç bilmemem farklı bir hikaye. "Sanırım o bir müzisyen. Bir gitar vardı ama çaldığını hiç görmedim. Önemli değil. Her kimse kendini çok beğeniyor, sanki ünlüymüş gibi kibirli ve çalışanlara ayaklarının altındaki toprak gibi davranıyor."

"Şöhretin insanların aklını başından almasından nefret ediyorum. Manhattan'da yaşamayı sevmemin nedenlerinden biri de bu. Los Angeles benim için fazla ünlü."

"Ben de aynı şeyi düşünmeye başlıyorum."

"Bu, ülke dışına taşınmayı düşündüğün anlamına mı geliyor?" Beni New York'a geri dönmeye ikna etmek için çaba sarf ettiği için asla üzülmeyeceğim.

Gülüyorum. "Çok iyisin, hakkını vereyim. Oraya taşınmayacağım ama düğün için yine de orada olacağım."

"Öğle yemeğinde olanlardan sonra bile hala ikram mı ediyorsun?"

Önümdeki karanlık sokağı tararken, düşüncelerimin farklı bir yola, uzlaşma yoluna sapmasına izin veriyorum. Annemle olan ilişkimde huzur bulmak mümkün mü? Bana aptal diyebilirsiniz ama bir kız çocuğu hayal kurabilir. Bunu ondan daha çok istediğimden nefret ediyorum. Nefes alıyorum, şimdi daha sessizim, öfke yerini kedere bırakıyor. "Belki de bizim için daha iyi bir sonuç istemek aptallıktır."

"Aptalca değil. Bu ilişkinin senin için önemli olduğunu biliyorum ama umduğun gibi gitmezse senin için endişeleniyorum."

Denemem lazım. *Tekrar*. "Bunu onun için yaparsam, belki-" Telefonumdan gelen bir ping sesi ona bakmama neden oluyor. "Olamaz."

"Ne oldu?"

"Gitmene izin vermeliyim. Sadece yüzde beş pil ömrüm var ve onu kurtarmalıyım."

"Şarj aleti yok mu?"

"Nerede olduğunu bilmiyorum. Bagajda. Kulübede. Dışarı çıkmak için acele ediyordum." Etrafa bakmak için arabayı yavaşlatıyorum ama çantamla birlikte buraya kadar gelip gelmediğini görmek için çok karanlık. Emin olmak için tek elimle içine bakıyorum.

Marina diyor ki, "Bir market görürseniz, acil bir durumda kenara çekin ve şarj edin. Önünüzde gitmeniz gereken saatler var."

"Tamam, ama neden bir bakkal?"

"Etrafta başka insanlar da olacak ve halka açık bir yerde takılabileceksiniz. Bir restoran ya da Target da işe yarar."

"Akıllıca bir tavsiye." Annem olmayabilir ama Marina'nın haklı olduğunu bilerek gülümsüyorum. Westcott ve Warren klanlarında bir aile buldum. Sonunda kendimi daha iyi hissediyorum, doğru düşünebiliyorum. "Hey, toplantı nasıl gitti?"

"Bunu Los Angeles'a döndüğünde ve bataryan daha fazla şarj olduğunda konuşuruz. Dikkatli sür."

Daha önce sormalıydım ama bu fırsat o kadar hızlı geldi ki düşünmeden atlardım. İki kez düşünmediğim ya da ince yazıları okumadığım için pişmanım.

Ajans bunu çocuk oyuncağı gibi gösterdi. O

pislik benim tattığım kek değil.

İşin en kötü yanı, eğer "defol git" lafının üstüne çıkılabilirse, adını hiç bilmeyebilirim ama hayatımın geri kalanında o adamdan nefret edeceğim. İmzaladığım sözleşmeyi ve gizlilik anlaşmasını kontrol edeceğim çünkü kimden nefret edeceğimi bilmem gerekiyor.

"Konuşacağım. Yakında konuşuruz. Görüşürüz." Telefonu kapatır kapatmaz ani bir sarsıntı beni alarma geçiriyor. Bir dalgalanma beni daha dik oturtuyor ve direksiyonu daha sıkı kavramamı sağlıyor. Frene basarken, dinlemek için camı açıyorum. Motordan gelen bir vınlama sesi duyunca direksiyona dokunuyorum. "Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır."

İleride ışık var mı diye gözlerimi kısarak bakıyorum ama o pisliğin arazisinden zar zor çıktım, yani kasabaya yakın olmadığımı biliyorum. Telefonuma bakıp ölmek üzere olduğunu hatırlayınca paniğe kapılıyorum. Tıpkı bir baltalı katilin beni yol kenarında yapayalnız bulması gibi.

Bir başka dalgalanma arabayı ileri itiyor. "Lütfen," diye sessizce yalvarıyorum. "Lütfen beni bir benzin istasyonuna götür." Arabanın özrümü kabul edeceğini umarak direksiyonu ovuşturuyorum. Yan aynaya baktığımda civarda başka bir araba görmüyorum ama arabanın bu halde kullanılamayacağı açık. Tam yavaşlamaya başladığım anda içimi bir korku kaplıyor. Bütün gece burada oturup birinin geçmesini bekleyemem.

Araba kendi kendine yavaşlamaya başlıyor ve tekleme sesi duyduğumda yoldan çıkmam gerektiğini anlıyorum. Toprak bankete çekiyorum, motor tamamen durmadan önce başarıyorum.

En azından *farlarım*. Sakın bana akümün bittiğini söyleme. Işıkları tekrar açıp kapatıyorum ama aynı sonucu alıyorum. Tamamen karanlıkta kaldım.

Ve ben böyle ölüyorum.

Panik düşüncelerimi hızlandırıyor. Ne yapmalıyım? Neredeyse vücudumun bir başka uzvu olan telefonumu elime alıp 911'i aramak üzereyken, tam kilidini açtığım anda o da ölüyor.

Hayal kırıklığımı, korkularımı ve bana iyi hizmet etmeyecek herhangi bir güçlü duyguyu dışarı atmak için çığlık atmak cazip geliyor. Ama yapmıyorum.

Yapmayacağım.

Sanki o pislige üstünlük sağlıyormuşum gibi geliyor, gerçi o asla akıllanmayacak. Başımın çaresine bakabilirim. Endişelenecek bir şey yok. Telefonum hâlâ elimde ve onu bir silah olarak kullanmaya hazır bir şekilde, etrafımı görmek için arabadan çıkıyorum. Kenara falan yakın değilim ve ileride bir viraj olmasına rağmen, küçük bir düzlükteyim. Bu görüş için iyi olacak. Bu iyi olacak. En yakın tabelada ne yazdığını okumak için birkaç adım yürüyorum.

"Ayı geçidi."

Harika, burada ayılar var. Neden karşılaşacağım ana vahşi yaşamın geyik olacağını düşünmüştüm? Belki de kasabanın adı Geyik Gölü olduğu içindir. Onun yerine ayılarla karşılaşıyorum. *Doğal olarak* . . .

Benim ana yemek olduğum büyük bir parti olacak.

Aceleyle arabama geri döndüm ve tüm kapıları kilitleyerek arabama bindim. Ne yazık ki otomatik camım açık kalmış. Konsolun üzerinden sürünerek arka koltuğa doğru ilerlerken, ölü bir iPhone'dan daha güçlü bir silahla kendimi en iyi şekilde silahlandırmam gerektiğini fark ediyorum. Bu da tek bir şey demek: Bıçaklarım.

Aklımdan geçen bir sonraki şey, bagajda olduklarıydı. Ayrılmak için acele ederken, Los Angeles'a döndüğümde halletmek için her şeyi arkaya attım. Şimdi o adamın beni bu kadar etkilemesine izin verdiğim için kendime lanet ediyorum. Eğer o olmasaydı, düzgünce toplanırdım.

Eşyalarımın hala bagajda olacağını kabul etsem de, onu suçlamak daha eğlenceli.

Kendimi tekrar sürücü koltuğuna sıkıştırdıktan sonra arabanın arkasına geçiyorum ve ağaçların arasında saklanıp bana saldırmaya hazır olan herhangi bir şeyin sesini dikkatle dinliyorum. Hayatta kalmak için hiç şansım yokmuş gibi hissetmeye başlıyorum. Eğer bir ayı beni yakalayamazsa, onlar için endişelenerek kendi başımın etini yiyeceğim.

Işık olmadığından bıçakların nereye düştüğünü görmek zor, bu yüzden paketi bulmak için arkaya doğru daha derine iniyorum. "Ah. Evet. Tanrı'ya şükür." Kolu bulmak için daha da uzandığımda tüm bagajım aydınlandı. Başımı çarparak sıçıyorum ve yardım çağırmak için arkamı dönüyorum ama köşeyi dönen bir kamyonun arka lambalarını yakalıyorum.

Omuzlarım, kalan son umudumla birlikte düşüyor. En iyisi arkaya yerleşip bu geceyi sonlandırmak olabilirdi. Ama sonra, kamyon köşeyi dönüp bana doğru gelirken, arka lambaları parlatan geri vites ışıklarını gördüğümde umudum sonsuza dek yeşeriyor.

Çantamdan bir bıçak almak için çabalıyorum. Kemik sıyırma bıçağı ilk elime geçen, bu yüzden onu kaydırarak çıkarıyorum ve sapını hayatım buna bağlıymış gibi kavriyorum. Bu sadece ...

Kamyon arabamın önünde duruyor, sonra yavaşça yolun geri kalanını geri gidiyor. "Şaka yapıyor olmalısın?" Yolcu tarafındaki açık pencereden gözlerimiz buluşur buluşmaz söylüyorum.

Pislik Surat daha önceki davranışlarına uygun bir sırıtışla oturuyor - alaycı ve bencil. "Seni bu gece burada bırakıp ayların seni yakalamasına izin vermek cazip geliyor."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Senin yerine her zaman bir ayıyı seçerdim."

Kıkırdayarak vites kolunu değiştiriyor ve dikkatini ön cama yöneltiyor. Bana döndüğünde, "Sanırım hepimiz iyiyiz, o zaman. Yakıt pompasında iyi şanslar." Ne demek istediğini anlamama fırsat kalmadan kamyon ilerlemeye başlıyor.

Aradaki mesafeyi kapatmak için koşuyorum, açık pencereden kapıyı tutuyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Kolunu koltuğun arkasına uzatarak bana doğru eğiliyor ama gözleri benimle önündeki yol arasında gidip geliyor. Aracının yan tarafına tutunuyorum. En azından yanında yürüyebilmem için hızını yavaşlatma nezaketini gösteriyor. "Bizim hakkımızda tek kelime etmedin. Sanki hiç var olmamışız gibi."

"Tamam var olduk ama unutmaya çalışıyorum."

Bakışlarının tekrar öne kaymasına dilinin tıkırtısı eşlik ediyor. Umarım bu gece için ondan özür dilememi beklemiyordur. Haddini aşan oydu. Daha da önemlisi, kulübede olanlar hakkında konuşmak istemiyorum. Eğer bu konuya takılmak istiyorsa, ona izin vereceğim ama son kısmı anlamadım. "Bizden bahsetmiyordum. Arabamla ilgili ne demek istediğini soruyordum."

Bakışları bana döndüğünde, gözlerinin açık mavisi daha buzlu, gözbebeklerinde donmuş bir duygu var, bana bakıp arkasını dönüyor. Başını sallayarak nefes verdi ve sonra şöyle dedi: "Yakıt pompanız bozulmuş. Kabinden uzaklaştığınızda teklediğini duydum. Değiştirmeniz gerekiyor."

"Nasıl?"

"Tamirci, ama bu gece buraya kimseyi getiremezsin." "Kimse yok mu?"

"Bir araba servisini deneyebilirsiniz ama şansınızın yaver gideceğinden şüpheliyim."

"Şansım kesinlikle tükendi." Bu adamı kovalamaktan vazgeçtim çünkü bacaklarım çok yorulmuştu. Duruyorum ve benimle birlikte duran kamyonun arkasına bakmadan önce arabama dönüp bakıyorum. Buradaki fırsatlar çok az. *Gerçekten de iş ona mı yoksa ayılara mı kaldı?*

Kamyonu geri vitese takıyor, direksiyonu öne doğru dayıyor ve sanki bir ödül kazanmış gibi sırıtıyor. Görünüşe göre görünüş departmanında kazanmış. *Anlaşıldı.* Sessiz kalarak, ne istediğini biliyormuşum gibi bana bakıyor. Ben bilmiyorum. "Ne?" Sonunda omuzlarımı kaldırarak sordum.

"Burada mı uyuyorsun?"

"Başka bir seçeneğim varsa olmaz." *İpucu. İpucu. İpucu.* Az önce kirpiklerimi kırptırdığım için nefret ediyorum. Bu adamla herhangi bir yere gitmeyi düşünmem için tek gereken, aşırı yakışıklı bir yüz, aşırı koyu kirpikli harika gözler ve saçma derecede sert ve mükemmel kaslı bir vücut. Kollarımı iki yana açarak, işte onu seçiyorum, onun aptalca mükemmel her şeyinin kurbanı oluyorum.

"Bir şartla seni kasabaya bırakırım."

Bunun bir insandan diğerine yapılan basit bir iyilik olamayacağını biliyordum. "Hangisi?"

"Bıçağı diğer eşyalarla birlikte arkada bırak."

Ay ışığı bıçaktan yansıyarak gülmeme neden oldu. Elimde olduğunu unutmuşum. Sanırım düşündüğümünden daha korkutucuymuşum. "Bunu yapabilirim."

Geri çekilip bagajdan eşyalarımı alıyor ve aramızda tek bir kelime bile geçmeden kamyonetinin arkasına yüklüyor. Söyleyecek ne var ki zaten? Karşılıklı bir hoşnutsuzluk var gibi görünüyor.

Havadan sudan konuşmaya gerek yok. *Ne kadar rahatladım.*

Sahte hoşluklar yok. *Ben böyle iyiyim.*

Bu gece bir oda bulacağım ve yarın yola çıkacağım. *Harika.*

Kamyonun kabinine tırmanıp kapıyı çarparak kapattım. "Arabam burada iyi olacak mı? Akü bittiği için camı kapatamadım."

Emniyet kemerini takıyor ama park halinde kalıyor. "Bana bir şey söyle. Bitmiş bir akü ve bozuk bir yakıt pompasıyla geceyi nasıl atlatmayı planlıyordun?"

"Arabamın bozulması konusunda endişelenmem gerektiğini bilmiyordum. Sadece ayrıldığım için mutluydum."

Alaycı sesiyle gözlerimi ona çeviriyorum. "Benden ayrıldığın için mutlu musun? Anladım." "Belli ki orada olmamı istemedin," diye küçük bir hatırlatma yapıyorum.

En sevdiği cümleye atıfta bulunabilsem de, özellikle de durup bana yardım edecek kadar nazikken, tekrar sorun çıkarmaya değmez. İçimden bir ses onun nezaketinin fazla uzun sürmeyeceğini söylüyor, bu yüzden şehre varır varmaz gece için plan yapsam iyi olacak.

Hızlanmaya başladığında, soğuğu dışarıda tutmak için camımı açıyorum. Taksi anında daha sıcak oluyor ve biraz daha rahat nefes alıyorum. "Beni nereye götürüyorsun?" diye sormadan önce sadece bir mil kadar gittik. Neden affetmiş gibi konuşuyorum? Affetmedi.

"Yemek için."

Öne doğru oturdum ve ona ters ters baktım. "Ne? Neden?"

"Çünkü biri yemeğimi dışarı attı." *Haksız değil.*

Tekrar arkama yaslanıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. İlk o söyleyene kadar benden özür dileyemeyecek. Ve görünüşe göre beni görmezden geldiğine bakılırsa, bunun uzun zaman alacağını düşünüyorum.

Sorun değil. Bütün gece benim.

Poppy

MOTORU KESERKEN göz ucuyla bana bakıyor. Gözleri çok mavi, koyu renk saçlarıyla tezat oluşturan toz mavisi, ama ruh hali öyle değil. Görünüşe bakılırsa, yaydığı havaya uyuyor. *Biraz Edward Cullen. Çokça Lestat.*

Şaşırmamalıyım. Gecesini böldüm ki bu benim işimde hiç hoş karşılanmaz. Kişisel şef olarak ücretimi karşılayabilecek büyüklükteki müşteriler genellikle personelle iletişim kurmaktan hoşlanmazlar. Dürüst olmak gerekirse, bunu işimin bir avantajı olarak görüyorum. Bu durumda, benim hatam.

Her ne kadar akşam yemeğini ne zaman hazırlamamı beklediğinden emin olamasam da, acaba yanılıyor muyum diye merak ediyorum. Burası onun evi. Hiçliğin ortasında bir hafta boyunca özel bir aşçıyı karşılayabildiğini düşünürsek, eminim değerli olan zamanı. Karşılaştıracak olursak, ben orada olduğum için para alıyorum.

Ağır iç çekişiyle ayaklarını sürüyerek yürüdüğünü hayal ediyorum. "Aç mısın?"

"Bana çıkma mı teklif ediyorsun?"

Gülmüyor, bu da bana şakamın istenildiği gibi olmadığını düşündürüyor. Bakışları ön camdan ileriye doğru fırlarken çenesindeki tik dikkatimi çekiyor

restorana doğru. Bir öncekinden daha sinirli bir iç çekiş daha duyuyorum ve sonra şöyle diyor: "Takip etme konusunda iyi görünüyorsun, bu yüzden sanırım beni nerede bulacağını söylememe gerek yok." Neden bahsettiğini anlamama fırsat vermeden kamyonetten iniyor ve kapıyı kapatıyor.

Takip mi?

Ne oluyor be?

Marina'yı aramak için telefonumu elime alıyorum ama arabanın ön paneline baktığımda şarj edebileceğim bir yer yok gibi görünüyor. Bir çakmak var ve klimanın bir sürgüsü var. Tarzından dolayı kamyonetin eski olduğunu biliyordum ama çok eski. Muhtemelen çok fazla para ödeyen bir milyoner teknisyendir, böylece dünyadan biriymiş gibi davranabilir.

Gizlilik anlaşması imzaladığım için şanslı.

Lafı açılmışken, adını bile bilmiyorum. Ölü bir telefon ve e-postalarım erişmenin hiçbir yolu olmadığından, öğrenmem için geriye tek bir yol kalıyor. Kamyondan atlayıp onu bulmak için Maggie'nin Kafesi'ne gidiyorum. Başka ne yapabilirim ki? Burada oturup onu bekleyeceğim.

Kapıyı açtığımda başımın üzerinde bir zil çalıyor. Durup etrafa bakmama gerek yok. Kalabalık restoran ve barda göze çarpıyor.

Hakkını vermeliyim; nasıl zor olunacağını biliyor. Burada olduğumu bildiğini bildiğim halde bakma zahmetine bile girmiyor. Parmaklarımı karşısındaki tahta sandalyenin arkasına vuruyorum.

O zaman ona soramayacağımı anladım. Bu beni kiminle çalışmayı kabul ettiğimi bilmediğim için aptal durumuna düşürür. Bir tür prodüksiyon şirketi olduğunu biliyorum ama müşteriyi özellikle belirtip belirtmediğinden emin değilim.

Gözleri nihayet menüden kalkıyor ve bana bakıyor. Yüzünü tam olarak görebilmek dizlerimin bağının çözülmesine neden oluyor. Tanrım, onun gibi erkekleri hiç tanıımıyordum - bir süper kahramanın vücudu ve dergi kapaklarına ait bir yüz

-Bu gezegende yürüdü. Vay anasını, çok seksi. Dışarıda, böyle görünmüyormuş gibi yaşıyor.

Yer değiştiriyor, menüyü kullanarak kendini restoran alanından uzaklaştırıyor. "Bütün gece bana bakıp durmaktansa oturmanı tercih ederim." Sanki bu istenmeyen ilgiden dolayı onu utandırmışım gibi gözlerini odada gezdiriyor.

Ben de etrafa bakıyorum. Kimse ona bakmıyor ama birkaçının beni süzdüğünü fark ediyorum. "Hepsinin yaşayacak kendi hayatları var. Bizim ne yaptığımız kimsenin umurunda değil."

Onun sert bakışlarına yakalandım ve oturmak için acele ettim. "Tamam. Oturacağım." Hey, adın ne, ünlü müsün yoksa menünün arkasına saklanarak paranoyak mı oldun gibi bir sürü sorum var.

Mesele şu ki, ben de soramam. Sözleşmeme göre buna izin verilmediği gibi, hakaret de sayılır. Tıpkı onun yaptığı gibi. Acaba iki şeyin eşit olması sözleşmenin sorgusuz sualsiz kısmını iptal eder mi? Avukat değilim ama öyle olduğunu sanmıyorum.

Artık onun için çalışmıyor olmam bunu geçersiz kılabilir.

Görevli bir kadın bize doğru yöneliyor. Kulağının arkasından bir kalem ve önlüğünden bir bloknot çıkarır çıkarmaz menüyü hızla tarıyorum. "Biliyor musun, benim meşhur tavuk pestomu yiyebilirdik."

"Merhaba," diye soruyor garson, masanın diğer tarafındaki mavi gözlere yaklaşp spesiyalleri sıralıyor. Sosa batırılmış ve parçalanmış peynirli yayın balığından sonra beni kaybediyor. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama kulağa korkunç geliyor.

Dikkatim, menüye ya da daha kötüsü, sanırım bana her baktığında koluna çarpıp durmasına yöneliyor.

Kıskançlık benim DNA'mda yok. Hiç olmadı, ama ona bu kadar yakın durmasını garip buluyorum. Adama biraz nefes aldırın, bayan.

"Peki ya senin için?"

"Oh, um," diye mırıldanıyorum, menüyü incelerken. "Bilmiyorum. Bilmiyorum." Ona bakıyorum, iri gövdesi için çok küçük olduğu belli olan sandalyesinde rahatça arkasına yaslanmış. Ağzıma bakıyormuş gibi görünürken dilini alt dudağının üzerinde gezdiriyor. Göğsümdeki tüyler diken diken olurken gözlerimi iki kez kırıştıyorum ve sonra tekrar kırıştıyorum. "O ne içiyorsa ben de ondan alacağım."

"İçecek?" diye soruyor, önümdeki menünün üst kısmına dokunarak. "Wyoming'deki Lackmont Vadisi'nden bir ev şarabımız var."

Seçeneklere göz attığımda, tüketmek istediğim bir şey olarak hiçbir şeyin öne çıkmadığını görüyorum. "Su lütfen, *annnnnd*-"

Gözleri bana kilitlenmiş bir halde, "O da benim yediğimden yiyecek," diyor. Menülerimizi alıp uzaklaşır uzaklaşmaz öne doğru eğildim. "Ve bu?"

"Bira. Burası bir bira mekânı. Şarap bile içmem ve böyle bir yerde şarap sipariş edilmemesi gerektiğini çok iyi bilirim."

Arkama yaslanıp sırtıyorum. "Önemsediğini bilmiyordum."

Sanki bu ima onu kızdırmış gibi gözlerini benden kaçırıyor. Görünüşe göre kin tutmayı biliyor çünkü bakışları

Ta ki garson beş dakika sonra biralarla dönene kadar.

Kız manzaranın çoğunu kapatırken onu beni süzerken yakalıyorum ama bakışları aynı hızla başka yöne kayıyor.

Bu oyunu iki kişi oynayabilir.

O birasını yudumlarken ben de bir yudum alıyorum. Kadın biraz oyalanıyor, şehirde ne kadar kalacağını soruyor ama kadın omzunu okşarken doğrudan bana bakıyor. İfadesinde kin yok, ama tanıdık bir duygu yerleşiyor. Sadece ne olduğunu bilmiyorum.

Ve sonra yakaladım . . .

Masanın öbür ucuna uzanıp elini tutuyorum. "Birlikteyiz."

"Ah," diyor geri çekilip a r a m ı z a bakarken. "Özür dilerim.

Siz ikiniz birbirinize aitmiş gibi görünmüyorsunuz."

"Nedenmiş o?" Sakin kalmaya çalışarak soruyorum, bir yandan da Mavi Göz'le benim bir çifte benzemediğimizi düşündüğü için tuhaf bir şekilde aşağılanıyorum.

"Şey . . . Muhtemelen ..." Kayboluyor ama ben fark etmiyorum bile çünkü elini tutmaya başladığımdan beri başparmağı avucuma sürtünüyor.

Gözlerimin bağlantıya kaymasına izin veriyorum ve hayranlıkla izliyorum.

"Biriyle el ele tutuşmalı çok uzun zaman oldu," diye fısıldıyorum sonuçlarını düşünmeden.

Hızlı davranıyor, geri çekiliyor ve birasının yarısını içiyor. Gözleri benden başka her şeye ve herkese takılıyor ama yine de "Bunu neden yaptın?" diye soruyor. Bakışları sonunda benimkilerle buluşuyor ve aradığımı bilmediğim bir rahatlık veriyor. "Neden birlikte olduğumuzu söyledin?"

Gözlerimi başka tarafa çevirdiğimde sunucunun ellerini bardaki başka bir adamın üzerinde gördüğünü fark ediyorum. "Ben, şey ..." Arkamı dönerek, "Kurtarılmaya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun" diyorum.

"Bakmak mı, bakmak mı?"

"Baktım," diye düzeltiyorum. "Sana asılmasından hoşlanmamış gibi görünüyordun."

Kıkırdıyor ama yüzünde gülümseme belirmiyor. "Şimdi de benim için mi endişeleniyorsun?"

İlginç."

"Bunda ilginç olan ne? Dikkat çekmek istemiyormuş gibi görünüyordun. Sana yardım ettim. Hikayenin sonu." Sandalyeden kalktım. "Neyin var senin? Neden bu kadar kötüsün?"

"Sen söyle, Poppy." Adımı duymak bana kulübede düştüğümde söylediği sözleri hatırlattı.

"Yani beni bekliyordun?"

Ağızındaki birayı neredeyse kusacaktı. Birayı yere bıraktığında kahkahası onu ele geçirir. "Evet, birkaç yıl geç kaldın."

"Ne? Ugh." Ellerimi önüme atıyorum. "Bunu daha fazla yapamam." Gitmek için dönüyorum ve masaların arasından geçmeye başlıyorum.

"Hiçbir şey değişmedi," diyerek durmama neden oluyor. "Tek kelime etmeden kaçıp gidiyorsun, hoşça kal bile demeden."

Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok, bu yüzden dışarı çıkana kadar yürümeye devam ediyorum. İçerideki şirket yerine soğuğu her gün tercih ederim. Kamyonun ön tarafına yaslanıp kollarımı kendime doluyorum ve hırkamı daha sıkı sarıyorum.

Bir süre sonra ben bile amacını kaybediyorum. Dışarıda soğukta durmak yerine içeride sıcakta yemek yiyebilirdim. Gururum şu anda geri dönemeyecek kadar hassas, bu yüzden masadayken telefonumu şarj etmediğim için hayal kırıklığına uğrayarak pozisyonumu koruyorum.

Kapıya yönelen iki adamı yakalıyorum. Maggie's'teki herkes gibi giyinmiş olmalarına bakılırsa yeterince yerel görünüyorlar. "Affedersiniz, sizde bir tamircinin numarası var mı acaba?"

İkisi de durur ve kot pantolonlarını bellerinden yukarı çekerek düzeltirler. Arkası dönük kasketli olan cevap verir: "Şu anda onun önünde duruyorsun. Yirmi mil boyunca en yakın ben varım."

"Bugün şanslı günüm olabilir."

Sırtarak beni bir aşağı bir yukarı süzüyor ve sonra biraz daha yaklaşıyor. "Olabilir. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Arabam buradan yaklaşık on beş yirmi dakika uzaklıkta bozuldu. Dükkâna çektirmem gerekiyor." Neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi görünmek istemediğim için ekliyorum: "Akü bitmiş ve yakıt pompasına bakmak gerekebilir."

"Öncelikle, bu ilçedeki neredeyse her yolu tanımlıyor. Herhangi bir isim ya da işaret var mı?"

Hafızam geri geldi. "Evet, bir ayı işareti vardı. Bir ayı geçidi işareti."

"Bunun bir faydası yok. Bu orman onlarla dolu. Yakıt pompası olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çılgınca bir tahmin ve biraz tekleme."

Çenesini ovuşturarak, "Markası ya da modeli önemli değil. Dükkanda pompa bulundurmuyorum, o yüzden sipariş etmem gerekecek."

Umudum omuzlarımla birlikte düşüyor. "Bu ne kadar sürer?"

"Muhtemelen bir hafta. Agnes'in kalçaları sorun çıkarıyorsa bazen daha az."

Neden başka bir gezegendeymişim gibi hissediyorum? "Agnes kim?"

Yanındaki adam tozu dumana katmaktan sıkılmış görünüyor. Kapıya uzanarak, "Hadi." diyor.

"Postacı."

"Ne? Yarın Los Angeles'tan alamaz mıyız?"

Başını sallayarak kapıya doğru geri döner. "Olmaz. Yarın Pazar ve Darlie Pazar günleri çalışmama izin vermiyor. Pazartesi beni ara ve arabayı nerede kaybettiğini bulmaya çalışalım."

"Darlie kim?"

"Karım."

"Ah. Her neyse, kaybetmedim. Bu ..." Omzumun üzerinden geriye bakıyorum ve o yöne doğru el sallıyorum. "Orada bir yerde."

Arkadaşı kapıyı çekerek açar, tam o sırada Mavi Gözler kapı aralığını doldurur. Hemen kenara çekiliyorlar ama gözleri ona bakan Noel ağaçları gibi parlıyor. Başını sallıyor ve onlarla yer değiştiriyor. Kapı kapanıyor ve bana sadece şöyle bir bakıyor. "Tamirci pazartesiye kadar gelmeyecek."

"Evet," diyorum, bir sonraki adımın ne olacağını merak ederek. Popomu kamyonun ızgarasına yaslayarak kollarımı tekrar göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Onunla yeni tanıştım."

Kapısını açar ama içeri girmez. Onun yerine, "İki seçeneğimiz var. Pazartesi gününe kadar sizin için bölgede kısa süreli bir kiralık ev ayarlayabilirim."

Ayağa kalktım ve onunla yüzleştım. "Bunu benim için yapar mısın?"

Eski arkadaşımız gibi rahatça omuz silkerek, "Başka seçeneğim var mı?" diye soruyor.

"Her zaman bir seçeneğin vardır."

"Ya da tesise geri dönebilirsiniz. Kaldığınız kulübe hâlâ müsait."

"Huh."

"Ne var?"

Bu sefer omuz silkiyorum. "Ajanstan bir sonrakine taşınmadığına şaşırdım."

Daralan gözleri daha az çarpıcı değil ve kafa karışıklığı alnını buruşturduğunda bile hala gülünç derecede yakışıklı. Belki daha da yakışıklı. Sanki zihnindeki örümcek ağlarını silkeliyormuş gibi bana bir saniye daha bakıyor. "Arabana sen ilgilenebilirsin. ." Sanki ben hiç söylememişim gibi devam ediyor.

hiçbir şey. *Tipik*. "Pazartesi günü ve sonra birbirimizi bir daha hiç görmemişiz gibi hayatınıza devam edin." Elinde bir poşetle, "Yiyecekleri getirdim." diye ekliyor.

"Bunu neden yaptın?"

Hiç vakit kaybetmeden, "Çünkü eminim sen de benim gibi açsındır," diyor.

Kısa geçmişimiz düşünüldüğünde bu jest beni şok etti. Hâlâ bu devasa adama bakarken, düşüncelerimin onun kim olduğu ve nereden geldiği üzerinde dolaşmasına izin veriyorum. Sanki yoluma çıkmasının bir sebebi varmış gibi. Ondan nefret etsem bile nankör değilim. "Bu çok düşünceliydi."

"Şaşırmış gibisin."

"Öyleyim," diye cevap veriyorum, gardımı bir iki santim düşürerek.

"Çok fazla anlam çıkarma. Birlikte yemek yemiyoruz ki." *Bana karşı yumuşuyor mu?* Bu bir erkeğin asla duymak istemeyeceği bir şey. Sözleri hareketleriyle uyuşmuyor gibi görünüyor. "Hayır, bu korkunç olurdu." *Büyük ihtimalle onunla vakit geçirmek korkunç olurdu.*

Beni gülümsetmesi gerekmeyen bir bakışla vuruluyorum ama gülümsetiyor. Kısa süreli kiralama teklifini kabul etmeliyim ama nedense onun sunduğu meydan okumayı seviyorum. Bir gün ona tavuk pestomu bile yedirebilirim. Bu hayat değiştirici bir şey ve eğer hayatının değişmesine ihtiyacı olan bir adamla tanıştıysam, o da odur.

Sanırım o da meydan okumaktan hoşlanıyor ve onunla gazı kesmeye hiç niyetim yok. "İkinci seçenek."

"İyi seçim." Kamyona bindi ve farları yaktı. Madem spot ışıklarına yakalandım, gözlerinin bana yapıştığını bildiğim için bundan en iyi şekilde faydalanabilirim. Omuzlarımı oynatıyorum ve kabine dönüyorum. Gösteri yapabilen tek kişi Marina değil. Bildiği her şeyi ona ben öğrettim. Oyunculuk becerilerini değil ama kimseden, özellikle de bir erkekten nasıl saçmalık almayacağını.

Bir şeyler duyuyor olabilirim ama en hafif hırıltıda omzumun üzerinden vahşi hayvan olup olmadığını kontrol ediyorum. Koştura koştura kamyona biniyorum ve kemerimi bağlarken tekrar duyuyorum. Yanıma doğru kayıyor, yüzünde sinirli olduğunu belli eden bir ifade var.

Onunla paylaştığım küçük alanda gerginlik sürüyor. Savaşın bu gece sona ermesinden memnunum ama acaba savaş sabah da devam edecek mi?

Ulaşılmaz olmaya çalışıyor ama ben bazı şeyleri çözmeye kararlıyım.

Bir. Onun adı. *Bu hiç eğlenceli olmayacak.*

İki. Nasıl olur da benimle aynı dövmeyle sahip olur? *Dünyadaki onca insan arasında, benimki gibi bir yıldız ve gül tasarımı seçen tek kişiyle mi tanıştım?*

İmkansız ve son derece ilgi çekici.

Şimdiki zaman gibisi yok, bir kez daha göz gezdiriyorum. İki konuyu da nasıl açacağımı bilemiyorum ama meşhur bandajı açmaya karar veriyorum.

"Adın ne senin?"

Laird

Poppy söz konusu olduğunda genellikle beynimden milyonlarca düşünce geçiyor. Beni düzenli olarak suskun bırakmayı başardı. Daha önce Austin'deyken de yapmıştı ama şimdi farklı. *O farklı*. Sözleri beynimde çınlamaya devam ediyor. Yemin ederim, onu yanlış duymuş olmalıyım. Bunun ne anlama gelebileceği gerçeği beni derinden etkiliyor ve ondan tekrar etmesini isteyecek gücü kendimde bulamıyorum.

Eğer adımı bilmiyorsa, onu düşünerek, hiç umursayıp umursamadığını, hatta hayatta olup olmadığını merak ederek geçirdiğim onca zaman için bu ne anlama geliyor? Austin onun için gerçekten bir şey ifade etmiyor muydu? *Hiçbir şey ifade etmiyor muydum?*

İçgüdülerim bana yalanlar söylüyor, yaptığım konusunda beni rahatlatıyor. O gün gelmemek hâlâ onun karakterine aykırı geliyor. Ya da en azından ben böyle gerekçelendirmeye çalışmışım.

Kamyonetimin kabininde mutlu bir şekilde yaşadığına, nefes aldığına ve yanımda oturduğuna göre sanırım bunu düşünmemeliyim. Kulübeye geri dönerken gözlerimi ileri dikiyorum. Ona cevap vermem için hâlâ sindirmem gereken çok şey var.

Adımı biliyorsa, neden kafamı karıştırıyor?

Buraya gelmek aklıma gelen en kötü fikirdi. Oh bekle, bu kız kardeşimin hatası, ki kendisi beni geri aramadı. Başından beri bu bir tuzak mıydı? Shane'le birlikte iyi bir fikir olduğunu düşündükleri boktan bir plan mı?

Nikki genelde sinsi değildir. Tulsa çıktıkları dönemde onun vahşi yönünü ortaya çıkarmıştı ama bu yıllar önceydi. Grubun yükseliş ivmesine ve aile hayatına oldukça alışmış görünüyor. Komplo kurmaya ne zaman vakti olur ki?

"Sana karşı sınırı aştım mı?" Poppy'nin sesi de gözlerinin üzerimde olduğu kadar sabit. Ona bakarken bile göğsüm sıkışıyor, bu yüzden kendimi ona karşı bir şey hissetmekten kurtarmaya çalışıyorum. Zor oldu, bu yüzden bu göreve hazır olup olmadığımdan emin değilim.

Bir şeylerin peşini bırakmadığını çoktan öğrenmiş olmama rağmen, onun küçük oyununu oynuyorum. "Yaklaşık on satır, ama kim sayıyor?"

"Görünüşe göre öylesin," diyor kendi kendine gülerek, "ama sorun değil. Ben de sayabilirim. Seni dörde indirdim."

Boynumu çimdikliyorum, yüzümü hızla ona dönüyorum. "Dört mü?" Başımı sallıyorum, bu saçmalığı reddediyorum. "Hayatta olmaz."

"Way. Benimle dört kez sınırı aştın." Önce yola sonra da bana bakıp sırtıyor. "Saydığım kadarıyla."

Kendinden o kadar emin ki bu saçmalıkları duymam gerekiyor. "Adlarını söyle."

"Ödümü kopardın ve beni mutfığa düşürdün." Bir parmağını aramızda havaya kaldırarak, ki bu onun orta parmağı oluyor, "Bu bir. Bana kulübeden çıkmamı söylediğinde. Bu iki." Bir parmak daha ekledi. "Ayrılırken beni gözetledin, üzgün olduğumu biliyordun ve yine de gitmemi sağladın. Bu da üç." Çıplak yüzük parmağı havaya kalktığında nefes almam kolaylaşıyor, göğsümdeki baskı sızdıran bir *balon* gibi yavaşça boşalıyor.

Devam ederken serçe parmağı da partiye katılıyor. "Restoranda sana iyilik yaparken çok huysuzdun. Ve sonra yolun kenarında-"

"Ne zaman?"

"Ayıların beni yakalamasına izin verecektin." Kollarını göğsünde kavuşturmuş, kendini beğenmiş bir şekilde bankın diğer tarafında oturuyor ve bana güzel gözlerinin zevkini tattırmaya zahmet bile etmiyor. "Al sana beş tane, delikanlı."

Spor mu?

Austin'de konuşmalarımızın bu kadar tuhaf olduğunu hatırlamıyorum ama bunun cehennem olduğuna inanmaya başladım ve lanetlendim.

Beni çözdüğünü sandığı için yaratıcılığının tadını çıkararak, sadece sürüyorum. Bu konuda benden daha iyi oynadı, daha ne diyebilirim ki? Zaten ne zaman ağzımı açsam kızıyor. Beni mahvetmek için yaptıklarını düşünürsek, bu ilişkimiz için ilginç bir bakış açısı.

Virajı dönüp arabasını arıyorum, aklımı daha somut şeylere vermeyi tercih ediyorum. Farlarım aracı aydınlattığında yavaşlıyorum. "Seni bir Honda kızı sanmamıştım."

"Güvenilirler ve benim de güvenilir bir ulaşma ihtiyacım var." Basit bir gözlem üzerine savunmaya geçmesi büyüleyici bir yaklaşım. Evet, o sinirlenmeden hiçbir şey söyleyemiyorum.

Yanımdaki isyanı yatıştırmaya çalışarak, sözlerini teslimat yerine temelde kabul ediyorum. "Yeterince makul."

"Sizi yakıt pompasının ne olduğunu bilen biri olarak düşünmemiştim."

Beni sokmaya çalıştığı bıçağı engellemek için yan tarafımı kaşıdım. İyi denemeydi. "Lisede atölye dersi almıştım."

"Özel okulların araba mağazaları mı var?"

Ateşli biri, hakkını yemeyeyim, isim meselesi istemediği bir düğmeye basıyor. Onu fırlatıp atmaktan ve ardından hiçbir şey yapmadan çekip gitmekten duyduğu memnuniyet, bana bunu çok ileri götürdüğünün farkında olduğunu bile düşündürüyor.

Ne olursa olsun, artık beni etkilemesine izin vermeyeceğim. En azından aç karnına, karşılık verecek zihinsel enerjimi kaybettiğim bir anda. "Eminim bazıları öyledir, ama benim devlet lisem öyleydi." Vitesi parka aldım ve kapıyı açtım.

Sürücü koltuğuna geçmeden önce aracın etrafında bir tur atıyorum. Bir ayağım toprakta, "Anahtarlık nerede?" diye soruyorum.

Kamyonetten indiğinde, cüssesi bana mutfaktaki halini hatırlatıyor. Ağzının verdiği güvenle beklediğimden daha küçüktü. Yanıma gelip, anahtarı bana uzatıyor. Tırnakları avucuma hafifçe sürtünerek gözlerinin içine bakmama neden oluyor. Ayağı ayağıma değecek kadar yakınımda durarak bana sanki ... sanki ... bakıyor. Onun için önemliymişim gibi. Sanki bizim için ayrı yönler gitmeyen bir yol varmış gibi. Sanki aramızdaki ateş onun öfkesinden daha güçlüymüş gibi gözlerimiz sabit kalıyor ki bu neredeyse imkansız görünüyor.

Dudaklarını yalıyor ve kazağını çekiştirerek kapatıyor. Üzerinde hâlâ az önceki elbise olduğu için üşüdüğünü varsaymak yanlış olmaz. Sanki bağlantı çok fazlaymış gibi başka tarafa bakıyor ve sonra titriyor. Bunun nedeninin varlığımın verdiği heyecan olmasını istemek çok mu yanlış olurdu?

"Çalıştırmayı deneyecek misin?" diye soruyor, bakışları uzaktaki karanlığa yönelmiş.

Boğazımı temizliyorum ve gösterge paneline dönüyorum. "Deneyin. Araba bu gece burada iyi olacak, ama hava değişirse diye camı kapatmakta fayda var." Yanımdaki koltuğa bakıyorum, döşemede kırıntılar buluyorum. "Hayvanları da dışarıda tutacaktır."

"Neden beni yargılıyormuşsun gibi hissediyorum? Dünyanın geri kalanından izole olmak için uzun bir yolculuktu."

"Komik. Ben de bu yüzden buraya geldim. Yalnızlık için." Ona bakıyorum. "Bunun benim için nasıl işe yaradığını görüyorsun."

Gülüyor. "Yüzerek. En azından şirket oldukça iyi."

Ayağa kalktığımda kımıldamadan onunla yüz yüze geliyorum ya da daha doğrusu yüzü göğsüme geliyor. "Sen öyle diyorsan." Tuhaf ama beni etkiliyor. O fark edip birkaç adım geri çekilmeden önce birkaç saniye daha öylece duruyorum.

"Lütfen kilitleyin."

Kilide basıyorum ve kapıyı kapatıyorum. "Her zaman her şeyi kontrol etmek zorunda mısınız?"

Bu soru başını geriye atmasına neden oldu. "Sadece sana hatırlatıyordum, hepsi bu. Her zaman böyle, böyle ... olmak zorunda mısınız?" Kamyonun diğer tarafına geçmek için yanımdan geçerken ağzını kapatıyor ve gözlerini deviriyor.

Bana ne demek istediğini sorardım ama bu yolculuğun geri kalanı için sessizlikten rahatsız değilim.

O da öyle olmalı çünkü kamyoneti park edene kadar ondan başka bir ses duymadım. Motoru durdurduğumda, ikimiz de inmek için hareket etmedik. Ben kulübeye bakıyorum, o da göle doğru bakıyor. Duymam gerektiğini bildiğim bir iç çekişten sonra kapıyı açtı. "Şey ..." Dışarı çıkmak için durakladı. "Burada kalmama izin verdiğin için teşekkürler. Yarın birinin gelip beni alabileceğini düşünüyordum."

Ona bakıyorum - pembesi derinleşene kadar öptüğüm dudaklarıyla güzel yüzüne, geceleri daha canlı yeşil olan gözlerine ve omuzlarına dökülen saçlarına. Hatırladığımdan çok daha fazla sarışın,

Sadece saç tellerinin güzel yüzünü çerçevelemesiyle daha da öne çıkarıyor.

Arabasının yan ında durduğumuzda kaldırmıştı, neden indirdiğini merak ediyorum. Gözlerimiz birbirine çok uzun süre takılı kaldığında aramızda bir ağırlık oluşuyor. Nerede durduğumuza dair ne diyeceğimi bilemiyorum.

Geçmişimizi günümüze mi taşıyayım yoksa onun zekice yaptığı gibi görmezden mi geleyim?

"İyi geceler." Kapı kapanır, neredeyse kelimeyi yarıda keser.

"Siktir." Dışarı çıktım, çantayı aldım ve kamyonun arkasında onunla buluşmak için acele ettim. Ona ne diyeceğimi bilemeden, yapmayacağımı söylediğim yere gittim. "Neden adımı bilmiyorsun?"

Göğsüm acıdan daralmasına rağmen bu soru onu gülümsetiyor. Belki de bundan zevk alıyordur. "Siktir." Elimi saçlarımda gezdiriyorum ve arkamızdaki ormanın içine sıkışmış tek kulübeyi işaret ediyorum. "Hâlâ açık." Çantayı ona veriyorum ve ekliyorum, "Geri kalan eşyalarını kapının dışına bırakacağım."

"Yapabilirim-"

"Buldum!" Bagaj kapağının üst kısmını sıkıca kavrayıp eklemlerimi beyazlatıyorum. Ona bir daha bakmıyorum. Ona hayatımın bir saniyesini daha vermeyeceğim. *Veremem.* İlk seferinde ondan kurtulamadım, bu yüzden bir daha kurtulamam.

Ayaklarının altındaki yaprakların çıtırtısı aramızda kalan tek şey. Bu ve iki kabin arasındaki arazi.

Yarın gidiyor olması iyi bir şey. Buradan nasıl çıkmayı planladığını bilmiyorum ama bu benim sorunum değil. *O artık benim sorunum değil.*

Beni küçük parçalara ayırmak için getirdiği bazı eşyaları ilgi çekici bulsam da, eşyalarını söylediğim yere bırakıp uzaklaşıyorum. Kendimi ondan korumak benim için en iyisi - sadece bıçaklardan değil, ruhumu iki kez çalmasından da.

Ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokarak aramızdaki mesafeyi geçiyorum ve birkaç yıl önce burada bıraktığım eski bir çift yürüyüş botunun tozunu alıyorum. Arazinin biraz temizlenmesi gerektiği için işime yarıyorlar.

Verandada durup gölü seyretmek için zaman ayırıyorum. Bu gece ne kadar sürtünme olsa da göl sakin, gökyüzü açık ve ay suyun üstünde ikizini yansıtıyor. Gelmeden önce hava tahminlerini kontrol ettiğimde hava beklediğimden daha soğuktu, bu yüzden içeri girdiğimde

Ana kabinin güvenliğini sağlayın, tartışmamızdan dolayı hararetli olduğum için açık bıraktığım pencereyi kapatın ve kapıların kilitli olduğundan emin olun.

Işıkları kapatmak normalde bir angarya gibi gelirdi ama her birinde, karanlıkta oturup düşüncelerimle baş başa kalana kadar daha iyi bir mahremiyet hissine kapılıyorum.

Yılın zamanına göre telefon çekmeyebiliyor ama Nikki'den cevapsız arama ya da mesaj var mı diye telefonumu kontrol ediyorum. İkisi de yok ve saat geç oluyor, bu yüzden muhtemelen yarına kadar ondan haber alamayacağım. Bu planı nasıl yaptığını ve daha da önemlisi neden yaptığını anlamak için beklemek zorunda olmak berbat.

Bunların hiçbiri mantıklı değil.

Geldiğim zamankinden daha fazla uğraşmam gereken şey var ve Poppy'nin ortaya çıktığında niyetinin ne olduğundan hâlâ emin değilim. Sanki beni hiç tanımıyor, sanki Austin o kadar unutulmuş ki beni görmek bile hafızasını canlandırmıyor.

Öne doğru uzanarak başımı ellerimin arasına alıyorum ve yüzümü ovuyorum. Bu, neden olduğu hayal kırıklığının bir kısmını temizlemekten başka bir şeyi değiştirmeyecek. O zaman ve şimdi. Yatağa gitmeli, biraz uyumalıyım ve sabah olduğunda her şeyi sadece hayal edip etmediğimi anlayacağım.

Kapıya yumuşak bir vuruş beni yeniden yönlendiriyor. Kim olduğunu bildiğimden, kapıyı açıp onu ne kadar özlediğimi göstermek için öpmek ve onunla tekrar sevişmek istiyorum. Ama kapıyı çalan Poppy değil. Kim olduğunu bilmiyorum, bildiğimi sandığım gibi değil.

Ellerimi tahtaya bastırarak cevap verip vermemeyi tartışıyorum. Işıklar sönük, bu yüzden yatağa gidip gitmediğimi ya da burada durup onu tekrar kollarıma almak için can attığımı bilemez.

Her ne kadar cevap vermeyerek beni çileden çıkarsa da, burada ne işi olduğu konusunda kafamı karıştırırsa da ve bıçak takıntısıyla beni endişelendirse de, cevabı zaten biliyorum. Kapıyı açıyorum.

Kıyafetlerini değiştirmiş ama yine de bol bir eşofman altı ve kalçalarına kadar sarkan bir kazakla harika görünüyor. Üzerinde *FARIS WHEEL - THE DeTOUR* yazmasına rağmen çirkin pembe beresini bile kötü gösteremiyor.

Bu kadar.

"Bu bir şaka mı?"

Yiyecek torbasını uzatarak başını sallıyor. "Yemek yemediğini biliyorum."

"Benden bu kadar. Sen kazandın." Kelimelerin tadı da kulağa geldiği kadar acı. Kolumu havaya kaldırıp her şeyi, onu, bu "tatili" ve diğer her şeyi lanetliyorum. Dönüp yatak odasına doğru fırladım.

"*Yani*, adaya bırakmamı mı istiyorsun?" diye sesleniyor, sesi koridorda beni takip ediyor.

"Açlıktan ölmeyi tercih ederim." Yatak odasının kapısını arkamdan çarpıyorum ve pencerelerin önünde volta atıyorum. Işıkları açmaya zahmet etmiyorum. Onun yerine uzanıyorum, bu kâbusun bitmesini istiyorum.

Poppy

BU BİR BARIŞ TEKLİFYİDİ.

Yemek. Özellikle onun yemeği.

Meydan okuma değil.

Hakaret olarak söylemedim.

Bizim için seçtiği menü öğelerini bile reddetmedi.

Burada ne kadar durduğumu bilmiyorum, ama garipleşecek kadar uzun süre. Yatak odasından çıkmayacağından oldukça emin bir şekilde çantayı tezgâhın üzerine bırakıyorum. Çekmeceyi karıştırarak bir kalem buluyorum ve üzerine bir şeyler karalayarak ona bir mesaj yazıyorum. En iyi resmim değil ama işimi görür.

Şahsen teslim etmesem daha iyi olur. Bir yemek ikramına böyle tepki veriyorsa, bir teşekkürle nasıl tepki vereceğini kim bilebilir.

Çıldırırdı.

Sadece arkadaş olmaya, yeni bir başlangıca ya da herhangi bir temasa ilgi duymadığını kabul etmem gerekiyor. Öyleyse neden hala burada onun gibi duruyorum?

Kafam bana hemen çıkmamı söylüyor. Göğsümdeki bir şişlik kalmamı söylüyor. "Ne yapacağım?" sorusu bir nefesin sonunda çıkıyor.

"Sıcaklıklar düşüyor."

Başımı kaldırdığımda, dikkat isteyen aynı hüznle karşılaşıyorum, ama tanıştığımızdan beri onlara bir hüzn sinmiş. "Burada mı dışarıda mı?"

"İkisi de söylenebilir."

"Doğru," diyorum çantayı tezgahın üzerinden ona doğru iterek. "En iyi soğuk servis edilen yemek." Espri yapmaya çalıştığım için beni suçlayamaz. Bencilce, kamyonda bir örneğini gördüğüm gülümsemesini görmeyi çok isterdim.

Aşağı bakıyor ve tek ışık içeri sızan ay ışığı olsa da sırtışını görebiliyorum. Gerçi bunu benimle paylaşmamak için elinden geleni yapıyor. Ölçülü bir gülümseme onun zeytin dalı versiyonu mu? "Isıtıcının açık olduğundan emin ol, yoksa geceyi dışarıda geçiremezsin." Gülümsemeyi unut. Az önce önerdiği şefkatli jestle devam edeceğim.

Ruh hali çok değişken ve onu sarkacın diğer tarafına geri döndürmek istemiyorum. Daha önce kazandığımı söylediği galibiyeti kabul etmek en iyisi olabilir, ama ne demek istediği hakkında hala hiçbir fikrim yok, yoksa kabul ederdim.

"Gideceğim." Yine de kendimi gitmeye zorlayamıyorum.

Ada bizi ayırıyor ama benim bildiğimden daha büyük bir şey bu alanı kaplıyor. İri bir adam, büyürken Marina'nın kardeşleriyle çok fazla takıldığına göre daha fazla değilse bile en az altı-üç yaşında. Yani sadece o olabilir, ama öyle olduğunu sanmıyorum.

Koridorun girişinde olduğu yerde kalır. Geniş omuzlarını saran flanel tişörtünü giymiyor ama tişört ve kot pantolon hâlâ yerinde duruyor. Çoraplarını çıkarmış ve saçları her yere dağılmış. Daha önce eliyle ittiğini görmüştüm ama bu sefer savaşa gitti. Zavallı seksi, dağınık saçlar. *Tanrım, parmaklarımı saçlarında gezdirmeyi çok isterdim.*

Tezgâha baktım, Jerkface hakkında böyle düşünmemem gerektiğini biliyordum. *Yine de düşündüm.* Kötü çocuğa aşık olmamam gerektiğini bilmeliydim, ama onun gibi göründüklerinde bunu yapmak çok kolay.

Hayatımda bir pisliği affettirmeyi seçebileceğim bir yerde olmadığım için baş parmağımı omzumun üzerinden geçiriyorum. "Ben gidiyorum."

Binlerce duyguyu tek bir yıkıcı karanlık pakete saran bir bakış, kapıya doğru yolculuk için bana hediye edilen tek şey. Ben bile bu mutfağın sıcaklığına daha fazla dayanamayıp adanın etrafından dolanıyorum. Birinin sizden kalmanızı istemesini istediğinizde bir adımın diğerinin önüne geçmesi işkencedir.

Neden ben?

Onun yüzünden neredeyse ölüyordum.

Ayılar hakkında benimle dalga geçti. Kim ormanın ortasında ayı lafı kullanır ki? Gözlerimi deviriyorum ve hızlanıyorum. Zaten kalmam aptallık olurdu. Bence geçmişinde bir kadının onu yaktığını varsaymak doğal. Kimse sebepsiz yere onun gibi kaba olamaz.

Kolu tuttum ve tam çekerek açmak üzereydim ki, "Termostatın nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

Kafamda tam olarak böyle canlandırmamıştım ama kapıyı araladı. Omzumun üzerinden gözlerimiz bir kez daha buluştu ve ben de "İstiyorum." dedim.

Dudakları aralanıyor ve gözlerinin mavisi kısa süreliğine gölgeleniyor. Duygularını saklayan biri değil. Duyguları herkesin görebileceği şekilde yüzünde beliriyor. Onda çok gerçek bir şeyler var ama yine de neden tanıdık geldiğini anlayamıyorum.

"Bunu kafamda milyonlarca kez söylediğini duydum ama hiç bu kadar tatlı gelmemişti."

"Ne demek istiyorsun?"

Yüz ifadesi sertleşiyor, nefesini içine çekmeden önce çenesindeki tik tekrar ortaya çıkıyor. "Başka bir hayattaydı. Unut gitsin." Çantaya doğru gidiyor ve kırıksıklıklar havayı doldururken, bu itiraftan sonra hareket edemeyecek kadar sersemlemiş bir halde tutamağı bırakıyorum.

Bu evrene yayılmışken nasıl gidebilirim? Sanki bunları söylediğini unutabilirmişim gibi.

Sanki onu hiç duymamışım gibi.

Sanki bana daha önce hiç bu kadar güzel ve yıkıcı bir şey söylenmemişti. Kelimeler aramızda özlemle ağırlaşıyordu. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Çantaya bakıyor ve durduğum yerden bile onun için bıraktığım mesajı okuduğunu görebiliyorum. Beni odanın karşısında bulmak için geri dönüyor. Göğsü derin bir nefesle dolu. Nefesini verirken, "Kalmana izin verdiğim için bana teşekkür etmene gerek yok" diyor.

"Yapmak zorunda değildin-"

"Seni soğukta bırakmayacaktım." Sanki gecenin nasıl sonuçlanacağından hiç şüphe etmemiş gibi kendinden çok emin konuşuyor.

"Yani ayılarla ilgili değil miydi?"

"Ne dediğimizi biliyorum ama hipotermi önce seni vurur." Çantaya tekrar bakıyor ve sonra ekliyor, "Özür dilerim."

"Olmak zorunda değilsin. Senden hiç şüphe etmedim. Ben sadece ..." Ne diyorum ben? Temiz bir sayfa açıp gitmek onun için mi yoksa benim için mi? Kendimi korumam gerekiyor -profesyonel ve kişisel olarak- ve durumun ani samimiyetinden dolayı kalbim hızla çarpıyor. "Arkadaş olmamız gerektiğini sanmıyorum."

"Hayır," diye cevap veriyor duygularımı incitecek kadar hızlı. "İlk seferinde yürütemedik, bu yüzden kaçınılmaz olanı uzatmanın bir anlamı yok."

"Bunu neden çizdin?"

Buradan kaçmalı ve aramıza biraz mesafe koymalı, hayatıma ondan farklı bir yönde devam etmeliyim. Her zaman en akıllıca seçimleri yapmıyorum. Çoğu kişiden sakladığım bir parçamı açığa çıkararak hata yapıp yapmadığımı merak ederek bir adım öne çıkıyorum. Evet, muhtemelen en iyisi bu, bu yüzden senaryoyu tersine çevirip spot ışığını ona yöneltiyorum. "Daha önce göğsünde görmüştüm."

"Onu aldıracağımı mı düşündün?" Bakışları yere doğru kayıyor ve başını hafifçe salladığını görüyorum. "Onu sakladım çünkü o artık bir sembol."

Her hecesine tutunuyorum çünkü dövmemle ilgili bir açıklamaya en çok bu kadar yaklaşabildim. "Bu neyi simgeliyor?"

"Kalbi kırık olanlar."

"Kalbi kırık?" Bunun hayattaki bir büyüklükten başka bir anlama geldiğini hiç düşünmemiştim - bir terfi, bir başarı, hatta romantik bir kavram. Ama Austin'de o iki gün gerçekten ne olduğunu bilmediğim için, sanırım onun sözüne güvenmek zorundayım. "Hayatımda bundan daha üzücü bir şey duymadım."

"Yaptım." Ses tonundaki kesinliği duyunca, öyle olduğuna inandım.

"Özür dilerim." Konuşmanın ortasında ondan bu kadar uzakta durduğum için birden kendimi aptal gibi hissettim ama burada olmamın uygunsuz olduğuna eminim. Sanırım kendi tavsiyemi dinlemem ve gecesini geri almasına izin vermem gerekiyor.

Dönüyorum, bu sefer kapıyı açıyorum. Hiçbir şey söylemedi, ben de başka bir şey söylemeden çıktım. Bir konuda haklı. Bu gece hava buz gibi, o ve hava. Acaba hiç kimseye ısınıyor mu, yoksa bana karşı özel bir nefreti mi var diye merak ediyorum.

Kollarımı göğsüme sararak rüzgârın ve ağaçların arasından hızla geçiyorum. Göl kısa süreliğine dikkatimi çekiyor ama hava hayranlık uyandırmayacak kadar soğuk. Burada yalnız olduğum için içime dolan korkudan nefret ediyorum. Ana evde gerginlik olsa da kendimi güvende hissediyordum.

Kapıyı kilitledikten sonra termostatu iki kez kontrol ederek kaloriferin gerçekten açık olduğundan emin oluyorum. Burası sıcak ama emin olmakta fayda var. İyi görünüyör, ben de yatmak için hazırlanmaya başladım. Telefonumun şarjı var, bu yüzden Marina'ya tesise geri döndüğümü bildiren bir mesaj gönderiyorum. Geç olduğu için bir cevap beklemiyorum ama sabah güvende olduğumu bilmekten memnun olacağını biliyorum.

Lambanın yanmasıyla birlikte tamamen giyinik bir şekilde yorganın altına giriyorum çünkü ana evin soğuğu hâlâ damarlarımda dolaşıyor. Neden beni bu kadar etkilediğinden emin değilim ama bu gece olan her şeyi kafamda canlandırmaktan kendimi alamıyorum. "Onun nesi var?" Kendi kendime mırıldanıyorum.

Onu tanımıyorum ama içimde bir dürtü tanımak istiyor. Gözleri göğsümde bir delik açacak kadar delici, sanki ona verdiğim zararın bedelini ruhumun ödemesini istiyor.

Telefonumu tekrar açıp sözleşmenin olduğu e-postayı açıyorum ve onunla ilgili herhangi bir kişisel bilgi var mı diye tarıyorum. Lamba titreyerek yan sehpaye bakmama neden oluyor ve sonra her şey kararıyor.

Kesintide telefonum bir fener oldu. Şarj ettiğim için çok mutluyum.

Ama sonra bunun telefonumla ilgili olmadığını fark ettim. Isıtma sistemiyle ilgili. "Olamaz." Yorganı kaldırıp ayaklarımı serin ahşap zemine koyuyorum. Telefonumun ışığını termostata tuttuğum anda kapıdan gelen bir ses beni ürkütüyor.

"Aman Tanrım." Kalbim göğsümde gümbürdüyor, korkularım su yüzüne çıkıyor, ancak dışarıdakinin o olacağını ve bir manyak olmayacağını biliyorum. Yani, öldüren türden değil.

"Alo?" Kapı kapalıyken seslendim.

"Benim."

Keşke adını söyleseydi. Öyle bir şansım yok. Yine de ondan öğrenmeye çalışacağım. Dışarıdaki soğuk havanın içeri sızmasına izin vermek istemeyerek kapıyı aralıyorum. "Ben kim?"

Elleri cebinde kıpırdanıyor, hiçbir zaman şu anda olduğu kadar çekici görünmüyor. Gözleri benimkilere takıldığında, "Adımı gerçekten hatırlamıyor musun?" diye soruyor.

Laird

"ÖZÜR DILERİM."

Bu ondan duymak istediğim son şeydi.

Özür dilemek unutulmayı tamamen telafi etmez. Keşke aynı fikirde olsaydık. Benim hakkımda gerçekten iki kere düşünmediğini bilseydim, onu düşüncelerimde dolaştırıp ne olduğunu merak ettirmezdim.

Hayatımın en güzel gecesinin anılarıyla yaşamak yerine hayatıma devam edebilirdim. Sindirmesi çok zor.

Yıllar boşa gitti.

Kapı ardına kadar açık, gecenin soğuk esintisi küçük alana giriyor. İçerisi ve dışarısı karanlık olmasına rağmen onun güzel yüzünü görebiliyorum. Göğsüm hala bir sığınmacı gibi sıkışıyor.

Titriyor ama elini uzatıyor. "İyi misin?"

Ondan uzaklaşarak küçük verandadan çıktım ve botlarıma baktım. Bağcıklarla uğraşmadım ya da iç çamaşırı giyecek zamanım bile olmadı. Elektriği kaybettiğimizde aklımdan tek bir şey geçti. O. "Yeterince yalnız bırakmalıydım," diye cevap verdim.

Elini yanına indirdiğinde, "Daireler çizerek konuşuyoruz ama zıt yönlere gidiyoruz. Bazı yorumlar yaptığında ne demek istediğini hiç anlayabilecek miyim?"

Bu keskin bir gözlem ve itiraf etmek istediğimden daha doğru. Gerçeklikten ziyade kafamda uydurduğum bir geçmişin, kendi felaketimin bir çemberinin peşindeydim. "Artık benim hakkımda hiçbir şey anlamam gerektiğini sanmıyorum. Hayatına devam etmenin anlamı bu."

"Sanki birkaç saat değil de bir ömür boyu birlikte olmuşuz gibi konuşuyorsun."

Daha çok kendimle alay ediyorum ama omuzlarımdaki ağırlık, sadece kafamda var olan bir şey için hala taşınması gereken bir yük.

Cezalandırılmaktan hoşlanan biri olarak botumun burnunu küçük beton platforma vuruyorum ve onun bende gördüğü ezikliğin her zerresini hissediyorum. "Saatler mi? Bu kadar mı kısaldık?" Tekrar aya doğru bakıyorum ama rüzgâra yakalanıyorum, bana sert bir hatırlatma yapıyor ve beni şu anda önümde duran şeye uyandırıyor. *Onun gerçeği.*

Uğruna savaşacak bir şey kalmadı. Peki ben ne yapıyorum? O çok açıktı. Austin onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Sırf bunu bitiren ben olayım diye beni sevmesi için yalvaramam.

Bitirir miydim? İkinci bir şans verilse bitirir miydim?

Aradaki kafede durmadan o otel odasından çıkıp uçağıma yetişebilir miydim?

Ona da yoldaki diğer sevişmelerim gibi mi davranmalıyım?

Uyuşturuculara, kadınlara ve müziğe karşı hissizleşmişim. Onunla tanıştığımda, tüm hayatım değişti. Bir anda. O zaman anlamıştım. Hala da biliyor olabilirim.

Yani hayır, ona daha kötü davranmamın hiçbir yolu yok. O hafta sonu hayal ettiğim her şey ondaydı. Sonsuza dek sürmesini istedim. Sonsuza kadar sürmesini istedim. Onun sevgisi yerine, anılar peşimi bırakmayacak.

Ona baktığımda, orada durup hâlâ benimle yüzleşecek kadar cesurdu. Benim için dünyalara bedel olan şey onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Yalan söylemedi. Sadece farklı bir cevap bekliyordum. Sorun Poppy değil. Bizi olmadığımız bir şeye dönüştürdüğüm için benim.

Rüzgar hızlandığında yapraklar bacaklarıma çarpıyor. Duygularım bir yana, onu güvenli bir yere götürmeliyim. "İyi şartlarda ayrılmadığımızı anlıyorum. Daha önce de belirttiğin gibi, arkadaş bile değiliz ama bu mülkte olduğun sürece benim sorumluluğumdasın."

"Bunca yolu bunu söylemek için mi geldin?"

Omzumun üzerinden başımı salladım. "O kadar da uzak değil."

Arkamı döndüğümde gülümsüyor. "Hala benim için mesafeyi aşma zahmetine giriyorsun."

Neden bana bir çeşit kahramanmışım gibi bakıyor?

Gözlerindeki o kıvılcımı hatırlıyorum. Birlikte yalnız kaldığımızda ateşe dönüşmüştü. Şimdi bana aynı şekilde bakmasına dayanamıyorum, onun yerine kapının parçalanmış tahtasını karıştırıyorum. "Senin için dünyayı dolaşabilirdim."

Aramızdaki sessizlikten kaçmak çok zor. Başımı sallayarak, durumu daha da kötüleştirdiğim için kendimden nefret ediyorum. "Elektriğimiz kesildi ama bu kulübede jeneratör yok." Tekrar gözlerinin içine bakma cesaretini göstererek bakışlarımı ona yöneltiyorum.

Bir gümbürtü beni göğsümde büyüyen bir acıya karşı uyarıyor. Sadece bir kez, ama bıçağın biraz daha derine saplanması için tek gereken bu. Bıçak takıntısı daha anlamlı gelmeye başlıyor. "Seni ana eve götürmeliyiz."

Elini kalçasına koyarak yer değiştiriyor ve dağınıklığın hızlı bir envanterini çıkarıyor gibi görünüyor. Bana dönüp baktığında, "Elektriklerin tekrar gelmesini umuyordum" diyor.

"Karanlıkta bakamam. Burası çok soğuk."

"Sen birçok yeteneği olan bir adamsın. Yakıt pompası uzmanı, elektrikçi. Sonra da bana oturma odasında gördüğüm gitarı çaldığını söyleyeceksin. Gerçek bir Rönesans adamı."

Ona söyleyeyim mi?

Adımı unutmak bir şey, ama taktığı lanet şapkada listelenen bir grupta olduğumu hatırlamamak. *Siktir, çok sert gidiyor.*

Çoğunlukla arkasına saklanırken kapıyı benim için daha geniş açıyor. "Ben toplanırken içeri gelmek ister misin?"

Bu teklifi kabul etmek en akıllıca kararım değil. Dışarıda soğukta beklemeli ya da kısa bir süre sonra geri dönmeliyim. Ama onu buradan bir an önce çıkarmalıyım. Sıcaklıklar burada uzun süre güvende olamayacağım kadar hızlı düşüyor.

İçeri giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Perdeler açıkken, ay ışığının son parçası da kulübenin kenarlarına ulaşıyor. Yakında tepemizde olacak ve bize hiçbir faydası olmayacak.

O telefonunun el fenerini kullanırken ben de küçük evi tarıyorum, eşyalarının ne kadar çok yer kapladığını görünce şaşırıyorum. "Yerleşmiş gibi görünüyorsun."

"Wi-Fi zayıftı, ben de eşyalarımı yeniden düzenliyordum. Yorgun olmadığım için yapacak başka bir şey yoktu."

"Kendimi yeniden düzenliyordum." Neden ona bu kadar çok şey anlatıyorum? Umurunda değil. Bilmesi de gerekmiyor.

"Öyle mi? Mobilya? Giysiler? Mutfak dolapları? Profesyonel olarak konuşursak ..." Kolunu öyle rahatça sallıyor ki, sanki arkadaşmışız gibi, içeride söylediğinin tam tersi. "Düzenlemenin daha iyi bir yolu var."

Tavsiye almam gereken son kişinin o olduğuna eminim. Bu boku kafamda düzeltmek bana kalmış. Bu yüzden Deer Lake'deyim. Buraya onu hayatımdan çıkarmak için gelmişken tekrar hayatıma girmesi ironik.

"Bunlar kendimi tamir etmekten daha kolay olurdu."

Dişlerimin arasından yalan söylüyorum. Düzeltilmesi gerekenin kafam olmadığını çok iyi biliyorum. Göğsümdeki organ. Burada takılarak kendime iyilik yapmıyorum. "Eşyalarını taşımak için birkaç dakika içinde döneceğim."

"Kendi başıma idare edebilirim."

Kapıyı açtığımda arkamda olduğunu anlayacak kadar dönüyorum. Austin'deki o geceyi yeniden yaşamadan ona bakabilmeyi dileyerek başımı sallıyorum. Çantaya çizdiği yıldız, kalbi kırıkların sembolü müydü? Şimdi bizim ve eskiden olduğumuz şeyin sembolü. "Bu konuda uzman olan sensin."

Göle doğru gidiyorum, soğuk havanın kaynayan kanımı soğutmak için iyi geleceğini düşünüyorum. Gerisini eninde sonunda atlatacağım. Beni bitirecek olan öfke. İncinmiş duygular da bonus. Dostum, onun için bir enayiydim.

Onun doğru kişi olduğunu düşünmüştüm ama o sadece iyi vakit geçirmek istiyordu. Anladı. Ertesi sabaha kadar ben de öyle yaptım.

Burada olmasının olumlu tarafı, bana daha önce hiç sahip olmadığım bir kapanış sağlıyor. Tanrı aşkına, adımları bile hatırlamıyor. Eğer bu yüzüme çarpan bir kapı değilse, ne olduğunu bilmiyorum.

Ayakkabıların altındaki çalılarının hışırtısı arkama bakmamı sağladı. Kendisine ağırlık yapan bir çantayı engibeli zeminde sürüklemeye çalışıyordu. Yardım etmek için acele ettim. Benim olduğumu görüp gülümseyene kadar gözleri irileşiyor. Birbirimizin arkadaşlığında mutlu olduğumuzu hayal ederdim.

Aptallar ve hayalleri . . .

Birinin sapını tutup kolumun altındaki daha küçük siyah çantayı alarak ana kabine doğru yola çıkıyorum. "Enerji tasarrufu için ışıkları kapalı tuttum ama

hâlâ sıcak. Üç yatak odası daha var ama sanırım en çok kız kardeşimin kaldığı odayı seveceksiniz."

"Kız kardeşin var mı?" diye soruyor, ayak uydurmak için hızlı bir çift adım atarak.

Bere kafasına geri döndü ve bana grup hakkında soru sorması hala sapkın bir şaka gibi geliyor. Darbe üstüne darbe.

"O kadar büyük bir ezik miyim? Kaç grupla takılıyorsun ki ben bu kadar unutulmazım?" Şapkaya bir kez daha bakarken, özel olduğumu düşündüğümü düşünmek beni yüksek sesle güldürüyor. "Evet, bir kız kardeşim var." Kapıyı omuzlayıp açıyorum ve eşyalarını içeri taşıyorum. Göle bakan devasa pencereler sayesinde en azından biraz yansıma alabiliyoruz.

"Özür dilerim, sizi kırdım mı?" Kapıyı kapattı ve sürgüleri kilitledi. "Kişisel sorular sormamam gerektiğini biliyorum."

Durdum, arkamı döndüm. Neden bahsettiğini anlamak için yaptığım zihin jimnastiği yüzünden başım ağrıyor. "Neden?"

"Neden ne?" İfadesinde öyle bir masumiyet var ki -gözleri sanki tüm cevapları biliyormuş gibi bana bakıyor- şimdi kafam her zamankinden daha çok karıştı.

"Alternatif bir evrende mi yaşıyorum?" Kalacağı yatak odasına gitmeden önce bir iç geçiriyorum. Çantalarını yere bıraktıktan sonra hızla odaya göz gezdiriyorum. Pencerenin etrafından içeri hava girmiyor. Hiçbir yaratık -böcek ya da başka türlü- içeri girmemiş. Temiz çarşafarla bırakılmış yatağın altını bile kontrol ediyorum. Fotoğraflar bile hâlâ duvarda asılı duruyor.

Gitmek için döndüm ve neredeyse ona çarpacaktım. Onu kollarının arkasından yakalayarak yolun dışına savrulmasını engelliyorum. "Burada olduğunu bilmiyordum."

Elleri kollarımın etrafında kenetleniyor ve "Başından beri" diye fısıldıyor. Gözlerinin benimkileri aradığını görebilsem de, karanlık aklımdan geçenleri okumayı zorlaştırıyor.

Bir yudum sessizliği bozuyor - önce benimki, sonra onunki, ama bedenlerimiz birbirine yapışmış halde kalıyor. Göğsünün yükselişi dikkatimi çekiyor ve nefes verirken düşüşünü izliyorum.

Umutsuzca yüzünü avuçlamak, dudaklarını öpmek, o gün nelerden vazgeçtiğini ona hatırlatmak istiyorum. Ama bu onun seçimiydi ve ben bunun bir parçası değildim.

Sanki geçmişin araya girdiğini hissediyormuş gibi gözleri aramızda geziniyor. Ama sonra boğazını temizledi ve "Burası kız kardeşinin odası mı?" diye sordu.

Biz onu kurtaramadan o an geçiyor. Bu yüzden ben de ilerliyorum. "Nikki. Onun adı Nikki."

Bakışları hızlıca uzaklaşıyor ama gözleri hep benimkilere dönüyor. "Bu çok güzel." Gitmesini engellediğimi fark etmem birkaç saniyemi alıyor. *Tekrar.*

Kollarını serbest bırakarak etrafımda dolanıyor, sadece hava tutuşuma takılıyor. Ellerimi ceplerime sokup kapıya doğru yürüyorum. "Eğer bir şeye ihtiyacın olursa
-"

"Zahmet etmeyeceğim. Zaten yeterince şey yapmışım gibi görünüyor."

Sanırım bu bana söylediği en dürüst şeydi. Bunun üzerine kapıyı kapatıp çıkıyorum, ki bunu iki yıldan daha uzun bir süre önce yapmalıydım.

Laird

"KAHVE KOKUSU ALIYORUM." Poppy yün çoraplarıyla koridorda ilerliyor, bir tişört ve şortla oturma odasına giriyor. Sabaha kadar onu unutmayı ummuştum ama başaramadım. Muhteşem bir kız.

Sanırım Nikki'nin öğütlediği gibi yapacak daha çok işim var.

Sabah ışığında göz göze geldiğimizde gülümsüyor ve başını hafifçe eğerek duruyor. Bir an için beni kendisine delicesine aşık eden kadını görüyorum. Bana bakarken gözlerinin köşelerinin hala hayallerine takılmış gibi daha yumuşak oluşu, dudaklarının beni hayranlıkla seyretmesine izin veren hafifçe yukarı kalkışı ve omuzlarının rahatlığı bugün beni sevmekten başka yapacak bir şey olmadığını gösteriyor.

Her şeye sahip olmaya çok yaklaştığımız ama elimizden kayıp gitmesine izin verdik. "Günaydın." Sesi, inandığım şeyin sadece yanlış bilgi olduğuna beni bile ikna ediyor.

Kalbini geri kazanmak için tek yapmam gereken ayaklarına kapanmak. Ama bunlar bütün gece uyuduğum yalanlar. *Gerçek değil.*

Düşüncelerim tarafından kandırıldığımı hissederek, "Sabah oldu." diye cevap verdim. Bunu ölçülü bir iç çekişin takip etmesini istememiştim ama olduğumuzdan başka bir şeymişiz gibi davranmanın bir faydası yok.

"İyi uyuyamadın mı?" diye soruyor.

"İyi uyudum." Bok gibi uyudum, bütün gece onu düşündüm. "Neden?"

Omuz silkerek mutfığa doğru ilerliyor ve sanki onu zehirlemişim gibi bardağı incelerken sırtını bana dönüyor. Onun sivri bir yanı olduğunu keşfettim, ama şans verilse hayatıma gönülden kabul edeceğim bir yan.

"Güvenli" diyorum.

Omuzları en yumuşak kahkahalarla titriyor. "Sanırım yakalandım."

"Benimkini de kontrol ettim."

Bana ters ters baktıktan sonra gülmeye başladı. "Akıllıca. Gece gizlice dolaşp dolaşmadığımı asla bilemezsin."

"Bilebilirim çünkü kameralar var."

Odanın köşelerine bakıyor, bakışları gizli kameraları taramak için etrafta zıplıyor. Bana döndüğünde, eskisi kadar eğlenmiş değildi. "Beni filme almak için benden izin alman gerekmiyor mu?"

"Benim evimde olmaz."

"Ailenin olduğunu sanıyordum?"

Omuz silkıyorum çünkü ikimiz de bunun aynı şey olduğunu biliyoruz.

Onunla sözlü olarak tartışmak ne kadar eğlenceli olsa da, paranoyaklaşmasını istemiyorum. "Kamera yok. Eğer burayı soymak ya da bacaklarımı kırmak için geldiyse, hiçbir kanıt olmayacak."

Sonunda onun için bıraktığım bardağı dolduruyor ve bir yudum alıyor. "Bildiğim iyi oldu. Güzel. Bilmek. Bilmek." Fincanı göğsüne yakın tutarak, "Peki neden bacaklarını kırmak isteyeyim?" diye sordu.

"Uzun hikâye. Aslında üç yüz on sayfa."

Bana şaşkın şaşkın baktığında çok sevimli oluyor. Bayılmasını tercih ederdim ama onun sayısız duygusunu hiçbir şeye değişmem. "Biz neden bahsediyoruz? Sadece birkaç yudum kahve içtim. Kafein henüz etkisini göstermedi."

"Önemli değil." *O önemli.* Onu sabah ışığında görmek bana Austin'de gün doğumunda onunla sevişmemi hatırlatıyor. Güneş bizi uyandırmak için içeri girmişti ama onu öpmem için beni uyandıran kelimeler değildi. Gözlerindeki ışık ve sonsuza kadar görebilmemdi.

Toplanmaya gitmeden önce onu son kez kucağıma aldığım o anı başka ne zaman düşünsem uzun süre aklımdan çıkmıyordu. Şimdi, onun ne kadar değiştiğini ya da sonsuzluğu hâlâ görüp göremediğimi karşılaştırmak için bu anının tadını çıkarmak istiyorum. Cevabı biliyorum ama bencilce, bu fırsatı çok isterim. "Nasıl uyudun?"

"Düşünüldüğünde şaşırtıcı derecede iyi."

Kadın nasıl tuzak kurulacağını biliyor. Tam içine giriyorum. "Düşünüyor musun?"

"Sıcaktı. Yatak rahattı." Hafifçe omuz silkiyor ve ekliyor: "Yeni komşumu düşününce beklediğimden daha iyi uyudum."

Gülüyorum ve onu tekrar gördüğümünden beri ilk defa gerçek bir kahkaha atıyorum ve üzerimdeki gerginliği atmak iyi hissettiriyor.

Arkasını dönüyor ve sırtını tezgâha yaslıyor, gülümsemesi insanı rahatlatıyor. "Bugün o kadar huysuz olmadığına sevindim." Kupayı havaya kaldırıyor. "İyi bir fincan kahve yapmayı biliyorsun, bu yüzden şikayet yok." Ses tonundaki şaşkınlık gözümden kaçmadı.

Oturma odasındaki büyük koltuğa geri yaslanarak, "Evet, ben gerçek bir Rönesans adamıyım, unuttun mu?" diye cevap verdim.

"İstiyorum."

İyi ruh halimin bu kadar hızlı değişmesinden nefret ediyorum, ama bu kelimelerin önümde sergilendiğini duymak ... beni Magnolia Café'ye geri götürüyor. Başka bir şeye odaklanmak için gözlerimi elimdeki kupaya dikiyorum. Beni fark etmemiş gibi görünerek devam ediyor: "Karla uyanmayı beklemiyordum. Bugün yolundan çekilmek istedim."

Gözlerimi ona kilitleyerek kahvemden bir yudum daha alıyorum. "Bazen istediğimizi elde edemeyiz."

Zemini kaplayan beyaz kar ve ilerideki karanlık gölün görüntüsü, siyah çerçeveli pencerelerle kontrast oluşturarak mükemmel bir tablo oluşturuyor. "Hayır, kesinlikle öyle değil."

Aradan çıkarmak için ekliyorum, "En azından bir gece daha burada kalacaksın." Uyanır uyanmaz bunun böyle olacağını biliyordum ama yine de onun burada kalması konusunda ne hissedeceğimden emin değilim. Ya da tam tersi ve onun bu haberi nasıl karşılayacağından.

"Eğer arkadaş istemiyorsan ..." Daha da yaklaşarak kanepenin arkasında durur. Sezgileri doğru çıktı. Beni, kendimi tanıdığımдан daha iyi okuyor olabilir. Keşke beynimin ona karşı verdiği savaşı ona anlatabilseydim. "Kahvemi yatak odasında içebilir miyim?"

Başımı sallıyorum, sonra kanepeyi işaret ediyorum. "Birlikte sıkışıp kaldık. Kendini evinde hissetmelisin."

"Bana kışın evimi hatırlatıyor."

"Nerelisin?" Ve ben bunu nasıl bilemem?

"New York, şehirden birkaç saat uzaklıkta küçük bir kasaba. Orası da çok güzel ama buradakinden farklı hissettiriyor. Muhtemelen beraberinde getirdiği yükler." Sessizce gülüyor ama arkasındaki neşeyi duyamıyorum.

Yanına gelip oturuyor ve kahvesinden bir yudum daha alıyor. Gözleri şömineye gidiyor, bakışları şöminenin üzerinde duran her bir eşyanın üzerinde geziniyor.

"Kamera yok. Söz veriyorum."

Yeniden ayarlayarak daha da rahatlıyor. "Sana güveneceğim."

Güven onun bana her zaman verebileceği bir şeydir. Bana yaşattığı acıya rağmen onu asla incitmem.

Şortu kalçalarının üzerinde yükseliyor ve derisine kazınmış küçük bir yarığı ortaya çıkarıyor. Sadece birkaç santim uzunluğunda ama yara izi fark ediliyor. Bakışlarımı daha yukarıya çevirerek kolunun aşağısında bir başka sivri pembe çizginin izini sürüyorum. Birlikteyken ikisi de yoktu. Ben bilirdim. Vücudunun her santimini ezberlemiştim. Bulduğum tek kusur, benim için her yönden mükemmel olmasıydı. Dürüst olmak gerekirse hâlâ öyle ve yalanları onun yanında taşımak bana çok ağır geliyor.

Beni yıllardır geride tutan her şeyi söylesem gerçekten daha mı kötü olur?

"Bir kaza geçirdim," diyor ben sormadan.

Hayatta ve tek parça halinde, en ufak bir rahatlık sunuyor.

"Kaza mı?" Çok hızlı, çok kaba soruyorum. Etrafımızdaki dünya sessizleşiyor ya da belki de bu sadece benim hayal gücümde. Cevabının ağırlığı, ihtiyacım olan her şeyden daha önemli.

İyi olduğundan emin olmak için onu baştan aşağı kontrol ediyorum. Ama görünüşü, içeride aldığı hasarı gizliyor ve midemin bulanmasına neden oluyor. "İyi misin?" Göğsümü sıkıştıran acıyı dindirmesi için çaresizce çırpınıyorum. Bir kaza . . . *Lanet olsun.*

İçim daralıyor ama sinirlerim gergin. Öne doğru oturuyorum, yaralarına dokunabilmeyi, ona tekrar dokunabilmeyi ve kalanları iyileştirebilmeyi diliyorum.

"Bir araba kazası." Bacaklarını örtmek için bir battaniyeye uzanıyor. Benden saklanmasını istemiyorum, bu yüzden bakışlarımı yara izlerinden uzaklaştırıyorum. Her yeri bu kadar güzelken bu bir angarya değil. Yumuşak kahkahası bedenini sarsıyor. "Ben yapamam

Ben de bu işin içindeydim." Yüzümün önünde sallanan bir el beni kendime getiriyor. "Hey?"

Baktığımı fark etmemiştim. Sözleri beni ele geçirmişti, görüntüler dayanılamayacak kadar yıkıcıydı.

"Endişelenmenize gerek yok. Ben iyiyim. Bazı yara izleri ve birkaç aksilik dışında eskisi kadar iyi olduğumu söylediler." Başa çıkmaya çalışıyor, gözlerinde bir inkâr ifadesi oturuyor ve kısa bir kahkaha daha etrafındaki havayı titreştiriyor.

"Peki sen değil misin?"

Benden uzağa bakıyor. Kahve ilgisini çekmiyor ama battaniyenin tüylenmesi çekiyor. "Olabileceğim kadar iyiyim."

"Bu kadar yeter."

Bakışları benimkilere yöneliyor.

"Neymiş o?" "Sen. Sen yeterlisin."

Bu kez, içinde bir yerlerden bir gülümseme beliriyor, gelişini duyurmak istercesine gösterişli ve geniş. "Bu söylediğin çok hoş bir şey." "Eminim bazı eski erkek arkadaşlar aksini iddia ederdi." diye eklerken gözleri bu kez benimkilerde kalıyor.

"Siktirip gidebilirler."

Parmağını kaldırarak tekrar gülüyor. "Ben de onlara aynısını söyledim."

"Yapmalısın. Bunu hak ediyorsun." Birdenbire, işvereni dışında ona her yönden yabancı olan benim ona tavsiyede bulunmamın haddime olmadığını fark ediyorum.

Cevaptan büyülenmiş gibi, sözümü bitirmemi bekliyor. Bilerek mi yaptığını öğrenmeden bitiremem.

Duvarlarım yükselmeye başlıyor, gerçekten cevabını istediğim soruyu sormaya hazırım. "Ne zaman? Kaza ne zaman oldu?"

"Oh, um ..." Rahatsızlığı artıyor ve bacaklarını altına çekip battaniyeye sarılıyor. Acı onu etkiliyor, hüznün gözbebeklerine sızıyor ama ifadesini kısıtlayan duygulara karşı savaşıarak gülümsemeye çalışıyor. "Yıllar önceydi."

"Biliyorum-"

"Neden böyle söylüyorsun?" Kızgınlık yanaklarını renklendiriyor, pembeliği derinleştiriyor. "Bilmiyorsun. Beni tanı mıyorsun. Benim hikayemi bilmiyorsun."

"Bildiğimi sanıyordum ama her şey değişti. Bu yüzden merak ediyorum."

Bir savaş başlıyor, hayatıma geri döndüğünden beri tanık olduğum inatçı tarafım kazanıyor. "Bu senin için neden önemli?"

Onunla her şey çok hassas. "Seni tanımak istiyorum."

Ayakları yere çarpıyor ama ayağa kalkmıyor. "Daha önce bunu yapmakla hiç ilgilenmedin mi?"

"Keşke gerçeği bilseydiniz-"

"Bu harika bir başlangıç olurdu."

Gözlerine geri dönen ateşi takdir ediyorum. Umudumu tazeliyor. *Ne umudu?* Duygusal olarak zarar verici bir bölgeye adım atıyorum ama yine de parçaları birleştirmeye çalışmaktan kendimi alıkoyamıyorum.

Şapka.

Bıçaklar.

Diğer kabinde kalıyorum.

Yorumların rastgele saçmalıklar olduğunu düşünmüştüm.

Bulmaca birden kafamda daha netleşti.

Poppy beni takip etmek için burada değil. *Nikki gönderdiği için burada.* Kim olduğu için ya da geçmişimle yüzleşmem için bana işkence etmek için değil. *Oh lanet olsun.*

Çalışmak için burada. Elimi saçlarımda gezdiriyorum, bu durumu tamamen yanlış okuduğumu biliyorum. En kötüsü, bu ana kadar korkunç ve acımasızdım. Her şeyi berbat ettiğimi bilerek başımı öne eğiyorum.

Kupamı masaya bırakıyorum ve kendimi affettirmenin bir yolu olduğunu umarak ellerimi yüzümde gezdiriyorum. O söylemeden önce ne söyleyeceğini zaten biliyorum.

"İki buçuk yıl önce," diye fısıldıyor. "Ekim. O kadarını hatırlıyorum."

Göğsümdeki düğüm boğazımda bir yumru oluşturuyor. Şimdi ne diyeceğimi bilemiyorum, ona hak ettiği teselli veremiyorum. Gerçek ortaya çıktı. İnandığım yalanların, zihnimin beni korumak için uydurduğu yalanlar olduğu ortaya çıktı.

Bana bir yabancıymışım gibi davranıyorsun.

Adımı bilmeden.

Benim kim olduğumu bilmiyor.

Rahatlama düşündüğüm gibi gelmiyor. *Daha kötü hissediyorum.* Kalbim göğsümde çarparken başımı kaldırıyorum ve kendimi olanları kabullenmeye zorluyorum. "Evren bize karşı komplo kurdu."

Altın, yeşil ve kahverengi, bana parlayan bir renk kaleydoskopunda birbirine karışıyor. O kadar güzel ki bu bile acıtıyor. Ve sonra fısıldıyor, "Sana ne oldu?"

Soru doğası gereği basittir, ancak kökenleri kaydedilmemiştir. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Özür dilerim. Haddimi aştım mı? I . . . Paylaştığımızı sanıyordum ve bir şey olduğunu varsaydım. Özür dilerim."

Saklanabileceğimi sanmıştım ama Nikki ve Shane gibi Poppy de içimi gördü. Ve haklı da. Bana hiçbir şey borçlu olmamasına rağmen bana karşı açık davrandı. "Özür dilemene gerek yok. Haklısın. Birini kaybettim." Sesim alçalıyor, kahvem soğuyor. Bu konuşma kabul edilmeyecek kadar önemli ve çözüm için bir şans varsa yola devam etmeliyiz.

Öne doğru oturarak elindeki fincanı benimkinin yanındaki masaya bırakıyor ve elimi tutuyor. "Kaybınız için üzgünüm. Bunun seni ne kadar derinden etkilediğini anlayabiliyorum." *Keşke bilseydi...*

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

O kadar nazik gülümsüyor ki içim rahatlıyor. "Tamam."

"Kazayı hatırlamadığını söyledin, peki ya hafta sonunun geri kalanı?"

Her şeye sahiptim, eli elimdeydi, sonra bir anda kaybettim. "O hafta sonunu hatırlayamayacağımı nereden biliyorsun?"

Onu ikinci kez kaybetmek istemediğim için itiraf ediyorum, "Hatırlayamadığını söylemiştin. Hafıza kaybın mı var?"

Sanki geçen birkaç yıl yetmiyormuş gibi aramıza mesafe koyarak oturma alanının diğer tarafına geçiyor. "Kaza hakkında konuşmaktan hoşlanmıyorum. En başta oturmamalıydım. Bu kurallara aykırı."

"Hangi kurallar?"

"Bu gece burada kalmama izin verdiğin ve kahve ikram ettiğin için minnettarım ama sınırlar koyarsak daha iyi olur." Beni, olduğum ya da onu seven adam olarak değil, onu tekrar görmeye, yakın olmaya ve onu istediğim gibi sevememeye verdiğim tepkilere göre düzgün bir kutuya koymuş. Sanırım benimle bu şekilde başa çıkmak daha kolay.

İçgüdülerim birbirimize karşı olduğumuz her şeyi itiraf etmemi söylüyor. Aklım beni duraklatıyor. Biraz araştırma yapmam ve sonra bunu ona telafi etmem gerekiyor. "Özür dilerim."

"Ne için?"

"Her şeyi."

Duruşu yumuşuyor ama sabah ışığında parlayan gözlerini yakalıyorum.

"Keşke acıyı iyileştirmek bu kadar kolay olsaydı."

Ayağa kalkıyorum. "Bunu telafi etmek için yapabileceğim bir şey varsa-"

"Keşke yapabilseydiniz ama kazama siz sebep olmadınız" diyor. "Sarhoş bir sürücü yaptı. Sabahın sekizinde beklenmedik bir anda."

"Saat sekizde mi?" Lokantada zaten iki kahve içmiştim. Eğer bilseydim benimle buluşmasını sağlamak yerine ona gitseydim . . . En başta onun yatağından hiç ayrılmamış olsaydım, bunların hiçbiri olmazdı.

"Polis raporunda öyle yazıyor," diye cevap veriyor hazırlıksızca. Sanki başka bir şey söyleyecekmiş gibi dudakları aralanıyor. *Lütfen bir şey söyle.* Herhangi bir şey. Sadece arkasını dönüyor ve yatak odasına yöneliyor.

"Poppy?" Kendimi savunmak için bilmeden de olsa onun acı çekmesine neden olmaktan nefret ediyorum.

Arkasını döndüğünde, gözlerimiz odanın ve birlikte seyahat ettiğimiz yılların ötesinde buluşuyor. O hatırlamıyor olabilir ama ben bu hikâyenin bir parçasıyım. "Evet?"

"Laird. Benim adım bu."

Bunu ondan duymayı ne kadar çok istesem de, şimdi neden duymadığımı biliyorum. Bu yüzden umutlarıma ya da korkularıma dayanarak onu orada sallamaya devam etmeyi reddediyorum.

Hafif bir nefes verişin ardından yumuşak bir gülümseme. "Başka bir şekilde tanışmış olsaydık, sanırım arkadaş olabilirdik, Laird." *Keşke bilseydi.*

Adımın onun dudaklarından dökülmesi kalbime bir kurşun gibi iniyor ama kendimi bir arada tutuyor, o yanımda olmadığına dağılmayı bekliyorum. "Muhtemelen."

O gittiğinde tekrar sandalyeye düşüyorum. "Lanet olsun," diye inliyorum bağırarak enerjim kalmadan. "Şimdi ne yapacağım?"

Çok fazla şey oluyor ve hala keşfedilecek çok şey var. Beni hatırlamıyor çünkü birlikte geçirdiğimiz zamana dair hiçbir şey hatırlamıyor, bu da durumu tahmin ettiğimden daha karmaşık hale getiriyor.

Onun için her şeyi çoktan mahvetmiş olabilirim. Benim içinse, gözümün önündekini görmek yerine, istemeden neden olduğu acı tepkilerimi belirledi.

Aştan düşmedi.

O gün kafede beni ekmedi.

Benimle evlenir miydi bilmiyorum. Bir heves ve dua üzerine söylenmiş büyük bir teklifti, ama her halükarda bana söylemeye geleceğini biliyorum.

Sabır her zaman en kötü erdemlerimden biri olmuştur. Zamanın beni affetmesini beklemek, kaybedeceğimi bildiğim bir savaştı. Çok fazla varsayımda bulundum ve

her Şeyi kiŐiselleŐtirdi. Ona olanlar benimle ilgili değildi. Onunla da ilgili değildi. Evrenin ne yapacağı konusunda sÖz hakkımız yoktu.

Bize dağıtılan el bu. Elimizde sadece bugün kaldı.

O hatırlayamaz. Ben de unutamam.

Şimdi, a Ő k ı n ı n bilinçaltının yüzeyinin hemen altında gömülü olduğunu bilerek, vazgeçemem. Onun kalbini tekrar kazanmalıyım.

Poppy

"NEDEN bana adını söylemedin?" Onu bıraktığım yerde duruyor. Son on dakikadır bu konuda somurtuktan sonra, elimi koyduğum yerde kalçamı dikerek ona bakıyorum.

Laird. Onun adı Laird. Neden onun için bu kadar mükemmel olmak zorunda. *Bu kadar çok sevdiğim için nefret ediyorum!*

"Az önce yaptım." Şuna bak, kendini beğenmiş bir şekilde oturuyor, masum bir seyirci gibi davranıyor. Kollarını açması hoş bir dokunuş. *Gerçekten güzel.*

"Pfft." Topuklarımın üzerinde dönerek yatak odasına geri dönüyorum, bu küçük bilginin beni neden harekete geçirdiğinden emin değilim. Çoraplarımın pürüzsüz süzülüşü saçlarımı hızlı bir şekilde havaya kaldırıyor. İnandığının aksine, eklenen etkiler kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyor.

Kapıyı geri çekip açıyorum ve hışımla koridorda ilerliyorum ama oturma odasının girişinde duruyorum. "Neden dün sorduğumda bana söylemedin? Sanki sırf bana karşı kullanmak için bilerek saklamışsın gibi."

"Bunu sana karşı kullanmıyordum. Beni bundan daha iyi tanıdığını sanıyordum. Kızmıştım."

"Seni hiç tanımıyorum, Laird." Sözlerim onu fiziksel olarak geri çekiyor, aldığımız her nefeste gözleri benimkilerden ayrılıyor.

Bakışlarını kucığına indiriyor, bu da onu okumayı zorlaştırıyor. "Ve acıyor."

Ben taştan yapılmadım. Kalbim onun için acıyor ve onun acı çektiğini duymak beni onu affetmeye hazır hale getiriyor. Hem ben ne yapmaya çalışıyorum ki? Bu hayali savaşı kazanmam o kadar önemli mi? Gardımı indiriyorum ve soruyorum, "Neden kızdın?"

Düşünceli bir duraklama, cevap vermek için acele etmesini engelliyor. Ona benimle paylaşması için gereken zamanı ve alanı veriyorum. Kafasını kaldırdı. "Geçmişimle yüzleştim."

"Ve incindin mi? Neden yaralandın?"

Bu sefer beni merakta bırakmadı. Sadece "Kaybın yüzünden" dedi. Dedigin gibi, çok derinden önemsedim."

"Ve sen onları sevdin mi?" Patronuma bu kadar kişisel bir soru sormamalıydım ama o bunu paylaşmamız için açık bir forum haline getirdi. Bunu geri almayacağım. Bu adamın, kaybın kendisini de kaybetmesine neden olacak kadar derinden önemsedğini duymak istiyorum. Her şeyi riske attığını bilmem gerek. Nedenini bilmiyorum. Sadece onun da benim gibi kusurlu olmasını istiyorum.

Af dilemiyor ama nasıl hissettiğini bilseydim affederdim.

"Her şeyden çok."

Kendime engel olamayarak gülümsüyorum. Bu sadece benim romantik olmam değil, Marina'nın da söylediği gibi. Bu metanetli adamla insani bir düzeyde bağ kuruyorum. Nefes almak daha kolay, bu yüzden başımı sallayarak güven veriyorum. "Umarım sonrasında güzelliği bulursun. Bunu hak ediyorsun, Laird."

"Benim gibi bir piç için umut olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Senin için hâlâ umut var." Bir o kadar uzun bir listeyi işaretleyebilecek olsam da, benim için yaptıklarını fark ettiğimi bilmesini istiyorum. "Yani, beni aylar için terk etmedin. Dün gece beni içeri davet ederek güvende olmamı sağladın. Bu sabah benim için bir kupa bile hazırladın." Ona umursamaz bir omuz silkme hareketi yaptım. "Başkaları için bu kadar endişeleniyorsan o kadar da kötü olamazsın."

"Diğerleri değil," diye düzeltiyor, yüksek sesle ve gösterişli değil, düşünceli ve sadece benim için. "Bana çok fazla kredi veriyorsun."

"O zaman kafana girmesine izin

verme." "Anlaştık ama bir şartla."

Umarım ona bu kadar iltifat ettiğim için beni pişman etmez. "Hangisi?"

"Kal, Poppy." Olduğum yerde kalıyorum, kafam hala onun nasıl bu kadar çok kendini ifşa ettiğiyle dolu. Sesinin yumuşak tonu ve pürüzsüz sesi beni her şeyi yapmaya hazır hale getiriyor. Bu ve kokusu. Hayalini kurduğum seks gibi kokuyor olması beni şaşırtmıyor. "Lütfen."

Sonra da gidip bunu söylüyor. İlk değerlendirdiğim kadar kötü olduğunu sanmıyorum. Davranışları tam tersini gösteriyor. Lütfen, benimle her zaman uzun bir yol kat eder. İri bir adam, siyah saçlı. Her fırsatta baktığım mavi gözleri var. Şimdi olduğu gibi. Onu görmezden gelmek zor.

Ayrıca benimkiyle eşleşen dövme konusuna da değinmek istiyorum. Bu sabah yaşadıklarımızdan sonra doğru zaman değil ama yine de aklımda.

Teklifi geçiştirmek en iyi strateji olmayabilir ama ne diyeceğimi bilemiyorum. Harika bir sohbetti ve aramızdaki bariyerler yıkıldı ama sonuçta ben kendi yoluma giderken o da kendi yoluna gidiyorsa bunun bir önemi var mı? "Dışarıda kar yağıyor." Olayı büyütme istemediğim için hafif tutuyorum. "Ben hiçbir yere gitmiyorum. Yani, arabam kar fırtınasında bozuldu." Bu durum beni komik duruma düşürüyor ve gülmeme neden oluyor. "Sanki bir romantik komedide yaşıyoruz." Ona bakıyorum. "Bilirsin, eğer kadın kahraman çok güzel olsaydı, çok esprili bir mizah anlayışı olsaydı ve hiç kaza geçirmemiş olsaydı."

"Üçte iki fena değil." Öylece söylüyor, bu övgüyü yarın yokmuş gibi evrene fırlatıyor. Yakalıyorum, daha sonra zihnimde çerçeveleyebilmek için mecazi olarak cebime sokuyorum.

"Bu oldukça etkileyiciydi."

Serseri bir gülümseme yanaklarındaki gamzeleri patlatarak onu daha da çekici kılıyor. "Bu doğru." *Ve şimdi yüzüm kızarıyor.*

"Kalmanı istiyorum, Poppy."

Bir bar taburesiyle oynuyorum, parmak uçlarımla onu döndürerek bu adamı ne kadar çekici bulduğuma dikkatimi dağıtıyorum, özellikle de şu anda. "Teknik olarak zaten bıraktım." Gitmek için iyi bir neden bulamadığımda tek savunmamı ortaya atıyorum. Gitmek istediğim için değil, kalmamı istediğini duymak hoşuma gittiği için.

"Yazılı olarak hiç almadım." Onunla ilgili küçük şeyler, örneğin mükemmel derecede sinir bozucu yüzünün sağ tarafındaki kaşını ukalaca kaldırması beni etkiliyor. Masum görünmeye çalışarak adanın diğer tarafına geliyor, ama kötü çocuğun geri döndüğünü anlıyorum ve sertçe çatılmış kaşlarıyla ne kadar kararlı görüldüğüne bakılırsa bir görevi var.

Tabureye kayarak dik oturuyorum, birazdan gireceği müzakereye hazırım ve parmaklarımı dikleştiriyorum.

Dev gibi bir adam, eğildiğinde bile benimle göz hizasında. "Nasıl olsa burada sıkışıp kaldın, bari paranı al."

"İyi bir noktaya değindin. Bunu düşüneceğim."

Tezgâhı iterek boyuna ulaşıyor ve muhteşem gözlerine bakmak için daha fazla çaba harcamama neden oluyor. Ayağa kalkardım ama bu konuşma tam olarak bitmiş gibi hissettirmiyor, bu yüzden olduğum yerde kalıyorum. Buzdolabına doğru ilerlediğinde, "Yanlış bir başlangıç yaptığımız için kendimi suçluyorum" diyor.

"Biz inmedik *ya da* binmedik." Dilinin alt dudağının üzerinde gezinmesini izlerken kısa süreliğine dikkatim dağılıyor. Bana bakarken nefesi derinleştğinde, konuşmaya devam ediyorum ama gözlerimi kaçırıyorum. Hiç ona benzeyen bir patronum olmamıştı.

"Seni beklemiyordum. Bu verdiğim tepki için bir mazeret değil-" "Sorun değil. İkimiz de şaşırdık. Anladım." Bar taburesinden atladım, umarım Buzdolabını açmasını engellemek için. Bu adamın yemek yediğinden emin olmak benim işim, her ne kadar işi bırakmış olsam da. Buradayım, en azından onun için yemek pişirebilirim. "Şu bıçağa rağmen." Parmağımla boynumu sıyrıyorum. "Kıl payı kurtuldum."

"Bunun için de özür dilerim."

Gülüyorum. "Bu konuda endişelenme. Her neyse, bu üzüntüler beni rahatsız ediyor." Buzdolabının kolunu tutarak ekliyorum, "Eğer iyi uymuyorsa yolları ayırmak normaldir. Bir yemek yaptım. İşe yaramadı, biz de ayrıldık. Zarar yok, faul yok."

Raydan çıkmışım gibi bana bakıyor, ben de ekliyorum, "Anladın mı? Foul. *Fowl*?" Gözlerimi deviriyorum çünkü bunun komik olduğunu düşünmüştüm. O, pek değil. "Sanırım tavuk şakalarını sevmiyorsun."

"Garip bir espri anlayışın var, biliyor musun? Dün ayı zırvası. Bugün tavuk mizahı. Yarın hangi hayvanı kızartacağımızı görmek için sabırsızlanıyorum."

Cazcı ellerimle cevap veriyorum: "Spoiler uyarısı: Domuz eti." Gülümsemesi yanaklarını böldü. Tanrı'ya şükür domuz etinde çuvallamadım.

"Bu gerçekten etkileyiciydi. Akşam yemeği ve gösteri alacağımı bilmiyordum."

"İşte bu komik." Kapıyı çekerek açtım. "Bunu gelecekte kullanmak zorunda kalacağım."

"Gelecek mi? Şimdiden buradan nasıl çıkacağımıza dair planlar mı yapıyorsun? Yarın bizim için mi?"

Çoraplı ayağımla onu dürtüyorum. "Dün gece kaçmayı planlıyordum ama beni baştan çıkarmak için iyi bir iş çıkarıyorsun."

"Öyle miydin?" diye soruyor, yakınımnda gezinerek. Dikkatimi buzdolabındaki sebzelere vermeden önce başımı çevirip gözlerimin ucuyla onu kısa bir an için görebiliyorum. "Planında ne kadar ilerledin?"

"Maaşımı iki katına çıkardığınıza göre pek sayılmaz." Birkaç saniyeden fazla zapt edemeyeceğim bir sırtışla bekliyorum.

Üç.

İki.

"Maaşınla ilgili söylediğin neydi?"

Elimde üzümlerle, onları tezgâha koymak için rahatça dönüyorum. "Daha erken kalmamı istediniz, ben de kabul ettim çünkü maaşımı iki katına çıkardınız, yani paranızı ağızınızın yerine koydunuz. Ama benim de bir şartım var." Başımı sallayarak gülüyorum. "Hafıza kaybı dışında."

"Peki ben bunu ne zaman yaptım?" Ensesini kaşıyarak çenesini sıkıyor. Bu onun hiç de üzülmediğim bir alışkanlığı.

Yine de boğazını temizlediğinde tüm dikkatim kaşlarının arasındaki iki çizgiye yöneliyor. Kafa karışıklığını seksi göstermeyi nasıl başarıyor? Ve tekrar rahatlayana kadar o noktayı yalamak istemek garip mi? *Muhtemelen.*

Kendimi başka tarafa bakmaya zorlayarak gülüyorum, günlerdir hissetmediğim kadar iyi hissediyorum. "Sadece arabam tamir edilene kadar buradayım, unuttun mu?"

"Sevmiyorum ama bu adil." Bir üzüm koparıp ağızına atıyor ve yakındaki bir tezgâha yaslanıp gülümseyerek benimkine doğru ilerliyor. "Daha önceki açılıp kapanma yorumuna dönecek olursak, bazıları şakalaşmayı bir çeşit ön sevişme olarak görür."

Bir kahkaha patlattım ama sonra bu Gizlilik Sözleşmesi altında onunla istediğim her şeyi yapabileceğimi ve bunun bir sır olarak kalacağını fark ettim. Neden bu kadar sinsiyim? Yapamam. Yapmamalıyım. İşler çığırından çıkmadan ve müşterilerimle yatmama konusundaki altın kuralımı çiğneyerek kendimi onun yatağında bulmadan önce bu işe bir son vermeliyim.

Elimi aramızda sallayarak ekliyorum, "Sanırım sözleşmeyi unuttun. Bırak böyle şakalar yapmayı, seninle konuşmamam gerekiyor. Ortada sağlam bir gizlilik anlaşması olduğu gerçeğini de eklersek, yandık demektir."

"Benimle çalışmak için gizlilik anlaşması mı imzaladın? Sana ne söyleyeceğimi düşünüyorlardı?" diye soruyor, avuçlarını tezgâha bastırarak.

"Seninle çalışmak *için* bir gizlilik sözleşmesi imzaladım. Ve eminim ki onlar daha çok senin hakkında ne yapacağım ya da söyleyeceğim konusunda endişeliydiler. Standart prosedür bu."

Uzun bir yol kat ettik. Bu aramızda çok normal hissettiriyor. Hoşuma gidiyor. İşimi çok daha ilginç hale getiriyor. "Ben noter değilim ama her zaman maddeler ve istisnalar ekleyebiliriz."

Sırtışı büyüdüğünde kıkırdıyor ve "Görünüşe göre kalıyorsun" diyor.

Kolumu göle doğru uzatarak cevap veriyorum: "Kar yağışına bakılırsa başka seçeneğim yok gibi görünüyor. Ama sadece arabamı tamir ettirene kadar."

"Anladım. Mümkün olduğunca çabuk gidiyorsun. Çifte maaş bile seni kalmaya ikna edemez." Dışarıya bakmak için dönüyor ve bana profilini inceleme fırsatı veriyor. Kendinden emin gülümsemesi hâlâ duruyor ama çocuksu bir çekicilik tavrılarını ele geçirmiş.

İşte o zaman Laird'e karşı dikkatli olmazsam, bir sözleşmeden daha fazlasını çiğnemiş olacağımı fark ettim. Altın kuralımı çiğnemiş olacağım.

Poppy

"NEDEN kendini dünyanın geri kalanından soyutluyorsun?" "Ben izole değilim. Sen buradasın." Sağ yanağı yukarı doğru kıvrılıyor.

"Ha. Gerçekten ama. Kişisel mi? İş mi?" Alaycı bir şüpheyile bir kaşımı kaldırıyorum. "Kanundan kaçmak mı?"

Karşılıklı tezgâhlara yaslandığımız için ayaklarımız bilekten birbirinin yanında çapraz duruyor. Bu ilişkinin ilk hıçkırıklarını atlatmayı başardığımızdan beri onunla vakit geçirmek hoş bir şekilde rahat ve kolay oldu. "Kanundan saklanıyor olsaydım beni bulacaklarından oldukça eminim. Ne de olsa burası ailemin evi."

"Eğer burası onların eviyse, neredeler? *Hmm?*" Güldüm çünkü mantıklı bir açıklaması olacağını bilsem de, bu bir gaf anı için mükemmel bir kurguydu.

"San Diego." Tıpkı ara sıra bana çarpan ayağı gibi bir kez daha beklenmedikti. Bunu görmezden geliyordu. Ben de fark etmemiş gibi yapıyordum. Sanırım bilerek yapıyor, ama bu her neyse, onu tanımak güzeldi.

Üzümü ağzıma atmaktan vazgeçiyorum. "Gerçekten bana her soruyu sorduracak mısın? Cevabı kendin de verebilirsin,

biliyor musun?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak kıkırdıyor. "Biliyorum. Böylesi daha eğlenceli gerçi."

Bu dönüşte gözümün yuvası neredeyse morarıyor. "Bu arada, bu imzaladığım sözleşmeye tamamen aykırı, bu yüzden eğlenceye devam edebilmemiz için onu yırtmanı istiyorum."

"Bitti." Asmadan iki üzüm daha koparır. "Ben San Diego'luyum. Ailem hâlâ orada. Bu ev bir inziva yeri, dış dünyadan bir süreliğine kaçıp yeniden bağ kurmak için bir yer."

"Buraya hala bir aile olarak mı geliyorsunuz?"

"Birkaç yılda bir. Kız kardeşimin ailesiyle birlikte olması ve tou-work'ün her zamankinden daha yoğun olması nedeniyle programlarımızı ayarlamakta zorlanıyoruz. Ailem buraya sıcak havalarda, özellikle de yağmursuz geçen aylarda, acımasız yaz aylarından kaçmak için geliyor. Peki ya sen Poppy? Sen hayattan kaçmak için nereye gidiyorsun?"

"Hayır, hayır. Sen çok daha ilginçsin."

Kıkırdayarak başını sallıyor, o cazibe artık sadece gözlerinde saklanamıyor. "Farklı düşünmek için yalvarıyorum."

"İstediğin kadar yalvarabilirsin ama gerçekten yapacak pek bir şeyim yok. Kaza yüzünden bir süre Beacon Pointe'de mahsur kaldım." Adını hiç duymamış olmasını umarak ona bakıyorum. Çoğu insan üniversiteyi duymuştur ama çevresindeki zenginlik bölgesini duymamıştır. Her ne kadar şımarık bir zengin çocuğu olarak damgalanmak istemesem de, yetiştirilme tarzım hakkında yalan söylemeyeceğim, özellikle de sorularımı yanıtlarken bu kadar dürüst ve açık sözlü olduktan sonra. Ağzıma bir üzüm daha atıyorum.

"Olmak istediğin yerde değil misin?"

"Hayır, pek sayılmaz ama başka seçeneğim yoktu. Birkaç ay boyunca gece gündüz bakıma ihtiyacım vardı." Hayatımı Laird'e ifşa etmek bugünün gündeminde yoktu ama hava koşulları nedeniyle içeride mahsur kaldığım için onunla konuşmak iyi geldi. Başka bir işte çalışıyor olsaydım yatak odasında sıkışıp kalırdım. O şimdiye kadar çalıştığım herkesten farklı.

"Bunu yaşadığın için senden nefret ediyorum."

Beni çok az tanıyor ama sesi çok samimi ve annemden daha içten geliyor. "Bundan başka bir şey çıkmadıysa, Trevor ve annemi bir araya getirdi." Gülmekten kendimi alamıyorum. İhaneti atlatmamın tek yolu bu.

"O senin üvey baban mı?" İhtiyatla kaşını kaldırıyor. "Doktor mu?"

Komplocu bir şekilde eğildim. "Gerçek mi? Şu anda benim eski erkek arkadaşım unvanını taşıyor. Ama bu yaz evlenecekler, yani bu değişecek."

"Um." Bir parmağını havaya kaldırıyor, sonra indiriyor ve ağzını kapatıyor. "Bir şey söylemek zorunda değilsin. Söyleyecek ne var ki zaten?" Yer değiştiriyorum,

Bunu konuşmalarımızda da hissediyoruz. "Aç mısın?"

"Üzüm beni tatmin etmez."

"Ne olacak? Ne arzuluyorsun?"

Göğsünün etrafında zar zor duyulabilen bir titreşim gümbürdüyor. Bakışları benimkilere kilitlendiğinde, gözlerindeki şehvet dolu ve çiğ ifade kıpırdanmama neden oluyor.

Buzdolabına dönüp serin havanın yüzüme çarpmasını sağlıyorum. Bana bir sonraki öğünmüş gibi bakmasıyla ilgisi olmayan bir şey konuşmaya ihtiyaç duyduğum için dönüp soruyorum: "Çok seyahat eder misin yoksa haftada altmış saat bir ofiste kilitli mi kalırsın?"

Lanet olsun. Şimdi onu iyi dikilmiş bir takım elbise içinde hayal ediyorum. Onu böyle görmek beni kesinlikle mahvederdi. Eminim tüm kadınları da öyle yapıyordur ama kot pantolon ve tişörtle ne kadar harika göründüğünü düşünürsek, hayatta kalma oranımın düşük olacağını düşünüyorum. "Dur tahmin edeyim. Risk sermayedarı mısın yoksa finans içinde misin? Uzun boylu olduğun için mantıklı. Altı-iki-"

"Altı-üç."

Mavi gözler bana bakıyor ve o çene sertleşmek ve sonra gerilmek için bir an bile kaybetmiyor. Duvara toslamışız gibi hissediyorum ama neyi yanlış yaptığımı bilmiyorum. Son soruma cevap vermek için endişeli görünmüyor ama bu konuda neden bu kadar sessiz olduğunu merak ediyorum.

Etrafımdan dolanarak buzdolabını açtı ve içindekileri incelemek için eğildi. Bana bir bakış attı. "Ne düşünüyoruz?"

Ve şimdi, bir sonraki konuya geçiyoruz.

Muhtemelen en iyisi bu. Bu şartlar altında çok yaklaştık. Yarın sadece karı eritecek olan güneşi değil, aynı zamanda benim tamirciye gitmemi de getiriyor. İşleri hafif tutarsak muhtemelen en iyisi olur.

Gerçi bu adamı ne kadar çekici bulduğumu düşününce bu daha da zorlaşıyor. Tipimin huysuz olduğunu kim bilebilirdi ki, sabırsızlık ve her şeyi biliyormuş gibi görünmek ile beni seksapelinin altında bırakan yüksek özgüven arasında gidip geliyorum? Sinir bozucu olduğunu da eklemeliyim ama bu artık geçerli değil.

Beynini de vücudu kadar seksi buluyorum. Ona doğru attığım kadar iyi veriyor, ki bu hoşuma gidiyor. Gerçi yargılayıcılar bunu yapmamam gerektiğini söyleyebilir. Kimsenin bana boyun eğmesine ihtiyacım yok. Sadece beni tüm varlığımla seven birini istiyorum. *Çok şey mi istiyorum?*

"Birinin gizlilik istemesini anlıyorum ama müşterilerimin çoğunu zaten internetten bulabiliyorum. Bunu sizden duymayı tercih ederim." "Yani gerçekten bana ne iş yaptığını söylemeyecek misin?" diye soruyorum.

"Uzun zamandır yaşama lüksüne sahip değildim. Peki ya sen?" "Beni terslemen hiç adil değil," diye cevap veriyorum. "Senin hakkında her şeyi öğrenebilirim

ya da sen bana söyleyebilirsin."

Buzdolabına uzanıyor. "Bu işler böyle yürümüyor, tatlım. Yalanları okuyacaksın."

"İş yerinde bana tatlım demek de bu işlerin nasıl yürüdüğünü göstermez, ama işte buradayız."

Tezgâhın üzerine bir kutu yumurta koyarak durdu, bana çok yakındı, o kadar ki aşağıya bakıyordu ve "Evet, işte geldik" dedi.

Patronumun kalbimi Kentucky Derby'de yarışıyormuş gibi çarptırmaması ya da bir bakışıyla dizlerimin bağının çözülmesine neden olmaması gerektiğinden oldukça eminim. Birçoğu denemiş olsa da başka hiçbir patron beni böyle etkilemedi.

Lavabonun yanındaki tezgâhın üzerine çıkıyorum ve başını tekrar buzdolabına daldırmasını izliyorum. Bu ateşli adamın yaydığı sıcaklığı hâlâ buradan hissedebiliyorum. Ve onu uzaktan incelemek güzel. Alyans takmıyor ama bu adamın bekâr dolaşmasına imkân yok. Huysuz ya da değil, benim tipimden daha fazlası. Paramparça olmuş bir ruh, ki bu sadece onu iyileştirebilmeyi dilememe neden oluyor, yine de gülümsemeye neden olan komik, etrafınızda rahat olduğunda karizmatik, profesyonel bir atlet gibi inşa edilmiş ve muhteşem. Kısacası, herkesin istediği tipte bir erkek.

Eminim manken ayarında bir kız arkadaşı vardır, hatta Güney Kaliforniyalı olduğu için güzel bir aktris bile olabilir.

Çıkma teklifi almakta zorlanmıyorum ama biriyle bağlantı kurmakta zorlanıyorum. Onunla bu kadar kolay olmasına çok şaşırdım. Bana yaralarını, kalbini, üzüntülerini gösterdi ve kahkahalarını paylaştı. Ona o kadar duygusal olarak uyarıcı bir seviyede çekildim ki muhtemelen daha gergin olmalıyım. Ama değilim.

Ayrıca, inanılmaz derecede çekici.

Bakışlarım, olağanüstü karın kaslarının daha yüksek olduğunu bildiğim geniş göğsünü ve omuzlarını takip ediyor, bu da birini iyi ve sıkı tutabilir, bir gecede bir toz daha eklenmiş çeneye. Sanki ben emretmişim gibi yalayan dudakları ve o çarpıcı gözleri.

"Ne yapıyorsun, Poppy?" *Oops.* İş üstünde yakalandım.

Ona söyleyeyim mi? Yanaklarım onun yansıttığı aynı sıcaklıkla alev alıyor.

Ona seksi bir erkek etinden başka bir şey değilmiş gibi baktığım için korkunç biri olduğumu ve o kadar uzun zamandır kimseyle birlikte olmadığımı ve bir daha orgazm olamayacağımdan korktuğumu mu söyleyeyim?

Yoksa bu çok mu fazla bilgi?

Muhtemelen çok fazla, özellikle de patronumun duyması için.

Birinden hemen etkilenme kavramına aşına değilim ama o tanıdığım hiç kimseye benzemiyor. Laird rüyaların gerçekleştiği kişi.

"Ne demek istiyorsun?" Arkama yaslanıp göğsümü dışarı çıkarıyorum, masum numarası yaparken bunun adil olduğunu düşünüyorum. Tezgâhı ıskalıyorum ve elim lavaboya kayarak beni yana doğru savuruyor.

Başımı onun iri ellerinde hissettiğimde, sıkarak kapattığım gözlerimi serbest bırakıp tekrar açıyorum. Paslanmaz çelik lavaboyu iterek başımı yavaşça kaldırıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, başını hafifçe eğerek. "Ne oldu?" "Sayacı kaçırdım ama evet, **i y i y i m**. Ben **i y i y i m**. İyi yakaladın." İliklerime kadar aşağılanmış bir halde, "Lisede futbol oynadın mı-" diye geveliyorum.

"Ve üniversite."

"Evet," diyorum dağınık saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak. "Bu izler." Elimini önünde aşağı yukarı sallıyorum, başka ne yapacağımı bilemiyor ve bunun ne kadar utanç verici olduğunu anlamasını umuyorum. "Yani, kendine bir baksana. Büyüksün-" Sırtışı sonraki sözlerimi boğazımda düğümlüyor. Çok fazla şey söyledim. "Anladın sen onu. Eminim birini kafasını mutfak musluğuna çarpmaktan ilk kez kurtarmıyorsundur."

"Aslında öyle."

"Eminim dağlardaki ve göl kenarlarındaki diğer harika kulübelere bu her gün oluyordur. Yaralanmak için bir numaralı yer küvettir. Bahse girerim musluklar da hemen ardından düşüyordur."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak, yüzünde aptalca çekici bir sırıtışla eğlendiğini gizlemiyor bile. "Ben

Tabii ki öyle. Her zaman olur."

"Gördün mü? Kabul ediyorsun." Kendime beş kat daha fazla eziyet çektirdiğimi bildiğim için susmam gerekiyor. Başımı eğip alnımı ovuşturuyorum. "Lütfen beni durdur."

Eminim çıktığı kadın evdeki yaralanmalar hakkında atıp tutmuyordur. Bahse girerim her şeyin mükemmel olduğunu söylüyordur.

İki parmağını çenemin altına sokarak, gözlerim onunkilerle buluşana kadar kaldırıyor. Bana gitmemi söylediği zaman mı? Bavullarımı toplayıp gün batımından önce gitmemi mi? "Bence bu çok tatlı, bu yüzden durmanı istediğimden emin değilim." Hayır. Sanırım bana sevimli olduğumu söylediği yer burası. Şirinliği kabul ediyorum. Bana takılan diğer isimlerden iyidir.

"Sence ben tatlı mıyım?"

Ayağa kalkıp gülümsemeden önce gözleriyle ağzımı şöyle bir yokluyor. "Evet."

Adaya doğru dönerek yumurtaları okşamaya başlıyor, bir yandan da sanki ona karşı dönmüşler gibi bakıyor. Aptal gibi gülümsüyorum çünkü bu adam benim sevimli olduğumu düşünüyor. Sanki yüzüme karşı onaylamış gibi, ki görünüşe göre bu ona sevimli geliyor.

Elbette, pişmanlığın solgun bir utanç şeklinde boynuna dolandığını görebiliyorum, ama bu daha önceki ayak dokunuşları gibi olmamış gibi davranmayacağım. Yumurtaları okşamanın bile yapamadığını yapmaya fırsat bulamadan -tuhaf bir hale getirmeden- çekmecedan bir tava kapıyor. "Yemek yemem lazım. Açlıktan ölüyorum. Omlet sever misin?"

Gözlerim açıldığında kaşlarımın tavana fırladığını düşünüyorum. "Onları seviyorum."

"Yumurtanın beyazı mı yoksa iyisi mi?"

Bir kakhaha patlattım. "Seçiminiz bu mu? Bana deli diyebilirsiniz ama ben ikisiyle de iyiyim. Neyse ki mesleğim gereği seçici bir yiyici değilim."

Bakışları bana doğru uzanıyor ve gerçekten deli olduğumu düşünüp düşünmediğinden, belki de beni gerçekten çekici bulduğuna kadar her türlü şeyi hissetmeme neden oluyor. Belli ki benim de onun kadar kafam karışık. Sonunda beni rahatsız edici mutsuzluğumdan kurtardı. "Bazen ne diyeceğimi gerçekten bilemiyorum."

Tekrar eğlenmeye başladığımıza göre, şimdi başka bir düğmeye basmak için mükemmel bir zaman olduğuna karar verdim. "Bu sık sık olur mu?"

Burnuma dokunuyor. "Sadece seninle. Şimdi," diyor, "omlete dönelim."

Sanki burnuma dokunmasının sevimliliğine dayanabilirmişim gibi, hiçbir şey olmamış gibi devam ediyor. "Jambonumuz var mı emin değilim ama Denver omletini severim." Bana bakarak, "Peki ya sen?" diye soruyor.

Burnuma vurulmasından bu kadar hoşlanmamalı mıydım? Sevmeli miydim? "Bu bir test mi? Bayılıyorum onlara. Ve evet, arkada jambon var." Tezgâhtan atlayıp buzdolabına gidiyorum ama beni engelliyor. "Ben hallederim. Sen sadece otur."

"Sıkı dur da ne demek?" Gülüyorum. "Benim için yemek yapacak mısın?"

Bir şefin başka birine yemek yaptırması çok da şaşırtıcı bir jest değilmiş gibi omuz silkerek, "Yemek yememiz lazım" diyor.

"Tabii ama ben bu yüzden burada değil miyim?"

Kafam çok karıştı. "Yemek için mi?"

Gözlerimi iki kez tabak büyüklüğüne getirmeyi başardı. "Bu bir test, değil mi?"

Kıkırdayarak, "Test değil, Poppy." diye cevap verir. *Gah!* Adımı söyleme şekli saf seks.

Bir nefes alıyorum ve yavaşça nefes veriyorum. "Sanırım yemek yapacağımı düşünmüştüm."

"Neden böyle düşündün ki?" Gaz sobasını yakıyor, ateş tutuşana kadar çıkan tıkırtılar ikimizin de dikkatini çekiyor.

"Umm . . ." Başımı eğerek, beynimi konuyla ilgili olarak onunkiyle aynı dalga boyuna getirmeye çalışıyorum.

"Bunu farklı bir şekilde ifade edeyim. Neden sana yemek yaptırayım ki?" Bana doğru bakıyor, sonra elini beklenti içinde tezgâhın üzerine koyuyor.

Bu konuşmanın şaşkınlığına dalmadan önce birkaç kez yavaşça göz kırpyorum. "Sözleşmede belirtildiği, gizlilik sözleşmesinde yemek pişirirken temasa geçilmeyeceğinden bahsedildiği, bana gönderilen alışveriş parası ve hazırladığım haftalık planda müşterinin diyet kısıtlamalarına ve isteklerine saygı duyduğumdan emin olduğum için sanırım yapılması kolay bir hataydı." Elimi ağzımın kenarına götürerek fısıldıyorum, "Müşteri sensin."

"Bekle bir dakika." Şaşkınlıkla beni işaret ederek, "Aşçı olduğunu mu söylemek istiyorsun?" diye sordu.

"Aslında şefim ve yemek hazırlamak benim görevlerim arasında." Onun kişisel alanından çıkmak isterdim ama parmağını kendi alanıma hoş bir saldırı olarak gördüğüm için olduğum yerde kalıyorum. "Yoksa neden burada olduğumu düşündün?" Ellerimi havaya kaldırıyorum. "*Bekle. Bekle. Bekle. Bekle. Bekle.* Mutfağın etrafında dolanmam, kendi bıçaklarımın olması ya da berbat yemek şakaları yapmam bile beni ele vermedi mi?"

Yavaşça omuz silkten sonra gülüyor. "Bunun bir hobi olduğunu ve senin de nazik davrandığını sanıyordum."

Aramızdaki havayı temizlemek için kollarımı sallayarak, "Tamam, zamanda geriye gidelim" diyorum. Bu bulmacayı çözmek için daha fazla alana ihtiyacım var ama yine de ocağı işaret ediyorum. "Dün gece senin için gerçekten yemek yaptım."

"İyi bir nokta."

Şakağımı ovuşturuyorum, bu değiş tokuşı ayak uyduracak enerjiyi bulamıyorum ama yine de peşini bırakamayacak kadar meraklıyım. "Eğer benim şef olduğumu düşünmediysen, kim olduğumu düşündün?"

Dolaptan bir bardak alarak, dün *işim gereği* doldurduğum soğuk su sürahisi için buzdolabını açtı. "Bir sapık."

Beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor, ancak bu konuyu derinlemesine inceleyecek kelimelerim yok, bu yüzden bunun yerine başımı sallıyorum ve "Keskin mi yoksa hafif kaşar mı?" diye soruyorum.

Tezgâha yaslanmış, sanki her şey yoluna girmiş gibi kendini beğenmiş görünüyor. Beni hamile bırakacak kadar güçlü bir sırtışıla, "Şef olduğunu hiç bilmiyordum. Bu çok mantıklı."

Onun güneşinin tadını çıkarıyorum, gözlerindeki sıcaklık büyürken yazın ilk gününden daha iyi. Sonra ikimiz için kahvaltı hazırlıyorum.

Laird

O PROFESYONEL BİR AŞÇI.

Yine etkilendim.

İlişkimiz kısa kesilmeden önce pek fazla hikâye anlatamadık. Ama sonunda Poppy'nin kalçasında neden bıçak dövmesi olduğunu anladım.

O zamanlar bildiğim gibi cesur. Neyse ki geçen gece düşündüğüm gibi bir psikopat değil. Tanıştığımız andan beri beni büyülüyor ve şimdi onun hakkında çok daha fazla şey öğrendiğim için onur duyuyorum.

Zaman geçiyor ve tükenmek üzere. Bir tamirci geleceğimizi belirliyor. Acaba acele etmemesi için ona rüşvet verebilir miyim? Bunu yapacağımdan değil. Çaresizim, ama hâlâ garanti yirmi dört saatim var. Birlikte daha fazla zaman geçirdiğimizde daha uzun kalmayı kabul edeceğini umuyorum.

Ayaklarımı sehpayı vurarak, hafıza kaybına nasıl yaklaşacağıma dair ipuçları arıyorum. Ona bir zamanlar delicesine aşık olduğumuzu, sözler verdiğimiz ve planlar yaptığımızı hatırlatmak istiyorum. Ama ne olursa olsun, süreci bencilce aceleye getirmek istememe rağmen onu güvende tutmam gerekiyor.

Bir başka makale de okuduğum son on beş makaleyle aynı şeyi söylüyor. "Bırakın anılar doğal olarak geri gelsin."

Teşvik edin.

Nazikçe hatırlat.

Zorlamayın veya sabırsızlanmayın.

"Anılar hazır olduklarında geri döneceklerdir."

Bunun önümüzdeki bir ya da iki gün içinde olacağından şüpheliyim, ancak hiçbir zaman da olmayabilir.

Sikeyim.

"Ne okuyorsun?" Poppy odanın öbür ucundan soruyor. Ayaklarımı yere bırakıp doğruluyorum. "Seni orada görmedim." "Seni rahatsız etmek istemedim. Odaklanmış görünüyordun."

Beni duydu mu? Peşimde mi? "Sosyal medyada geziniyordum. Sadece zaman geçiriyorum."

"Ah." Buzdolabını açıyor ve içine bakıyor. "Öğle yemeği için ne istersin?"

"Öğle yemeği için mi?" Dudaklarını öpmek, göğüslerine dokunmak, dilimle sana havai fişek gösterisi yapmak ve sonrasında bana dönüşünü izlemek için. O hafta sonunu hala çok canlı bir şekilde görebiliyorum. Tanıştığımız andaki kimyamız, biralardan, viskiden ve birbirimizden sarhoş oluşumuz, ağzının kenarındaki yapışkan tatlı barbekü sosunu yalayışımız ve sonra yatağa düşene kadar onu öpüşümüz. Benim için dans etti, çıplak ve kaygısız.

O gece ona çok fena aşık oldum.

Şimdi, benim kim olduğumu bile bilmiyor.

Telefonuma baktığımda ekran kararıyor ama bana onun durumunu hatırlatmadan önce değil.

"Laird?"

"Ben iyiyim." Telefonumu sertçe duvara fırlatmak ve iki buçuk yılın getirdiği öfkeyi dışarı çıkarmak istiyorum. *Ona karşı değil.* Asla ona değil ama durumun kalp kırıklığına. "Omlet doyurucuydu."

Sanırım meşgul olmayı seviyor çünkü ufak tefek şeyleri ve bazı tabakları çıkarmaya başladı. "Sence tamirci arabamı dükkana çekebilir mi?"

"Evet. Olmazsa, yapabilirim."

"Ya yine kar yağarsa?" Mutfak penceresinden bakıyor. "Kar yağmıyor ama yarın daha fazla yağacak mı?" Doğrama hızlı, havuçların onun bıçak becerileri karşısında hiç şansı yok.

Uygulamayı kontrol ettiğimde midem bulanıyor. "Hava açık görünüyor." "Bu iyi bir şey."

"Öyle mi?" *Oh kahretsin.* Gerçek düşüncelerimi saklamakta berbatım.

Sessizlikle karşılandım ve sonra kerevize başladı, çıtırtı dikkatimi dağıttı. İkinci bir şans için yıllarca bekledim, bu yüzden bu fırsatı kaybedemem.

Boğazımda biriken sinirleri temizliyorum ve sonra "Düşünüyordum da-" diyorum.

"Ya ben-" Aynı anda konuşuyoruz. Gülümsüyor, beni hâlâ bir şans olduğuna inandırıyor. "İlk sen başla."

"Sorun değil. Bekleyebilirim." Gelmediği gün uzman oldum.

"Şey, düşünüyordum da ..." Bıçağı yere bırakıyor ve elini mutfak havlusuna siliyor. "Zaten burada olduğuma, yiyecek aldığıma ve araba birkaç gün sürebileceğine göre, haftanın bir bölümünde buralarda takılmama ne dersin?" Ellerini aceleyle uzatarak ekliyor: "Daha önce bahsetmiştin ama planların değişebileceğini biliyorum. Akşam yemeği için çalışacağım ve akşam yemeği harika olacak, ama baskı yok."

Arkama yaslanıp bileğimi dizimin üzerine koyuyorum ve arkadan bağlandığı için yumuşak bir dalgayla omuzlarına dökülen, sağ tarafı kulağının arkasına sıkıştırılmış, burnunun köprüsünü hafif bir çıkıntıyla ortaya çıkaran saçlarını alıyorum. Fazla makyaj yapmamış ama makyaj yapmasına da gerek yok. Kadın doğal olarak büyüleyici.

Bazen ona bakmak ve onu kollarıma alamayacağımı bilmek çok zor. Ona sarılamıyorum ya da başının üstünü öpemiyorum. Kalbimde olması gerektiğini bildiğim şekilde onunla olamıyorum.

Poppy tam karşımda ve onu hâlâ özlüyorum.

Hem de çok.

En azından onun güzel gülümsemesinde yıkanabiliyorum ve espri anlayışının ve yemek esprilerinin tadını çıkarabiliyorum. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum ama makalelerin uyardığı gibi sabırlı olmak gerekecek.

Yaşadıklarımızı hatırlaması ya da bana yeniden aşık olması için ne kadar beklemesi gerekiyorsa o kadar beklemeye hazırım. Hangisi önce gelirse birlikte oluruz.

Ben de "Planladığımız gibi bir hafta ya da istediğiniz kadar kalın. Yemeğimiz var ve daha fazlasını da bulabiliriz. Ama bir çalışan olarak kalmanı istemiyorum."

"Hayır mı?"

"Misafirim olarak kal, Poppy."

Mutfak dolabına yaslanırken dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Ne dilediğine dikkat et."

"Söz konusu sen olduğunda, risk almaya hazırım." Ona doğru ilerliyorum, Keşke birlikte olsaydık ve dikkatli olmak zorunda olmasaydım.

"Sıkı bir pazarlık yapıyorsun. Biliyorsun, tek yapman gereken istemektir." *Lütfen yapma.* Sessiz yakarışımı duymuş gibi aile odasına bakıyor. "Bunu düşünebilir miyim?"

Bir bar taburesine kaydım, onun alanını doldurmamam gerektiğini düşündüm. Artık benim değil. Onu öpmek yapmayı hayal edebildiğim tek şey olsa da, o da artık benim değil.

Tezgâha dokunarak kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum, orada bilerek bıraktığını düşündüğüm bir saç bandı görüyorum. Saç bandını tezgâhtan indirirken beni izliyor ama o olmasaydı beni dönüştürdüğü kleptoman gibi onu çalacaktım. Ona yakın olmak için her şeyi çalmaya hazır bir hırsız olurdum, dikkatli olmazsa kalbini bile.

"Acele etme, ama ..." Etrafında dolaşıp ona uzatıyorum. "Teklifim geçerli. Misafirim olarak kalmanı istiyorum, Poppy." Çok uzun süre durakladığında, reddedilmekten endişelenmeye başlıyorum. "Zamanının karşılığını hâlâ ödeyebilirim." Para konusunun alışverişimizi mahvetmesinden nefret ediyorum. Çaresizlik, siz daha ne olduğunu anlamadan bunu yapıyor.

Bıçağı tekrar eline alıp bir elma koparıyor ve dilimlemeye başlıyor. "Hayır, mesele para değil." Ses tonu düşüncelerini ele vermiyor ve kendimi onları açıp daha kolay okuyabilmek için sergilemek isterken buluyorum.

Uzayıp giden sessizlik, sözlerinden çok daha anlamlı. Bıçağı niyetle yere bırakıyor ve sonunda şöyle diyor: "İnsanlara seninle vakit geçirmeleri için para ödemek zorunda olmamalısın."

İşte bu. O hatırlamayabilirdi ama Poppy'nin beni gördüğünü biliyordum. İki yıllık cehennem bu ana değerdik. Ama her zaman bir cevap vardır. Hayatımda iyi insanlar var ama bu çember çok küçük. "Ücretsiz gelen tanıdığım tek insanlar, benimle birlikte büyük işler başarmış olanlar." Kapıya doğru yürürken elimi saçlarımda gezdiriyor, uçlarını çekiştiriyorum.

Ona kim olduğumu gösterdim. Teklifimi kabul etmesini umarak öylece duramam. Zamana ihtiyacı var, ben de bağlama zahmetine girmeden botlarımı giyip askıdan montumu alıyorum. "Ben farklı bir insanım. Acı insanları bu şekilde değiştirir."

Ayrılmak en iyi çözüm olmayabilir ama bize düşünmek için yer açacaktır. "Ben jeneratörü kontrol edeceğim."

Fikrimi değiştirmeye fırsat bulamadan kapıyı açıp dışarı ıkıyorum. En iyisi bu. *Zorlama ve sabırlı ol*. Kaza geçirdiği için gelmemesi bir şeydir. Benimle birlikte olmamayı *seçmesi* başka bir şey. Onunla gaza basmaya devam edersem olacak olan bu. Onu kollarıma almak yerine uzaklaştıracağım.

Bu gezinin amacı kafamı boşaltmak değil miydi? Muhtemelen bunun üzerinde çalışmaya başlamalıyım. Bu ve dün gece tıngırdattığım yeni şarkı. Stdyoya girene kadar yedi günüm var. Albme en az bir parça koymayı planlıyorum. Birden fazla ekleyebilirim daha da iyi olur.

Evin yan tarafına doğru yürüyorum ve sonra ailemin jeneratörü yerleştirdiği depoya gidiyorum. Kapıyı açıp içeri giriyorum ve topladığımız eşyaları karıştırıyorum. Yıllardır kullanılmayan şamandıralar ve muhtemelen artık suyla mücadele edemeyen iki kürek tahtası. Kken ormanı keşfetmek için kullandığım daha küçük bir ATV. Bir sürü tarih ve daha da fazla ıvır zıvırla dolu.

Jeneratör iyi iş çıkarmış ama tozunu aldığımda bir genç kız olarak yaşını gösteriyor. Göstergeleri kontrol etmek için eğildim, hatta durmuş gibi görünen birine dokundum.

"Laird?"

Geriye dönüyorum ve sonra dik duruyorum. Poppy'yi o lanet bereyle paltosunun içinde görmek bastırılmış öfkemi gevşetti.

Birlikte geçirdiğimiz bu zamanın bir zamanlar sahip olduğumuz şeyi yakalamakla değil, daha çok yeniden başlamakla ilgili olduğuna inanmaya başlıyorum. Umarım bize bir şans verir. "Bu gösterge alışmıyor. Jeneratör tutmayabilir. Burada nadiren bulunduğumuz için birkaç yıldır bakıma alınmadı."

"Snerse ne olur?" Ahıra giriyor ama çok yaklaşmadan duruyor.

"Hava durumu düzeliyor ama birkaç gün elektriğimiz olmayacak. Birileri gelip bakana kadar ya da Deer Lake Energy aracılığıyla yeniden sağlanana kadar."

Birkaç adım daha atar ve tekrar durur. "Buzdolabındaki yiyecekler bozulacak."

"Değiştirilebilir. Güvende olacağız. nemli olan da bu."

Burada bakışlarımız birbirine kenetlenmiş ve seslerimizden diğerinin bu karmaşanın neresinde durduğundan emin olamasak da, aradaki mesafeyi kapatıyor ve kolumu tutuyor. "Açık havada gezen bir kız değilim ama bunu takdir edebilirim."

Bir itiraf diğeri hak ediyor. "Sahili dağlara tercih ederim ama artık kumda yönümü bulamıyorum."

"Bu hem üzücü hem de güzel. Bu bir şarkı sözü olabilir."

"Bu yolculuk hakkında açık konuşabilirim. Kız kardeşim ve kuzenim," diyorum elimi başımın arkasında gezdirerek. Utanç içinde başka tarafa bakıyorum. Davranışlarımın cezasını onlar çekiyordu. "Ve birlikte çalıştığım herkes tatile çıkmamı tavsiye etti. Başka seçeneğim yoktu."

"Yani eğlence için değil mi?" Gülümsemesi hafif, ama köşelerinde bir güvence var.

"Buna zorlandım."

"Neden?"

"Kaybettiğimizden beri berbat durumdayım. Hayatımı yeniden düzene sokmam gerekiyor."

Önce bağlı olduğu kola, sonra da bana bakıyor. "Sana yardım edeyim." *Beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor.*

Ceketinin eteğinden tutup hafifçe çekiyor. "Hafıza kaybın var ve bana yardım etmek mi istiyorsun?"

"Yapabilirsem, yaparım." "İyileştim ve bu sadece hatırlayamadığım küçük bir zaman dilimi." dediğinde kolları genişliyor.

Zamanın küçük bir cebi. O hafta sonu tüm hayatımı içine almıştı. Ama ne demek istediğini biliyorum ve bunu ona karşı kullanmayacağım. Tutamam.

"Lütfen bana bir hasta gibi davranmayın. Yıllardır bu rolün içinde sıkışıp kaldım. Değişime ve hayatımı yeniden yaşamaya hazırım. Bu yüzden tekrar çalışıyorum. Ve bu yüzden buraya geldim. Hâlâ kalmamı istiyor musun?" Ela gözlerinde umut gün gibi açık ve ben de bana verilen her tadın tadını çıkararak onu yiyorum.

"Senin için doğru olanı yapmanı istiyorum."

Gülümsemesi benim için bir bahar çiçeği gibi açıyor. "Seni burada Maggie's'in tavuk bonfileleriyle hayatta kalman için bırakamam, bir şef olarak bile o kadar da kötü olmadıklarını itiraf etmeliyim."

"Eminim senin tavuk peston kadar iyi değildir."

"Değiller. Bir ara senin için tekrar yapmam gerekecek." Takdir edebileceğim bir kıvılcım var. Takdir etmediğim şey ise beni bırakıp ellerini ceplerine sokması. Gerçi hava soğuk, o yüzden bunu ona karşı kullanmayacağım.

Ahırın etrafına bakıyorum, içeri girmeyi başarmış bazı toprak ve çalıları tekmeliyorum. "Ne diyorsun? Buradan çıkman için gerekli düzenlemeleri yapayım mı?"

Yoksa dağlarda elektriksiz olmanın ne kadar eğlenceli olabileceğini mi görmek istiyorsunuz?"

"Böyle söyleyince, gerçekten tek bir seçenek kalıyor. B lütfen." Austin'de paylaştığımız çılgın zamanlar hafızamda tekrar tekrar çalarken, bu cevaptaki yalanı bulamıyorum.

Uzanıp pembe şapkanın iki yanından tutuyorum ve onu korumak için kulaklarının üzerine doğru çekiyorum. "İşte," diyorum, grubumun adının onun kafasında bu kadar belirgin bir şekilde sergilenmesine hayranlıkla bakarak. Bu cesur bir hareket ama hatırladığım kadarıyla o her zaman spontane davranırdı. "Hadi o zaman. Kapatma için hazırlanmamız gerekiyor." Çıkışa doğru yürürken, göz ucuyla onu hemen yanımda yakalıyorum. Ait olduğu yerde. "Evin yan tarafındaki başka bir paneli kontrol etmek istiyorum."

"Bu ne için?"

Sırıtiyorum. "Jakuzi."

Poppy

MARINA'NIN NUMARASI ekranda beliriyor ama onu aramaya bir türlü cesaret edemiyorum.

Ona söylemek istediğim çok şey ve tavsiyesini almak istediğim çok konu var. Ama elektriği kaybetmenin eşiğinde olduğumuzdan, pılımı korumak için kapatıyorum ve önümüzdeki yirmi dört saati ya da daha fazlasını Laird ile yalnız kalmaya adıyorum.

Bu bir yük değil.

Laird ile aramızdaki bağ çok yoğun. Hiç beklemediğim bir anda beni yanımdan vurdu, tıpkı geçen geceki başlangıcımız gibi. Bana her konuda zorluk çıkaran bu adamın aynı zamanda son zamanlarda etkilendiğim ilk kişi olacağını asla düşünmezdim. Kesinlikle kaza olmadan çok önce.

Elbette, ormanda oduncu kılığına girerek nasıl seksi görüneceğini biliyor, ama o kadar rahat ki, ben onu San Diego sahillerinde hayal ediyorum. Burası hafta sonu için eğlenceli bir yer, hafıza şeridinde bir yolculuk, Los Angeles'tan çıkmak istiyorsa ama uçağa yetişmek zorunda değilse hızlı bir kaçış. Bazı insanlar Palm Springs'e gider. O Deer Lake'e geliyor.

Burada ne kadar kalacağımızı bilmiyoruz ama umarım onun diğer yüzünü de görebilirim. Fanilaya sarınmak yerine plajlarda yarı çıplak koşturduğu düşüncesinin bununla bir ilgisi olabilir. Yine de onun hiçbir şeyin içinde kötü görüldüğünü hayal edemiyorum ve o dövmeği tekrar görmeyi gerçekten istiyorum.

Işıklar titriyor, doğrulmama ve korkunç bir iç çekiş yapmama neden oluyor.

Laird jeneratörün devre dışı kalacağı konusunda haklıydı. Odaya bakıyorum ve bir el feneri almadığıma pişman oluyorum. Neyse ki güneş henüz tam olarak batmamıştı, bu yüzden ışık hâlâ ağaçların arasından geliyordu. Yatak odası altın şeftali rengindeki güneş ışığının mükemmel tonuyla yıkanıyor, yani henüz karanlıkta kalmadım.

Hazırlıklı olduğumuzdan emin olmak için yapılacaklar listemi gözden geçirirken, buzdolabındaki yiyecekleri nasıl yöneteceğimi doğrulamak için araştırma yaptığıma sevindim. Kapıyı kapalı tutmak çok önemli. Eğer endişelenirsek dışarısı bazı şeyleri taze tutacak kadar soğuk. Kurtarılamayacak durumdaysa atarım. Açlıktan ölmeyiz. Bol miktarda aldım ve bu akşam için bir makarna yemeği hazırladım, fırını tutuşturamayacağımız için ateşin yanında ya da gazlı ocakta yeniden ısıtması kolay bir şey.

Gürültülü bir çatırtı beni irkiliyor, nefesimi kesiyor. Yemin ederim kalbim bir ya da on kez çarptı. Bunu kulübedeki eski kablolarla yoracağım, gerçi burası pek de rustik sayılmaz. Yalnız kalmak istemediğim için ayağa kalkıyorum.

Daha önce duyduğum birkaç sestten -kapı gıcirtısı, mutfığa gidip gelen ağır ayak sesleri- nerede olduğundan emin değilim -Laird'in uyuduğu yatak odasında ya da oturma odasında, ateşin yanında. Kapıyı açıp karanlık koridora bakıyorum. "Laird?"

"Burada," diye cevap veriyor. Onu ön kapının yanında botlarını giyerken buluyorum. "Jeneratörü tekrar kontrol edeceğim."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak mutfığın köşesine yaslanıyorum. "Sence tamamen bitti mi?"

Soruyu düşünürken arkasına yaslanıp ceketini askıdan aldı. "Dışarıda olabilir ya da şans eseri olabilir. Yapabilirsem tekrar çalıştırmayı denemeye değer ama bir kulübenin bakımını yapmak pazarlanabilir becerilerimden biri değil."

Ne iş yaptığı bir yana, soyadının ne olduğu hakkında bile hiçbir fikrim yok. Ceketinin fermuarını çekti ve yerden bir el feneri aldı. "Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim," diye cevap veriyorum, kanepeye uzanıp arkasını tutarak. "Elektrik kesintileri beni korkutmuyor."

El fenerini test ederek, "Ne var?" diye sorar.

"Ayılar," diye cevap veriyorum bilmiş bir sırıtışla. "İyi ki beni kurtardın."

"Eh, bana ihtiyacın yoktu." Kapıyı tutarak bana doğru bir sırıtma savurdu.
yön. "Sen hallettin."

"Hakkını vermeliyim. Buradaki yatak arabamın arka koltuğundan çok daha rahat. Ve daha sıcak. Bu gece kalmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Umarım bu şekilde kalır." İfadesinde bir şeyler kıvılcımlanıyor. "Ateşi yaktım ve bol miktarda kuru odunumuz var." Ayakkabısının topuğunu bir hasıra sürterek gözlerini harekete dikeyor. Ama sonra başını kaldırıyor. "Döndüğümde ateşin başında takılmak ister misin diye merak ediyordum?" "Eğer başka bir planın yoksa tabii."

Bu tatlı öneriye nasıl karşı koyabilirim? "Karanlık bir odada yatmaktan başka bir şey yapmadan oturmak ne kadar çekici olsa da, döndüğünde burada olacağım."

"Öyle mi?" Aldığım gülümseme, kanepeyi tuttuğum için memnun olmamı sağlıyor. Sanki bütün gününü güzelleştirmişim gibi başını sallıyor ve kapıyı açıyor. "Yakında görüşürüz, Poppy."

"Yakında görüşürüz, Laird."

Yakışıklı yüzüne bir kez daha baktım ve kişisel ve tüm dünyanın görmesi gereken bir gülümsemeyle parladım. "Güle güle." O gider gitmez, jöleli dizlerimin üzerinde üzerimi değiştirmek için yatak odasına koşuyorum.

Aynaya bakarak tuvalet malzemelerimi ve makyaj çantamı şifonyerin üstünden alıp pencere kenarına geçiyorum. Günün son ışıkları mavimsi bir pus oluştururken hızlı çalışmalıyım. Pek hoş bir ışık değil ama idare eder. Bu sabah neyle karşı karşıya olduğumu bilmediğim için sadece en hafif uygulamalarla uğraşmışım, ama şimdi gözlerimin köşelerine biraz kapatıcı sürüyorum, normal koşullarda beni güzelleştirdiğini bildiğim pembe altın rengi göz farımı sürüyorum, çünkü hızla kaybettiğim ışık yüzünden her şey ezberimde.

Biraz allık ekliyorum, gerçi beni oldukça kızarttığı için muhtemelen buna ihtiyacım yoktu. Eyeliner gibi daha karmaşık işlemleri atlıyorum ve kafamdaki karmaşada bir fırçayı sürüklemeyden önce sadece birkaç kat maskara ekliyorum.

Yukarı mı aşağı mı?

Saçımı kaldırıyorum ve sonra tekrar düşmesine izin veriyorum. Aşağı.

Deodorant ve hafif bir parfüm son dokunuşlar. Daha güzel bir şeyler giymeyi tercih etmeme rağmen, bu şekilde

Bugün yemek pişireceğim, bu yüzden her zamanki gibi bir tişört giydim - lekelerle mahvolursa da umurumda değil ve bir çift tayt. Bazen müşterilerle karşılaşacağımı biliyorsam kot pantolon giyiyorum. Keşke ormanda bir hafta geçirmek için aptalca paketlediğim sevimli elbiselerden birini giyebilseydim ama artık çok geç. Laird bugün beni gördü bile. Hem de çok. Farklı bir şey giyersem, onun için kıyafet değiştirdiğimi düşünecek ve ikimizin de ihtiyacı olmayan bir baskı yaratarak her şeyi mahvedebilirim.

Gömleği ışığa doğru çekiyorum, önünde marinara lekesi olan bir gömlek giymek zorunda kaldığım için aşağılanıyorum. Marina'yı aramalı mıyım?

Hayır. Sorun değil. *Sorun yok.* Çoğunu sabunla çıkardım. O bir erkek ve zaten umursamayacaktır. Muhtemelen farkına bile varmaz.

"SENDE KÜÇÜK BİR ŞEY VAR." Laird'in gözleri göğsüme dikildi. "Gömleğinde." Ve şimdi onun önünde utancımın öleceğim. Gözleri göğsüme sadece bir kez ulaşıyor, sonra tekrar gözlerime dönüyor. Tanrı'ya şükür.

Üzerimi değiştirmem gerektiğini biliyordum. Eğer göğüslerime bakacaksa, en azından onları kutlamak için küçük bir tantana olabilirdi. Şirin bir fırır süslemesi ya da elbisenin daldığı yerde bir V.

Şimdi herhangi bir değişiklik ikimizin de yüzüne çok fazla gelir, bu yüzden "Bu gece içiyor muyuz?" diye soruyorum. Her gece sorunlarını bir şişe şarabın dibine gömen biri gibi konuşuyorum.

Sanki göreve çağırılmış gibi öne doğru oturarak, "Ne içiyorsun?" diye soruyor. Önceki hayatında barmen miydi?

"Bira, viski ve şarap getirdim. Bunlar dosyada vardı."

"Şarap istediğimi hatırlamıyorum." Sözlerine şaşkınlık karışıyor ama ifadesi nötr kalıyor.

"Hayır, o benim için. Ne olur ne olmaz diye getirdim." Gülümseyerek kıkırdıyor. "Ne olur ne olmaz diye mi?"

"Tüm işler eşit yaratılmamıştır. Neyle karşılaşacağımı asla bilemiyorum. İlke Bir yarışlarına takıntılı bir müşteriyle ya da herkesin görebileceği şekilde çıplak güneşlenen bir müşteriyle. Amazon ormanlarından gelen belirsiz etler için talepler alıyorum, ki bu benim için bir hayır ya da önlükten başka bir şey giymeden yemek pişirmek. Bu yüzden evet, yanımda şarap getiriyorum çünkü bazı günler gerekli oluyor."

"Sen, önlükten başka bir şey giymemişsin. Bunun bir seçenek olduğunu bilmiyordum."

Bir kahkaha patlattım. "Öyle değil." Gerçi Laird bu konudaki duruşumu yeniden gözden geçirmeme neden oluyor. "Yine de bazılarının bunu talep etmesini engellemiyor. Bana sıkıcı ya da sıradan diyebilirsiniz ama ben sadece yenilikçi yemekler ya da geleneksel yemekleri biraz değiştirerek pişirmek istiyorum. Aileleri beslemeyi, endüstri devlerini etkilemeyi seviyorum ve bazen yakalanması zor ünlülerle bile çalışıyorum."

"Buraya nasıl geldim?" diye sordum.

Başını sallıyor, mutfağa doğru bakıyor. Boynunun arkasını ovuşturuyor, sanki bir sinire dokunmuşum gibi soğukkanlılığında bir tedirginlik var. "Daha sert bir şey alacağım. Sana ne getireyim?" Gidiyor, neyi yanlış söylediğimi sorgulamama neden oluyor.

Bana ipucu verebilecek herhangi bir işaret için onu izlemek için kendimi açıyorum. Onunla zaten birçok çizgiyi aştığım için, daha güçlü olmak şu anda kulağa o kadar da kötü gelmiyor. "Ne içiyorsan artık."

"Yolculuğu ben planlamadım ama kabul etmemi kolaylaştırmak için bazı şeyler yapıldı."

"Benim gibi şeyler."

Elinde viski şişesiyle, sırtı bana dönük bir şekilde duraklıyor. Ateşin ışığı o kadar uzağa ulaşmıyor, bu yüzden yüz ifadesini seçemiyorum, ama buraya ilk geldiğimde bana verilen hoş karşılama tüyleriyle dolu olmadığını hissediyorum.

"Öyle demek istemedim-"

"Biliyorum," diyorum ona inanarak. Gözlerimi ateşten ayırmadan arkamı dönüyorum. "Alınmadım. Ben de personelin bir parçasıyım ve sen bana bunu unutturmaya devam ediyorsun."

"Ben böyle olmasını tercih ediyorum," diyor, hiç atlamadan. "Personele ihtiyacım yok. Evimde nadiren var. Eğer seyahat etmiyorsam, ara sıra evimi temizletiyorum çünkü çok dağınığım ve bu konuda pek iyi değilim. Bazen buzdolabımı doldurması için birine para veriyorum. Onun dışında kendi başımayım."

Omzumun üzerinde alçak bir bardak beliriyor. Yukarı bakıyorum ve viskiyi almak için uzanırken gözleriyle karşılaşıyorum. Buna soğukluk demezdim ama ondan sonra kimse ilk hamleyi yapmıyor. Bana ne oldu bilmiyorum. Bir yudum bile almadığım için alkolü suçlayamam. "Haddimi aşmak istemem ama bilginin yayılma şekli hayal gücümün sınırlarını zorluyor. Burnumu sokmak bana düşmez-"

"Senin yerin benim misafirim olmaktır, Poppy." Bardağı bırakarak benim kanepede oturduğum yere en yakın sandalyeye döndü. "Hayır."

Gereklilikler. Talep yok. Mümkünse burada geçirdiğiniz zamanın tadını çıkarmanızı istiyorum. Açıkçası, hava durumu işleri biraz zorlaştırabilir-"

"Hava güzel." Bardağımı şömineye doğru eğiyorum. "Bu güzel. şikayetimin yok. şerefe." İçimde yaktığı ateşin altında göz teması kuramayarak ikiden uzun bir yudum alıyorum. Bunun yerine, alkolün boğazımdan aşağı kayarken beni ısıtmasına izin veriyorum, o da aynısını yapıyor. "ifte maaş için beni çok alıştırıyorsun," diye takılıyorum.

Daha önce de güldüğünü duymuştum ama bu samimi ortamı dolduran o derin ve içten ses en sevdiğim. "Her dolara değer." diye cevap veriyor.

Ama bu sefer kakhaha yok. Ciddiymiş gibi konuşuyor. "Kıçımın üstüne oturup bütün işi sana yaptırdığım için kendimi kötü hissettiriyorsun." *Aslında kendimi kötü hissetmiyorum.* Kokteyl saatinde bana hizmet etmesinden oldukça hoşlanıyorum.

İfadesinde para için tartıştığına dair bir işaret yok. Bu konuda ne düşüneceğimi bilemiyorum. Ona deme yaptıramam, özellikle de şimdi bana hizmet ederken. Bir kez daha ayağa kalktığında, daha önce benim için tedarik ettiği battaniyenin altında kanepeye sokuluyorum.

Elinde bir şişe viski ve iki kutu sodayla dönüyor ve onları sehpanın üzerine koyuyor. "Beni sarhoş etmeye mi çalışıyorsun?" diye sordum.

Gözleri benimkilere dalıyor, gözbebekleri genişledikçe mavisi azalıyor ve beni içine çekiyor. Göğsünün yavaşça dolduğunu görüyorum ve sonra tekrar nefes veriyor. Hava alma ihtiyaı onun yanındayken de tanıdık geliyor. "Partiyi buraya taşıyabiliriz diye düşündüm."

"İyi fikir. Gerçi hareket etmek vücudu sıcak tutar."

Sonunda tekrar arkasına yaslanıp uzun bacaklarını önünde gerdiğinde kıkırdıyor. "Harcadığım paranın bu çabaya değeceğinden emin değilim."

"Bu hayattaki pek çok şey için söylenebilir."

"Tam tersi de olabilir."

"şah mat."

Entriķa yüzünü şekillendiriyor. "Satranç oynar mısınız?" "Hayır. Zihnim o kadar kurnaz değil."

Gözleri kısılıyor ve bir gülümseme beliriyor. "İşbirlikçi mi yoksa stratejik mi?"

"Her şey aynı, Laird, nasıl kesersen kes. Ya savaşın galibi olursun ya da savaş alanında ölürsün. Sonunda gerçekten kazanan var mı?"

Gözlerini bardaktaki kehribar renkli sıvıya dikerek, "Aşk hayatlarından bahsetmişken..." diyor. Beni bir kakhaha krizine soktu.

Kadehimi tekrar kaldırarak, "İyi oynadın." diyorum. Uzun zamandır hissetmediğim kadar mutluyum, bir içki daha alıyorum ve kendimi onun varlığıyla şımartmaya izin veriyorum çünkü bunu yapmamak çok iyi hissettiriyor.

"Evde aşçı yardımcısı yok mu?" diye soruyor, ses tonunu kontrol etmekte çok başarılı. Sohbet etmek için mi soruyor yoksa kendisi için mi merak ediyor anlayamıyorum. Pfft. Tabii ki kendi amaçları için sormuyor. Bu en iyi ihtimalle sıradan bir sohbet.

"Oh, gerçekten soruyor muydun?" "Soruyordum."

"Hayır," diye yanıtlıyorum sıvıyı bardağın etrafında döndürerek. "Hayatımda ne yardımcı şef, ne baş şef, ne de başka bir şef var. Sen?" Cevaba hazırlanmak için midemin düğümlenmesinden nefret ediyorum.

"Hayatımdaki tek şef sensin, Poppy."

Gülerek başımı arkaya yaslıyorum ve bu akşamın keyfini çıkarıyorum. Ama ben rahatlarken, onun bana özür dilemeden ve gülmeden baktığını fark ediyorum. "Bazen kendin için yemek yapmak iyidir."

"Mecazi anlamda mı yoksa kültürel anlamda mı konuşuyoruz?" Ayağının kayarak benimkine bastığının farkında mı bilmiyorum ama ben farkındayım. Ayağını çekecek korkusuyla kılımı bile kıpırdatmak istemiyorum.

"İkisi de," diye cevap veriyor ve içkisini bitiriyor. Ona ayak uydurmak cazip geliyor ama ben ondan çok daha küçüğüm ve bayılmanın doğru bir hareket olduğunu sanmıyorum.

Şişeyi eline alıyor ve bir kadehten fazlasını dolduruyor. Dikkati kadehteyken, parmakları sabit ve hızlı bir şekilde sehpanın üzerinde döndürüyor ve sonra "Bir keresinde aşık olmuştum" diyor. Bakışları bardağa dönmeden önce kısa bir süreliğine bana kayıyor. "Onunla tanışmadan önce aşık olduğumu sanıyordum ama o aradaki farkı anlamamı sağladı." Onu düşünürken ağzının kenarlarında beliren gülümsemeye bayılıyorum. Bunu izlemek benim açımdan invaziv, ama o kadar romantik ki başka tarafa bakmak çok acı verir. "Onu ilk gördüğümde beni yere serdi." Deri koltuğa geri kayarak bana doğru eğiliyor. "Hayatımda gördüğüm en muhteşem kadındı ve çok zekiydi. Beni karnım ağrıyana kadar güldürdü ve daha yatağa bile girmeden ona fena halde aşık olmamı sağladı."

Onu dinlerken bile kalbim küt küt atıyor ama paylaştığımız bağ - gözlerimiz, acılarımız, kendimiz ve hatta ayaklarımızın birbirine değmesi-beni ikimiz ve olasılıklar hakkında düşünmeye itiyor. Düşünmemeliyim. Yapamam. Ben sadece . . .

"Biliyordum ..." Devam ediyor. "Sadece biliyordum..."

Gerginliğimi bastırmak ya da tamamen bastırmak için bir yudum alıyorum. Yapmak istediğim son şey yanlış bir soru sorarak onu üzmeğ. "Ne biliyordun, Laird?"

Bakışları sonunda benimkilerden ayrılıyor ve onun yerine ateşini izlemeye başlıyor. Gözlerini kırptığında, yutkunmadan önce göz kapakları bir süre daha kapalı kalıyor. "O, yaşadığım her hayatta sevdiğim kadındı. Ve sonunda onu tekrar bulmuştum."

Gülümsemesindeki duygu saflığı benim de gülümsememe neden oluyor. Eğer içten gelen bir ışık mümkün olsaydı, onun bu aşk hakkındaki düşünceleri bunu başarırđı. Onun kaybıyla yaşamaya hazırım. Onun bulduğu aşkta kalmayı, kendi hayatımda umutlu olmayı tercih ederim. "Sence herkes ruh eşini bulur mu?"

"Sadece şanslı olanlar" derken sahip olduğu inanç, bebek mavilerinde daha parlak bir şekilde parlıyor.

Laird

"JAKUZILERİN NESİ VAR?" Poppy bana bakıyor, soruyu aramızda asılı bırakıyor ve viskisinden bir yudum daha alıyor.

Bu seni o kadar güzel yapıyor ki, bakmadığın her an nefesimi tutmam gerekiyor.

Seni temiz havada ve sıcak suda becerebilmeyi dilememi, başın omzumda ve kalbim ellerinde seni eve geri taşımak zorunda kalacak kadar vücudunu doygun bırakmamı sağlıyor.

Bu durum, eşim olmak gibi farklı koşullar altında sizi Deer Lake'e getirme fırsatını kaçırmama neden oldu.

Bu soruyu birkaç farklı şekilde bitirmek isterdim, ancak arzularımı eklemek yerine, ona bunu kendi başına yapması için zaman veriyorum.

Aramızdaki buhar yükselirken, kollarını suyun üzerinde sallıyor, başını eğip bana gülümserken mutluluğu çarpıcı yüz hatlarında şeffaf bir şekilde görülüyor. "Kıyafetsiz giriyorsun, benim durumumda mayoyla gelmediğim için daha da az, aşırı ısıniyorsun ve sonra geri kalanını soymak istiyorsun." İyi bir vızıltının getirdiği kahkahayla, "Sakıncası var mı?" diye ekliyor.

Spa'yı kendi jeneratörüne ve güneş paneline bağlamak akıllıcaydı. Elektriksiz evin içi soğumaya başlamıştı, ancak jakuzi şu anda viski gibi benim de avantajıma olacak şekilde sağlam bir şekilde çalışır durumda. Dünkü zorlu başlangıcımıza dayanarak, bu noktaya geleceğimizi tahmin edemezdik ama işte buradayız. "Seni ne daha rahat ettirecekse onu yap." Yani, hadi ama. O sutyen ve tangayı çıkarması için onunla gerçekten konuşacak mıyım?

Hayır. Ben asla bir centilmen olduğumu iddia etmedim.

Başının üzerinde yığılmış saçları, boynuna yapışmış birkaç tutam saç, gözlerinin altında griye dönüşen siyah makyaj lekeleri ve dudaklarının büzülmüş ve ıslak olmasıyla onu öpmeye karşı koymayı çok zorlaştırıyor. Ama o hazır olana kadar öpeceğim.

Sırtına uzanarak, zaten pek bir şey saklamayan beyaz dantelli sütyenini açıyor ve vücudunu sutyenden kurtarıyor. Tekrar arkasına yaslandığında göğüslerinin üst kısımları suyun üzerine çıkıyor. "Mmm, çok iyi," diye inliyor gözleri kapalı.

Bakmamak elde değil. Mükemmeller, tıpkı onun gibi. Austin'deyken onları sıkmanın ve sikmenin ne kadar harika bir his olduğunu hatırlıyorum. Şimdi, mesafemi korumak işkence gibi.

Ama beni kızdıran tek şey göğüsleri değil. Onun her yerini görmek için yanıp tutuşuyorum. *Dövmemiz hala onda mı, yoksa sildirdi mi?*

Başımı suyun üstünde tutmaya çalışıyorum, ama dalıp bir göz atmak cazip geliyor. Oturma odasından beri karşılıklı çekimimizin etrafında dans ediyoruz. Viskiye de ekleyince daha da belirginleşti.

Son kadehini boşaltırken onu izlerken, onunla sarhoş olmanın bir afrodizyak olduğunu hatırlıyorum. O gece çok iyi seviştik ve çok sert seviştik.

Bunu asla unutmayacağım.

Tadı cennet ve bira gibiydi.

Onu asla unutmayacağım.

İster alkol ya da gece olsun, ister elektriksiz kalan dünya ya da tarihimiz sayesinde birbirimize daha fazla uyum sağlamış olmamız, geçerse geri dönemeyeceğimiz sınırlara yaklaşıyoruz.

Ay ve yıldızlar ağaç tepelerinin örtüsüne karşı savaşıyor etrafı aydınlatırken, jakuzinin tabanından yeterince mavi ışık geliyor

net görebilmek için. Yanaklarının dudakları kadar pembe olduğunu ve gözlerindeki altın ışıltısının daha baskın olduğunu seçebiliyorum.

Gülümsemesi bulaşıcıdır ve "Ben ateşliyim" dediğinde kahkahası daha da artar.

"Öylesin," diyorum, hemen ardından keşke demeseydim diyorum ama belki de viskinin etkisi geçmiştir. Bahse girerim, kalbim karar veriyordur. Ve lanet olsun, sadece ona bak.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Lanet olsun, ben böyle giderim. Jakuzide ölü bulundu.

O elalar sanki onun tek oksijen kaynağıymışım gibi bana yapışmış. Islak elimi saçlarımda gezdirip gözlerimi önümdeki suya çeviriyorum. *Onun kokusunu al, Faris.* "Tabii ki. Kim istemez ki?"

Gülümüyor ve sonra yana kayarak onu biraz daha yaklaştırıyor. Aramızdaki mesafeyi korumak için uzaklaşıyorum. Göğüsleri suyun üzerinde sallanmaya o kadar yakın ki izlememek zor, bu yüzden onları yakınımnda tutabilir ve aklımı başımda tutmayı bekleyebilirim. "Şey," diyor, bakışları göğsüme dalıyor. "Eminim kadınlar sana bayılıyordur." Sırıtiyorum, alkolün akmasına izin verdiği dürüstlüğe karşı değilim. "Senin üzerine düşüyorlar mı?"

Kim olduğumu ele vermeden hayranlar hakkında konuşamam ve hafızasının doğal olarak geri gelmesiyle ilgili bir uyarıyı ihlal ediyormuşum gibi hissediyorum. Bu aynı zamanda dinamiğimizi de değiştirir. Beni gerçekte olduğum kişi yerine imajımdan başka bir şey olarak görmeyecek.

Benden bir parça -bir bakış, bir fotoğraf, bir imza- almak için otelin dışındaki caddede sıraya giren hayranlardan bahsediyor muyum?

Yoksa bunu kilit altında tutmak ve zaten benim olduğumu düşündüğü teknoloji milyoneri rolünü oynamak mı en güvenlisi?

"Pek kimseyle çıkmam." *Doğru. Belirsiz. Basit.* Gözlerimi ovuşturuyorum, kafam karışıyor ve kıyamet günü yerine en iyi senaryoyu hayal ediyorum. Kendimden daha fazlasını paylaşmak nazik hatırlatma seçeneğine girer mi? Gözlerimi açtığımda onu bana bakarken buluyorum. "Kadınların beni muhteşem bulduğunu söylemenin ne kadar ilginç bir yolu."

"Ben ... um." Ben en iyi yanıtı bulmaya odaklanmışken, o yoluna devam etti ya da en azından gözlerini kaçırdı.

Bakışları bir su damlası gibi göğsümden aşağı kayıyor. Dikkatimin dağılmasına aldırmiyorum çünkü hayal edebildiğim tek şey onun tatlı dudaklarını öpmek.

Etrafımda dolaşıyor, tekrar yaklaşıyor, ama bu sefer ben kalıyorum, onu yakınımnda istiyorum. Çıplak . . . oh kahretsin. Dizlerimiz çarpışıyor ve o tam yanımda. Ne zaman

Bir hava dalgası salıyorum, soğuk ıslak tenime çarpıyor ve bana yeniden yaşadığımı hissettiriyor.

Ona bakmaya cesaret ediyorum, bir bakış ya da bir anlık bir bakış değil, doğrudan, yüzünü görmek ve gözlerinde sergilediği duygu ve düşünceleri okumak istiyorum. Onu nefes kesici derecede çarpıcı bulmadığım bir zaman asla olmayacak. Onun için o kadar sertleşiyorum ki, yaklaşırsa şortum ereksiyonumu gizleyemeyecek. "Ne yapıyorsun, Poppy?"

"Düşünmeden duramadığım iki şey var."

Lanet olsun.

Kalbim sanki imkânsız aşmış ve beklentiyle yeniden canlanmış gibi atmaya başlıyor. Ve sırf gösteriş olsun diye, hızla atıyor. Bana yaptığı şey bu. Beni hayata döndürüyor.

"Ne?" Sormaya cesaret ettim.

Göğsüme dokunuyor ve "Bu dövmeyi çok merak ediyorum." diyor.

Kahretsin.

"Ne olmuş ona?" Parmağını hâlâ kalbime bastırdığı için kalbimin güm güm attığını hissedebildiğini biliyorum.

Arkasına yaslanıyor, dirseğini yana sabitliyor ve başını elinin üzerine koyuyor. "Bu ne anlama geliyor? Çok fazla sorum var. Bunu neden aldın? Nereden aldın?"

"Çoğu insan gitarlarla daha çok ilgileniyor." Beni son gördüğünden beri yeni eklenmiş olan iki gitara da yan tarafımı sürüyorum.

Spanın ortasına doğru eğilip ellerini bacaklarımın üzerine koyuyor ve başımı arkaya doğru eğip daha fazla kaldırmaması için dua etmeme neden oluyor. Oralarda dolaşması, onun hakkında gerçekten ne hissettiğimi öğrenmesine yol açacak.

Elimi ağzıma götürüp bu kötü çocuğu alaşağı etmek için bir şeyler düşünüyorum. Geriye kalan tutumlu köpüğün altında bir anlık bir bakış yakalamak işe yaramıyor. *Siktir. Siktir. "Siktir."*

Elleri bacaklarımdan kurtuldu, gözleri irileşti ve irkildi. "Özür dilerim."

"Hayır. Olma." Sağ tarafımdaki paslanmış ızgaraya bakıyorum, ama o öyle yakın, hiçbir şey hile yapmıyor. Artık bununla savaşamam. Umurumda değilmiş gibi davranamam. Ne kadar tahrik olduğumu saklayamam, o yüzden saklamıyorum. "Hoşuma gitti."

"Beğendin mi?" Tam konuşurken kafasına dank ediyor. Güzel yüzünü bir gülümseme kaplıyor ve fısıldıyor, "Ben de beğendim."

Bu sefer hareket ettiğinde, sadece elleri değil. Tüm vücudu. Bana sarılıyor, kollarını boynuma doluyor. İki yıldan fazla süren acılar onun kollarında bir kenara itiliyor, hiç sahip olmadığım cevaplar

Beni sevmediği varsayımı beni rahatsız ediyor. Kollarını tekrar bana doladığı an hepsi yok oldu.

"Huysuz ayı patronum bunu öğrenirse beni kovar."

Göz temasını böylesine otoriter bir şekilde sürdürmesi çok tahrik edici. Ellerimi belinin kıvrımından yavaşça kıcına doğru kaydırıyorum ve onu yerinde tutuyorum. "O zaman ona söylemeyiz." Onu öpüyorum. Onu öpüyorum, tam istediğim yere kaydırıyorum.

Bir elimi serbest bırakarak yanağını okşuyorum ve etrafımıza su sıçrarken çenesinin kenarını tutuyorum. Dudaklarını benimkilerden ayırıyor ve nefes nefese "Ne yapıyoruz?" diye fısıldıyor.

Gözlerinde neyin yanlışı olduğunu arıyorum ama fark edilebilir bir şey bulamıyorum. Parmaklarımı yanağında gezdirirken, her yeni çili, gözlerinin köşelerinde oluşan nazik kırışıklıkları ve öpüldüğünde dudaklarının nasıl şiştiğini ezberleme fırsatım oluyor. Ona tekrar tapınma onuru boşa gitmeyecek. "Doğru hissettiren şey."

"Doğru hissettiriyor." Gülümsemesi benimkine çarpmadan önce onu zar zor görebiliyorum ve tekrar nefesimi çalıyor. Elleri saçlarımın arasında çaresizce dolanıyor, köklerini çekiştiriyor ve dirseklerini kollarıma saplıyor. Kendini sabitlemek için bir yol arıyor, bunun yerine beni sıkıca tutuyor. Bu sefer ben arkama yaslanıyorum. "Hiçbir yere gitmiyorum."

"Tamam." Başını sallıyor. "Sakinleşeceğim. Sadece uzun zaman oldu."

Gözleri doğrudan benimkilere baksın diye yüzünü tutuyorum. "Sakinleşmeni istemiyorum. Her şeyi istediğin kadar yüksek sesle hissetmeni, ihtiyacın olanı almanı, eskiden olduğu gibi yaşamayı ve gülmeni istiyorum. Poppy, Tanrım, sen harikasin." Onu öyle bir öpüyorum ki ruhum kucaklamayı hissediyor.

Bu kavuşmada hiç sabır yok. Dudaklarımız ayrılıyor, ben kendime gelmeye fırsat bulamadan dillerimiz birbirine dolanıyor. İyi hissettiren, doğru hissettiren şeyi yapıyoruz. *Bu benim ikinci şansım mı?*

Meme uçları göğsüme baskı yaparken, uçları paylaştığımız dövmenin üzerine sürtünüyor -lütfen hala orada olsun- bir elimi sırtının küçük kısmına kaydırıyorum ve diğer elimle memelerinden birini kontrol ediyorum. Bir avuç dolusu sıkıyorum ve fiske vurmadan önce başparmağımla tepe noktasını ovuyorum.

Üstümde debelenirken bir inilti çıkıyor, başı geriye düşüyor ve dudakları ardına kadar açılıyor. Elimini indirerek kıcını iyice kavıyorum, gerçi o ağız her zaman lezzetli bir dikkat dağıtıcı. Her sürtünmesini ve uzunluğumun üzerinde kaymasını teşvik ederek boynunu ve omzunu öpüyorum, beni becermesine izin veriyorum

şortumun içinden. "Çok uzun zaman oldu bebeğim," diye inliyorum, ağzımı sadece tadına bakmak için tenine bastırıyorum. "Benim için de öyle."

"Dokun bana, Laird," diye mırıldanıyor kulağıma karşı ve sonra lobumu ısırtıyor. Omuzlarımı kaldırıp indiriyor, kendini sert aletime sürüyor. "Lütfen."

İçine öyle sert boşalmak istiyorum ki, ama böyle devam ederse jakuziden çıkamayacağım. *Hay sikeyim.* Yer değiştirerek elimi kalçasına doladım, düşüncelerimi kendi zevkimden uzaklaştırıp onunkine odaklandım. Dikkatini üzerime çekmek için arkama yaslanıyorum. "Sana kendini çok iyi hissettireceğim bebeğim."

Nefes alıp verişleri düzenli ama gözleri bu olasılıktan dolayı çılgına dönmüş durumda. Kalçaları o kadar pürüzsüz ki, su parmaklarımın uçlarının tam istediğim yerde kaymasını sağlıyor. Spaya girerken gözlerimi saklamamı istedi, bu yüzden tangasına iyi bakamadım. Pamuk onu zar zor örtüyor, ama parmak eklemimi bacağının kıvrımı boyunca ve alt dudaklarından birinin ıslak yumuşaklığı üzerinde gezdiriyorum.

Onunla oynarken beni bir kez öpüyor ve sonra tekrar öpüyor, tekrar öğürene kadar alay ediyor. Ağzımın içinde inliyor, yutkunuyorum, sonra onu geri öpüyorum. Parmaklarım onu dürtüyor ve sonra klitorisine doğru ilerliyor.

"*Ohh,*" diyor, samimiyetin, birlikte olmanın coşkusunun içinde kaybolurken başını öne eğiyor. Onu nasıl boşaltacağımı hatırlıyorum. Kendinden geçtiğinde yüzünün aldığı şekli hatırlıyorum. Hepsini hatırlıyorum, ama bunu benim için tekrar yaptığını görmem gerekiyor.

Parmağımın ucunu onun sıkılığının içine kaydırıyorum, tatlı klitorisini bir başkasıyla daire içine alıyorum. Kendi mutlu sonumu istediğim için hissettiğim acıyı görmezden gelemem. Henüz değil.

Yukarı çıkıyor ve aşağı iniyor, parmağımı içine alıyor ve beni istediğim gibi beceriyor. "Hoşuna gitti mi? Bu iyi hissettiriyor mu?"

"Çok iyi." Gözlerini birkaç saniyeden fazla açık tutamıyor, zevk ruhunun her parçasını ele geçirip kendine mal ediyor.

Eve girmeye, onu adaya yatırıp yemeye çok yakın. Bu yüzden baskıyı artırıyorum, parmağımı aletimi istediğim yere derinlemesine daldırıyorum ve tomurcuğunu kısırmak istiyorum. Ama her itişinde, onunla birlikte olmaya daha da yaklaşıyorum.

Gözleri benimkilere kilitlendiğinde, "Aman Tanrım. Oh Tanrım. Evet. Evet. Evet." Başı omzuma doğru eğilirken nefesi boğazında düğümleniyor. Vücudu üstümde titriyor ve sonra "*Ahhh*" diye inliyor.

Titremeleri arasında bana binerken kulaklarımdaki inlemelerden sikim sarsılıyor. "Ah, siktir." Vücudum beni derinlere gönderiyor, zihnim bir orgazmın telaşı içinde seyahat ediyor. Pompalıyorum, itiyorum ve kollarını etrafıma sardığı gibi serbest bırakıyorum.

İkimiz de normal nefes alamayacak kadar kendimizi kaptırmıştık. O bana sevdiği gibi sarılırken ben de kollarımı ona doluyorum, bunun bitmesini hiç istemiyorum. Kalbim düzenli atışına döndüğünde boynunu, kulak memesinin arkasını ve çenesinin altını öpmek için dönüyorum. Ağzının köşesi özellikle nefis, ama kulağına ulaştığımda fısıldıyorum, "Seni kesinlikle bunun için yazıyorum."

Kahkahası gecenin dondurucu havasını dolduruyor ve arkasına yaslanıyor, göğüsleri önümde çıplak ve yüzünde dün gibi hatırladığım bir ifade belirliyor - sonrasında aşk.

Poppy'ye yeniden aşık oldum.

Poppy

Birbirimiz hakkında bilmediğimiz o kadar çok şey var ki - soyadlarımız hiç değişmedi, ne iş yapıyor ya da bundan sonra duygusal ve fiziksel olarak nereye gideceğiz, kar temizlendikten sonra. İki yıldan uzun süredir yaşadığım ilk orgazmın coşkusunu yaşarken bunu umursamıyor gibiyim.

Laird duraklamadan önce şakağımı öpmek için eğiliyor. "Bir saattir gülümsüyorsun."

O da başından beri sırtıyor, ama dalga geçmeyeceğim. Tüm rezervlerim tükenmişken eğlenceli bir karşılık verecek enerjim yok. Bunun yerine ellerimi başımı destekleyen yastığın altına sokarak "Mutluyum," diyorum.

Kanepede uzanırken, onun diğer uçtaki deri koltuğa yerleşmesini izliyorum. Onu görebilmek, yüz hatlarına ve gülümsemesine hayran olmak ve ne zaman kara bulutların çöküp aklının başka yerlere gittiğini görmek hoşuma gidiyor. İster karanlık ve ağır, ister hafif ve kaygısız olsun, bu adamda takdir edemeyeceğim hiçbir şey bulamadım.

Ayaklarını benimkinin yanındaki kanepeye uzatmış, sandalyeye çökmüş ama benim hissettiğim kadar rahat görünmüyor. Onun için yer açmak zorunda kalabilirim.

benimle sarılması için. Düşünmeden edemediğim bir şey bu. Geç oldu ve ikimiz de yorgunuz ama ayrılmak için ayaklarımızı sürüyoruz. Göz kapakları yarıya inmiş ama hâlâ gülümsüyor. "Bunu çok kolay söylüyorsun," diyor.

"Ve bunu sanki kıskanıyormuş gibi söylüyorsun."

"Öyleyim." Kıkırdayarak ekliyor: "Derin bir mutluluk hissetmek nasıl bir şey?" "Sonsuz. Hiçbir şey imkânsız görünmüyor." Onunla birlikte olmanın genel neşesi dışında ne hissettiğime değinmek için duruyorum ve sonra kalkıp gidiyorum

ona. "Kendimi yenilmez hissediyorum."

Sandalyeyi ayarlayarak beni kucağına oturtacak şekilde pozisyon alıyor. Kollarımı gevşekçe boynuna doluyorum. Çok güçlü bir şekilde boşalmak istemiyorum ama onu yutabilirim ve bu yeterli olmaz.

Benimkilere bakarken gözlerindeki mutluluk parıldıyor. Bunu görebiliyorum. Keşke o da görebilseydi. Elimi onun tişörtlü göğsüne koyarak fısıldıyorum: "Bir gün sen de aynı şeyleri hissedeceksin."

"I . . ." Eli benimkini örtüyor.

Her şeyin ona başka bir kadını hatırlatıyor gibi görünmesinden nefret ediyorum, sormaya bile korktuğum birini. Gözlerimi ararken gülümsemesi intikam alırcasına geri dönüyor ve kalbimi bir çentik daha yukarı kaldırıyor. Asıl düşüncesinden dönmüş gibi görünüyor ve gözlerinin köşeleri yumuşuyor. "Seninle yapıyorum."

İhtiyacım olan güvencenin bu olduğunu kim bilebilirdi? Dudaklarını öpmek için eğildim, geri çekilmeden önce ihtiyaç ağzımızı birbirine kenetledi. Göremesem de tırnaklarımı dövmenin olduğunu hatırladığım noktanın üzerinde gezdiriyorum. "Yıldız ve güle geri dönebilir miyiz?"

Gülümsüyor ama sanki bu konu tabuymuş gibi "Seçme şansım var mı?" diye soruyor.

"Elbette biliyorsunuz. Ama neden bu konuda konuşmuyorsunuz? Kötü anıları geri mi getiriyor?" Elinin sıcaklığı, şortum yukarı kalkarken çıplak kalçamı kaplıyor. Tenimde gezdirdiği her dokunuşun verdiği hissi ve ardından tüylerimin diken diken olmasını seviyorum.

"Asla unutmak istemediğim anıları canlandırıyor ama bunlar karmaşık ve basit değil."

"Bunu hayatınızın herhangi bir yönü için söyleyebileceğinizi hissediyorum."

Bu onun kıkırdamasına neden oluyor, vücudu benimkine karşı sallanıyor ve bana ikinci bir tur planlamamızı diletiyor. "Açık bir kitap olmadığımı kabul ediyorum. Bugünlerde hayatımı olabildiğince özel tutuyorum."

"Neden, Laird?" Çenesini okşayarak, elimi son bir gün içinde kalınlaşan saçlarının üzerinde gezdiriyorum. Sonra bakışlarım yakışıklı yüzünde gezinip tekrar gözleriyle buluşuyor.

"Hayatımın kaos içinde geçmesinden hoşlanmıyorum. Özel hayatıma önem veririm. Zamanımın çoğunu yalnız geçiriyorum-"

Hiç itiraz etmeden onu öptüm.

Parmakları başımın arkasındaki saçlara dolanıyor ve beni kendine doğru çekerek omurgamda bir heyecan yaratıyor. Bu öpücüğün hayatım boyunca yaşayacağım çoğu şeyden daha büyük olduğundan hiç bu kadar emin olmamıştım. Laird ve ben çekimden daha fazlasıyız. Birbirimizi çeken bir merkezkaç kuvvetiyiz.

Nefes nefese kalmış ve uzun zamandır hiç olmadığım kadar canlı hissederken alnımı onunkine yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. "Burası benim en sevdiğim yer olabilir."

Kalçalarındaki tutuşu sıkılaşıyor ve gözlerini tekrar benimkilere dikmek için başını eğiyor. O da en az benim kadar nefessiz ama yine de gülümsemeyi başarıyor. Yanağımı okşamak için uzanıyor ve gözlerimin içine bakarak, "Geyik Gölü mü?" diye soruyor.

"Hayır, kucağında olmak." Ona en iyi sırtışıma ve göz kırpmışıma yapıyorum.

Kıkırdayarak, "Oldukça fantastik, ama henüz tüm üst noktaları almak istemiyorum. Bu gece seni götürmeyi planladığım birkaç yer var."

Yumuşak bir kahkaha atıyorum. İhtiyacım olan erteleme gibi geliyor, yükselen gerilimde bir delik gibi. "Eşyalarımı toplayacağım."

Arkasına yaslanıp vücudu tekrar deriye gömüldüğünde, sanki bir zaman ya da mekânmışız, bundan çok sonra hatırlayacağı anıların gibi bana gülümsüyor. Koyu renk gözlerinde çok şey saklı, ama orada durağanlıkta sıkışıp kalmış olanın sadece ben olmadığımı keşfediyorum.

Fiziksel olarak iyileşirken bir hastane yatağında sıkışıp kaldım ama çoğu kişi duygusal durumumu kontrol etmedi.

Laird ise tam tersi. Kafası geçmişteki bir ilişkinin yıkıntıları arasında sıkışıp kalmış, bir yandan da hiçbir şey olmamış gibi davranıyor.

Her şeyi riske atmak isteyerek, "Tanışmamızın kaderimizde olduğuna inanmaya başlıyorum" diyorum.

Saç tellerimi kulağımın arkasına doğru tarıyor. "Hiç şüphem yok."

Öğrendiğim bir şey varsa o da Laird'in kimseyi yatıştırmak için bir şey yapmadığı ya da söylemediğidir. Aklından geçeni söyler, söylediklerinde ciddidir ve kendisi için en iyisinin bu olduğuna inanırsa kendi başına mutlu bir şekilde ayakta durur. Bu yüzden gülümsemesinin ne kadar samimi olduğunu görmek şaşırtıcı değil. Beni şanslı olduğuma inandırıyor.

Elini göğsümde tutuyorum. "Kalbim o kadar hızlı atıyor ki göğsüm onu içine alamayacak kadar küçük geliyor."

"Kalbin neden bu kadar hızlı atıyor?"

"Senin sayende." Yüzünü kavriyorum ve bir öpücük çalmak için eğiliyorum. "Uzun zamandır sevilmemiştim ama sen gerçekmişsin gibi hissettiriyorsun. Bunu açıklayamam ama tanıdık geliyorsun ve sanki daha önce burada bulunmuşuz gibi." Onu bırakıyorum ve paralel olarak ağır bir iç çekiyorum. "Lütfen bunu söylediğim için benden nefret etme. Ben sadece Hiç kimseyle seninle olduğum kadar birlikte olmak istemedim. Yarın beni paramparça etsen de umurumda değil. Bu gece yeniden yaşadığımı hissetmek istiyorum."

Bir elini boynumda gezdirerek başımı kendisine doğru çeviriyor. "Seni istiyorum." Beni eğerek, elini diliyle çeneme kadar takip ediyor ve orada ısıyor. Sert değil ama vücuduma ve meme uçlarıma şok dalgaları göndermeye yetiyor. Nefesim kesiliyor, bu tepki beni onun iradesine maruz bıraktığı için davetsiz. "İçine gömülmeyi o kadar çok istiyorum ki düşünmek bile acı veriyor."

İyi değilim.

Düşünemiyorum.

Nefes

alamıyorum.

Eğer böyle başlıyorsa bu gece hayatta kalamam. Sanki düşecekmişim gibi, beni yerinde tutması için koluna yapışıyorum. Burnunun köprüsünü çenemin altına kaydırarak, "Gelmeyi ne kadar çok istiyorsun?" diye fısıldıyor.

Zaten sınırdayım. Eğilip alt dudagımla oynuyor, onu dişlerinin arasına alıyor ve sonra ağzımın köşesini yalamak için bırakıyor. Yutkunmam zorlaşıyor ve kulaklarımda yankılanıyor. Vücudumun her parçası ona tepki verirken arzumu duyabildiğine yemin edebilirim. "Çok kötü."

Kollarına atıldım ve değerli bir hazine gibi kanepeye yatırıldım. "Hemen döneceğim," diyor ve beni orada ateşe bakarken bırakıyor.

"Ne yapacağım?" *Tanrım, bunu yüksek sesle sormak istememişim.*

"Benim için soyun," diye yanıtlıyor yatak odasına doğru ilerleyen ağır ayak seslerini.

Bir an öylece oturdum, sonra ayağa fırladım ve üzerimdeki pijamaları çıkarmaya başladım. Şortumu indirdim. Gömleğimi başımın üzerinden çektim. Ve evet, aklımda seks umudu olduğu için başka bir şey giymedim. Deri koltuğun üzerine hemen bir battaniye serdim ve uzandım.

Hâlâ yatak odasında koşuşturan ayak seslerini duyarken, burada uzanıp seksi beklemenin çok utanç verici olduğunu fark ediyorum. Yığından başka bir battaniye kapıyorum

çeneme kadar çekip orada tutarak üzerimi örttü.

Evin içinde attığı adımlar bir uyarı gibi geliyor ama bedenim içgüdüsel olarak tepki veriyor, kendini ona hazırlıyor. Gözlerimi devirmek istiyorum ama onunla seks yapmak için can atmama rağmen sinirlerim beni alt ediyor.

Beni görünce kıkırdıyor. "Rahat mısın?" "Çok rahat."

"Öyle görünüyor." Prezervatif paketlerini şeker gibi sehpanın üzerine bırakıyor. Bir tane. İki. Üç. Tanrım, dört tane var. Bacaklarımı birbirine sürtüyorum, yarın yürüyüp yürüyemeyeceğim konusunda endişelenmeli miyim diye düşünüyorum. *Dört*. Büyük planları var ve sadece bu düşünce bile beni mırıldanmaya itiyor.

Laird kanepenin diğer ucunda oturuyor, sanki bunu her gün yapıyormuşuz gibi elini bacağıma koyuyor. Vay canına. Her gün mümkün mü? *Evet, lütfen*. Saçları daha dağınık, kaşları sanki elini birkaç kez alnında gezdirmiş gibi daha sert. Sonunda diyor ki, "Bunu senin için iyi yapmak istiyorum-"

"Yanlış gidemezsin."

Kanepeden kayarak yanıma diz çöktü. "Ben de bunu söylemeni umuyordum." Battaniye bedenimden sıyrılıyor. Nefesi sertçe kesiliyor, ama sonra ikiz dövmemizin ana hatlarını çizmek için uzanırken gülümsüyor.

"Seninkine uyuyor," diye fısıldıyorum, başka ne diyeceğimi bilemeden.

"Öyle." Eğiliyor ve iki kez öpüyor. Parmakları orada oyalanırken, "Bacaklarını omuzlarımın üzerine koy." diyor.

"Ne?"

Göğüslerimin soğuk havaya karşı savunmasız olması yetmiyormuş gibi, şimdi de aşağı inmek istiyor. Yerimde dönüyorum, ona ve birkaç metre ötede kükreyen ateşe bakıyorum. Bunu yapmanın pürüzsüz ya da seksi bir yolu yok ama gözleri hâlâ biftek yemek üzere olan bir aslan gibi bana kilitlenmiş durumda.

Her iki bacağımyı da omuzlarının üzerine yerleştiriyor ama aramızdaki boy farkı devreye giriyor. Sırt üstü yatana kadar beni kıcımdan çeğiştiriyor. Karşılıklı hoşbeş ya da nasılsın demek yok, beni ısıtmak için öpüşmek yok ve ön sevişme yok. Laird omuzlarını eğiyor ve doğrudan içine dalmadan önce vajinama bir kez bakıyor.

Çekirdeğimden gelen hislerle sarsılıyorum, bunun dayanmak için çok fazla olacağını zaten biliyorum. "Ah, Laird." Bacaklarımın arasından başını kaldırıp dudaklarını yalıyor.

Şimdi beni al.

I.

Am.

Öldü.

Gözleri hâlâ benimkilerdeyken dilini alt dudaklarımda gezdiriyor ve ardından "Ne oldu?" diye soruyor.

Nefes alıyorum ve veriyorum. "Hiçbir şey. Sen sadece ..." Düşünemeyecek kadar tahrik olmuş bir halde, "Devam et," diye mırıldandım.

Sırıltısı olabildiğince haydutça ve tekrar aşağı eğiliyor, dili girişime sahip çıkmak için yarığımdan geçiyor.

Ağzım açık kalıyor ve bir inilti yuvarlanıyor. Omuzlarını tutuyorum, onun ve arka planda yanan ateşin görüntüsüyle büyüleniyorum. "Çok sıcak."

Mevcut kalmak için savaşmak yerine, duyguyu kovalıyorum. Ağzımmış gibi öpülmek o kadar kirli ki seksi geliyor. Parmakları klitorisimi sahiplenirken ağzını bana doğru çarpıyor. Kısacık bir düşünce, bir daha benim olup olmayacağını merak etmeme neden oluyor. Onun tarafından dokunulmak, emilmek, mutlulukla işkence görmek bu kadar iyi hissettirirken olmaz.

Kıpırdanarak kendimi onun o muhteşem ağzına doğru itiyorum, daha fazlasına ihtiyacım var. "Evet, daha sert."

Dilini daldırıyor, hiç ara vermeden sokup çıkarıyor, sıcak nefesi ve sert öpücükleriyle saldırıyor. Her nabzım, kalbimin her atışı yüksek alarımda, her parçam beni uçuruma göndermeye hazır canlı bir tel.

Gözlerimi kapatarak karanlığı takip ediyorum, ışığı arıyorum. Başımı minderin içine doğru iterek, bağlantımı kaybetmeye başlıyorum. "Laird," diye haykırıyorum zevkle, sonra kaderime yuvarlanıyorum. "Evet. Tanrım, evet."

Vücudum üşüyor ve bacaklarım yana doğru dönüyor. Bir paket ruhumu parçalıyor. Laird üstüme yerleşiyor ve diziyile bacaklarımı açıyor.

Sarsıntıların sonuncusu da içimden geçerken gözlerimi açıyorum. "Aman Tanrım."

Gülümsüyor, görünürde kibir yok. "İyi hissediyor musun?"

"Çok iyi." Bacaklarımı kelebek gibi açıp yüzünü kavırıyorum. "Ama daha fazlasına ihtiyacım var." Onu öpüyorum, ağzında kendimi tadıyorum ve ereksiyonunun ucuyla buluşmak için kalçalarımı kaldırıyorum. "Seni istiyorum."

Çok

hızlı.

Çok sert.

Şoku atlatmak için gözlerimi kapatarak geri çekiliyorum. İçine girip çıkmaya başladığında düşüncelerim çılgına dönüyor, battaniye kanepenin üzerinde kaymamıza neden oluyor. Başını benimkinin yanına bırakıyor ve inleyerek duruyor. "Siktir."

Gözlerimi açtığımda onu çoktan üzerimde buldum. Onu gördüğüm en yaramaz sırtışı yapıyor. Kesik kesik nefesler alarak ben de gülümsüyorum. "Ne oldu?"

"Sen. Böyle çok güzelsin."

Yüzümü bir sıcaklık kaplıyor ama iltifat beni inanılmaz hissettirmiyormuş gibi davranıyorum. "Ne gibi?"

"Ben içindeyken."

Alevler içinde kalıyorum, bakışları altında tüm vücudum yanıyor. Tırnaklarımı hafifçe sırtına geçirerek fısıldıyorum: "Duramayacak kadar iyi hissediyorsun."

"Bu lanet kanepede çekiş gücü bulamıyorum. Her yerde kayıyoruz."

"Yatak mı?"

"Kesinlikle." Kalktı ve battaniyeye sarılmış beni yakaladı. Koridorda yürüyor ve beni yatağa yatırıyor. Perdeler açık, geceyi biraz olsun içeri alıyor. Ben yorganın altına giriyorum, o da hemen arkasından giriyor.

Burası farklı hissettiriyor. Daha az telaşlı. Daha yumuşak, çarşaflar gibi. Daha romantik. Ateşten uzakta, hava uzun süre açıkta kalamayacak kadar soğuk. Örtülerin üzerimizde kalmasını sağlayarak yer değiştiriyoruz.

Bu kez gözlerimin içine bakarak içime giriyor ve ardından nazik bir öpücük konduruyor. Kollarımı ona doladığımda dudaklarımız ayrılıyor. Daha yavaş, vücutlarımız birlikte hareket ediyor ve sonra karşı karşıya geliyor, yatak yerine birbirlerinde satın alma buluyorlar.

Vücutlarımız ısındığında, battaniyeler sırtından yuvarlanıyor. Kollarındaki, sırtındaki ve göğsündeki her kas sertleşmiş. Tekrar tekrar içime girmesini izlemek çok seksi. Ağzımdaki öpücükler boynumdaki öpücüklere yol açıyor. O kadar yumuşak hareket ediyor ki teması hiç kaybetmiyor. "Çok iyi, bebeğim. Çok sıkı."

Sözleriyle besleniyorum, vücudu o kadar güçlü ki kendi bedenimi ona karşı kullanıyorum. Ama gözlerindeki hayranlık, dilinden dökülen takdir beni sarmallara sokuyor.

Zevkimin doruğuna ulaştığımda sırtımı kamburlaştırıyorum, meme ucum dudakları tarafından kesiliyor ve parmakları beni uçuruma yuvarlanana kadar kızdırıyor. "Ah, yani ... evet."

Sonsuza dek düşmemesi için onu tutuyorum, ama sonra sarsılıyor, nefesi kulağımda noktalanıyor. "Poppy, siktir. Evet." Benim adım ve onun zevki birbirine karıştı.

benimle birlikte düşerken.

Titreyen kavislerimin sonuncusunda bir inilti daha çıkararak, gerçekliğe uzanırken tekrar yatağa düşüyorum. "Laird," diye fısıldıyorum, bedenim onunkine karşı ter içinde. "Laird," diye nefes veriyorum.

Dünyanın ağırlığı üzerime çöküyor ve çok fazla gelene kadar her saniyenin tadını çıkarıyorum. Başının yan tarafını öpüyorum, uçları terden ıslanmış, ama ona hareket etmesini söylemek için değil. *Şu anda. Tam burada.* Bana dönerken ona sarılmanın hazzı için kendimi feda edebilirim. Kollarımı sıkıyorum, bunu kanıtlıyorum ve fısıldıyorum, "Bu her zaman en sevdiğim anılarımdan biri olacak."

Laird

Onun için bir anıdan başka bir şey olmayacak mıyım?

"Bir anı olmak istemiyorum." Ayağa kalkıp Poppy'nin yanına düşüyorum, gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum.

"Öyle bir şey demek istemedim." Yüzünü bana dönmek için yan dönüyor ve parmaklarını yanağımda gezdiriyor. "Sadece bunu her zaman hatırlayacağım-"

"Siktir." Sözlerimin onun durumuna mahkûm olduğunu fark ederek burnumun kenarını sıkıyorum. Onu kaybedebilirim. Gerçeği öğrenmeden onu kaybedebilirim çünkü ona hiçbir şey söyleyemiyorum.

Austin hakkında değil.

Teklifle ilgili değil. Benim

hakkımda bile değil.

Bu sefer beni hatırlayacağı için s e v i n m e l i y i m ama bu yeterli değil. Hayal kırıklığı beni tüketiyor, iyi ve ne kadar harika hissettiğimin yerini alıyor.

Elini göğsüme, paylaştığımız yıldızın üzerine koyarak, "Özür dilerim, Laird. Seni üzmemek istememiştim."

"Beni üzmedin."

Karanlıkta bile gözlerinin açıldığını görebiliyorum. "Sesin üzgün geliyor."

"Kendime kızgınlım. Sana değil."

Öfkeli iç çekişinden bir parça hayal kırıklığı sızıyor. "Bu da ne demek oluyor?"

"Seninle birlikte olmak istediğim anlamına geliyor."

Yüz ifadesi yumuşuyor, parmak uçları dudaklarıma dokunuyor ve sonra yerini bir öpücüğe bırakıyor. "Sen benimlesin."

"Gittiğimizde." Bunu söylediğime inanamıyorum. Söylemem gerektiğinden bile emin değilim. Onun varlığında kendimi çok iyi hissediyorum. Bana yanlış yapamazmışım gibi bakıyor. Austin'den ayrıldığımdan beri yaptığım tek şey bu. *Hayatımı mahvettim*. Poppy benim kurtuluş şansım. "Günlerimiz olması gerekiyor ama hayatın bu şekilde işlemediğini biliyorum. Bu yüzden dikkat dağıtıcı şeyler ve hayat tekrar araya girmeden önce, seni Deer Lake'ten sonra görmek istediğimi söylüyorum."

"Sanki sahip olduğumuz tek şey Geyik Gölü'ymüş gibi söylüyorsun." Başını sallayarak parmaklarıyla tenimi tekrar karalıyor. "Burası her zaman bizim olacak ama tek varlığımız burası değil." Daha da yaklaşıyor, ben onu kollarımla sıkıca kavrayana kadar bacaklarını benimkilere doluyor. Omzuma bir öpücük konduruyor.

Başını öperim.

Daha yukarıdan öpüyor.

Alnından öperim.

Dudaklarımız ortada
buluşuyor. "Biz kimiz,
Poppy?"

"Sen arabam bozulduğunda durup bana yardım eden adamsın." Yanağını göğsüme bastırıyor ve kalbimin gümbürtüsünü duyabiliyor olsa da aldırmıyorum. Beni nasıl hissettirdiğini bilmesini istiyorum.

"Sen bir garson bana elini sürdüğünde kıskanan kadınsın." "Ha!" diye **k a h k a h a** atıyor. "Ben kıskanmadım, ama onun aşırı dokunmak uygunsuzdu."

Bir kıkırdama omuzlarımı sarsıyor. "Geceleri uyumana ne yardım edecekse, bebeğim."

"Geceleri uyumama yardım ediyorsun." Elleri kürek kemiklerimi okşarken göğsümü öpüyor.

Başının üstünü öpüyorum, daha ne kadar böyle kalabileceğimizi merak ediyorum. Bana kalsa sonsuza kadar sürerdi.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diye fısıldıyor.

"Soru bu mu? Cevabım evet." Yanıt olarak gülümsediğini görünce sırtıyorum.

Kıkırdatarak, hala bir hediye gibi düzgünce sarılmış başını kollarına sıkıştırıyor. Kahkahalar azalıyor ve sessizlik içeri sızıyor. Sessizlik beni rahatsız etmiyor, yine de düşüncelerimin dağılmasına izin vermemeyi tercih ediyorum. Bu sadece önümde duran şeyi, bana verilen hediye ve doğru şeyi yapıp yapmadığımı sorgulamama neden oluyor. Onun için. Sadece kendim için değil.

Kendine yer açmak için kıpırdanması uzun sürmüyor, belki en fazla bir dakika. Arkasına yaslanıp başını yastığa koyuyor ve gözleri karanlıkta benimkileri buluyor. "Ne iş yapıyorsun?"

Bu soruya cevap vermek zor değil. Kariyerim kimliğimin bir parçası. Bana yaşadığım hayatı verdi-şöhretin dezavantajlarını ve hiçbir şey istememenin avantajlarını. Bunu ona söylemek zor çünkü aramızda büyüyen şeyi değiştirme potansiyeline sahip.

Ayıltıcı bir nefes alıyorum ve sonra alnından öpmek için öne doğru eğiliyorum. Dudaklarımı tatlı ve tuzlu tenine bastırduğım da sonsuza kadar saklanamayacağımı biliyorum ve saklanmak da istemiyorum. "Ben bir müzisyenim." *Belirsiz ama onu tatmin edecek kadar dürüst mü?*

"Gitarist." Kelime boynumda sadece bir nefes, o kadar sessiz ki Biz.

Başımı sallıyorum, buradan nereye gideceğimizi merak ediyorum, sanki o tek kelime büyümüş. Tepkisini görmek, benim hakkımda farklı hissedip hissetmediğini bilmek istiyorum. "Çılgın tahmin?"

Şöhret herkesi tahmin edilemeyecek şekilde etkiler, sadece yakınlarda olsa bile. Bize de aynı şeyi yapmaması için dua ediyorum.

"Çılgınca bir tahmin değil. Yatak odasında bir fotoğraf var ve dövmeler bunu ele veriyor."

"Genelde öyledir."

"Oturma odasında da bir gitar var ama sen buraya geldiğinden beri hiç çalınmadı." Sanki şifreyi çözmüş gibi sırıtıyor. *Çözdü de.*

Yanağını okşayarak, başparmağımın ucunu yanağının üzerinde gezdiriyorum. "Beni meşgul edecek başka şeyler vardı."

Tatlı gülümsemesi duraksıyor ve fısıldıyor, "Ünlüsün, değil mi?" Bunun ne anlama geldiğinin farkına varmaya başladığında dünyanın yükü güzel gözlerini dolduruyor. Ben biliyorum. Hayatımın her günü bunu yaşıyorum. *Huzur yok. Mahremiyet yok. Samimiyet yok.* Kimseye güvenmek zor ve herkesin niyetini sorguluyorum.

Bunu onunla yaşamak istemiyorum ama onu korumak istesem bile hayatımı ondan sonsuza kadar saklayamayacağımı da biliyordum. "Görünüşe göre yeterli değil," diye cevap veriyorum, gülümsemesini geri kazanmaya çalışarak.

Vücudunu bir kahkaha sarsıyor, ama sonra ağzını büzerek şakacı bir şekilde beni itiyor. "Komik," diye cevap veriyor. "Ama bilmediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Yapma." Bileklerini kavıyorum ve ellerini ağzıma götürüp her birini öpüyorum. "Kim olduğumu bilmediğine sevindim."

"Yaptığımı hissettim. İçimde... ya da hissetmeye başlamıştım." Bir iç çekiş nefesini alıp götürüyor ve ekliyor: "Seninle ilgili pek çok şey tanıdık geliyordu." Kendi kendine şakayla karışık gülüyor, bir eli alnını ovmak için benden kayıyor. "Özel bir şeyi paylaştığımızı sanıyordum." Gözlerini tavana dikey ama duygularının benden uzaklaştığını görebiliyorum. "Sadece ünlü olduğun için tanıdık geliyorsun. Kendimi aptal gibi hissediyorum çünkü bunların hiçbirisi gerçek değildi."

"Öyle, Poppy."

"Muhtemelen seni televizyonda gördüm ya da ..." Konserde söylemiyor ama çıkarım orada. *Hay sikeyim.*

Doğrulup, "Burada olmazdım-" dedim.

"Yani, *ben* burada olmazdım. Hala değil. Seks yaptıktan sonra olmaz." Daha da geri çekiliyor, tüm vücudu uzaklaşıyor. "Senin yatağında olmazdım. Jakuzide eğlendiğin ya da kanepede becerdiğin kız olurdum."

"Öyle söyleme." Öfke bana gelmiyor, ama onu kaybetme korkusu doğrudan kalbime vuruyor. "Verdiğimden şüphe etme-"

"Ne verdin, Laird? Soyadını değil. Seninle seks yapana kadar mesleğini bile." Sanki korunmaya ihtiyacı varmış gibi kendini örtüyor. *Benden mi?*

Ne oluyor lan?

"Benim hakkımda çok şey biliyorsun, şef olduğumu, ben-" diyor.

"Soyadınızı bilmiyorum."

"Stanfield. Poppy Stanfield. Beni araştırabilirsin. Orada istediğimden fazlasını bulacaksın. Ben gezegeni ya da başkalarına verdiği zararı umursamayan bir mega şirketin CEO'sunun kızıyım ve o da kesinlikle beni umursamıyor." Gözleri benimkilerden ayrılmadı ama ifadesi değişti, şüphenin yerini ateş aldı. "Bana her zaman para için evlenmemi çünkü asla yeterince paraya sahip olamayacağımı söyleyen bir anne tarafından yetiştirildim. O mirası kapana kısırmak ve seni aldatıp daha genç bir model bulduklarında evlilik öncesi ödemeyi güvence altına almak için çabucak çocuk sahibi olmak. Referans olarak, dört ömür boyu harcayabileceğinden daha değerli. Ben bir-"

"Eğitimli bir aşçısın ve benimle paylaşmadığın başarı seviyelerini onurlandırmak için üç farklı bıçak dövmen var, ama hepsini duymak ya da daha da iyisi, seni iş başında izlemek istiyorum. Sarhoşken daha çok gülüyorsun ve duygularını saklamıyorsun. Gözlerinde altın benekler var ve ne zaman onları güneş ışığında görecektir kadar şanslı olsam, kendimi bir hazine keşfetmiş gibi hissediyorum. Bazen deniz yeşili ve dalgaların karaya attığı odun dalgaları arasında kaybolan küçük altın paralar. Kendiliğinden hareket ediyorsunuz ama kaza yüzünden daha fazla tereddüt ediyorsunuz. Orada olmayı hak eden bir güven şimdi sarsılmış durumda." Nefes veriyorum ama sesimi alçaltıyorum ve "Kazadan sonra yanında kim vardı bilmiyorum ama keşke ben de yanında olabilseydim. Seni terk etmezdim."

Yatağa düşen elini tutmak istiyorum, göğsünde yumruk yapmak yerine avuç içi yukarı bakacak şekilde duran elini. Yapmıyorum çünkü ona baskı yapmayacağım. Ama ekliyorum, "Bu benim için gerçek, Poppy. Utanacak çok şeyim var. Seninle birlikte olmak bu listede olmayan birkaç şeyden biri." Derin bir nefes daha alıyorum çünkü duygularımı bu şekilde ortaya dökmek gibi bir niyetim olmasa da artık durmanın bir anlamı yok. "Sana herkesten daha fazla kendimi verdiğimi söyleyecektim. Diğer herkes sadece istediğini aldı."

Bakışlarımızı birbirimizden ayıramıyoruz; ne bir gülümseme, ne bir kelime, ne de bir nefes bile. Sonra bana doğru hamle yapıyor, ağzı ağızma çarpıyor, elleri başımı kavlıyor, saçlarımı çekiyor, sonra yatağa düşerken omuzlarıma iniyor. O üstteyken ben yatağa yapışmıştım. Elleri benimkilere kayıyor, parmaklarımız birbirine dolanıyor.

Bacakları üzerimdeyken gözlerimin içine bakmak için kalkıyor. Ama gözlerini zevk yerine korku dolduruyor. "Oh Tanrım." Parmaklarını kurtarmaya çalışıyor ama ben izin vermiyorum. "Az önce herkesin yaptığını söylediğin şeyi yaptım. Alır. İstedığimi alıyordum-"

"Hayır, sen benim vermeye hazır olduğum şeyi kabul ediyordun." Ellerini hâlâ benimkilere kenetleyerek, "Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyordum. Her şeyeime sahip olabilirsin, Poppy. Al çünkü sensiz bir işe yaramıyorum."

Göğsü üzerimde kabarıyor, benimkini ararken düşünceleri gözlerinde dönüyor. "Bana yalan söylemedin, değil mi?"

Daha cevap vermeden başımı sallıyorum. "Hayır. Asla." İtirafılarımı gözden geçiriyorum, ihmalleri gerekçelere taşıyorum çünkü sadece onun için doğru olanı yaptım. "Benim için bu gerçek. Hiç kimse için böyle hissetmemiştim."

Endişeyle kaşlarını çatıyor ve beni incelerken dudağını ısıırıyor. "Daha kırk sekiz saat bile olmadı ve biz açıklama mı yapıyoruz?"

"Evet. Kendimi senden korumama gerek yok. Senin kim olduğunu biliyorum. Sana güvenebileceğimi biliyorum."

Bu sefer beni öpmek için eğildiğinde, yavaş ve kasıtlı öpüyor. "Beni çok az tanıyorken bunu nasıl söylersin?"

"Çünkü senin nasıl biri olduğunu görüyorum. İçinde kim olduğunu biliyorum." Ellerini serbest bırakıyorum, bana inanması ve kalması umuduyla söyleyebileceğim her şeyi söyledim.

Vücudu üzerimde sallanırken yüzümü okşuyor. "Sana güveniyorum, Laird." Sadece kısa bir süreliğine durdu. "Lütfen bana zarar verme."

"Yemin ederim, Poppy. Seni asla incitmeyeceğim. Seni asla hayal kırıklığına uğratmayacağım, bebeğim."

Ve ben onun içine girdiğimde, paylaştığımız sadece seks değil. *Aşk yapıyoruz.*

Poppy

KAFAM DÖNMÜYOR ve düşüncelerim bulanık değil. Tam tersi. Yıllardır hiç olmadığım kadar gerçeklikle iç içe hissediyorum. Bu gerçek. *O gerçek*. Ve burada bana tapıyor. Sahip olduğumuz şeyi mahvetmek yerine, ona doğru eğilip fısıldıyorum, "Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor."

Bacaklarımı tamamen açık tutuyor. Kalçalarımı onun üzerine kapatmamak için verdiğim mücadele beni tüketiyor ve klitorisimdeki baskı kendimi tutamayacağım kadar fazla oluyor. Ben de teslim oluyorum, onun içine düşüyorum, karanlığın içinde dilinin coşkusuyla çırpınıyorum. "Aman Tanrım," diye haykırıyorum, yere yığılmadan önce sırtım şilteden kalkıyor.

Laird beni bayıltsa da sözleriyle kalbimi kazanamadı.

Bana bunların gerçek ve doğru olduğunu hissettirmesi beni ona aşık etti.

Katıksız mutluluğun doruğunda, kim olduğumu keşfettim. *Onun kurtarıcısı*.

Gözlerim kapalı bir şekilde uzanıyorum, cansız kalana kadar her titremenin kendi rotasında ilerlemesine izin veriyorum. Kollarımı yana açıp, yukarıdakilere yaptığı gibi dudaklarımı öptüğünde sırtıyorum. Hâlâ nefesimi tutmaya çalışırken bir kıkırdama kaçıyor ve "Sanırım öldüm ve cennete gittim" diyorum. Onu görmek için beklediğimde sırtıyor, sonra düzleştirilmiş bir dille yıldız dövmemi yalıyor.

Parmaklarımı gür saçlarında gezdiriyorum, dağınırken ne kadar seksi olduğunu seviyorum. "Bence sen takıntılısın."

"Öyleyim," diyor ve parmağıyla bininci kez izini sürmeden önce öpüyor.

Gülüyorum ama içten içe benimle kurduğu bu bağı sevmesine takmış durumdayım. Kaşlarımı kaldırarak sırtıyorum. "Unuttun mu bilmiyorum ama senin de bir tane var."

"Benimki sadece seninkinden dolayı önemli." Tekrar hayranlıkla bakıyor, dikkatleri üzerime çektiğim için kendi vücudumu kıskanıyorum, bu yüzden uzanıyorum. "Sende çok seksi duruyor."

Soğuk hava içimi ürpertiyor. "Çünkü dünyada buna sahip olan tek iki kişi biz olabiliriz?"

Sarılmam için üstteki battaniyeyi göğsümün üzerine çekiyor. "Çünkü öyle olduğumuzu biliyorum."

Bu söz çok hazırlıksız söylenmişti ama duraksadım ve başımı bir kez daha kaldırdım. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Um," diyor omuz silkerek. "Benzersiz bir şey."

Başımı sallıyorum, battaniyeyi sıkıca tutuyorum. "Öyle." Ama tam o ayağa kalkarken elimi tasarımın üzerine sürmek için uzanıyorum. "Bayıldım buna."

"Ben de." Örtüyü yana çekerek beni tekrar serin havaya maruz bırakıyor. Avına saldırmak üzere olan bir kaplan gibi üzerime tırmanırken gülümseyerek, "Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, sen cennette olabilirsin ama ben doğruca cehenneme gidiyorum" diyor.

"Neden böyle söylüyorsun?"

"O cennetin kapıları benim seviyemde kötülük yapan biri için açılmaz." Ağzımı öptükten sonra "Cehennemde bana katılmak ister misin?" diye sordu.

"O kadar da kötü değilsin. En kötü ne yaptın? Çok içmek, çok seks yapmak, biraz uyuşturucu kullanmak, biraz rock'n roll çalmak? Bana sorarsan iyi vakit geçirmişsin gibi görünüyor." Tırnaklarımın ucunu şakağında gezdirirken kollarımı ona doluyor ve onu tekrar öpüyorum. "Ve bilgin olsun, seni her yerde takip ederim, Laird." Onunla dalga geçmek ve "az önce yaptığın şeyi yapmaya devam edersen" diye eklemek cazip geliyor ama yapmıyorum. Yapmayacağım. Onunla cehenneme gitmemi sağlayacak şey beni orgazm etmesi değil. Hayır. "Tek yapman gereken istemek."

"Benimle Los Angeles'a gelir misin?"

Kalbim duracak gibi oluyor, nefesim de onunla birlikte kesiliyor. Bir şey söylemeyi başaramayınca ekliyor: "Soğuk eğlenceliydi ama

günümde seni."

"Senin günün mü?" Kelimeleri anlıyorum, ama nedense aklım kavramada kayboluyor.

"New York'tan geldiğin için çok şey istediğinin farkındayım ama belki yolculuğunu, hatta ihtiyacın olursa işini uzatabilirsin-"

"Bu asla parayla ilgili değil. Benim ailemin parası var. Her ne kadar anneme iğrenç davrandığı ve hayatımda olmadığı için babamla görüşmesem de, o benim için bir güven fonu oluşturdu."

Ağzında yavaşça bir gülümseme yayılıyor. "Tutkunun peşinden gitmeni seviyorum."

"Bu benim tutkum ama çalışıyorum çünkü bir daha aileme muhtaç olmak istemiyorum. Bir iş kurdum, başarılı bir iş, ama sonra kaza oldu ve yine onların parasıyla çalışmak zorunda kaldım. Bu yüzden annemin düğününde yemek servisi yapıyorum."

"Belki de bu konuşma için çok yorgunum. Kaza geçirdiğin için annenin düğününde eski erkek arkadaşına neden yemek verdiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Annemle kısasa kısas yapıyoruz. Bu yüzden anlaşıyoruz."

Yanımda yere çöküyor ve burun kemiğini ovuşturuyor. "Dürüst olacağım, ya yemeğe ya da uykuya ihtiyacım var-"

"Neden orada bir 'ya da' varmış gibi geliyor?"

Bana dönüyor ve sırtıyor. "Ya da seks."

Yuvarlanıyorum ve onu öpüyorum; önce nazıkçe, sonra da niyetle. "Üçüncü seçenek."

"Hiç aşık oldun mu, Poppy?"

Krakerden bir ısırık daha alıp çiğniyorum çünkü ona tüm gerçeği mi yoksa sadece doğru bildiklerimi mi söyleyeceğime karar veremiyorum. "Hayatımdaki erkekleri hatırladığımda hiçbiri doğru görünmüyor, ama saçma bir şey duymak ister misin?"

Ateşe yeni odunlar ekledikten sonra bir elmayı bitirdi ve iki paket kraker yememe yardım etti. Sonra umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirdiği için Froot Loops'u sütsüz yedik. "Hadi bakalım."

Damağımı suyla temizliyorum ve şişeyi sehpanın üzerine koyuyorum. "Daha önce aşık olmuşum gibi hissediyorum. Kötü ilişkilerimi düşündüğümde bu hiç mantıklı gelmiyor."

"Hissediyorum da ne demek?"

"Ben de bunun hayalini kuruyorum. Birinin kollarında sevildiğimi ve mutlu olduğumu hissediyorum." Omuz silkiyorum, tok hissediyorum ve yoruluyorum. "Bunu nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum."

"İçerik?"

Başımı sallıyorum, ateşten ona bakıyorum. "Güvenli. Bilmiyorum. Aşkın nasıl bir his olduğunu hayal ediyorum."

Gözleri benimkilerden ayrılmadı ama gelip yanıma oturdu. "Bana daha fazlasını anlat. Lütfen."

"Doktorlarla konuştum ve bana bir terapistle gitmemi söylediler. Kazadan kaynaklanan geçmiş travmalar yaygındır." Fazla düşünmek için çok geç, o yüzden "Beynim beni koruyamadığı halde onu kazadan koruyor gibi hissediyorum" diyorum.

Saçlarımı okşayarak gülmeme neden oluyor. "Kendini toparlamış biri gibi görünmüyorum, değil mi? Bu aptalca bir teori, biliyorum."

Laird diğerleri gibi gülmüyor. "Aşk dışında, nasıl bir his?"

"Sanki bir parçam hiç uyanmamış gibi." Ayağa kalkmak için bacaklarımı açıyorum ama o elimi tutuyor. Birbirine kenetlenmiş ellerimize, sonra da ona bakıyorum. "Hafıza kaybım olduğunu düşünürsek, sanırım olmadı."

Ayağa kalkıyor, üzerimde yükseliyor. Elimini ağzına götürerek öpüyor ve şöyle diyor: "Hatırlayacaksın. Buna gerçekten inanıyorum." Beni kollarıyla sarıp sarmalıyor.

Ben de onu aynı şekilde kucaklıyorum. "Anılar kalbimde uyuyor ve uyandıklarında bunalacağımdan endişe ediyorum."

Başımın üstünü öpüyor ve tekrar gözlerimle buluşmak için eğiliyor. "Sanki daha önce aşık olmuşsun gibi."

"Başka bir hayatta. Eğer şanslıysam, ruhum eşini tekrar bulacak." Tekrar omuz silkiyorum, daha fazla çaba gösteremeyecek kadar yorgunum. "Sadece beklemek zorundayım."

"Belki de beklemiyorsundur. Belki de sadece bir anahtara ihtiyacın vardır."

"Geçmişin kilidini açacak bir anahtar mı? Boş boş oturmaktansa bunu tercih ederim. Nasıl başlamamı önerirsiniz?"

"Sanırım gördüğünüzde anlayacaksınız."

"İnancını seviyorum." Elini tutuyorum ve onu kanepeye doğru çekiyorum, yatmaya çok hazır. "Pek çok şey mantıklı gelmiyor ama bu teori bana mantıklı geliyor. Yatmak da öyle mi?"

Kolunu omuzlarıma atıyor ve koridorda birlikte yürüyoruz. "Beni yatağa atmaya mı çalışıyorsun?"

"Evet," diyorum, şimdiden çok uykum var. "Bu sefer uyumak için." Kıyafetlerimizi çıkarıyoruz.

Bu ilk hata.

"Ne kadar yorgunsun?" diye soruyor.

İkincisi yatağa tırmanmak.

"Çok yorgunum. İstesem de bir daha gelemem."

Ona meydan okuyan üçüncü kişi.

İki orgazmdan sonra, sonunda uykuya daldık.

GÜNEŞ ağaçların arasından süzülüyor, gün doğar d o ğ m a z uyanmam gerektiğine karar veriyor. İşimi yapamıyorum. Başımı Laird'in omzunun kıvrımına saklıyorum ama sonra tamamen kayboluyor.

Perdeleri kapatır, banyoya dalar ve yatağına döner.

Sırtımı göğsüne doğru çekerek omzumu öpüyor.

Kollarında dönüyorum ve çenesinin altını öpüyorum. "Uyanık mısın?"

Fısıldıyorum. "Mm," diye mırıldanıyor gözleri kapalı.

"Her gününüzün bir parçası olmak istiyorum."

Hareketleri yavaş, vücudu yatakta sürükleniyor, ama bana bakmak için kendini eğiyor. "Los Angeles'a gelecek misin?"

"Evet."

"LOS ANGELES'TA MI YAŞIYORSUN?"

Sesi kırılgan gelmiyor ama bu yeni bilginin yankılarını iliklerine kadar hissettiğini söyleyebilirim. Endişelenerek, "Sana söylemeliydim ama sabahın altısında ve sadece iki saatlik uykuyla çalışırken çok fazla bilgi gibi geldi" diyorum.

Adaya yaslanarak bir granola bar bitiriyor ve "Benim için Los Angeles'a gelmiyor musun?" diye soruyor.

"Orada olduğum için mutlu olursun sanmıştım." *Öyle olmasını umuyordum.*

Ayağı benimkine çarpıyor ve beni tuzağa düşürmek için ellerini tezgâhın üzerine koyuyor.

Bir öpücük çalıyor, sonra da "Öyleyim" diyor.

"Ben senin her gününün bir parçası olmak istiyorum ve senin de benimkinin bir parçası olmanı istiyorum."

Başını eğiyor ve bana o kadın katili gülümsemesini veriyor. "Benimle tekrar sevişmek için çok fazla kelime var."

"Aynı sayıda kelime olabilir." Kafamdan saymaya başlıyorum ama endişelenemeyecek kadar hızlı bir şekilde Laird'in kollarına çekilip omzuna atılıyorum.

Kıkırdıyorum, beni yatak odasına taşırken kışına şaplak atıyorum.

"Laird!" "Ben açım."

Her ne kadar onunla hayatımın en güzel zamanlarını geçiriyor olsam da, bu aşamada elektrik olmaması berbat bir durum. Buzdolabında neredeyse her şeyin bozulduğunu düşünüyorum ve işimi şansa bırakmayacağım. Hâlâ gülerek, "Maggie'nin yerinde her zaman sosa batırılmış ve peynirli yayın balığı vardır." diyorum.

"Aç olduğum şey bu değil."

Bu adam doyumsuz. Bana olan iştahı sarhoş edici.

Beni yatağa atıp tişörtünü çıkardı ve "Sadece sen, bebeğim" dedi.

Her ne kadar vücudumun iyileşmek için yarım günden fazlasına ihtiyacı olsa da, ona karşı koyamıyorum. Ona yetişmek için kıyafetlerimi çıkarmak için çabalıyorum. Yanıma sertçe iniyor ve ben tangamı çıkarırken beni altına çekiyor. İlk öpücük derin, tatlı bir şeye yer bırakmıyor.

Hayatımın en iyi seks ve ben bunu tekrar mı yapacağım? "Tanrım, evet."

Onu karşılıyor, tamamen bedenime alıyor, her esnemenin, yanmanın ve beni tamamlayan dolgunluğun tadını çıkarıyorum. Birbirimize uyumumuzu seviyorum ama sevdiğim tek şey bu değil.

O da beni severken muhteşem gözlerine bakıyorum, aramızdaki bağ her dokunuşta ve öpücükte daha da güçleniyor ve her kalp atışında daha da derinleşiyor.

Yavaşlıyor, bedenlerimiz kendi benzersiz ritmini buluyor. Beni öpüyor, dudaklarını dudaklarıma değdiriyor ve fısıldıyor: "Soyadım Faris."

Poppy

FARIS.

Laird Faris.

Faris Wheel.

Oh.

Beni

m.

Tanr

ım.

Laird kırk beş dakikadır ya da daha fazladır uyuyor. Seksten sonra sadece biraz kestirdim ve yorgun olmama rağmen uyanık bir şekilde onun uyumasını izliyorum.

Kız kardeşi mi? Nikki Faris. . . ve Tulsa Crow ile evli. Bir ailede ne kadar çok rock yıldızı var. *Tanrım.* Gözlerimi sıkıp kapatıyorum, kendi başıma bilmediğim için çok utanıyorum.

Yatak odasındaki fotoğraflar ve diğer bariz işaretler - oturma odasındaki gitar ve bana söylemekte tereddüt etmesi. Tanrım, onu bir risk sermayedarı, bir teknoloji kankası olmakla suçladım. Mahcubiyet başladı. Ve sonra hatırladım. *Şapkamı.*

Bir daha asla gözlerinin içine bakamayacağımı bilerek başımı sallıyorum. Şimdi sürünerek yataktan çıkmalı ve utanç yürüyüşü yapmalıyım.

Hall. Ciddi ciddi düşünmeme rağmen kalıyorum çünkü benim için kalbini koluna taktı. Hem içi hem de dışı çok çekici.

Sanki çoktan hüküm giymiş gibi kötü işlerden ve cehennemden bahsediyor, ama bu da işin doğasında yok mu? Onu serbest bırakacağımdan değil, ama belki de ona acı veren şey o kadar da kötü değildir?

Son yirmi dört saat inanılmazdı. Yanımda mışıl mışıl uyuduğuna bakılırsa, onun için de öyle olduğunu tahmin ediyorum.

"Bundan korkuyordum," diyor, sesi sersemlemiş, gözleri tül perdelerin arasından süzülen akşamüstü güneşine açılmış. Sesindeki hafiflik beni gülümsetiyor, gözleri benimkilerde mutluluğu buluyor.

Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum ve fısıldıyorum, "Neden korkuyorsun?" "Hâlâ adımı düşünüyorsun. Önemli bir şey değil."

"Bilmem gerekirdi. Sen rock yıldızı kraliyet ailesindensin, Laird."

"Ben birkaç şarkısı ve harika bir grubu olan şanslı bir müzisyenim," diyor sanki Faris Wheel piyasadaki en ateşli gruplardan biri değilmiş gibi. Yayınladıkları her şarkı altın değerinde. Görünüşe göre onları kazanın olduğu hafta sonu P1 yarışından sonra görmüşüm. Kaçırdığım her detayın izini sürmek için çok zaman harcadım ama aslında hiçbirini hatırlayamıyorum. Şapkayı da dövme gibi hatıra olarak almış olmalıyım.

"Anlambilim."

Kıkırdayarak uzanıyor ve beni kendine çekiyor, kollarına alıyor ve omzumun arkasını öpüyor. "Şöhret önemli değil. Önemli olan bu."

Ona bakmayı tercih ediyorum, bu yüzden şimdi beni diğer tarafa çevirdiğine göre, hiçbir şey dikkatimi onun kadar çekemez. Elimi onunkinin üzerine koyarak muhtemelen çok sıkı sarılıyorum, bu anı sonsuza dek yaşamak istiyorum ama yeni bir korku içimi kaplıyor. "Buradan ayrıldığımızda ne olacak?"

Boynumun arkasına bir öpücük konduruyor ve sonra kıvrımın biraz daha yukarısına. Fısıldıyor, "Hiçbir şey değişmiyor. Birlikte olacağız."

"Birlikte mi?" Böyle şeyleri gizli tutmak istemediğim için fısıldamıyorum.

"Evet, ikimiz de Los Angeles'tayız. Hiçbir şey bizi ayrı tutamaz. Sadece paylaştığımız şeyleri buradan oraya taşıyoruz. Tabii sen başka bir iş için ayrılmazsan, o zaman seni kendime saklamak için o piçi öldürmek zorunda kalabilirim." Hafif kahkahalar vücudunu sarsıyor ve sanki kendini durduramıyormuş gibi beni tekrar öpüyor. Onun bağımlılığından zevk alıyorum, asla yapmamasını umuyorum.

"Cinayet işlenmesine gerek yok." Yine güldüm. Neden bu kadar mükemmel? "Planlanmış bir şeyim yok." Kollarında dönerken, bacaklarımız birbirine dolanırken kolumu omuzlarına doluyorum. "Kazadan beri aldığım ilk iş bu. Bu deneyimi aşmak zor olacak."

Beni o kadar hızlı kaydırıyor ki itiraz edemiyorum. Şimdi onun üzerine binmişken, yorganı sırtımdan yukarı çekiyor ve omuzlarıma örtüyor. "Nasıl üstesinden geleceğimi biliyorum."

Eğilerek onu öpüyorum ve sonra fısıldıyorum, "Vücudumun bir molaya ihtiyacı var, ama seni bir yağmur kontrolü şeklinde tutacağım."

Laird'in gözlerinde her zaman olması gereken bir mutluluk var. Göğüslerimi avuçlarının içinde yoğuruyor. Bir eli beni tutmak için kıcıma doğru hareket ederken, ağzı bir meme ucunu ele geçiriyor ve zirveye ulaşana kadar dilliyor. Ellerimi sırtında ve saçlarında gezdirerek, "Los Angeles'ta seninle olmak tehlikeli olabilir," diyorum.

Başını kaldırıp baktığında, benimle göz hizasında buluşmak için doğrulmadan önce hızla ucunu kemiriyor. "Neden?"

Sırıttıyorum. "Çünkü vücudumun tüm bu ilgiden sonra iyileşmeye ihtiyacı var."

"Hmm," diyor, görünüşe göre durumu düşünüyor. Parmaklarının ucuyla diğer meme ucumu sertleştiriyor, sonra tomurcuğu yalıyor. "İkisi de benim için bu kadar pembeyken iltimas gösteremem." Eli aramıza girdiğinde bacaklarımın arasındaki tomurcuğa dokunuyor. "Bu iyi hissettirmiyor mu?"

Sert bir nefes alarak bedenimin tepkisini kontrol etmeye çalışıyorum ama onunla kadere karşı savaşmak mümkün değil. "Çok iyi."

"Ama zaten olduğundan daha fazla acı çekmeni istemiyorum. Hazır olmanı istiyorum." Parmaklarını yakınımdaki dövmeyle götürürken takıntısı devam ediyor. Tekrar uzanarak bana hayranlıkla bakıyor ve bakışlarının vücudumda gezinmesine izin veriyor. Onun dikkatini çeken şey, benim barıştığım bir şey. "Acıyor mu?" diye sorduğunda parmakları yara izimin üzerinde nazikçe duruyor.

"Hayır. Sadece orada. Hayatımın kurtulduğunu hatırlatan işaretler." "Kaza hakkında konuşmaktan yoruluyor musun?"

"Elbette, çok konuşulan bir konu oldu. Artık pek kimse ilgilenmiyor." Göğsüne uzanıyorum, bacaklarımı uzatırken kalp atışlarını dinliyorum. Bu dengeleyici bir hareket ama vücutlarımız böyleyken beni gülümsetiyor. "En iyi arkadaşıma istediğim zaman her şeyi anlatabilirim ve o da beni düzenli olarak kontrol ediyor ama kaza da yara izleri gibi biraz solmaya başladı."

Ellerinin genişliği sırtıma kadar uzanıyor. Aramızdaki boyut farkı, tüm vücutlarımızın karşılaştırılması kadar bariz. Sırtımı ovuyor, bana

Kucaklamasından rahatladım. "Paylaşmak istediğin her şeyi duymak isterim."

Neden ağladığımı bilmiyorum ama duygularım beni ele geçiriyor. Kendimi toparlamak için bir süre bekledikten sonra nihayet şöyle diyorum: "Başka işlerden bahsettiniz ama bu yıllardır yaptığım ilk işti çünkü hasar çok büyüktü. Yaşayıp yaşamayacağımı bilmiyorlardı. Böyle olması çok garip." Bir gözyaşı daha kaçıyor ve derisinde birikiyor. "Bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim ve ben farkına varmadan her şey bitmiş olabilirdi."

Kalbi daha güçlü atıyor, benimkiyle eşleşiyor. Onun kollarında, hatırlayabildiğim her yerden daha güvende hissettiğim bir yerde olup da o günün yıkımının her şeyi mahvetmeye çalışmasından nefret ediyorum.

Hâlâ beni tutuyor, kollarını sıkıyor. "Sen yaşamak için yaratılmışsın, Poppy. Hayatınıza devam etmeniz gerekiyordu."

"En zor kısmı buydu. Hiçbir şey olmamış gibi devam etmek." Gözyaşlarımla savaşmadım. Sadece düşmelerine izin verdim. "Ve sonra kendimi burada, senin kollarında buldum." Gülümsemek doğal geliyor. "Bunu daha önce de söyledik, ama bizi aynı anda buraya getiren şeyin evrenin parmağı olduğuna inanıyorum."

"Kader." Laird başımın üstünü öpüyor. "Başka bir açıklaması yok."

Onu görebilmek için kollarımı çenemin altına çekiyorum. "Oynanan oyunu inkar edemem. Geri döndüğümde ilk işimin beni bu hale getireceğini asla düşünmezdim." Kendimi tutuyorum. *Daha iki gün bile olmadı*, hemen kendime hatırlatıyorum. Aşkın bu kadar hızlı gerçekleştiğini düşünmek saçma olurdu. Bu kadar kısa bir süre sonra bir erkeğe onu sevdiğimi söylemek daha da saçma. Ve . . .

*O bir rock
yıldızı. O bir
rock yıldızı. O
bir rock yıldızı.*

Kadınlar sürekli ona saldırıyor. Bu beni sıradaki kişi yapmaz mı? Tanrım, ben bir hayranıyım. Yani, onu konserde gördüm, bu yüzden masum olduğumu iddia edemem. Neye benzediğini bilmemem, işaretleri fark etmemem gerektiği anlamına gelmez. Bu o. O. Laird lanet Faris.

"Neden kızarıyorsun?" Yanağımı okşayarak gülümsüyor, beni tekrar kendine çekmeye çalışıyor. "Hadi ama. Anlat bana."

İkna edilmeye ihtiyacım yok. "Nasıl bu kadar şanslı olduğumu bilmiyorum."

Gözlerimiz sabit, kalplerimiz birbirine bastırılmış göğüslerimizde ağır ağır atıyor. Parmaklarının tersini yanağımda gezdirerek, "Güven bana bebeğim, şanslı olan benim," diyor.

Midesi gurulduyor ama buna şaşırmadım. Epey bir antrenman yapmıştık ve mutfakta dolaşp kuruyemiş ve tahıl, biraz meyve ve atıştırmalık, kısaca bozulmayan her şeyi yedik. "Kar bu sabah erimeye başlamıştı. Eminim kamyon bizi kasabaya götürebilir."

"Eğer yayın balığı için diyorsanız-"

"Parçalanmış yayın balığı yok." Derin bir kıkırdama vücudunu sarıyor ve beni yana yuvarlıyor. Ben yataktan çıkmadan önce hemen üzerime eğiliyor ve gülümsemesi yanağını gevşetiyor ama ciddiyetini gözlerinden anlayabiliyorum. "Hazır olduğunda, seni dinlemek için buradayım. Ciddiyim."

Yüzünü avuçlayıp şefkatli mavi gözlerine bakıyorum. "Aynısı senin için de geçerli." Duş almak ve giyinmek için kalkmadan önce uzun uzun öpüşüyoruz. Yatak odasının kapısına yöneldiğimde neden daha hafif hissettiğimi bilmiyorum ama bunun Laird'le ve bana korkularımı ve güvensizliklerimi paylaşmam için verdiği güvenli yerle ilgili olduğuna dair bir his var içimde. Çıkmadan hemen önce ona gizlice bakıyorum, Deer Lake'ten ayrıldığımızda bile kollarının benim için her zaman bir sığınak olacağını biliyorum.

"Sence arabam hala orada olacak mı?" Nerede bıraktığımı hatırlamaya çalışarak önümdeki yola bakıyorum.

"Fırtınada kimse dışarıda değildi, özellikle de bu bölgede." Bana doğru baktı. "Burası daha az nüfuslu ve daha büyük mülkler dağılmış durumda."

Omuzlarda hâlâ kar birikintileri var ama öğleden sonra güneşi altında yollar güzelce açılmış. Bir virajı dönüyoruz ve sonra onu görüyorum. "İşte orada." Arkasına yanaştığında içimi bir rahatlama kaplıyor.

İkimiz de aynı anda atladık. Daireler çiziyor ve sonra "Hâlâ tek parça" diye rapor veriyor.

"Bu iyi bir şey. Ayı saldırısı yok."

Şakalarımın onu güldürmesi hoşuma gidiyor. "Hayır, ayı saldırısı yok." Kamyona doğru geri dönerken, "Tamirciyi arayp ne zaman çekebileceklerini sorabilirim" diyor. Kamyona yaslanmış, telefonunda geziniyor.

Yolcu tarafında durup aşağıdaki vadiye bakıyorum. Manzara nefesimi kesiyor ve elimle kalbimi kapatıyorum.

"Oldukça şaşırtıcı, değil mi?" Laird yanıma geliyor. Vücutlarımız birbirine değmiyor ama yine de bir yakınlık hissi var.

Güneş batmıyor ama gökyüzünde daha alçakta asılı duruyor ve bulutlar vadiye doğru alçalıyor. "Doğa gösteriş yapıyor."

Uzanıp elini tutuyorum. Elimi sıkıca kavırıyor ve bana kulübede verdiği güvenlik hissini veriyor. Bir balonun içine hapsolmak yerine bizimle birlikte hareket etmesini seviyorum. Kendimizden o kadar çok şey paylaştık ki onun yanında kendimi savunmasız hissetmiyorum. *Kendim gibi hissediyorum.*

Ortaman güzelliği içinde yüksek sesle konuşmaya gerek duymadan, "İyileşme sürecindeki ilerleme yavaştı," diyorum. Bakışlarının ağırlığını üzerimde hissetmeme rağmen gözlerimi sabit tutuyorum. "Hatırlayamamanın verdiği hayal kırıklığı Bu kadar çok fiziksel hasarın üstesinden gelebilir, iyileşebilir ve sonuçları görebilirdim. Ama hafıza kaybı, önceki hayatımı, kariyerimi, hatta bir dereceye kadar özgürlüğümü kaybetmiştim." Zihinsel olarak geri adım atmak istemediğim için yavaş ve hesaplı bir nefes alıyorum. Gerilemekten kaçınmak için ayrıntıların etrafında dans ediyorum, ama ya bu geniş açık vadi yolculukta bana yardımcı olabilirse? Mucizelere inanmayı kolaylaştırdığı kesin.

Devam ediyorum. "En iyi arkadaşım için mutlu olabilir ve onun düğününün tadını çıkarabilirdim, hatta kazadan sonra menünün denetlenmesine yardımcı olabilirdim. Ailesiyle vakit geçirirken gülebilirdim. Çok tatlı bir bebeği var. New York'ta alışveriş yapabilir, rolümü oynayabilir ve hatta giyinebilirim. Beacon Pointe'deki hanımlarla öğle yemeği yiyebilirdim ama ben öyle değildim. İçimdeki ben değildim. O ortamdan hep nefret ettim. En başta bu yüzden ayrıldım."

Omuz silkerek, hiç espri yapmadan gülüyorum. "Kendinizi en nefret ettiğiniz yerde bulduğunuzu hayal edin. Yaşadığım cehennem buydu, ama tekrar tek başıma kalmaktan çok korkuyordum." Ona baktığımda yüz ifadesinin nötr hale geldiğini görüyorum. Sanırım benim iyiliğim için.

"Neden o hayatı küçümsedin?"

"En büyük korkum annemin küçük bir versiyonu olmaktı. Para için asla evlenmem. Pazarlık kozu olarak kullanmak için çocuk sahibi olmaya hiç niyetim yok. Ama işte, beni katılmaya zorladığı her bağış toplama etkinliğinde en iyi Pazar kıyafetlerimi giymiş uslu bir kız gibi otururken kendimi ona borçlu hissediyordum. İlkel ve düzgün."

"Küçük bir rol yapma oyunu için bunu hayal etmek ne kadar ateşli olsa da, bu senin kim olduğunun tam tersi. Kaza pek çok şeyi mahvetti.

kafanı. Ama sanırım tek başına olmaktan korktuğunu söylerken haklıydın. Anılarındaki boşluğu bir şeyle doldurmak zorundaydın-"

"Korku."

Başını sallıyor, kamyonun yan tarafına yaslanırken bana doğru eğiliyor. "Bak, anneni tanımıyorum ya da bana anlattıkların dışında onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama sen ona hiç benzemiyorsun. Kıyafetler seni değiştirmede. Korkuların değiştirdi."

Neden buranın içimi dökmek için uygun bir yer olduğunu düşündüm bilmiyorum ama pişmanlık beni ele geçirmede. Laird beni konuşturmayı başardı ve özellikle temiz havada içimde sakladığım şeylerin bir kısmını serbest bırakmak iyi hissettiriyor.

Marina harika biri, isteyebileceğim en iyi arkadaş. Ama mutluluğunu gölgelememe ihtiyacı yok. Kocas, bir bebeği, yoğun bir hayatı ve oyunculuk kariyeri var. Başında yeterince dert var, özellikle de son iki yılda benim için bu kadar çok şey yaptıktan sonra. Ona yük olamam.

Bunu Laird'in omuzlarına yüklemek adil mi?

Dikkatli davranarak soruyorum: "Sana olan şey korku mu? Kaybınızdan sonra yalnız kalma korkusu mu?"

"Hayır," diyor, dikkatini tekrar manzaranın güvenliğine yönlendirerek. "Çok kızmıştım." Darbeyi yumuşatmak için kıkırdıyor ama ona baktığımda gözlerinde aynı duygu yok. "Kızgındım." Bana baktığında, "Aşıktım" diye ekledi.

"Ona ne oldu?"

Elimi öperken, cevabı düşünüyor gibi görünüyor. Uzun bir nefes aldıktan sonra, "O ölmedi. Şey, bazı açılardan, sanırım öldü."

"Oh." Bu külçenin neden içimi burktuğunu bilmiyorum. "Bu iyi bir şey." "Evet. Veda etme fırsatı bulamadan kötü bir ayrılık yaşadım."

Bu daha mantıklı. "Kapanış yok. En kötüsü de bu." Bir şey söylemiyor ama Pandora'nın kutusu açıldığına göre, "Ona hâlâ aşık mısın?" diye soruyorum.

Onun gök mavisi gözlerine bakma fırsatını hiçbir zaman tartışmayacağım, bu yüzden vadinin önünde durduğunda manzaranın değişmesine üzülüyorum. Midemin bulanmasından nefret ediyorum ve manzarayı takdir ediyorum.

Ona aşık oldum. İster ben bunu yüksek sesle itiraf etmeye hazır olayım, ister o bu sözleri daha önce duymaya hazır olsun, bu sözler doğru.

Laird Faris'i seviyorum.

Ama başka bir kadına mı aşık?

Kalçalarımı kavrayıp beni ileri geri oynatırken dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Açıklaması zor. O artık eskisi gibi değil ve ben de geri dönemeyecek kadar değiştim. Artık bunun farkındayım. Bu sahip olduğumuz şeyi değiştirmiyor, ama şu anda sürdürdüğüm hayat, olmam gereken yer."

Onun sözleriyle yıkanmak, gözlerinde yüzmek ve ona yeniden aşık olmak istiyorum ama çoktan aştım bile. Ona sıırıslıklam aşığım.

"Poppy?" diye soruyor, o kadar yakınımda duruyor ki aramıza pek bir şey sığmıyor. Dudaklarını dudaklarıma bastırarak beni öpüyor ve bana vadileri, kırık dökük arabaları, kayıp aşkları ve geçmiş hayatları unutturuyor. Onun öpücüğünde ben bulunuyorum ve ona istediği ikinci şans veriliyor.

Bu öpücikle beni sevdiğini anladım. "Seni tanıştığımız günden beri seviyorum."

Laird

POPPY SARHOŞ.

Ucuz şarap üzerine. Aşka. Bana.

Bunu daha önce de hayranlarında ve onların şaşkın bakışlarında görmüştüm ama bu sefer bayıldım çünkü ben de onun için sarhoş oldum ama alkolden değil. Bunu bilmem için beni sevdiğini söylemesine gerek yoktu. Her öpücüğünde ve hikayelerini, geçmişini ve korkularını paylaştığında kendini gösteriyor.

Kendisi bir şef olmasına rağmen düzgün beslenip beslenmediğim konusunda endişeleniyor ve sanırım hala sözleşme ve mali tazminat konusunu çözmemiz gerekiyor.

Ona yeniden aşık oldum. Ama bu versiyonu açıklayamayacağım şekilde farklı. O kadar spontane değil ama yine de ortaya çıkan vahşi bir tarafı var, şimdi olduğu gibi, müzik kutusunda kışını nasıl salladığı gibi.

O hala aynı inanılmaz kadın ama beni daha da yörüngesine çeken bir hayat yaşadı. Deneyim ve acı insanları yeniden şekillendirebilir, bu yüzden hayatımın aşkına bunu dilemezdim. Ama ondaki değişimi görebiliyorum ve sözlerinde duyabiliyorum. Her yara izi ve ardından gelen iyileşme onu daha da güzelleştirdi. Daha güçlü.

Dikkati dağılacak kadar sersemlemişti, iki kez kahkaha krizine girdi. Mutluluğu kontrol edilemeyecek kadar büyük. Onu sevdiğimi söylediğimde bu kadar coşkulu hissetmesi, kahretsin, Austin'de geçirdiğimiz zamanı hatırladığında nasıl tepki vereceğini ancak hayal edebilirim.

Biramı bitiriyorum ve kişisel dikkat dağıtıcımın masaya geri dönüşünü izliyorum. "Açlıktan ölüyorum," diyor, vücudunu kabine doğru kıvrırken elleri masanın üzerine düşüyor.

Daha on dakika önce sipariş verdiğimizizi düşünürsek, mekân tıka basa dolu olduğu için biraz bekleyeceğimizi düşünüyorum. "Yakında çıkar."

Servis görevlisi bana bir bira daha getirdi. Bu gece ekstra özenli, ben adını söyleyene kadar isim etiketini gösteriyor-Lori. Poppy ona restorana son geldiğimizde birlikte olduğumuzu söylemiş olsa da, sanırım şüpheleniyor. İronik çünkü o zaman birlikte değildik ama şimdi öyleyiz. Bu sarhoş karmaşası tamamen benim.

Lori, "Arkadaşın için simit ister misin?" diye sorar.

Başını sunucuya doğru eğmiş olan Poppy'ye bakıyorum. "Pretzel iyi olur." diyorum. Topuklarının üzerinde dönüyor ve beni Poppy'nin bana dik dik bakmasıyla baş başa bırakıyor. Ellerimi teslimiyetle kaldırıp gülüyorum. "Senin yemeğe ihtiyacın var."

"Seni istiyor."

"Çoğu kadın ister."

Poppy'nin çenesi düşer ve sonra güler. "Evet, ama sen beni istiyorsun." Masanın karşısında öne doğru eğilerek fısıldıyor, "Çünkü beni seviyorsun."

"İstiyorum." Bu cümle bana gerektiği kadar yabancı gelmiyor ve bunu söylemek beni kızdırmadı bile.

Parmağını havaya kaldırarak, "Biliyor muydun-" diye soruyor.

"Buyurun," diyor garson, metal bir kase krakeri Poppy'ye doğru kaydırarak. Omzuma dokunmak gibi bir hata yapıyor. İtiraf etmeliyim ki biraz elleri var.

Poppy'nin tuttuğu parmak ona doğru sallanıyordu. "Adamımı gözüne kestirdiğini görüyorum, ama o kapıldı, o yüzden başka birini bulman gerek..." Kolunu sallayarak etrafı tarıyor. "Onlardan birini."

Lori hiç eğlenmeden kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Gerçekten mi?"

Poppy iyi vakit geçiriyor ama acaba çok mu iyi vakit geçiriyor? Acaba iş çıkırından çıkmadan onu durdurmamalı mıyım? "Evet, gerçekten. O benim patronum olabilir-"

"Patronun, ha?" Lori'ye umut aşılanır.

Lanet olsun. Poppy'yi buradan çıkarırdım ama kıskançlığı beni eğlendiriyor.

Poppy diyor ki, "Çok seks yaptığım bir patron, fazla mesai ücreti seksi gibi. O kadar iyi."

"Telekız mısın?" Lori'nin gözleri bana kaydı. "Um, ben bununla ilgilenmiyorum."

"Ben de," diyorum, buna bir son vermem gerekiyor. "Bu iş kontrolden çıkmaya başladı. O bir telekız değil. O bir şef. Ben onun patronuyum, ama-"

"Seks yapıyoruz." Poppy sanki yenilmiş gibi çenesini kaldırıyor.

Elimi uzatıp, bir ipucu olarak kolunu elimle kapatıyorum. "Bu konuşmaya devam etmemize gerek yok." Hiç de ima değil.

Lori çoktan geri çekilmeye başladı. "Senin sapıklıklarına karışmak istemiyorum. Burası küçük bir kasaba, ahabap. Büyük şehir yaşam tarzını şeytanların şehrinde sürdürebilirsin." Bize arkasını döndüğünde, "Kasabalılardan nefret ederim." diye mırıldandı.

"Bu hiç iyi gitmedi." Yalnız kaldığımızda ekliyorum, "Geyik Gölü'nde dikkat çekmemeyi tercih ederken dedikoduları başlatıyorsun."

"Ne?" diye soruyor masum gözlerle. "Eğer doğruyu söylemek dedikodu değirmeninin dönmesine neden oluyorsa-"

"Bebeğim, bunu yapmak istemiyoruz." Neden yüzümdeki sırıtış mesajı baltalıyormuş gibi hissediyorum?

Her şey kamyonda başladı. Poppy'nin mutlu olduğunu sanıyordum, ama belki de azmıştı?

Daha önce hiç oral sekse hayır dememiştim ama kaçınılması gereken buz lekeleri varken, hem onun hem de benim güvenliğim için en iyisinin bu olduğunu düşündüm. Aletime yönelik tehdit seviyesi katlanarak artıyordu, bu yüzden ihtiyatlı davrandım. Şimdi acaba kenara mı çekseydim diye düşünüyorum ve Maggie'nin yerine gidip seks hayatımızı bu küçük kasabanın tamamıyla tartışamazdık çünkü hepimiz küçük kasabalarda dedikodunun hızlı yayıldığını biliriz.

Ayrıca Lackmont Vadisi ev şarabının kılık değiştirmiş kaçak içki olup olmadığını merak etmeye başladım.

Müzik kutusundan bir nota geliyor ve ben ne olduğunu biliyorum. Üç nota onu heyecanla ellerini çırpmaya itti. "Sonunda benim şarkım çalıyor."

Benim şarkım, spesifik olmak gerekirse.

Herkesin içinde müziğimi istemek yaptığım bir şey değil. Kaçındığım bir şey. Ondan asla yapmamasını istemedim, ancak işleri gizli tutmasını söylediğimde yapmam gerektiğini düşünmedim.

Şunu açıklığa kavuşturalım. Birincisi, garsonla kavga ediyor. İkincisi, Faris Wheel şarkısını restoran ve bar alanında bangır bangır çalıyor. Gecenin bizi nereye götüreceğini görmek için sabırsızlanıyorum.

Bu kadar göz kamaştırıcıyken ona kızmak zor ve bunun sebebi de benim. Ayağa kalkıp onu deri kabine oturtuyorum. Kolumu omuzlarına dolayarak, sarhoş ya da ayık, Poppy benim kızım diye gururla oturuyorum. Ve görünüşe göre benim ve grubun büyük bir hayranı. "Burada dikkat çekmemeni istediğimi biliyorsun değil mi?"

"Evet." Şarabından bir yudum daha alıyor. "Kurallara uymaktansa onları çiğnemek daha eğlenceli olduğu için mi bunu görmezden geldim?"

Başını yaklaşıtıyorum ve şakağından öpüyorum. "Siz bir belasiniz Bayan Stanfield ve bunun için sizi çok seviyorum."

Bana doğru eğiliyor, ayağı bileğimin üzerinden geçerken bir bacağına benimkinin üzerine atarak kendi iddiasını ortaya koyuyor. Gözlerimin içine bakıyor ve "Ben de seni seviyorum" diyor.

ARABA ÇEKİLDİ.

Bu beni neden rahatsız ediyor bilmiyorum ama sanırım yalnız geçirdiğimiz zamanı kısaltmakla ilgili. Öyle olduğunu biliyorum.

Ateşin başında viskimi yudumlarken alevlerin titreyişini izliyorum; mavi kenarlar ve turuncu daha parlak yanıyor. Poppy daha rahat bir şeyler giyerken ben düşüncelerimle baş başa kaldım. Umarım bu onun doğum günü kıyafetinden başka bir şey değildir. Onun içinde olmayı şimdiden özledim.

Bir gitar beliriyor. Gitarım, kutusundan çıkarılmış, yanımda duruyor.

"Benim için çalar mısın?" diye soruyor, çıplak vücudunu görebilmem için gitarın yerini değiştirerek. *Alay ediyor.*

Sırıtıyorum, bardağımı masaya bırakıyorum, sonra gitarı onun tuttuğu yere geri koyuyorum, kollarımı gitarın kıvrımlarının iki yanında sallıyorum. "Gitar davetkâr ama sen daha seksisin."

"Lütfen."

"Yalvarmana bayılıyorum. Lütfen seninle sevişeyim mi? Kesinlikle. Benden iki kez istemene gerek yok." Ayağa kalkmaya başlıyorum ama akustiği yaklaşıtıyor, ben de kanepeye uzanıp alıyorum. "Sanırım senin için çalmamı istiyorsun," diyorum komik olmaya çalışarak.

"İpucunu aldığına sevindim. Benim için oyna, Laird." Sandalyeden atılmış bir battaniye kapıyor ve yanımdaki kanepeye kıvrılıyor. "Sadece benim için bir şarkı."

Omzumun üzerinden geriye baktığımda gözlerini yakalıyorum. "Çalmadığımdan değil. Her zaman gitar çalıyorum. Hâlâ sörfle birlikte en büyük çıkış noktalarımın biri. Ama ..." Korkularımı itiraf etmeli miyim? O da kendininkileri paylaştı, bu adil mi?

"Ama ne?"

Bir grupta olduğumu bilmesini istemememin bir nedeni vardı. "Beni farklı görmeni istemiyorum. Şöhret saçmalık. Para her neyse."

"Önemli olan müzik, Laird." Omzumu ovmak için öne doğru uzandı. "İstemiyorsan çalmak zorunda değilsin. Üzülmeyeceğim."

Hala ona bakarak tıngırdatıyorum. Maggie'nin yerinde yüzündeki sarhoş sevinci değişmişti. Gözleri kapalıydı ve gülümsemesi daha yumuşaktı, çoğunun asla göremeyeceğini hissettiğim bir gülümseme. Bana bakarken gülümsüyor. Karşı konulmaz olduğu için uzanıp burnuna dokunuyorum ama sonra bu sefer bir şarkı çalmaya başlıyorum. "Şarkı söyleme işini Nikki'ye bırakıyorum."

"Onunla birlikte şarkı söylüyorsunuz, hatta bazen düet yapıyorsunuz."

"Neden beni böyle çağırmak zorundasın?" Ona göz kırpiyorum ve dilimi şaklatıyorum.

"Ne diyebilirim ki? Ben bir hayranım."

Parmaklarımın teller üzerindeki hareketini izlemek için arkama döndüğümde sırtışıımı ondan gizliyorum. O bir hayran. Buna bayılıyorum. Arkama bakıyorum. "Ben de senin hayranınım." Nakarata geçiyorum ve San Diego'da gün batımı ve Coronado sahilinde sevişmekle ilgili birkaç satır söylüyorum. "Nikki hâlâ o dizeleri her söylediğimde gülüyor. Gerçek hayattaki deneyimlere dayandıklarını bilmiyor."

"Beni yine kıskandırmaya mı çalışıyorsun?"

Şarkı söylemeye devam ediyorum, devam ederken doğaçlama yapıyorum, "Eğer kıskançlıktan kastın Maggie'nin hepsine harika bir kadın olduğumu söylemekse? O zaman evet, yaptığım şey bu."

"Bunlar benim sözlerim değildi."

"Ne dedin o zaman?"

"Ben ekstra turşulu çizburger alacağım."

"Aynı şey." O kadar çok gülünceye kadar oynamaya devam ediyorum.

Gülmekten gözyaşlarını hızlıca sildikten sonra, "Her dışarı çıktığımızda böyle olacaksa, seni evde tutmak zorunda kalabilirim" diyor.

Evimdeyim. Benim için kayıp değil. Onunla ev, olmasını istediğim bir şey gibi geliyor. "Ben seninim. Sana ne istersen veririm bebeğim."

Gitarı yere bırakıp onu öpmek için eğildim ama her zamanki gibi bir şey başka bir şeye yol açıyor. Birden durdu, gözleri benimkilere odaklandı ve omuzlarımı tuttu. Ağzı açık kalıyor ve bir nefes alıyor. "Tekrar söyle."

"Ne? Ben seninim. Belli değil mi?"

Kıkırdıyorum. Ciddi bir sesle, "Hayır, diğer kısmı." dedi. "Sana ne istersen veririm?"

"Bu." Kanepede öne doğru kayıyor ve gözyaşları onu boğuyor. "Sadece bir anım vardı."

Poppy

"VAY ANASINI!"

Laird yataktan fırlar, evdeki tüm ışıklar yanarken, aletler bip sesi çıkarırken ve alarm sıfırlama ayarını yaparken davetsiz misafiri indirmeye hazırdır.

Kalbimin nereden fırladığını anlamaya çalışırken, antilop gibi soluyarak yatakta doğruluyorum ve yavaşça neler olduğunu fark ediyorum. "Aman Tanrım, Laird. Beni korkuttun."

Kot pantolonunu giyiyor, bağlama zahmetine girmiyor ve neredeyse koridora çıkmak üzereyken koruyucu bir tavırla bana doğru uzanıyor. "Burada kal."

"Sanırım elektrikler geldi." Yatağın yanındaki saat yanıp sönüyor, bu yüzden saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Akşam yemeğinde Maggie'nin evinde şarj ettiğimiz için telefonlarımıza dokunabiliyorum. Sabah 3:46.

Başım ağrıyor, bu yüzden Laird'in yatmadan önce komodinin üzerine koyduğu suyu içiyorum ve ardından eşofmanımı ve pijama pantolonumu giyiyorum. Koridordan oturma odasına doğru ilerlerken onu kapıdaki alarm kutusunu sıfırlarken buluyorum. Arkasına baktı. "Bu kadar çok ışığı açık bıraktığımızı kim bilebilirdi?"

"Kalbim hala hızlı atıyor."

"Uyanmak için iyi bir yol değil."

Orada durup kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve bu senaryonun ne kadar evcil olduğunu fark ediyorum. Dün gece kaybolmadan önce bir anlık bir anım vardı, ama bu geleceğe gerçek bir bakış. Sadece bu kadar şanslı olabilirdim.

Orada hiçbir şey yapmadan durmak yerine, mutfağa doğru ilerleyip fırınların ve mikrodalga fırının saatlerini sıfırladım. Koridordan geçip kaldığım odaya gidiyorum ve oradaki saati de ayarlıyorum. Tepe lambasını kapatır kapatmaz Laird'in ayak seslerini duyuyorum ama onu göremiyorum.

Yaklaştığında karanlık koridorda bir figürdür. "Hey." "Selam."

Omuzlarımı okşayarak "Nasılsın?" diye sordu.

"Ben iyiyim." Elimi uzattığında onun rahatlığını buluyorum, elimin gitar dövmelerinin üzerinde olduğunu zaten biliyorum. "Tekrar elektriğe kavuşmak güzel. Yapacak şeyler için daha fazla seçeneğimiz var ve senin için yemek pişirebilirim."

Sadece uyuduğumuz yatak odasındaki banyo ışığı açık kalıyor. Evin içinde yönümü bulmam için yeterli bir ışık ama daha da önemlisi, gözlerim düşük ışık seviyesine uyum sağladığında Laird'i görebilmem için. enemin altındaki parmak eklemiyle, bakışlarımız birbirine kenetlenene kadar kaldırıyor. "Başını kastetmiştim. Biraz önce başın ağrıyordu, sonra da bir anın oldu."

"Bir anlık bir şey oldu. Hepsi bu. Neyin tetiklediğinden emin değilim."

"Sana her şeyi alacağımı söylemem." Kıkırdayarak burnumun kenarını öpüyor. "Ben de alırdım. İhtiyacın olan her şeyi. Ne istersen bebeğim."

Karnım tepki olarak geriliyor. Kelimeler mi, yumuşak ve tatlı ses tonu mu, yoksa adamın kendisi mi? Her şeyime bahse girerim ki Laird'dir. Ona doğru çekiliyorum, kollarımı ona doluyorum ve sabit kalp atışlarını dinliyorum. "Neye ihtiyacım var biliyor musun?"

"Uyumak mı?"

şaşkınlığım beni ele geçirirken başımı yukarı eğiyorum. "Nereden biliyorsun?"

"Belki de gecenin bir yarısı olduğu ve elektriklerin tekrar gelmesiyle uyandığımız içindir?"

"Sanırım cevabı biliyor olman o kadar da vahşi değil."

"İyi tahmin. Hadi," diyor elimi tutarak. "Sence uyuyabilir misin?"

"Başımı yastığa koymadan uyumuş olacağım." Laird daha hızlı uykuya dalıyor ama ben hemen ardından onun kollarında uyuyakalıyorum.

"İKİ SEÇENEĞİMİZ VAR."

Kupamı elime alıp kahve kokusunun önümdeki havada dolaşmasına izin veriyorum. Birkaç şeyin çalışır durumda olması çok güzel. *Kupalar. Kahve. Kuş civıltıları.* Hepsinden iyisi, kar neredeyse bitti. Buradan sonrası yokuş aşağı. Onun karşısındaki tezgâha yaslanıp, "Hangisi?" diye soruyorum.

"Kalırız, tekrar alışveriş yaparız ve haftanın geri kalanını birlikte değerlendiririz. Ya da bununla uğraşmayız ve haftanın geri kalanını Malibu'da geçiririz."

"Malibu'da ne var?"

"Benim evim."

"Tabii ki öyle." Gülüyorum ve kupadan bir yudum alıyorum. "Sahilde mi?"

"Hayır. Biz Direniş değiliz. Grubumuz hâlâ zirveye çıkmak için savaşıyor. Ama bir havuzum ve harika bir manzaram var."

Dürüstlüğünü seviyorum. Kibirli olmamasını seviyorum. Sadece gerçekleri söylüyor, dün gece çoğu kadının onu istediğini söylerken yaptığı gibi. Görünüşünü bu kadar takdir ettiğim için kendimi suçlu hissetmeye başlıyorum. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Bana her şeyi sorabilirsin, Poppy." İçmek için kahvesini eline alıyor ama bakışları benimkinde sabit kalıyor. Gözlerinden endişenin geçtiğini söyleyemem ama tedirginlikle yer değiştiriyor.

"Kadınların size fiziksel görünüşünüzden ibaretmişsiniz gibi bakması sizi rahatsız ediyor mu?"

Ağzının sol tarafı kalkarken alnında bir kırısklık beliriyor. "Bu beklenmedik bir şeydi. Um..." Bana dönmeden önce tavana bakıyor. "Kadınların nasıl görüldüğümünden başka bir şey bilmeden bana bakması ya da asılması beni rahatsız ediyor mu?" Kıkırdıyor. "Hayır. Alıştım artık."

"Aynen böyle. Sen buna alışkınsın, o yüzden sorun yok."

"İyi ya da güzel olduğunu söylemedim, ama bu noktada neden bu kadar heyecanlanayım ki?"

"Bu noktada' ne anlama geliyor?"

Tekrar yer değiştiriyor, bu kez sırtını dikleştiriyor ama ellerini arkasındaki tezgâha dayıyor. Atılmaya hazır görünüyor, ancak sözleri bununla çelişiyor - konuşmaya açık. "Benim hakkımda ne düşündükleri konusunda endişelenerek hayatımı boşa harcamayacağım. Fikirlerine değer verdiğim sadece bir avuç insan var, ama çekici olduğumu düşünüp düşünmediklerini önemseddiğim sadece bir kişi var." İtiyor ve beni içine hapsediyor. "Sen."

Göğsümde bir ateş yanıyor ve tüm uzuvlarımı ısıtıyor. Göğsümden yukarı doğru çıkarken yanaklarımın da ısındığını hissediyorum. "Senden bu kadar etkilendiğim için kendimi kötü hissediyorum." Yüzünü avuçluyorum ve ekliyorum: "Ama kalbimi kazanan şeyin, bu inanılmaz seksi bedeninin ve yüzün altında yatan sen olduğunu bil."

Milyon dolarlık gülümsemesi dizlerimin bağının çözülmesine ve kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor. Beni yakalamak için eğilip fısıldıyor: "Seninle, *sana* ve o tatlı vücuduna yapmayı hayal ettiğim onca şeyi bilsen kendini kötü hissetmezdin." Kıçımın her bir yanağını iyice kavrayıp sıkıyor. "İnan bana, bunların hiçbirisi senin o güzel beynini içermiyor." Gözleri ağzıma doğru kayıyor. "Yine de o ağızla çok ilgisi vardı."

Ve sonra yere çakıldım, gevşek bir jöle torbasından başka bir şey değildim. "Gerçekten mi?" Kollarımı ona sararak soruyorum. Nasıl bu kadar şanslı olduğumu merak ederek yukarı bakıyorum. Laird'le tanıştığımdan beri, şanslı olanlardan biri olduğuma inanmaya başlıyorum. "Anlat bakalım."

Elimi tutarak beni koridora doğru götürmeye başladı. "Sana göstermeyi tercih ederim."

"MALIBU," diyorum Maggie's Café'yi birkaç mil geçtikten sonra Willie's Mechanic Shop'ta kamyonun inerken. Bir banka, bir postane, ufacık bir bakkal, bir fast food mekanı ve bir dolar dükkanından oluşan küçük şehir merkezinden geçtik, ancak ellili yıllardan fırlamış gibi görünen bir lokanta şehir merkezinin hemen dışındaydı.

Çok şirin, ancak sadece ziyaret edip tamamen dolu olarak gelirsiniz.

Laird kamyonun önüne geldi ve beni beklemek için durdu. Gülümsemesi bana doğru seçimi yaptığımı düşündürdü. "Nedenmiş o?"

"Buraya yemek pişirmeye geldim ama yiyeceklerin çoğu bozulduğu için yapabileceğim pek bir şey yok."

"Biraz zaman öldürmek için fikirlerim var."

Çenemi ileri geri sallayarak, "Fikirleriniz sadece bir şeyi içeriyor. Seks."

"Ben de çeşitliliğin hayatın tadı olduğunu sanırdım."

Gülüyorum, kollarına doğru yürüyorum. Etrafıma dolanıyor ve beni sıkıca sarıyorlar. "Nasıl oynamaya karar verirsek verelim seninle olmaktan asla yorulmayacağım, ama sanırım tekrar sıcaklığa hazırım."

Bir öpücük, başımın tepesine bir umut tohumu gibi ekiliyor. "Malibu o zaman."

Dükkanına el ele giriyoruz ama Willie eski bir kamyonun kaputunun altından çıkınca gözleri doğrudan başa kayıyor. İlişkimizi saklayacağımızı düşünmememe rağmen Laird hiçbir şeyi değiştirmiyor. "Honda nasıl?" diye soruyor.

"Honda . . ." Willie başlıyor ama benim dikkatim hâlâ Laird'in elimi ne kadar sahiplenici bir şekilde tuttuğunda. Dinliyor olmalıydım ama geçen geceki sözleri ve eylemlerinin bir araya gelmesi dikkatimi dağıtıyor. "En az iki hafta. Arka siparişte ve teslim tarihini teyit edemiyorlar. Bu da bana bu süre zarfında bir tane avlamak kalıyor."

"Burada olmayacağız." dedim.

Laird bana baktı. "Alınmaya hazır olduğunda alması için birini göndereceğim."

Willie bana bakıyor ama dikkatinin çoğunu Laird'de tutuyor. "Seni arayabilirim."

"Aslında bu benim arabam," diye belirttim, "o yüzden numaramı size bırakacağım." "Tabii. Bir kalem alayım."

Willie atölyenin dışındaki küçük bir ofise girdiğinde Laird, "Eğer bırakmak istemezsen, bir yatakla Los Angeles'a çektirebiliriz," diyor.

"Orada güvenilir bir tamirci tanımıyorum, bu yüzden zahmete girmenin mantıklı olduğundan emin değilim."

Willie elinde bir pano ile döndü. Evrakları dolduruyorum ve arabama hızlıca veda ettikten sonra Laird'le kamyonete dönüyoruz. Seni seviyorum demesi bana bir şey borçlu olduğu anlamına gelmiyor, ne halka açık bir gösteri ne de özel hayatlarımızı tüketim için paylaşacağımız anlamına geliyor. Ama o yine de yaptı. Elbette, Deer Lake'te ve sadece Willie'nin Tamirhanesi'nde, ama dünyaya göstermeyi beklediğimden daha fazlasıydı.

Kapıyı çekiştirerek açtığımda, onu bankta otururken görüyorum. Gülümsüyor ve bu o kadar içten, o kadar mutluluk dolu ki şaşırıp kalıyorum. "PDA ile rahat olup olmadığını bilmiyordum."

Koltuğa yerleşiyor ve gülerek anahtarı kontağa sokuyor. "Seninle mi? Evet, rahatım. Herkes senin elini tutabilen adam olarak beni kıskanabilir."

Kalbim yukarıda uça da koltuğa bir gümbürtüyle iniyorum. "Ama sen ünlüsün?"

Kamyonu çalıştırıp bana döndü, kaşlarının arasındaki çizgiler derinleşiyordu. "Bunun konuyla ne alakası var?"

Emniyet kemerim takılıyor ama ben burada onun üçüncü bir gözü varmış gibi bakakalıyorum. "Peki ya bu dışarı çıkma işi?"

Kamyonun dışını tarıyor ve sonra bana bakıyor. "Deer Lake'teyiz. Kimse paparazzileri aramıyor. Kimse dedikodu sitelerine hikaye satmıyor." Vites değiştirip öne doğru çekiyor, dikkati de onunla birlikte gidiyor. "Buraya gelerek büyüdük ama ilçede mülkleri olan tek ünlü insanlar biz değiliz. Yerel halk hayatımızı yaşamamıza izin veriyor." Omuz silkerek ekliyor: "Bu yüzden Maggie's'e gidiyoruz. Kimse benden imza ya da selfie istemedi. Sarhoş oldunuz ve ben de her dakikasından keyif aldım ama bunu basından okumak zorunda kalmayacağız."

"Los Angeles'a döndüğümüzde ne olacak?"

Önümüzdeki yol kadar uzun bir duraklama oluyor. "Biz zaten biliyoruz."

Yapıyoruz. *Ben bile yapıyorum.*

En iyi arkadaşım bir aktris. Kocasını bir P1 yarış arabası sürücüsü. Ailesi, yarattıkları imparatorluk nedeniyle spot ışıklarının altında. Benim babam Avrupa'da yatçılık yaparken peşine düşülür, annem ise öne çıkarılmayı sever.

Nefes alıyorum, kendimi bu fikre karşı ayık tutmam gerekiyor. "Ne yapacağız?" Uzanıp tekrar elimi tutuyor. "Onlarla birlikte yüzleşeceğiz."

İki saat geçmeden Laird çöprü en yakın çöp bırakma istasyonuna götürmek üzere ayrıldı, ben de eşyalarımı toplamayı bitirdim. Bıçak çantamı yere bıraktım ve gölü görmek için dışarı çıktım. Birkaç gün önce Marina'yı aramak için hissettiğim aciliyet, Laird ile dağlardaki bu olağanüstü hayata alışıkça azaldı.

Onda bulduğum ve görmezden gelemediğim bir rahatlık var. Bu yüzden bu ilişkinin her alanında acele etmemize rağmen, en başından beri normal ve doğru hissettirdi.

Ama ben değilim. Sorun o. Onunla ilgili bir şey beni tedbiri elden bırakmaya ve yoktan var etmeye itiyor.

Ama gerçekten kaybedecek neyim vardı ki?

Dalgalar kıyıya vuruyor, rüzgar suları dalgalandırıyor. Bu tür işaretlere inanmam. Ben Laird'e inanırım. Tek ihtiyacım olan bu.

Isınmak için kollarımı ovuşturuyorum çünkü benim için hala çok soğuk, ama yine de güzel bir manzara. Biz pek keyif almadık ama yazın tekrar gelmeyi çok isterim.

Hayat değişiyor ve ben Deer Lake'te bulduğum rahatlığı geride bırakıyorum. Büyük bir nefes alıyorum, birkaç saniye tutuyorum ve sonra yavaşça nefes veriyorum. Artık hazırım.

Arkamı döndüğümde Laird ellerini ceplerine sokmuş, verandanın önünde duruyordu. Duruşu rahat ve tembel bir sırtışı var. Bir insanda o kadar çok yakışıklılık, o kadar çok sevgi var ki.

Karanlıktı ve ruhu ağırdı. Öfke, mizacının sınırlarını çiziyordu. Onu neyin değiştirdiğini asla tam olarak bilemeyeceğim ama buradan farklı bir insan olarak ayrılıyor. İkimiz de öyle.

Yanına gittim, aradaki mesafeyi kapattım ve onu kollarımla sımsıkı kucakladım. "Seni seviyorum."

Başını yana eğiyor ve gülümsemesi yanaklarını çatlatıyor. "Öyle mi?"

"Evet."

"Ben de seni seviyorum."

Belki genciz. Belki de aptalız.

Belki de . . .

Belki de . . .

Belki de . . .

Belki de başkalarının ne düşündüğü umurumda değil. Onu kaderimmiş gibi seviyorum. *O zaman neden gerginim?*

Kamyonun kapılarını kapatıyor ve emniyet kemerlerimizi bağlıyoruz. Kamyon vitese takılıyor ama ben göle son bir kez bakarken, "Ne olursa olsun, dünyaya karşı biz varız" diyor.

Dünyaya karşı biz. Titrek bir nefes vererek başımı sallıyorum. "Ne olursa olsun."

Poppy

GÖZLERİMİ KAPATIYORUM, önümdeki kollarımın üzerinde dinlenirken suyun omuzlarımın üzerinden akıp gitmesine izin veriyorum. Arkamdan gelen hafif tekmeler, ısıtılmış havuzda ayakta kalmama yardımcı oluyor. Vücudumdaki her kemik o kadar rahatlamış ki bir daha asla ayrılamayabilirim.

Bir fincan yakına konduğunda Laird, "Manzarası için aldım," diyor.

Gözlerimi tekrar açarak uzaklara, tepelerin aşağısına bakıyorum.

Malibu ve okyanusa doğru. Bölgede başka evler de var ama burası gerçekten de cennette olduğumuzu hissettiriyor. "Büyüleyici."

O suya atladığında su bana doğru akıyor. Havuzda ilerlerken gün batımı gibi sessiz ve benim sonsuzluk kenarındaki pozisyonumu taklit ediyor. Ona bakmak için dönüyorum, onu bu yeni ortamda görmek için. Burası onun alanı, gerçi sanırım kulübe de öyleydi, bir Faris kaçı. "Aileni ne sıklıkla görüyorsun?"

"Ailem, muhtemelen ayda bir ya da iki kez. Öğle ya da akşam yemeği için Los Angeles'a gelirler ya da çocuğu olduğu için günü geçirmek üzere Nikki'lere gideriz. Annem mutfağımyı kontrol etmeyi ve ona göre 'yeterince dolu' değilse stoklamayı seviyor." Kendi kendine gülüyor ama sonra kısa kesiyor. "Öyle demek istemedim-"

"Sesin olması gerektiği gibiydi. Ailenin seni desteklemesini ve sana bu kadar değer vermesini çok seviyorum. Bu benim için en iyi arkadaşımın ailesi gibi. Westcott'lar benim hiç sahip olmadığım ailem. Annesi oyunlarım gelirdi ve erkek kardeşleri randevularıma zor anlar yaşatırdı. Babası her zaman hamburgerimi tam istediğim gibi pişirmeyi bile ihmal etmezdi."

"Hangisi?"

"Yargılama. İyi orta."

Gülümsüyor ve buradaki tavrı da farklı. Deer Lake'te rahattı ama burada evinde gibi. Şakağına dokunarak, "Bunu unutmayacağım." diyor. Suyun içinden kenara doğru kayıyor ve fincanından bir yudum alıyor.

Köpeğin kılına sahip olmaya karşı olmadığım için ben de geçiyorum. "Neden bu kadar yorgunum? Bugün Los Angeles'a dönmek dışında bir şey yapmadık bile."

"Oldukça ağır temizlik yaptık."

Gülüyorum. "Temizlikten bahsetmişken, karşılaştığın ilk kişi olduğuma sevindim, yoksa şu anda burada seninle birlikte başka biri olabilirdi."

Ona doğru çekiliyorum, suyun içinde kayganlaşıyorum, o da beni ona sarılabileceğim şekilde konumlandırıyor. "Başka biriyle asla olmazdı. Sana söz veriyorum bebeğim."

Kollarımı ona doladığımda, aletin merkezime doğru sertleştiğini hissediyorum, bu yüzden bir tepki ortaya çıkarmak için yeterince kaldırıp indiriyorum. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Ateşli olabilirdi."

Başını eğerek boynuma öpücükler, ısırmalar, kıkıltılar ve onu besleyen bir açlıkla saldırıyor. Gece havası soğudukça, sıcak nefesi sırtımda tüylerimi diken diken ediyor. Bir nefes alıyor ve sonra tekrar arkasına yaslanıp bana bakıyor. "Sanki ben fark edecektim gibi söylüyorsun. Ne zaman anlayacaksın? Ben senin için yaratılmışım. Bu yüzden birbirimize bu kadar mükemmel uyuyoruz."

Kendimden geçtim, sonsuz bir cazibeye kapıldım, tahrik oldum ve tanınmayacak kadar tatmin oldum ve o hala beni nefessiz bırakmayı başarıyor. Onu öpüyorum ve tıpkı kulübede olduğu gibi, sorunsuz bir şekilde birbirimize düşüyoruz ve sonrasında tükenmiş ve mutlu bir şekilde ayrılıyor.

Duştan ıktım ve kurulandım.

Laird'in akşam yemeği için ne sipariş etmeye karar verdiğinden emin değilim, çünkü bunu ona bıraktım, ama açlıktan ölüyorum. Bu yüzden rutin işlerimi aceleyle hallediyorum ve şekil verme zahmetine girmeden yumuşak dalgalar elde etmeyi umarak havluyu nemli saçlarımın üzerinde gezdiriyorum.

"Amacımı bulmak için Deer Lake'te yalnız kalmama gerek yok. Buldum ve geri döndüm." Kulak misafiri olmak en kötüsü ama açık bıraktığı banyo kapısına yaklaşıyorum. "Haftanın geri kalanında ortalıkta görünmeyeceğim, müzik yapacağım, uyuyacağım, belki sörf yapacağım ve forma gireceğim, ama evden."

Formuna geri mi döndün?

Bu da ne? Bu nasıl mümkün olabilir?! Bu mükemmel örneği geliştirmenin hiçbir yolu yok. Başım öne eğik olsa bile, daha önce karın kaslarına yaptığım şeyi hatırlayarak utanmadan sırtıyorum. Bunu seve seve tekrar yaparım, gerçi o da dönüşün adil oyun olduğunu söylemişti. Bunu vajinama doğrudan bir tehdit olarak algılıyorum. Gah! O çok şaşırtıcı.

"Hayır, Shane. Buraya gelme. Birkaç şey üzerinde çalışmak ve sonraki adımlarımı belirlemek istiyorum . . . *Tamam*. Orada olacağım. . . " Yatak odasını adımlarken sessizlik uzuyor. Ayak sesleri ahşap zeminde ağırlaşıyor ama duruyor ve "Orada olacağımı söyledim. Görüşürüz, dostum."

Kapıyı yavaşça iterek açıyorum, saçlarım sağ omzumun üzerinden sarkıyor ve üzerime bir havlu sarılmış. "Her şey yolunda mı?"

"Evet," diyor, telefonunu yatağa fırlatarak. "Sen buradayken hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Yüzünü incelemek cazip geliyor -gözlerini, dilinin kayganlığını, çenesindeki gergin tiki- ama bunu ona yapmayacağım. Sözlerini olduğu gibi kabul edeceğim. "Büyüleyici."

Kapıya doğru yöneldi ama durdu. ereveye yaslandığında kasları benim için gösteriş yapıyor. Ve o gülümseme? *Mmm. Çok güzel*. "Yemek her an gelebilir."

"Hemen geliyorum."

Tatmin olmuş gibi görünerek koridora geri döndü. Büyük sürgülü cam kapının yanındaki sedirin üzerine koyduğu bavulumu almaya gidiyorum. Bir iş için hazırlandığımı ve erkek arkadaşımla takılmadığımı düşünürsek, kıyafet seeneklerim beni pek heyecanlandırmıyor. Erkek arkadaşın mı?

Sanırım Malibu'ya giderken yapamadığımız bir başka tartışma da buydu. Trafiğe ve ne yapmak istediğimize daha çok dikkatimiz dağılmıştı.

haftanın geri kalanında başkalarıyla tanışmak için isim bulmaktan daha önemli. Aşık olduğumuzda bize ne dendiğinin bir önemi var mı? Hayır. Bu en iyi ihtimalle teknik bir mesele. En kötü ihtimalle, ne olmak istiyorsak oyuzdur.

Banyodan telefonumu almak için odayı geçerken bir vızıltı duyuyorum, ama ona ulaşmadan durup geri dönüyorum. Vızıldayan benim telefonum değildi. Onun telefonuydu.

Yatağın üzerinde yanıyordu, ben de

"Laird?" diye seslendim. "Evet?"

"Telefonunu burada unutmuşsun."

"Teşekkürler." Geri dönüp eline alıyor ama ekranda bir metin görünce duruyor. Bana bakarak, "Gördün mü?" diye sordu.

"Hayır." Birden kendimi mikroskop altındaymışım gibi hissettim ama tek yaptığı bir soru sormaktı. "Sormalı mıyım?" Az önce büyük bir hata yaptığımdan endişelenerek fısıldıyorum. Bu adamın, bu rock tanrısının ortalama olarak aldığı mesaj yağmurunu görmek istiyor muyum?

Kendime olan saygımı korumak istiyorsam hayır.

"Kız kardeşim arıyor. Shane ona döndüğümü söylemiş olmalı." İçinden gelen bir şakayla kıkırdıyor. "Habersiz gelmeyeceğine söz veremem."

"Eğer öyleyse benim için sorun yok. Yoksa eve gitmem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Bana doğru gelerek yanlarımı kavırıyor, sonra ellerini belime doğru kaydırıyor. "Hiçbir yere gitmene izin vermeyeceğim."

"Buna rehine durumu denir."

"Benim için sorun yok. Bunun için seve seve aşağı inerim."

Şampanya gibi, bir kıkırdama yüzeye çıkıyor. "Saçmalıyorsun ve-"

"Ve sen de benim sana olduğum gibi bana deli gibi

aşıksın?" "Soru bile değil. Sadece gerçekler."

Bir başka mesaj, telefonuna tekrar bakmamıza neden oluyor. "Ailenle buluşacaksam, muhtemelen giyinmeliyim." Bavulumu karıştırmamı izlerken yüzündeki geniş sırıtış hâlâ devam ediyor. "Kız kardeşinle tanışmak için rahatça giyebileceğim bir şeyim yok. Ünlü olduğu kadar stil ikonu da olan Nikki Faris."

Parmakları ekranda geziniyor ve sonra kafasını kaldırıp cebine atıyor. "Ona yarın dedim. Derin bir konuşma için çok yorgunum."

Bir atlet ve boxer şort giydim. "Teşekkür ederim ve not aldım."

Deer Lake'ten ayrıldıktan sonra aşk balonumuzun patlayacağından endişeleniyordum. Ama patlamadı. Bizimle birlikte taşındı. Şimdiden onun evinde kendimi evimde hissediyorum. Oturma odasında televizyonun karşısında taco, queso ve cips yiyoruz, planladığım menü için almam gereken yiyecekleri belirliyoruz ve sonra başımı onun kucağına koyarak uyuyakalıyorum.

Çok rahat. Onu sonsuza dek tanıyormuşum gibi çok rahat.

Sabah saat biri biraz geçte, Laird'le birlikte olmak için en sevdiğim yer olan yatakta ona sarılmışken, "Marina Westcott en iyi arkadaşın mı?" diye sordu.

Televizyon odayı aydınlatıyor ve oturma odasındaki kısa şekerlememden sonra bir daha uyuyamadım. Ayağa kalkarak başımı göğsünden kaldırdım. "Rastgele."

"Onun senin ailen olduğundan bahsetmiştin. Sanırım Westcott'lar dediğinde ikiyle ikiyi bir araya getirdim, kardeşlerine atıfta bulunuyorsun."

Tekrar uzandığımda, yüzümü ona dönmek için yan dönüyorum. "Birlikte büyüdük." "Kazadan sonra senin yanında mıydı?"

"Evet, o olmasaydı hayatta kalamazdım. Bir de kocası. Annemle evde kalmak çok zor geldiğinde, Marina ve kocası beni yanlarına aldılar."

"Cash Ryatt." Gözlerindeki mesafeye bakılırsa, çarklar mecazi olarak dönerken başımı sallıyorum. Uzanıp kaşlarını düzeltiyorum, orada biriken gerginliği hafifletmeyi umuyorum. "Gösteriden sonra onlarla Austin'de tanıştım." diyor.

Sanki geliştirdiğim bir beceriymiş gibi tekrar başımı sallayarak cevap veriyorum: "O konserdeydim ve şapkamı oradan almıştım. Ne yazık ki hatırlamıyorum. Keşke hatırlasaydım."

Göğsü derin bir nefesle yükseliyor ve tavana bakarken bir süre tutuyor. Uzun ve yavaş bir şekilde bıraktığında bana döndü. "Keşke sen de öyle yapsaydın."

Yaklaşıp pazusunu öpüyorum. "Tanışmış olsaydık harika olmaz mıydı?" Gülümseyerek iç geçiriyorum, bunun olasılığını ve şimdi burada onunla birlikte olduğumu düşünüyorum. "Anlatacak harika bir hikâyemiz olurdu."

Gülümsemem hüznle karşılanıyor. Kolunu altıma sokuyor ve "En iyisi" diyor. Eğilip başımı öpüyor. "Ben şimdi biraz uyuyacağım. Tatlı rüyalar."

"Tatlı rüyalar," diye cevap veriyorum, yanlış bir şey söylediğimi hissederek. Ruh halinin gelgitlerle değişmesinden nefret ediyorum. Ne söyledim de ruh halini değiştirdim emin değilim.

Odanın sıcaklığı. Eğer bilseydim, hangi mayından kaçınmam gerektiğini bilirdim. Bunun yerine, hiçbir uyarı yapmadan onları patlatmaya devam ediyorum.

SABAH YENİ BİR BAŞLANGIÇ GETİRİR.

Laird'e uzanmadan önce esniyorum ama orada değil.

Gözlerimin açık olmadığını sanıyordum. Açıkmiş. Bu oda zifiri karanlık.

Yataktan çıkarken dikkatlice banyoya gidiyorum. Oradayken dişlerimi fırçalıyorum, ona öpücüklerle saldırırken taze bir nefes istiyorum. Nasıl görüldüğüm konusunda endişelenmiyorum çünkü büyük olasılıkla yatağa geri döneceğiz.

Dün gece her nasılsa -öksürürüm- atletimi ve şortumu yatakta *kaybettim*. Seks yapmadık ama kirlenmiştik. Koridordan oturma odasına doğru ilerlerken karanlık aydınlığa dönüşüyor. Onun için gerinirken ona mükemmel bir manzara sunuyorum. "Günaydın."

Her şey o kadar hızlı oluyor ki tepki verecek zamanım olmuyor. "Kahretsin," diyor, sanki yakalanmak üzereymişim gibi bana doğru koşuyor.

Bakışlarım Nikki Faris'i gördüğüm mutfığa çevrildi. *Kız kardeşi*. Onun *İkiz* kardeş. "Sen Poppy olmalısın." dedi.

Vücudum kollarına yapıştı, yatak odasına geri götürüldüm. Kapı kapanıyor ve duvardaki bir düğmeye basarak perdelerin açılmasını istiyor. Kalbim bedenimi oturma odasında bıraktı ama gözlerim ardına kadar açıktı. "O senin kız kardeşin miydi?"

İçimde hissettiğim dehşet yüzünden okunuyor. "Özür dilerim. Özür dilerim."

Kahretsin, doğru.

Laird

SARI SAÇLARI artık dağınık değil.

Ela gözleri koyu kirpiklerinin altından fırlıyor.

Poppy oturma odasına döndüğünde beni gördüğünde alışık olduğum gülümseme artık yok. Sanki görünmez bir bariyer onu dışarıda tutuyormuş gibi durdu, ani bir hareketle elbisesinin alt kısmı öne doğru fırladı. "Merhaba," diyor pembeleşmiş yanaklarıyla yutkunarak.

Ben onu karşılamak için acele ederken kız kardeşim koltuktan kalkıyor. "Selam," diye fısıldıyorum ona ulaştığımda, ellerini ellerimin arasına alıp kendi gülümsemesini çağrıştıran bir gülümseme veriyorum. Gözlerini deviriyor ve iç çekerek başka tarafa bakıyor. Onu kendime çekerek başını öpüyorum. "Güzel görünüyorsun ama nasılsın?"

"Utançtan da öte ..." Nefes verir ve başını sallar.

Nikki, "Lütfen olma. Bunun imkansız olduğunu biliyorum ama ..." Yan tarafa geçip kolumu beline doluyorum ve onu kendime yakın tutuyorum. "Senin hakkında harika şeylerden başka bir şey duymadım."

Poppy gülümsüyor ama yüzü daha da kızarıyor. Elini uzatarak odanın karşısına geçer. "Bunu söylediğin için minnettarım ama bana bir

Bu olmamış gibi, seninle çırılçıplak karşılaşmamışım gibi davranmak için birkaç dakika daha."

Kız kardeşim onun elini sıktı. "Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum." "Sizinle de."

"Seninle çıplak olarak tanıştığımız için hepimiz çok şanslı olmalıyız." diyorum. Başını eğip bana ters ters bakıyor.

"Daha çok erken."

"Sonra tekrar denerim." "Kahve?" diye soruyorum. "Çok isterim," diye yanıtlıyor.

Ben kızım için bir fincan hazırlarken Nikki, "Benim hatam. Kardeşimin evine paldır küldür girmeye alışkınım. Misafiri olduğunu düşünmemiştim. Gerçekten çok özür dilerim." Kız kardeşimin onun için gösterdiği çabayı takdir ediyorum. Nikki'nin sezgileri çok güçlüdür ve insanlarla saçmalamaz. Karakteri hakkında iyi bir fikir edinemezse, birini tanımaya çalışmaz. Bu, eğlence sektöründe adapte olmak zorunda kaldığı bir beceri. Çoğu kişi kariyerine yardımcı olmak için değil, kendine yardımcı olmak için çalışır.

Poppy elbisesinin belini çekiştiriyor, kıpırdanıyor ama sonra rahat bir sohbete dalarken elleri yanlarına düşüyor. "Sorun değil. Üstesinden geleceğim." Kendi kendine sessizce gülüyor. "Seninle tanışmak için çıplak olmayı seçmezdim ama ilk izlenimin tekrarı olmaz, bu yüzden umarım bunu bana karşı kullanmazsın."

Nikki havuza doğru bakarak, "Asla," diyor. "Dışarı çıkmak ister misin? Laird ve ben kahvemizi dışarıda içecektik. Çok güzel bir sabah."

Poppy bana baktı, ben de "Hemen geliyorum" dedim.

Dışarı çıktıklarında, havuz kenarındaki şezlonglara doğru yürüyüşlerini izliyorum. Nikki arkasına yaslanıyor ve Poppy'den sonra onun da güldüğünü görüyorum.

Kız kardeşim önemli ve hayatımın büyük bir parçası ama kiminle çıkacağıma ya da vakit geçireceğime o karar vermiyor. Ancak grup ve işim bizi sürekli bir arada tuttuğu için onun bir partnerle anlaşması hayati önem taşıyor. Yapmak istediğim son şey zaten çalkantılı olan bir duruma daha fazla kargaşa getirmek.

Her iki elimde de kahve varken, bir fincanı Poppy'ye veriyorum ve sonra kendi fincanımdan bir yudum alıyorum.

Nikki bana bakarken güneşi engellemek için gözlerini siper ediyor. "Poppy bizi Austin'deki yarış pistinde izledi mi?"

Bu soru beni şaşırtmadı. Oradan buraya kurduğu bağlantı da öyle. Poppy buradayken bir şey söyleyemem ve Nikki'nin nasıl tepki vereceğinden emin değilim. Ona hikayenin tamamını anlatmadım. Birbirimize

ama ekildiğim o sabahı gizli tuttum. Hıncımı Nashville'deki dünyadan çıkardım.

"Dünya küçük, değil mi?" Okyanusun dalgalarındaki beyazlıkları görerek cevap veriyorum. Hafızasını asla geri kazanamazsa bu sırları sonsuza dek saklayabilir miyim? Daha sonra kürek çekip okyanusun bana ne yapmam gerektiği konusunda tavsiyede bulunup bulunamayacağını görmeliyim.

"Çok küçük," diyor kız kardeşim, sesi gerçekten şaşırmış gibi geliyor. Kıkırdıyorum. Dünyanın dört bir yanında stadyumlar dolusu insanın önünde sahne aldık ve o hâlâ tanıştığı biri bizi turnede izlediğinde şaşıyor. Poppy'ye dönerek koluna hafifçe dokunuyor. "Önümüzdeki hafta stüdyoya giriyoruz. Bir albümü tamamladığımızda her zaman bir parti düzenlerim. Seni de orada görmek isterim." Bana bakarak ekledi, "Eğer siz de müsaitseniz?"

Bakışlarım Poppy'ye kayıyor. Gülümsemesini bir kitap gibi okuyabiliyorum, gözleri sanki benimkilerin bir yansıması gibi. Ama bu uzun vadeli bir plan, eğer seansları ayarlayabilirsek birkaç hafta ya da bir ay sonra gerçekleşecek bir şey, bu yüzden kendini baskı altında hissetmesini istemiyorum. "Size geri dönelim."

Nikki ayağa kalkıyor, eteğinin arkasının tozunu alıyor. "Kulağa hoş geliyor." Etrafımda dolaşarak, "Gitmem gerek ama Deer Lake'in işe yaramasına sevindim. Seninle stüdyoya dönmek için sabırsızlanıyorum."

"Evde sıkıldın mı?" Şaka yapıyorum.

"Asla, ama ağabeyimi özlüyorum. Bu yüzden bana verilen süreyi kullanacağım." Yanımda durup Poppy'ye baktı. "Seninle tanışmak gerçekten güzeldi. Şef olman hakkında konuşamadık ama yakında bu konuda daha fazla şey duymak isterim."

"Elbette. Ben de memnun oldum."

"Hemen döneceğim." Kız kardeşimi eve kadar takip ettim.

"Onu seviyorum." dediğinde kapı arkamdan zar zor kapanıyor. O aradığım kişi." O hala kapıya doğru yürüyor olsa da ayaklarım duruyor. Sonunda arkasında olmadığımı fark ettiğinde geri döndü. "Ne?"

"Ne demek istiyorsun? Daha önce çıktığım hiç kimse hakkında böyle bir şey söylememiştin, en fazla otuz dakika önce tanıştığın biri hakkında bile."

Gözleri havuzun yanındaki Poppy'ye kayıyor ve omuzlarını silkerek ekliyor: "Ondan hoşlanıyorum ve bu konularda iyi bir sezgim var. Jessica'yı hatırlıyor musun?"

"Elrod? Evet, unutmama asla izin vermiyorsun." Kız kardeşime tekmeyi basmaya hazır bir şekilde kapıya yöneldim.

Kolumu okşayarak gülüyor. "İyi bir sebepten dolayı, kardeşim."

"On dokuz yaşında hata yapmaya hakkım var."

"Kesinlikle. Çıkma konusunda ikimize de yetecek kadar kazandım. Ama şimdi seni mutlu görmek istiyorum." Bana Cheshire kedisi gibi sırıtıyor. "Ve Poppy seni mutlu ediyor."

Saklamaya çalışmıyorum, sırtarak karşılık veriyorum. İçten içe mest olmuş durumdayım ama mevcut durumla ilgili kartlarımı göğsüme yakın tutmakta iyiyim. Bu, kız kardeşimden sır sakladığım için kötü hissetmediğim anlamına gelmiyor. "Öyle."

"Bu hafta sonu yemeğe gel. Annem ve babam da orada olacak. Bence aileyle tanışmaktan hoşlanacaktır."

"Ben onunla konuşurum." Kapıyı açmak için yanından geçiyorum ve ona sevimsiz bir sırıtış atıyorum. "Uğradığın için teşekkürler."

"Mesaj alındı. İyi eğlenceler." Dışarıya doğru yürür, sonra durur ve geri döner. "Döndüğüne sevindim. Uğursuzluk getirmek istemem ama seni tekrar görmek güzel."

"Beni daha birkaç gün önce gördün."

"Hayır, sen, eski sen. Bir süredir kayıp olan adam. Gülümsediğini görmek güzel." Uzaklaşırken başının üzerinden el sallıyor. "Görüşürüz."

"Dikkatli sür." Kapıyı kapatıp kilitliyorum. Oturma odasına döndüğümde Poppy'yi görüyorum. Hâlâ dışarıda ama şimdi ayakta, manzarayı seyrediyor. Kollarını karnının üzerinde kavuşturmuş, bakışlarını uzaklara yöneltmiş.

Arka bahçenin kapısını kaydırarak açtığımda, "Sanırım kız kardeşimle tanıştın." dedim.

Omzunun üzerinden bakıyor ve gülüyor. "İstediğim şekilde değil. Bilirsin, kıyafetlerle."

"Daha kötüsü de olabilirdi. Ailem de olabilirdi."

"Doğru." Kolları iki yana düşüyor ve ben yaklaşırken bana doğru dönüyor. "Dürüst ol. Sadece iyi davranıyor muydu?"

"Hoş biri ama senden gerçekten hoşlandı. Burada konuşurken iyi anlaşıyor gibiydiniz." Sabahtan beri ona dokunmak istiyordum ama zor bir başlangıç olduğu için hafif tuttum. Şimdi yalnız olduğumuz için onu kollarıma çekip kendime doğru sarıyorum. Başını öpüyorum. Kolları bana dolandığında, birbirimizin içine düştüğümüzü hissediyorum. İzleyenler için ne kadar hızlı olsa da, bu hız bizim için doğrudu.

Benim için, kaldığımız yerden devam ettik. Ona ilk seferinde aşık olmamın nedenleri ortada - kahkahası ve gülümsemesi, bana hak ettiğim gibi davranması, öpüşmelerimiz ve aramızdaki bağ, seks ve

akıllıca cevapları, muhteşem dudakları ve beni büyüleyen gözleri - bu sefer. Sanki benim için yaratılmış gibi eksiksiz bir paket.

Göğsümü öpüp başını kaldırıp çenesini bana yasladığında, "Nikki Faris'le tanıştığımda çıplaktım. Bunu asla unutmayacağım."

"En azından anlatacak iyi bir hikayen var. Hayatın anlamı bu değil mi?"

Gülmekten kıvrınarak kurtuluyor ve eve doğru yöneliyor. "Sanırım artık öyle." Bir kıkırdama daha yükseliyor. Kapı elindeyken durup arkasına bakıyor. "Geliyor musun?"

İçimdeki korku yüzünden gülmemem gerekse de kıkırdıyorum. Bu çok iyi, çok doğru hissettiriyor. Mutluyum. Bunca yıldan sonra bunu hak etmiyor muyum?

"Geliyorum," diye cevap veriyorum, onu gözümün önünden ayırırsam içimi bir endişe kaplıyor. Ya yine bir şey olursa?

Poppy lavaboda bardağını yıkıyor.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyorum. Sonra da yapabiliriz. "Temiz bir mutfak severim."

Bu onun mesleğinin merkezi, bu yüzden buna saygı duyacağım. Ben de düzenli olma eğilimindeyim. "Selam." Önündeki bar taburesine oturdum. "Bugün yapmak istediğin bir şey var mı?"

Sırtışı onu ele veriyor. "Seninle ne yapmak istediğimi çok iyi biliyorum." Seksi cadalo. "Market alışverişine gidelim." diyor.

"Tamam, beklediğim bu değildi."

Yanıma gelip yanağıma benim hoşuma gitmeyecek kadar iffetli bir öpücük konduruyor. "Neden? Ne düşünüyordun?" *Seni verandada becermek ve sonra belki mutfak adasının üzerinde. Duşta sana oral seks yapmayı ve sonra da sağlam bir uyku çekmeyi.*

Sikeyim. Bu sertleşmenin kendi kendine geçmeyeceğini bildiğim için enseme ovuyorum. Bununla özel olarak mı ilgilenmeliyim yoksa süpermarketin ilgilenmesine izin mi vermeliyim? "Hiçbir şey. Ne kadar zamana ihtiyacın var?"

"Beş dakikaya hazır olurum." Bu sefer süpermarket kazandı. Aletimi kaydırıyorum ve onu yatak odasına kadar takip ediyorum, kıcını izliyorum. Yardımcı olmuyor ama güzel bir manzara.

Arkasına dönmeden, "Bu şekilde yürüyecek misin yoksa yardıma ihtiyacın var mı?" diye sorar.

"Teklif mi ediyorsun?"

Dönüyor, sırtı aniden kapının pervazına dayanıyor. Aşağı doğru kaymaya başlarken gözleri benimkilere kilitleniyor. "Ben." Dizleri yere değdiğinde ve elleri şortumun kemerini kavradığında, sikim onun için çelik gibi oluyor.

Ziyaretçilere hazırlıklı değildim, bu yüzden bu sabah iç çamaşırı giymeyi başaramadım. Daha kolay erişim için üzgün değilim. Beni Poppy'nin ağzından uzak tutan bir engel daha azalmıştı. Şortum yere düşüyor, aletim onu beklerken sallanıyor. Ellerini bacaklarımın arkasında gezdirirken bir kez daha başını kaldırıp bana bakıyor; gözlerinde yeşil, kahverengi ve altın karışımı bir renk var. "Isınmaya gerek yok o zaman."

Parmaklarımı saçlarının tepesine doğru kaydırarak onu daha da yakınımaya çekiyorum, teklif masaya konduğunda sabır gösteremeyecek kadar çok ağzının etrafında olmasını arzuluyorum. Başını arkaya yatırırken gözleri kapanıyor. Derin bir nefes alarak saçlarının nazikçe çekilmesine boyun eğiyor gibi görünüyor.

Beni ilk kez emmiyor, ama karnımdaki ihtiyaç hafifletilemeyecek ya da beklenemeyecek kadar aç. Diğer elimle ereksiyonuma aç veriyorum ve yaklaşıyorum. "Her yerimi alacak mısın?"

Gözleri açık, bakışları üzerimde, eli boyumu sarıyor. "Günün geri kalanında her saniye bunu düşünmeni sağlayacağım. Ve eve gittiğimizde, sen de bu iyiliğe karşılık vereceksin."

"Bunu bir tehditmiş gibi söylüyorsun." Çenesinden tutarak, "Benim için bir zevk olacak." diyorum.

Dili ucumu kızdırmak için dışarı çıkıyor ve sonra ağzını güzelce ve genişçe açıp beni içine alıyor.

"Sosis mi jambon mu?" Soru bir saat sonra dükkânda soruluyor ama ben hâlâ onun ağzına nasıl boşaldığımı düşünüyorum.

Sık beni. Sihirli ağzı beni içine aldığı anda bir Houdini numarası yaptı. Haklıydı. Böyle boşalmanın ne kadar inanılmaz bir his olduğunu düşünmeden edemiyorum.

"Laird?" Karnımdan dürtülerek karın kaslarımın gerilmesine neden oluyorum. "Evet?" Parmağını tuttum ve "Ne?" diye sordum.

Gülüyor, başını sallıyor. "Erkekleri memnun etmek çok kolay." Şarküteri et paketlerini kaldırarak, "İkisini de alıyorum. Cenova seninle iyi gider, değil mi? Ben sandviç için düşünüyordum. İstersen pepperoni de alabilirim."

"Sosis hakkında daha önce hiç bu kadar düşündüğümü hatırlamıyorum."

Konuşmaya devam ederken arabadan uzaklaşmaya başlıyor, "Yemek yapmayı seviyorum ama her yemeği değil."

Eğilerek kollarımı market arabasının üzerine koyuyorum ve ona yetişiyorum. "Elbette. Tavuklu pestoyu deneyebilir miyim?"

Bir bakışla vuruldum. "Ben bu kadar zahmete girdikten ve çöpe gittikten sonra bunu hak ettiğinden emin değilim."

"Sen koydun diye çöpe gitti." Hâlâ gülüyordum ki bir pisliğin onu incelediğini gördüm. Çenemi kaldırarak sessiz bir tehdit aldığından emin oluyorum. Uzaklara bakıyor ama sonra beni tanıyacakmış gibi geri dönüyor. Şapkayı çevirip faturasını alnıma doğru indiriyorum. "Kulağa harika geliyor," diyorum, hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışarak.

Rafta bir şey gördüğünde spor ayakkabılarının üzerinde zıplıyor. "Bu zeytinler hep bitiyor." Zeytin için heyecanlandığımdan emin değilim ama onun coşkusunu destekleyebilirim.

"Ben senin şans tılsımınım."

Gülümsemesi ruhumu ısıtıyor. "Öyle olmalısın." Beni öpmek için kalkarken, "Sana tavuk pesto yapacağım" diyor. Beni kalbimden vuran kelimeler değil. Bu jest.

Bu kez onu öpmek için eğildim, gözlerim muhteşem kızımı süzüyor ve fısıldıyorum, "Bana çok aşıksın."

Yoldan çekilemeden koluma bir darbe yiyorum ve o bana dikkat kesilmişken kışına göz diken bir herifi gördüğümde hâlâ gülmekten kırılıyorum.

Ne oluyor lan?

İlk adam bana aşırı tepki vermiş olabileceğimi düşündürmüştü, ama şimdi bu adam ve koridorda biraz daha ileriye baktığımda, başka bir pislik ona bakıyor. Dönüyor, sarışın atkuyruğu havada uçuşuyor tam adam geçerken. Adam eğildi ve ona "Merhaba" dedi.

Ne oluyor lan?

Gerçekten onun kalibresinde bir kadının onlarla takılacağını mı düşünüyorlar? Ben lanet bir rock yıldızıyım. Tam burada durmuyor muyum?

"Sanırım seni Deer Lake'te, her yerde sana bakan erkeklerin olmadığı bir yerde tercih ederdim."

"Evet, orada sadece bir kamburdum. Şimdi dönüştüm..." "Kastettiğim bu değildi."

"Biliyorum," diyor, hâlâ yürüyor.

Aramızdaki mesafenin uzamasına izin veriyorum, arkadaki herife kız arkadaşına karşı aşağılık davranışı hakkında ne düşündüğümü söylemeye hazırım. Tişörtümün kolu çekiştiriliyor ve ben de onunla birlikte sürükleniyorum. "Gel

üzerinde. Bunun için endişelenme. Bu her zaman olur. Sinir bozucu ama o l a n bu."

Tepki olarak kaşlarım gökyüzü gibi havaya kalktı. "Bu onu doğru yapmaz."

Omuz silkiyor. "Ne yapacağım ben? Dünyayla mı savaşacağım?" Telefonundaki bir listeye dokunarak, "Sadece birkaç şeye daha ihtiyacımız var ve buradan çıkabiliriz" diye ekliyor.

Her durumun üstesinden gelebilecek kapasitede olduğunu ve hayatı boyunca da öyle olduğunu biliyorum ama yine de bu saçmalığa katlanmak zorunda olması beni kızdırıyor. "Evet, tamam." Arabayı arkasından itiyorum, şimdi biraz daha yakından takip ediyorum. Bana bölgeci diyebilirsiniz.

Araba bacaklarının arkasına çarpıyor ve sonra tek ayağı üzerinde sığıyor. "Ah, Laird. Bu acıttı."

"Üzgünüm, aniden durdun."

Yanıma geliyor, bileğinin arkasını ovmak için eğiliyor ve tekrar ayağa kalkıyor. "Bacağın bizde kalabileceğini varsayıyorum?"

Koluma bir darbe daha aldım ama arkasında hiçbir güç yoktu. Çok fazla gülüyordu. Sonunda nefesini tuttuğunda fısıldadı, "Durdum çünkü şu arkadaki piliç-"

"Whoa. Whoa. Whoa. Whoa. Dil," diye takılıyorum, bu kıskançlık oyununda adil davranmanın her dakikasını seviyorum. Yalnız olmadığımı seviniyorum ama hafızam beni yanıltmıyorsa Maggie'nin yerinde Lori'nin beni koklamasından bile hoşlanmamıştı. Şarküterideki adamı neredeyse yere serdiğim için onun acısını hissediyorum.

Hâlâ gülüyor. "Sana gülümsemekle kalmadı, merhaba da dedi. Gördün mü? Bu sana da her zaman oluyor. Bir grupta olduğun için muhtemelen daha fazla." Gözlerini hızlıca deviriyor ve ekliyor, "Neden kötü çocuğa aşık olmak zorundayım?"

"Artık kötü bile değilim. Senin yanında korkağın tekiyim." Onu eğlenceli bir baş kilidine çekerek başını öpüyorum. Sonra gözlerini görmek ve ruhumu tekrar onunkine bağlamak istiyorum. Onu serbest bırakıyorum, belini ovuyorum ve başımı yana eğiyorum. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Bu seferki gülümsemesi ona bakan binlerce erkeğe bedeldir çünkü asla sahip olamayacakları bir gülümsemedir bu. Onun sevgisi. Beşinci koridorda bana sarılıyor, kimin baktığını umursamadan, ki herkes bakıyor gibi görünüyor. "Sanırım fark edildin."

"Mesele de bu. İkimiz de olabiliriz ama sahne dışında sevdiğimden daha fazla dikkat çekiyorum. Her neyse, eve gittiğimizde sana bir hediyem var."

"Öyle mi? Et ile mi ilgili, çünkü sanırım stoklarımız tamamen dolu."

"Tam olarak değil."

"Tanrım," dedi ve arabayı alıp uzaklaştı. En azından onu güldürdüm. Geri döndüğümüzde bunu başka şekillerde telafi edeceğim. Bu tutmaya niyetli olduğum bir söz.

Poppy

"HARIKA KOKUYOR, MARINA." Şezlonga uzanıyorum ve güneş gözlüklerimi gözlerimin üzerine indiriyorum. Son üç gündür Laird'in evindeki bu hayata alışmıştım. Onu düşünürken kendimi gülümserken bulduğumda belki de fazla alıştım. "Bunu açıklayamam. Sanki gördüğüm en güzel rüyadan gelmiş gibi. Tüm parçalar ve parçalar kusursuz bir şekilde birbirine uyuyor, tıpkı benim mükemmel erkeği yaratacağım gibi."

"Mükemmele ihtiyacımız var mı?" Telefonda duyduğum bir endişe değil, daha çok merak. "Öğrendiğim kadarıyla mükemmel sorun demek." Kahkahası gerçek, hafif ama içine sürüklendiğim sersemliği gidermek için takdire şayan. Laird bana bunu yapıyor. Mavi gözleri ve kaderimi avuçlarında tutuyormuş gibi görünen elleriyle gözlerimi kamaştırıyor.

"Mükemmele ihtiyacım ya da isteğim yok. O sadece ... hissediyor." Onu düşündüğümde göğsümde bir sıcaklık kabarıyor, kalbim aniden bedenim için fazla büyük geliyor. "Kusurları var, kendi gerçek hayat stresleri, endişeleri ve hayalleri var ama benim için mükemmel hissediyor."

"Gittiğine inanamıyorum, ne kadar oldu? Bir hafta mı? Ve sonunda senden haber aldığımda, ayılar ve bozulan arabalar hakkında bir hikaye duyuyorum, ama

Çoğunlukla bu süre içinde aşık oldunuz ve yeni tanıştığınız bir adamla bir sonraki adımı atmaya hazırsınız. Her zaman spontane oldun ama-

"Lisede çılgın maceralarımız oldu." Kendi kendime gülüyorum ama o da bu şakanın içinde. "Üniversiteyi atlattığımıza şaşırdığımı söylemek hafif kalır. Ben senden daha çok."

"Ama bak ne kadar ilerledik. Hey, seni spontane olduğun için yargılamıyorum. Birine bu kadar çabuk aşık olduğun için bile seni yargılamıyorum. Kalbim Cash'in benim için doğru kişi olduğunu biliyordu. Sadece bunu kendim görmem biraz zaman aldı."

Onun aşk hikayesini seviyorum. Kendi engellerinden kurtuldular. Laird ve benim karşılaşacağımız gerçeklere karşı kör değilim. "O zaman beni neden yargılıyorsun?" diye soruyorum.

"Sizi bir araya getiren şey ham bir çekimden daha fazlası olmalı. Başlarda harikadır ama yüzeyin altında bir şeyler olmalıdır. Sen harika, nazik, sana adam gibi davranan birini hak ediyorsun-"

"Öyle ve var da. Bana ... gibi davranıyor." Nefes alıyorum, eve dönüp bakıyorum. Bakışlarım camın ötesine çekiliyor. Oturma odasının zeminine bir yol çizen Laird, buraya geldiğimden beri bir telefon görüşmesi yapıyor. Onu genelde bu modda görmem ama belli ki bir şeylere sinirlenmiş. "Hiç kimseyle böyle olmamıştı."

"Aşk için enayiyim," diyor, "ama sonuçta. Senin için sadece en iyisini istiyorum."

"Biliyorum." Niyeti ve kalbi her zaman doğru yerdeydi. Keşke açıklamak için daha iyi kelimelerim olsaydı, yine de deniyorum. "O farklı biri. Nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum. Sadece onun da benim gibi canlandığını biliyorum."

Kocasıyla çıkarken onu koruyordum. Onda bir şeylerin değiştiğini görebiliyordum; diğer ilişkilerinden farklı bir şeyler vardı. Kemiklerine daha mı yerleşmişti? Ruhuna daha mı bağlıydı? O farklıydı ve bunu o zaman açıklayamasam da görebiliyordum. Nefes vererek, "Benim için çok şey yaptın, bana asla geri ödeyemeyeceğim şekilde yardım ettin-" dedim.

"Yapmak zorunda değilsin. Sen de benim için aynısını yapardın."

Ben olsam yapardım. Bir kalp atışında. "Henüz dağlara tırmanamıyorum. İyileşmenin o aşamasına gelmedim ama onunla birlikteyken kalbimin attığını hissedebiliyorum. Ruhumun nihayet yeniden canlandığını hissedebiliyorum. O doğru hissettiriyor. Bana dramatik diyebilirsiniz. Bildiğin gibi, annem hep böyle yapardı. Umurumda değil. Onu seviyorum. Onu sonsuza dek sevmişim gibi seviyorum. Farklı derken bunu kastediyorum."

Ona tekrar baktım. Gözlerini bana dikmiş, her zamanki özgüveninden uzak bir tavırla karşılaşıyorum. Benden uzaklaşıp evin gölgeleri arasında kaybolduğunda arkasını bana dönüyor.

Midem sıkışıyor ve midem bulanıyor, düşüncelerimi şüphe kaplıyor.

Çok fazla şeyi çok erken mi paylaştım?

Onu yanlış mı anlıyorum? Bu işe çok mu hızlı atlıyorum?

Laird'le konuşana kadar suya bakmanın benim için daha güvenli olduğunu düşünerek evden uzaklaşıyorum.

Marina soruyor, "Neden bana hüznünlü davranmak zorundasın?" Tatlı arkadaşım hassas bir ruhtur. Belki de aşık olmak insana bunu yaptırıyordur çünkü ben de bunu hissediyorum ya da hissediyordum. Şimdi gerginim. Diyor ki, "Kimseye bir şey açıklamak zorunda değilsin. Cash'le tanıştığım anda ona aşık olduğumu söyleyemem. Aslında aramızdaki nefretle ilgili şakalar yapıyorum ama duygunun ne olduğunu anlamadan önce ona aşık oldum. Ondan önce aşkın ne olduğunu hiç bilmediğimi fark etmemi sağladı. O bana gösterdi." İç çekiyor, uzun mesafeli bağlantıdan mutluluk sesi geliyor. "Senin için mutluyum."

"Teşekkür ederim."

"Bu arada, ismini paylaşmadınız. Çok mu gizli?"

"Laird F-" Kendimi durduruyorum. Ondan bir şey saklamak istediğimden değil, mağazaya yaptığımız gezintiden sonra onu kendime saklamak istediğimi fark ettiğimden, ilişkimizi sessiz ve sadece ikimiz için biraz daha uzun tutmak istediğimden. Artık gerisini biliyor.

"Bu ismi sevdim. Dinle, perde açılmadan önce saç ve makyaja geri dönmeliyim. Senin adına çok mutluyum. Cehennemi yaşadın. Cennetten küçük bir parça almanın zamanı geldi. Yakında konuşuruz."

"Bacağını kır." Telefonu kapattığımda, güneşten korumak için telefonumu kalçamın altına sıkıştırıyorum. Arkama yaslanıp gözlerimi kapatıyorum ve söylediklerini düşünüyorum. Dürüstçe söyleyebilirim ki başka hiç kimse için aynı şeyleri hissetmedim. Bunu tarif edemeyebilirim ama Laird'in vücudumun kimyasını onunkiyle uyumlu hale getirdiğini hissediyorum.

Tereddütle eve dönüp Laird'i gözetliyorum. Telefonun kulağında mı yoksa önündeki masanın üzerinde mi olduğunu anlayamıyorum. Başı öne eğik, kanepeye doğru eğilmiş halinden anladığım kadarıyla telefonu kapatmış da olabilir. Sözünü kesmenin doğru mu yanlış mı olduğundan emin değilim ama bu ilk aşamalarda onun yanında olmadığım sürece bunu bilemeyeceğim. Ayağa kalkıyorum çünkü onunla birlikte olma ihtiyacı görmezden gelinemeyecek kadar güçlü.

Kapıyı kaydırarak açıyorum ve başını kaldırıp bakmasına neden oluyorum. Her zamanki canlı mavilerinin gözbebeklerini bir sertlik dolduruyor ve onları tanıdık hale getiriyor. Aniden ayağa kalkarak dikkatini benden mutfığa doğru çeviriyor. "Aç mısın?"

Telefonu oturduğu kanepenin üzerine bırakılmıştı, ekran siyahtı ve hâlâ görüşme yaptığına dair bir belirti yoktu. "İyi misin?" Telefonu aldım ve aramızdaki tezgâha koydum.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım," diye cevap veriyor sırtı bana dönük olarak. Buzdolabını açarak, "Akşam yemeğine başlamalıyız" diyor.

Arkasına bakıyorum, yıpranmış gömleğindeki tur tarihleri solmuş ve eli ensesini ovmak için dönüyor. Göz temasından kaçınıyor. Neden? Neyi yanlış yaptım? Yoksa onun dünyasında bir sorun mu var? "Laird?"

"Hm?"

Bu taktik güçlü ve daha önce birçok kez onun için işe yaradığını hissediyorum. Bende işe yaramayacak. "Neden bana bakmıyorsun?"

"Buzdolabındayım. Bu akşam için ne çıkarayım?"

Neden kendimi yabancı gibi hissetmek zorunda bırakılıyorum? Evine girdiğim andan beri öyle hissetmiyorum ama şu anda ondan yayılan ürperti, korunmak için duvarlarımı yükseltmemeye yetiyor. "Yalnız kalmak ister misin? İş yerime geri dönebilirim-"

"Senden uzak kalmaya ihtiyacım yok, Poppy." Yine de bana bakamıyor. "Bunu bir daha asla istemiyorum."

"Yine ne demek istiyorsun? Ben hiçbir yere gitmedim. Tıpkı daha önce olduğum gibi buradayım. Tamamen seninim."

Başını hafifçe sallıyor ama ben görüyorum. Buzdolabını kapatıyor ve sonunda bana dönüyor. Gözlerimiz buluşur buluşmaz kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Dev şövalyemin başını öne eğmesine neden olan şey üzüntü değil. Bu başka bir şey, başa çıkmak için kendimi yetersiz hissettiğim bir şey.

Onu rahatlatmak umuduyla başarısız olma isteğiyle yanına gidiyorum. "Neyin var?" Kollarımı ona doluyorum, kendimi ona bastırıyorum, kalp atışlarının benimkiyle eşleşmesini duyma arzusu odak noktam oluyor. *Hâlâ aynı hızda mıyız?*

Ama kolları beni hiç ısıtmıyor, beni korumak için hiç yanıma gelmiyor. Onu yavaşça bırakıyorum ve bir adım geri çekiliyorum. Kırım adaya çarpıyor ve kendimi kuvarsın kenarını tutarken buluyorum. Bana iyi olduğunu, aramızın iyi olduğunu söylemesine ihtiyacım var. Bana daha önce kolayca verdiği sevgiyi vermesine ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var.

bana kaybolacakmışım gibi bakmayı bırakıp kaybolmayacağımdan emin olmak için beni kollarına almasını istiyorum.

Ama bunu yapmıyor.

Laird etrafımda dolanıyor ve "Aç değilim." diyor.

Yatak odasının kapısının kapandığını duyduğumda hâlâ buzdolabına bakıyordum. Kapıyı çarparak olay çıkarmıyor. Nedense yapmamış olması daha kötü hissettiriyor.

-Sanki hayatında ağır bir gün değilmiş gibi, ama o sadece beni bunun dışında tutmak istiyor.

İçeri girip benimle konuşması için yalvarayım mı?

Üzerinde baskı yaratan şeyi sindirmesi için ona birkaç dakika veriyor muyum? Yemeğe başlayayım mı?

Bu gece eve gidip yarın eşyalarımı almak için dönmeli miyim?

Başımı omuzlarıma yaslayarak gözlerimi kapatıyorum ve cevabı bulmayı umuyorum. "Ne yapmalıyım?"

"Kal." Laird kısa koridorun girişinde. Gözlerinde görmeye alıştığım hayat geri gelmedi ve şimdi köşeler aşağıya doğru sürüklendi. Çıplak ayaklarıma bakıyorum ve ayak parmaklarımı oynatıyorum. Duruşum yumuşuyor, her şeyin bu kadar kasvetli olması için kalbinin oldukça yük taşıması gerektiğini fark ediyorum. "Gitmen gerektiğini düşündüğünü biliyorum," diyor. "Lütfen gitme. Senden kalmanı istiyorum, Poppy."

"Çekip gittiğin için sana kızgın değilim." Sonunda tezgahı destek olarak kullanarak arkamı döndüm. "Endişeliyim. Senin için endişeleniyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum ama bunu istemiyorum. İlerlememizi, gelecek hakkında bir olasılıkmış gibi konuşmamızı istiyorum."

"Öyle değil mi?" Sanki kalbim bu konuşmayı kaldıramayacak kadar ağırmış gibi gözlerim yere kaydı. Şu ana kadar. "Birlikte bir geleceğimiz yok mu?"

İki elini saçlarında gezdiriyor ve hayal kırıklığı yüzünü şekillendirmeye başlıyor. "Hâlâ geçmişimle uğraşıyorum."

"Geçmişinin geleceğimiz üzerinde hiçbir etkisi yok. Bu temiz bir sayfa. İkimiz için de."

Derin bir nefes alırken ellerini yumruk yapıyor. Bakışlarını camdan içeri fırlatırken, bedeni onu arka kapıya doğru taşıyor ama çıkmadan önce duruyor. Kalıyorum, sadece aramıza koyduğu mesafeden değil, onu rahatlatamadığım, bunun yeterli olduğuna ikna edemediğim için kendimden de nefret ediyorum. "Yalnız değilsin, Laird. Senin için burada olmama izin ver."

"Her şeyimiz vardı. Birlikte bir hayat kuracaktık," diyor omzunun üzerinden bana bakarak. Ses tonundaki gelgitlerle kabaran öfke yerini pişmanlığa bıraktı. "Kazadan önce her şeyimiz vardı, ama şimdi ..."

"Şimdi ne olacak?"

"Senden değil, başka bir kadından çocuğum var."

Poppy

KELİMELELER ağızından dökölüyor ama ben anlamakta zorlanıyorum.

Kazadan önce her şeyimiz vardı, seninle değil. . . Benim bir çocuğum var.

Laird baba mı oldu? "Çocuğum var da ne demek?"

"Olabilirim. Öyle mi? Ben ..." Aradığı rahatlamayı bulmak için eğiliyor, geniş gövdesi onu esir alıyor. "Bilmiyorum." Aynı şeyi kendi kendine fısıldayarak elini saçlarında gezdiriyor ve sonra avuçlarını bacaklarının üzerine koyuyor.

Nefes alış verişi gergin, ama düşüncelerim bunu anlamlandıramayacak kadar dağınık. Bu sadece aptalca bir düşünceydi -birlikte olmamız, çıkmamız, bir aile kurmamız- kafamda kurduğum bir düzendi. Böyle şeylerin hayalini kurmak için çok erkendi. "Bilmiyorum da ne demek? Ne dediğini anlamıyorum, Laird."

Boyu kadar ayağa kalkıyor ve alnını ovuşturuyor. "Yeni öğrendim. Ayrıntıları bilmiyorum." Kaliforniya'da bir bahar gününün güneşine karşı karanlık bir silüet. Yapacağımı düşünmediğim konuşmanın kör tarafıyla eşleşen zıtlık çok keskin. Onunla birlikte omuzları da düşmüştü.

ama yine de o kadar çarpıcı ki, bir çocuk bunu yapmayacağı için acının sırf mükemmelliğini azaltmak için ona yük olup olmadığını merak ediyorum. "Menajerim geliyor." diye cevap veriyor.

Belirsiz cevaplar beni cevaplara götürmüyor. Gözlerindeki kargaşa beni daha da geriyor. "Neden? Neler oluyor?"

"Plak şirketi bana gönderilen evrakları aldı." Utanç boğazını kaplıyor, temizlemeye çalışıyor ve sonra tekrar benden uzağa bakıyor. "Babalık testi için. Tommy bana aldıkları evrakları getiriyor."

İleriye atlama. *Anı yaşa, Poppy*. Her seferinde bir gün. *Nefes al*. Yatakta sıkışıp kaldığımda binlerce kez tekrarladığım mantralar, hayatta kalmama yardımcı olan sözler sanki Beacon'a geri dönmüşüm gibi.

Tüm cevapları varsayabilirim, X'in ne olduğunu bulmak için bunu bir cebir denklemi gibi çözmeye çalışabilirim, ama bunu çözmeme yardım edebilecek tek kişi Laird. Hızlanan kalbimi yavaşlatıyorum, onun için değilse bile kendim için mantığın sesi olmak istiyorum. "Bu bir kız arkadaş mı?"

"Hayır."

"Bana bakmanı istiyorum." Gözleri tereddütsüz benimkilerle buluşuyor, yine de oraya ait olmayan bir belirsizlik var. Anlaşılabilir. Ben de ne düşünmem gerektiğinden emin değilim. "Daha yeni çıkmaya başladık, o yüzden henüz paylaşmak istemiyorsan sorun değil. Bunu bilmek benim hakkım değil. Özür dilerim-"

"Özür dileme." Sehpanın etrafından dolanıyor ve üst kollarımı tutuyor. "Birbirimizi yeniden bulduğumuz anda geçmişimi hayatımıza soktuğum için kendimden nefret ediyorum."

Yakışıklı bir yüz ifadesi takınıyor ama sanırım şokta, kelimeleri ve zaman çizelgesini karıştırıyor ama bunu başka bir zaman halledebiliriz. "Ne zaman ağzından böyle şeyler kaçırırsan ve sanki daha önce birlikte olmuşuz gibi konuşsan beni gülümsetiyor." Ona sarılıyorum, onu kendime yakın tutuyorum ve göğsüne yaslanırken gülümsememin yayıldığını fark ediyorum. Belki zamanı değil ama bencilce, her şey değişmeden önce sahip olduğumuz bu son birkaç dakikanın tadını çıkarmak istiyorum. Çünkü değişecek. Test sadece babalıkla ilgili değil, sonuçta nasıl hayatta kalacağımızla da ilgili.

Yüzümü okşayarak, "Seni sevdiğimi unutma, tamam mı?" dedi.

Bu şartlar altında bu soru kaygı verici. "Beni sevdiğini biliyorum."

Başını salladı ve görünüşe göre yapmak için beklediği nefesi aldı. Bir çocuğu olduğu için onu sevmeyeceğimi mi düşündü? Başka bir kadından doğdukları için çocuklarını sevmeyeceğimi mi düşünüyor? I

temelimizdeki çatlakları fark etmemiştim, ama bir temel inşa etmediğimizi fark ediyorum. Biz sadece bir gün olduk. *Hazır.*

Kaderin oyuncak ettiği iki insan, ne olacağını görmek için bizi ıssız bir yere bıraktı. Birbirimiz için biçilmiş kaftandık. İşe yaradı. Kancaya, oltaya ve platine düştük. Daha bir hafta bile olmadı ve yer ayaklarımızın altından kaymaya başladı.

Ama atladığımız tüm adımlarla birlikte gerçekler yüzümüze çarptı. Birbirimizi tanımıyoruz. Gerçekten tanımıyoruz. "Unutmayacağım" diye fısıldadım. Onun için mi, benim için mi? *İkimiz için de.* Kapı çalınıyor, parmaklarımın uçları o uzaklaşıırken ondan ayrılıyor. Diyor ki, "Tommy çoktan yola çıkmıştı.

bitti."

Konuşma sırasında oynamamı istediği rolü ya da gitmemi isteyip istemediğini konuşacak vaktimiz olmadı. Orada durup durmamam gerektiğinden emin değilim, garip bir his bana kaçmamı söylüyor.

Ellerimi önümde kavuşturuyorum, görmezden gelmek için yutkunuyorum. Ama işe yaramıyor. Sadece boğazımda düğümleniyor.

Kapı açılır ve menajeri içeri girer, elindeki büyük zarfı avucuna vurur. "Bu ilk değil. Son da olmayacak" diyor, cümlelerin ortasına gelerek. "Ah." Durdu ve bana baktı. "Merhaba." Kafası karışmış bir halde Laird'e döndü. "Misafirin olduğunu bilmiyordum."

"Bana tek kelime etme şansı vermedin." Her zamankinden daha rahatsız hissederek yer değiştiriyorum.

Bana dönerek, "Merhaba, ben Tommy." dedi. Elinin tersi Laird'in göğsüne indi. "Menajeri." İçten bir gülümsemeyle elini uzattı.

Laird, sanki ailesiyle ilk kez tanışıyormuşum gibi hemen devreye giriyor. "Tommy O'Neill. Poppy Stanfield." Görünüşe bakılırsa, kot pantolonu ve düğmeli gömleğiyle yeterince iyi bir adama benziyor. Ayakkabıları güzel ama Malibu'daki plaj yaşamı için tipik değil. Sanırım Los Angeles'ta yaşıyor. Evlilik yüzüğü yok, bu beni nedense şaşırtıyor.

"Merhaba." Elini sıkıyorum. "Ben ..." Laird'e bakıyorum, o da sırtıyor. "Ben yoldan çekiliyorum-"

"Yolda değilsin," diyor Laird ben sözümü bitirmeden.

Gülümsüyorum ve Tommy'nin Laird'e tekrar bakmak için döndüğünde kaşlarının çatıldığını fark ediyorum. Sessiz kalmayı tercih ediyor. Şirketin önünde bunu söyleyemeyeceğimi düşünsem de, ilk konuşmanın bir parçası olmamam gerektiğini düşünüyorum. Laird'e destek olmalıyım, dikkatini dağıtmamalıyım.

Üçümüz sessizlik içinde dururken baş parmağımı omzumun üzerinden geçirdim. "Zaten bavulumu hazırlamayı düşünüyordum."

Tommy, "Uçuyor musun?" diye soruyor.

Bakışlarımı Laird ve onun arasında dolaştırarak cevap veriyorum: "Los Angeles'ta yaşıyorum. Birkaç gündür buradayım."

"Deer Lake'te benimle birlikteydi," diye ekliyor Laird gururla. "O bir şef."

"Vay canına, bu bir skor. Eminim yemekler harikaydı."

Gülüyorum, komik olduğundan bile emin değilim ama yine de söylüyorum, "Aslında son birkaç gün dışında çok fazla yemek yapamadım."

Laird, "Gölde elektrikler kesildi." diyor.

Omuz silkerek, "Çoğunlukla bozulmayan malzemelere sıkışıp kaldık," diyorum.

"Yeteneklerini küçümsemesine izin vermeyin," diyor Laird gülerek. "Ateşte ısıttığımız bir makarna yemeği yaptı ve dün Akdeniz yemeği yedik." Laird parmaklarını şıklatır. "Ona ne dediğini unuttum-"

"Harissa ballı tavuk."

"Harikaydı."

Tommy bir bar taburesine doğru ilerler. "Bölüyormuşum gibi hissediyorum ama şimdi karnım da acıktı."

En hafif kahkaha bile gerginliği biraz olsun azaltıyor. "Şey," diye başladım tekrar, "Toplanacağım. Kıyafet almak için evime gitmem gerekiyor ve..."

"Bundan sonra seninle gelebilirim."

Önce ona gidiyorum, ayak parmaklarımın üzerine kalkıyorum ve onu öpüyorum. İkimiz için de. "Henüz hiçbir yere gitmiyorum." Ayrılıyorum ama koridorda yürürken gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum.

Odaya girdiğimde kapıyı kapatmak üzereydim ama telefonumu oturma odasında unuttuğumu fark ederek durdum. Onu almak için dışarı çıkmamın imkânı yok. Bu da bana toparlanmaktan başka yapacak pek bir şey bırakmıyor ki bu da beş dakikamı alacak.

"Mike'a buraya geldiğimde onu arayacağımızı söyledim," diyor Tommy, sesi koridorda yankılanıyor. Ben hâlâ olduğum yerdeyim. "Evraklar Outlaw Records'a teslim edildi ama avukatınızın da dahil olması gerektiği için kopyalarını ona gönderdik."

Ayak sesleri ve ardından kâğıtların sesi duyulur. Laird "Mantıklı" der.

Hoparlörden bir telefon çalıyor ve sonra başka bir adam cevap veriyor, "Hey, Laird, nasılsın dostum?" Avukatının ses tonundaki endişe beni tedirgin ediyor. Olmalı mıyım, yoksa aşırı tepki mi veriyorum?

"Şok mu?" Göğsümde bir çekiştirme, koşup ona sarılmak istememe neden oluyor. Ama sarılmadım. Ama sesindeki çığlık, benden saklamaya çalıştığı endişelerini ortaya çıkarıyor.

Burada durup kulak misafiri olmamalıydım. Bu kadarını duymuş olmaktan bile nefret ediyorum, suçluluk duygusu şimdiden boğazımı tırmalıyor. Kendimi kapıyı kapatmaya zorlayamıyorum.

Avukatı, "Bu tür durumlarda bu normaldir." diyor. Bir duraklama. "Bunun ne anlama geldiğini açıklayayım. Bu mahkeme kararıyla yapılan bir babalık testi. Tennessee ve California'da standart. Hemen hemen her yerde. Bazı yerlerde farklı terimler kullansak da aynı anlama geliyor. Ben herhangi bir kaçamak dil görmüyorum, ki bu iyi bir şey ve dürüst olmak gerekirse, bu çok anlamlı. Senin peşinden gelmiyor olabilir. Bana sanki sadece biyolojik babanın babalığını kanıtlamaya çalışıyormuş gibi geldi. Sanırım nafaka için, muhtemelen tıbbi geçmiş için, ama bu dosyada bunun için herhangi bir evrak yok. Henüz yok."

Bunun benimle hiçbir ilgisi yok, ama yine de kalbim kırılıyor, aniden sahip olmaya hakkım olmayan beklentiler için yas tutuyorum. İlişkinin bu aşamasında olmaz. Yine de hayal kurarken mantığın bir rolü yok. Onu sandığım kadar iyi tanıyıp tanımadığımı sorgulamaya başlıyorum.

"Henüz mi?" Laird soruyor.

Bavula doğru yürüyorum, birkaç şeyi itiyorum, şu anda dinlemeyi bırakamıyorum.

"Eğer baba olmaya kararlıysan," diyor Mike. Baba olmaya kararlıysa, hayatında olacaktır. *Değil mi?* "Bir sonraki adım bu olacak. Bu genellikle gerçekler ortaya çıkmadan önce olan bir şey değildir."

Artık dinlemek istemiyorum ama kapıyı kapatırsam kapı gıcırdayacak, dikkatlerini çekecek ve dinlediğimi anlayacaklar. Uzanmak için yatağa doğru ilerliyorum ama hoparlörün sesi çok açık olduğu için konuşmalarından kaçamıyorum.

Ugh.

Alındığının onaylanması gerektiği, onaylı bir laboratuvar randevu alınması gerektiği ve yanıt gönderilip gönderilmeyeceği gibi konulara girip çıkıyor.

Ahşap zeminin her sesi yatak odasına taşımamasını dileyerek yan dönüyorum. Diğer yastığı kaparak başımı örtüyorum ve

ve onu tamamen engellemeyi umuyorum. Uykunun beni bu gerçeklikten yeterince uzaklaştırması için dua ederek gözlerimi kapatıyorum.

Çok uzun sürüyor ama sonra beni dibe çekiyor.

. . . *delici mavi gözler* . . .

. . . *hiç bir zaman* . . .

. . . *devamlı oynamak* . . .

"Poppy?"

Bir şeyin beni tuttuğunu hissettiğimde yatak başlığına doğru çırpınıyor ve nefes nefese kalıyorum. Terliyorum ve kalbim gümbür gümbür atıyor, rüyalarımın gözlerine bakarken uyku ve gerçekliğin arafında sıkışıp kalıyorum.

"Sorun yok," diyor Laird. "Sen iyisin. Rüya görüyordun."

Gözlerimi birkaç kez kırıştırıyorum, bakışlarımı ondan ayırıp altıma dolanan çarşafıya çeviriyorum. "Rüya mı görüyorsun?" Ona dönüp baktığımda yeniden nefes almaya başlıyorum.

Bana daha da yaklaşarak yanaklarımı okşuyor. "Adımı söyledin."

"Öyle mi dedim?"

"Evet. Kötü rüya mı?"

"Kötü olduğunu hatırlamıyorum." Ellerinin güvenliği gözlerimi kapatmam için bana izin veriyor. "Memnun hissettiğimi hatırlıyorum." Tekrar gözlerinin içine bakarak ekliyorum, "Mutlu."

"Eğer adımı söyleyecekse, bunun mutlu bir bağlamda olmasına sevindim." Saçlarımı yüzümden uzaklaştırmak için ellerini geriye doğru kaydırıyor.

Okyanusa bakarken uzun bir nefes alıyorum, boğazım kuru ve nefesim hala kesik kesik. Ona baktığımda, "Gerçek gibiydi" diyorum.

"Rüyalar böyle çalışır, bebeğim." Gülümsemesi o kadar içten ki biraz eriyorum.

Hâlâ zihnimin bir köşesinde duran ve saniyeler geçtikçe daha da bulanıklaşan görüntülerin peşini bırakamıyorum. "Peki ya anılar?"

Dudakları ayrılırken sırtı geriliyor, elleri tekrar yanlarına düşüyor. Kelimeler dilinin ucuna geliyor, ama sonra ağzını tekrar kapatıyor. Yatağın üzerinde kayarak benden uzaklaşıyor ama sonra arkasına bakıyor. "Sanırım aynı şekilde çalışıyorlar. Rüya mı görüyordun yoksa hatırlıyor muydun?"

Kalbim düzenli bir rutine bağlanıyor ve dudaklarımı yalıyorum. "Söyleyebildiğim kadarıyla eskiden sadece bir fark vardı." Yanına oturmak için hareket ediyorum, ayaklarım tekrar sağlam zemine basıyor.

"Neydi o?" diye soruyor, sanki hayatımız cevabımıza bağlıymış gibi.

"Birindeydiniz ama diğesinde değildiniz."
Umut gözlerinde güneş gibi yükseliyor. "Peki ya
şimdi?" "Bir ve aynı hale geliyorlar."

Poppy

"ŞİMDİ NE OLACAK?" Su istediğimden daha soğuk. İçine dalmak için beni cezbetmiyor ama ayaklarımı havuzda sallandıracak kadar sıcak.

"Bir laboratuvara gidip örnek alıyorum." Laird şezlongda öne doğru oturmuş, bir şahin gibi beni izliyor. Uçup gideceğimi mi yoksa suya düşeceğimi mi düşünüyor emin değilim. Her ne olursa olsun, beni kurtarmaya hazır görünüyor ki bu çok sevimli.

Güneş gözlüklerimi başımın üstüne kaldırıyorum ve omzumun üzerinden bakıyorum. "Çocuğu kastetmiştim."

"Ne demek istiyorsun?" Ellerini birbirine kenetlemiş, dilini alt dudağının üzerinde birkaç kez gezdiriyor. Güneş gözlüğünün ardında saklı olduğu için gözlerinin mavisini göremiyorum ama gökyüzü hep gözümün önünde.

"Anne ile bağlantı kuracak mısınız? Çocuğun kız mı erkek mi olduğunu biliyor musunuz? İsmi? Yaşı?"

"Sanırım yaşı ikinin biraz altında olmalı."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü ne zaman seks yaptığımızı biliyorum." Gözleri benimkilere kayıyor, yüz ifadesinde sıkılmış kaşlarında bir kızgınlık var. Benden uzağa bakıyor

Okyanusa doğru. "Konuşmalı mıyız bilmiyorum-"

"Evet, yapmasak daha iyi olur diye düşünüyorum." Hızlı hareket ediyoruz, o kadar hızlı ki kontrolden çıkıyoruz. Yoksa sadece benim başım mı dönüyor? Başa çıkmayı itiyorum ve ayağa kalkıyorum. "Bu kadar kişisel bir meseleye, sen hesaplaşmadan girmek çok büyük bir iş gibi geliyor."

Bakışları geri dönüyor, ya da döndüğünü varsayıyorum çünkü hâlâ ışığın bana gösteremeyeceği kadar siyah gözlükler takıyor. "Hesaplaşma yok, Poppy."

"Kötü kelime seçimi. Sap mı? Bu daha mı uygun?" Bana odaklanmak yerine, kendisi için bir sonraki adımı belirleme özgürlüğüne sahip olmasını istiyorum. Kavga beklemiyor muydum?

Bir şeye alıştıktan sonra her şeyi farklı bir perspektiften görmeye başlamak çok tuhaf. Bu adamın ne kadar çekici olduğu asla değişmeyecek, ama o ayağa kalkana ve gölgesi beni yutmak için uzanana kadar ne kadar büyük olduğunu neredeyse unutmuştum. "Beni bilgilendirmen gerekiyor çünkü kafam karıştı." Sonunda gözlüklerini yüzünden sıyırdı ve sordu: "Dışarıda bir çocuğum olabileceğine mi üzülüyorsun yoksa senden sonra biriyle seks yaptığım için mi?"

"Benden önce demek istiyorsun." Eğer bakışlar öldürebilseydi, ölmüş olurdu. Eğer bakışlar suçlayabilseydi, suçlu olurdu. "Değil mi?"

"Doğru. Daha önce."

Güneş omuzlarıma vuruyor ve aramızdaki gerilim çok yoğun. Isındığımı hissederek, "Ben içeri giriyorum." diyorum. Suyun öfkemi dindireceğinden emin değilim ama susuzluğuma iyi gelecektir.

Eve giriyorum, takip edip etmediğini görmek için omzumun üzerinden kontrol ediyorum. Beklediğimden daha yakın, kapıyı tutup arkamızdan kapatıyor. İki bardak alıp buzdolabının içindeki sürahidenden dolduruyorum. Tezgâhın üzerine koyup seçmesine izin veriyorum.

Beni seçti, elimi tuttu ve parmaklarımızı birbirine geçirdi. "Eğer durumu tartışmak istemiyorsan, senin hakkında konuşalım."

"Kendim hakkında konuşmak istemiyorum."

"Neden üzgün olduğunu bilmek istiyorum, Poppy."

Huysuzluğumdan nefret ediyorum, sahip olduklarımızın tadını tam olarak çıkaramadan balon patladı. Bir yudum su ve ardından bir yudum daha alıyorum, soğuk sıvı boğazımı kaplarken rahatlatıyor ve sonra soruyorum, "Onun hakkında ne biliyorsun?"

"Bunu gerçekten konuşmak istiyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum ama sanki orada değilmiş gibi, sanki şu anda dışarıda değilmiş gibi de görmezden gelemiyorum." Bunun nereden çıktığı hakkında hiçbir fikrim yok. "Yapmadığımı biliyorum."

kızmaya hakkım var ama nedense ben kızgınım. Özür dilerim." Geri çekildim ve arkamı döndüm. Ne yapıyorum ben? Bana hayallerinin gerçekleşmiş hali gibi davranan bir adamı neden kendimden uzaklaştırıyorum?

Daha da kötüsü, ağlamaya başladım. Sadece birkaç damla gözyaşı, ama nereden geliyorlar? Neden? Mutfaktan çıkıyorum ve yatak odasına doğru ilerliyorum. Onun için de durumu daha da kötüleştirmeden önce buradan gitmeliyim.

Belimi kavırıyor, vücudu arkamda kıvrılıyor. "Laird.
. lütfen."

"Lütfen ne?" diye kulağıma fısıldıyor ve sonra boynumu öpüyor. Bir değil, üç kez öpüyor ve sonra bana sarılıyor.

Ayaklarım yere yapışmış, bedenim hareket etmeyi reddediyor. Kollarında dönüyorum ve yüzümü ona gömüyorum. Doğal olarak, birlikte yaşadıklarımız gibi kokuyor -inanılmaz. Sırtımı okşuyor, başını aşağı eğip yan tarafıma bastırıyor. "Konuş benimle, bebeğim."

Gözyaşlarımı yüzümden silmeye çalışıyorum ama kollarım hareket edemeyecek kadar sıkışık. Bu yüzden tişörtünün onları yakalamasına izin verdim ve fısıldadım, "İhanet gibi hissediyorum. Bunun mantıklı olmadığını biliyorum. Bana öyle gelmiyor ama onunla seks yaptın. Bir bebek yaptın-"

"Belki."

"Tamam, belki ondan bir bebek yapmışsındır."

"Başka kadınlarla seks yaptığım için kızgın mısın? Eğer öyleyse, beni bir izciyle karıştırdın demektir." Güldüm. İçimden akan diğer duyguları anlamadığım kadar neden güldüğümü de bilmiyorum. Arkasına yaslanıp yüzümü avuçluyor, gözlerimizin birbirine kenetlendiğinden emin oluyor ve şöyle diyor: "Son on beş yıldır yaptıklarımı geri alamam. Sadece şu an olduğum şey olabilirim. Yani eğer bakire değilsem-"

Alay ederek gözlerimi deviriyorum. "Kimse sana bakire olman gerektiğini söylemedi. Sadece merak ediyorum, eğer bu kişi geçmişinden çıkıp geliyorsa, başka kaç kişi daha olacak?" Niyeti iyi olsa bile bedenimin daha fazla tutsak edilmesine dayanamayacak kadar tedirginim. "Maddi durumu nedir? Şu anki ilişki durumu nedir? Senden çocuğuna babalık yapmanın ötesinde ne bekliyor?"

Derin bir nefes alıyor ama gözleri yere dikilmiş. "Bilmiyorum. İstedğin cevaplara sahip değilim." Yukarı bakıyor. "Ben de en az senin kadar karanlıktayım."

"Bu nasıl olabilir? Bir şeyler biliyor olmalısınız."

"Hayır..." Nefesi sertleşiyor ama kelimeleri sessizce geliyor. "Ben de onun adını hatırlamıyorum. Kim olduğunu hatırlamıyorum. Onunla hangi gece tanıştığımı da hatırlamıyorum. Tek bildiğim Nashville'de olduğu, çünkü avukatının listelediği tarih. Yani bu her şeyi daha mı iyi yapıyor?" Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Eminim yapmaz, ama artık sen de benim kadar biliyorsun."

Aramıza attığı mayınlar planlandığı gibi patladı. Şimdi ne yapmamam gerektiğini biliyorum ve aramızdaki şeyleri daha da kötüleştirdim.

Babalık testi.

Menajeri.

Hatta geçen gün kız kardeşi.

Kulübe.

Elektrik yok.

Çok şey oldu ve ben bunları değerlendirecek zamanı bulamadım. Başım da kalbim kadar sert çarpıyor. Topuğum köşeye çarpana kadar koridora doğru geri geri gittiğimi fark etmemiştim.

Dükkân bile yorucuydu. İçerideki her kadın onunla göz göze gelmeye çalışıyordu. Peşimden gelmiyor, bu da bana "Yoğun bir hafta oldu. Bu gece dairemde uyuyabilirim diye düşünüyorum."

"Sadece bu gece mi?"

"Ben burada yaşamıyorum, Laird."

Sağ yanağı yüzüne bir sırtıış yerleştiriyor. "Hâlâ mesai saatindesin, unuttun mu?"

Sırtıyorum. İçimde bir karmaşa hissediyor olabilirim ama yine de beni gülümsetmek için çaba sarf etti. "Maaş çekimi saklayabilirsin."

"Almak için dönene kadar mı?" Kaçmaya hazır bir aslanmışım gibi beni izliyor, yüzündeki mizah kayboluyor.

Ona dönüp elini iki elimin arasına alıyorum. "Geri geleceğim, Laird. Söz veriyorum."

"Neden gitmen gerekiyor?" Sorunun talebine rağmen sesi çok düzgün, kelimeleri ölçülü. Mikroskop altındaymışım gibi hissetmekten nefret ediyorum ama daha çok doğrularımın ağzımdan kaçan yalanlar gibi gelmesinden nefret ediyorum.

"Giymek istediğim kıyafetlerim kalmadı. Seninle biraz makyaj yapmak istiyorum. Giyinmek. O inanılmaz havuz güvertesinde yoga yapmak için yoga matımı getir." Daha fazlası olduğunu biliyor. Binayı istemiyorum

Bu ilişkinin bloklarının yalan olmasını istemiyorum. Gözlerimi göğsünde sabit tutuyorum, köprücük kemiğinin üzerine çıkmayı reddediyorum. "Evcilik oynuyoruz ve bu noktada tehlikeli hissediyorum."

Sözlerimi yumrukladı, nefesi duyulabilir bir şekilde dışarı çıktı. "Bana bak, Poppy." Bakışlarımı, öpüşmekten beni harika hissettirmeye kadar verdiği tüm hazzı düşündüğümde kısa süreliğine gözümü kamaştıran bir ağza doğru kaydırıyorum. Gözlerine ulaşıyorum, ama genellikle benim için taşıdıkları sıcaklık soğuk ve boş.

Sessizlik uzuyor, kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve onun da benim kadar yüksek sesle duyup duymadığını merak ediyorum. Sonunda "Nasıl tehlikeli?" diye soruyor.

"Kalbime," diye cevap veriyorum düşünmeden. İçgüdülerim kendimi korumamı söylüyor ama bu ona karşı doğal gelmiyor. Onunla tanıştığımdan beri beni korudu... mutfaktaki ilk şoku atlattıktan sonra. "Bugün senin için çok zordu, Laird. Sen söylemiyorsun ama ben öyle olduğunu biliyorum. Sadece şok bile hayatın dengesini bozmaya yeter. İhtiyacın olan-"

"Bana neye ihtiyacım olduğunu söyleme." Elimi sıkıyor, gözleri benimkilerde kararlı. "Neye ihtiyacım olduğunu biliyorum. Sana ihtiyacım var."

"Sadece bir gece. Hissettiklerini düşünmek için bir gece.
.."

O kadar ani hareket ediyor ki, soğuk bir esintinin izlerini takip etmesine neden oluyor. Deer Lake'te bıraktığı ruh hali geri geldi. Ona yardım etmek istiyorum ama halı ikimizin de ayağının altından çekildi.

Kararımı çoktan vermiştim, bu yüzden son bir kez yanına gittim. Omuzlarını arkadan okşayarak, "Senin de en az benim kadar molaya ihtiyacın var. Birbirimizden değil ama her şeyden. Olanları sindirmen gerek çünkü bu senin hayatını sonsuza dek değiştirebilir."

Ellerimden birini kendi eliyle kapatarak bana doğru eğiliyor. "Bu fikrini değiştirecek mi?"

"Bu gece hakkında mı? Hayır. Senin hakkında mı? O da hayır." Cam kapıya yaslanıyorum ve ekliyorum: "Gerçek dünyaya geri döndük, birkaç gün önce yaşadıklarımızı yeniden yaratmaya çalışıyoruz." Kalbimin kırılmasına izin veremem. "Bu işe yaramayacak."

"Ne olacak? Seni kalmaya ne ikna edecek?"

"Seninle birlikte olmak istiyorum ama bunun şu anki durumumuza göre olmasını istiyorum. Tatil güzeldi. Seninle tanışmak yıllardır başıma gelen en güzel şeydi. Ama şu anki hayatlarımız, her gün sürdürdüğümüz hayatlarımız üzerine inşa edilmiş bir birliktelik yaşayalım."

"Sonsuza kadar umuyordum."

Uzanıp yanağına dokunuyorum. "Çok fazla inancın var."

"Sadece bize."

"Bu kadar yeter." Onu öpmek için ayağa kalkıyorum ve kalbimin zaten yaptığı gibi kendimi tekrar kollarına düşerken buluyorum. Kaçınılmaz olanı ertelemeyen topuklarımın üzerine düşüyorum. "Sana söz veriyorum, sadece bu gece."

"Bu bize olan inancımdan daha fazlası, bebeğim." "Oh evet, başka ne var?"

"Güven." Kıçımı iki güzel avuçlarken beni öpüyor. "Hadi eşyalarını toplayalım. Seni evine bırakayım."

"Yapmak zorunda değilsin. Zor olduğunu biliyorum, özellikle de günün bu saatinde."

Oturma odasından geçip onun için hazırladığım bir bardak suyu aldı. "Eve giderken düşünmek için zamanım olacak."

Benimkini de alıyorum ve bir yudum içiyorum. "Benimleyken düşünmüyor musun?"

"Yeterli değil. Beni içgüdülerimle hareket ettiriyorsun."

"O kadar kötü mü?" Onu yatak odasına götürürken sordum.

"Hayır."

ÇAMAŞIR YIĞINLARI ARASINDA KAPANA KISILMIŞ, telefonum odanın öbür ucunda çalmaya başlar başlamaz başımı kaldırıyorum. Işıkların ve giderek büyüyen koyu renkli giysi yığınlarının üzerinden atlıyor, ikinci zil sesine kadar telefonu yakalamayı kişisel bir hedef olarak belirliyorum. Bu etkinlikte gümüş madalya kazanarak, "Alo?" diye cevap veriyorum. Kolay bir görev olduğunu düşününce, olması gerekenden daha fazla nefes nefese kalıyorum. Çalışmaya bir hafta ara verince böyle oluyor. Geleneksel anlamda egzersiz. Yine de Laird ile bolca kalori yaktım.

Kendi kendime gülüyorum.

"Gelin partimdeki öfke nöbetinden sonra hayatın harika olduğunu duyduğuma sevindim." Sesinin tonu ciğerlerimdeki neşeyi emiyor.

"Merhaba anne."

"Umurunda olmadığını biliyorum ama senin adına çalışanlardan bile ne kadar çok özür dilemek zorunda kaldığımı bir bilsen. Görünüşe göre, masum bir sunucuyu ezmiş ve ünlü bir müşterilerine çarpmışsın. Yaptığın gibi olay çıkarman şaşırtıcı ve utanç verici, benim spot ışığımı çalman da incitici." Bir de bana dramatik diyor. *Elma. Ağaç.*

Azarlanmak bu gece gündemimde yoktu, bu yüzden gözlerimi kapattım ve hiç cevap vermemiş olmayı diledim. Ya da en azından açmadan önce arayanın kimliğini kontrol etmiş olmayı. "Kaç kişi?" Kendime engel olamıyorum.

"Kaç tane ne?"

"Benim adıma kaç özür dilemek zorunda kaldın?"

"Tsk. Bunun için zamanım yok, Poppy." Şu anda gözlerini devirmek üzere olduğunu biliyorum. "Geç oldu ve Trevor beni yatakta bekliyor." Bu görüntü midemi bulandırıyor. Devam ediyor, "Geçen hafta benden özür dileyeceğini düşünmüştüm ama görüyorum ki hiç değişmemişsin. Sonra bile-"

"Neyden sonra değil anne? Hayatta kalmamam gereken bir kazadan sonra mı? Bana bakması için bir hemşire tutmak zorunda kaldıktan sonra değil, çünkü hastanede yanımda otururken St. Bart's'a bir gezi ayarladın çünkü kritik durumum senin için dayanılamayacak kadar fazlaydı? Ya da daha da geriye gidip Marina'nın annesine, kızı mezuniyet balosu kraliçesi seçildikten sonra onun kadar yetenekli ve güzel olabileceğimi ancak hayal edebileceğini söylediğini mi konuşmamız gerekiyor?"

"Neden bu kadar nankörsün?"

"Balo kraliçesi seçildiğim günün ertesi sabahı bana ne dediğini hatırlıyor musun?"

Ağır nefesi kızgınlıkla doludur. "Eminim bana anlatacaksın."

"Bana iki Tylenol getir ve panjurları kapat." Başarısızlık hissini, asla yeterli olamayacağım hissini bu kadar kolay geri dönmesinden, midemin çukuruna batmasından nefret ediyorum.

"Seninle kavga etmek için aramadım," diyor, sanki acıyı bir kenara bırakabilmişim gibi sesi ballı.

Hayatım boyunca ona karşı bir zaafım oldu. Marina'nın annesi gibi inanılmaz bir rol modeliyle şımartılmış olsam da Mimi benim annem. Bunu uzun zaman önce kabul ettim. O sadece anladığı sevgiyi verebilir. Sevgi gösterisi olarak banka hesapları ve güven fonlarıyla büyütüldü. Aradaki farkı anlamasını bekleyemem. Bu Trevor'dan olmayacak. Durumu iyi ama mutluluğun anahtarı olan kalbi eksik.

Ben çıktım. Bu yeterli olmalı, ama Laird'le tanışıp gerçek aşkın nasıl bir şey olduğunu hissettiğime göre, daha azını kabul etmek için geri dönüş yok.

"Geçen hafta sonu seni birkaç kez aradım ama cevap vermedin. Bu yüzden bu kadar geç arıyorum. Seni yakalamayı umuyordum."

"Beni yakaladın." Dairemi adımlıyor ve devam etmesini bekleyerek amaçsızca dolaşıyorum.

"Menünün değişmesini istiyorum." diyor.

Aynanın önünde aniden duruyorum. "Menü mü? Sen neden bahsediyorsun?"

Cevap vermeden önce bir nefes aldığını duyabiliyorum: "Amuse bouche dikkat çekici değil, mezelerden ikisi geçen ay Mildred Lassiter'in yemin tazeleme töreninde servis edildi ve beef Wellington? Gerçekten mi hayatım? Heyecan verici bir şey bekliyordum. Golf kulübü tarzı bir menü değil. Bu daha çok babanın tarzı. Trevor ve ben-"

"Bu bir tartışma değildi. Menü oylamaya sunulmadı. Bu sizin için yaptığım bir iyilikti. Eğer yüksek seviyede yapılan klasik yemekleri beğenmiyorsanız, ben size göre bir şef değilim." Aynaya doğru döndüğümde saçlarım sıcak duştan dolayı hâlâ nemli ama cildim berrak, hatta parlıyor. Bunu Laird'e ve onun ağzına borçluyum.

"Çok kabasın. Düzenli müşteriniz olmamasına şaşmamalı. Yemek şirketinin bu davranışına kim katlanır ki?"

"Ben yemek şirketi değilim anne," diye çıkışıyorum, sonunu istemeden keskin bir şekilde vurgulayarak. "Ben bir şefim. Sana bir iyilik yapıyordum."

"Bize bir iyilik mi? Bence bana ve yakında üvey baban olacak kişiye karşı saygısızlık ediyorsun."

"Üvey baba mı? Benimle dalga mı geçiyorsun?" Laird gibi konuşuyorum ve bu beni üzmüyor.

"Poppy, hemen kes şunu." Bu yıpratıcı ses tonu beni hazırlıksız yakaladı. "Senin için yaptığım her şey için en iyisini hak ediyorum. Baban yanında değilken ben yanındaydım."

"Babam senin yüzünden orada değildi." Sözlerim telefon görüşmesini yarıda kesiyor ve söylediğim anda pişman oluyorum. "Öyle demek istemedim anne. Üzgünüm-"

"Pazar gününe kadar yeni bir menü gönderin. Teşekkürler." Telefonu yüzüme kapattı. *Bunu hak ediyorum.*

Bazen yapıyor mu? Elbette. Ama sonsuza kadar yokuş yukarı savaşamam.

Telefonun boş ekranına bakıyorum, onun için daha fazlasını yapmamı talep etmek için beni aradığı için hala şoktayım. Bir kere bile sormadı.

Bunu düşünmekten nefret ediyorum ama o ve Trevor birbirlerini hak ediyor ve ikisi de benim Wellington bifteğimi hak etmiyor.

Ne kadar sert davranmaya çalışsam da, asla onun istediği gibi olamayacağımı bildiğim için kendimi yırtık pırtık hissediyorum. Öyleyse neden daha fazlasını deneyeyim? *Kendime odaklan.* Söylemesi yapmaktan daha kolay.

Bir mesaj telefonumu titretiyor ve yere bakmama neden oluyor. Annemden bir mesaj görmeyi bekliyordum ama mesaj Deer Lake'teki Willie'den geliyordu. Arabam alınmak için hazır.

Harika. Şimdi uğraşacak daha çok şeyim var.

Aynaya bakıyorum, saçımı düzeltiyorum ve ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. Çok yorgunum ve geceyi sonlandırmanın vakti gelmiş olabilir. Uzaklaşmadan önce aynaya yapıştırılmış not dikkatimi çekiyor. *Seni seviyorum. L.* Bu kadar az kelimenin bu kadar büyük bir etkisi var. Bir gün çözmeyi umduğum bir başka gizem.

L harfi bana Laird'i hatırlatıyor ama başka biriyle görüştüğümü düşünmesini istemiyorum. Notu dikkatlice bardaktan çıkarıyorum ve komodinin çekmecesine koymak için odayı geçiyorum.

Tam yere düşerken bir kez daha bakıyorum, sanki el yazısını ezbere bilmiyormuşum gibi tekrar okuyorum ve sonra çekmeceyi kapatıyorum.

Laird hâlâ aklımdayken çamaşırhaneye dönüyorum. Ayrıralı sadece birkaç saat oldu ama onun da beni düşünüp düşünmediğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Telefonum elimde ve Laird kalbimdeyken mesaj atıyorum: *Benimle Deer Lake'e gelmek ister misin?*

Poppy

AT YOK. *Görünürde zırh da yok.*

Ama kalan son merdivenleri de inip seksi erkek arkadaşımı üstü açık mat siyah Ferrari'nin içinde gördüğümde hayal kırıklığına uğramadım.

"Bırakmamı ister misin, güzelim?"

"Elbette." Daireme doğru başımı sallayarak, "Yukarıda mı, yoksa arabalardan mı bahsediyoruz?" diye soruyorum.

Laird kıkırdadı ve arabadan atladı. Yanıma gelip önümde duruyor. Onunla göz hizasına gelmek için iki adım atmam gerekirken, yine de aradaki mesafeyi kapatmak için kaldırıyorum. Beni belimden tutup öpüyor. Ne tatlı ne de kibar bir öpücük. Kollarımı boynuna doluyorum ve bu adamın fantezisine dalıyorum.

Ayrıldığımızda, "Seni çok özledim bebeğim." dedi. Yüzünde gülümseme ya da sesinde kahkaha yoktu. Bu adam beni, benim onu özlediğim kadar özlemişti.

"Seni seviyorum," diyorum, ayrı geçen zamanın ona deliler gibi aşık olduğumdan daha az bir şey ifade ettiğini düşünmesini istemiyorum. Gülümsedi, tıpkı benim gülümsediğim gibi.

ve inanılmaz gözlere baktı. "Ben de seni özledim."

"Sevindim." Bu gülümseme tam bir sırtmaya dönüşür ve sonra sorar, "Deer Lake için hazır mısın?"

İç çekiyorum, eğlence birdenbire yok oluyor. "Sanırım. Yapılması gereken bu." Elimi tutuyor ve bana arabaya kadar eşlik ediyor. "Beni arabamı almaya götürdüğün için minnettarım. Önümüzde saatler var."

"Hayatımda tanıdığım en inanılmaz kadınla saatlerce dar bir alana hapsolmek mı? Evet, bu planla iyiyim." Benim için kapıyı açıyor, bonus cazibe puanı kazanıyor. Skor tuttuğumdan değil.

"Kamyona ne oldu?"

Etrafta koşuyor ve vücudunu alttaki spor arabaya kaydırıyor. Bacakları çok uzun olduğu için sığmasına şaşırdım. Kapıyı kapattı ve bana döndü. "Roma'yı kullanmayalı uzun zaman oldu. Onu bir tur atmak istedim." Geri çekildi ve ekledi, "Ve seni etkilemeyi umuyordum."

"Ayıların beni yakalamasına izin vermenin cazip olduğunu söylediğin anda beni etkiledin."

Laird kahkahalara boğuldu, ses arabanın içini ve kalbimi doldurdu. Dün gece annemle konuştuktan sonra yatağa girdiğimde dairemin ne kadar sessiz olduğunu düşündüm. Gerçi bu ses eksikliğinden değildi, çoğu gece o da bastırılmıştı. Sevgi dolu dev adamım olmadan yalnızdım.

İstediğim alanın ihtiyacım olmayan bir alan olduğu ortaya çıktı. Annemle yaptığım telefon görüşmesi, sahip olmadığım sevginin onda bulunduğunu anlamamı sağladı. Ama daha da önemlisi, gitmemle ilgili beni özlediğinden başka bir şey söylemedi. Bu adam bana ihtiyacım olan her şeyi verecek, kendi zararına bile olsa.

Bunu hafife almayacağım.

Derin bir nefes alarak kıkırdamaya devam ediyor ve uzanıp elimi tutuyor. "Beni hiç affedecek misin?"

"Arabam bozulduğunda bana yardım etmek için durduğun an affedildin." Ben de gülerek omuz silktim. "Benim için endişelendiğine göre o kadar da kötü olamayacağını biliyordum."

Elimi direksiyona geri koymadan önce biraz sıkıyor. "Uzun bir yoldan geldik, bebeğim."

"Hem de bu kadar kısa sürede."

Elimi ağzına götürerek üst kısmını öpüyor ve sonra güvenli bir şekilde kucağında tutuyor. "Bizi nelerin beklediğini görmek için sabırsızlanıyorum."

Yüzleşmemiz gereken bazı engeller olsa da dün neyse bugün de aynıyız. Ben ve işim, işimin beni nasıl alıp götürdüğü. Onun kariyeri ve şimdi de bu babalık testi. Hakkını vermek lazım; uyku bedene ve zihne iyi geliyor. Onunlayken hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Dün gece ona mesaj atmamın nedenlerinden biri de buydu. "Sadece seninle olmak istiyorum," dedim, kalbimin beni yönlendirmesine izin vererek.

Bana bakarak o kadar içten gülümsüyor ki kalbim daha da büyüyor, göğsümdeki bir boşluğu dolduruyor. Rüyalarım ve yaşadığım gerçeklik arasında o kadar derindeyim ki bunu inkar edemiyorum. İnkâr etmek de istemiyorum. Marina'ya da söylediğim gibi, Laird Faris ile bu hayatı, bu mutluluğu, bu bağlılığı istiyorum.

"Ben de seninle olmak istiyorum." diyor. Kaşları endişeyle değil, daha çok merakla çatılıyor. "Çok güzel bir gece geçirmiş olmalısın. Konuşmak istediğin bir şey var mı?"

Otoyol ilgimi çekmiyor, ama o çekiyor, bu yüzden onun yerine ona bakıyorum, hatta daha iyi görebilmek için vücudumu kaydırıyorum. "Bunalmıştım. Duygularımı senden saklamak istemiyorum. Biz çok yeniyiz."

"Hmm," diye mırıldanıyor onaylamayan bir ifadeyle. "En iyi arkadaşına seni sevdiğimi söyledim."

Kaşlarının arasındaki gerginlik gevşiyor. "Daha iyi."

Gülüyorum ve elini daha sıkı tutuyorum, asla bırakmayacağımı düşünüyorum. "Babalık testi için kızgın değilim." Fark etmedim bile ama ileriye bakarken bakışlarının sertleştiğini görüyorum. "Benden önce oldu."

Göğsünden ağır bir nefes çıkıyor ve beni haddimi aştığım konusunda endişelendiriyor. "Konuyu açtığım için özür dilerim."

"Hayır," diye cevaplıyor bir bakışla. "Bunun hakkında konuşmak istiyorum. Duygularını paylaşmanı istiyorum. Düşüncelerinde taşıdığın ağırlığı gördüm. Omuzlarından belli oluyordu ve seni çökmüş görmekten nefret ediyorum."

"Dürüst olmak gerekirse çok yorgundum. Hayatımın en güzel haftasıydı ama Los Angeles'a vardığımızda çok şey oldu." Gömleğimin eteğiyle oynamak için elimi çekmeye çalışıyorum ama o daha sıkı tutuyor. Kenardan sarkan bir ipliği bile rahatsız edememekten nefret ediyorum ve desteğe ihtiyacım olduğunu bilmesini seviyorum. "Dayanıklılığımıza yardımcı olması için nefesim üzerinde çalışıyorum, aynı zamanda stresimi yatıştırmak için. Vücudumun eski formunu bulmasına yardımcı olmak için yoga yapıyorum ama çoğu gün tamamen iyileşip iyileşemeyeceğimi merak ediyorum. Bahane üretmiyorum; sadece bazen biraz nefes almaya ihtiyacım olduğunu bilmenizi istiyorum. Bu beni sinirlendiriyor çünkü

eski müşterilerimden birkaçıyla bir gün bile dayanamazdı. Artık bu tür tacizlere tahammülüm yok."

"Buna asla katlanmamalıydın."

Haksız da değil. "Bazen hoşumuza gitmeyen şeyler yapmak zorunda kalıyoruz."

"Dinle, Poppy. Dağlara tırmanmama gerek yok, ama eğer istersen senin için yaparım. Ama yatakta uzanıp seninle kötü televizyon seyretmekten de mutluyum. Sana ihtiyacın olanı vermek istiyorum. Dürüst olacağım, evim her zamankinden daha yoğundu ama dün olanlar beklenmedikti."

"Yine de şöyle bir şey var. Kimsenin katkısı olmadan, hatta benimki bile olmadan, sana verilen bilgileri işlemek için zamanı hak ediyorsun. Beni sevdiğini biliyorum. İki gün olmuş ya da olmamış fark etmez-"

"Dokuz yüz yirmi üç gün."

Kıkırdayarak, "Dokuz yüz yirmi üç gün olmuş olsa bile, ki bu garip bir şekilde spesifik, ama bununla devam edeceğiz. Her neyse, ne kadar zamana ihtiyacın varsa, benim için endişelenmeden bunu yapmalısın. Ben de tepkimi göstereceğim ve bu benim de işlediğim bir şeyin parçası."

"Eğer değiştirebilseydim-" diyor.

"Şu an önemli değil. Önemli olan, sonuçları aldıktan sonra bununla nasıl başa çıkmak istediğinizdir."

"Yapmak istediğin konuşma bu mu?" Samimi, bu kadar doğrudan olmasına rağmen ses tonunda suçlayıcı bir not yok. "Dün gece bunu düşünüyordum. Kendini rahat hissetmiyorsan bu karmaşanın bir parçası olmak zorunda değilsin."

"Zaten öyleyim, ama sadece bana ihtiyaç duyduğunuz kadar."

Direksiyon simidini sıkıca kavırıyor ve sanki zaten tam oturmamış gibi koltuğunda kayıyor. Derin bir nefes alıyor ve sonra şöyle diyor: "Eğer testler eşleşirse, çocuğun babası olacağım. Onların hayatında olacağım. Benim bir parçam olacaklar. Elimden geldiğince onların hayatının bir parçası olmak istiyorum." Bana baktı. "Seni tüm kalbimle seviyorum." Eli kalçamı okşuyor. "Bu kadından bir çocuk yaparsam, beni yine de sevecek misin?"

"Hayatımın her günü, Laird." Elini tutuyorum. "Senin çocuğunu da seveceğim. Şu ana kadar bu konuda nerede duracağınızı bilmiyordum. Onunla evlenmek istediğine dair düşüncelerim vardı."

Başını sallayarak kendi kendine söylenir. "Onu tanımadığımı söylediğimde ciddiydim. Hiçbir şey hatırlamıyorum."

"İstediğin kadını elde edebilirsin. Seks yapmak için onu seçtin, yani bir şey seni ona çekti."

"Muhtemelen çok fazla alkol ve uyuşturucu." Elini tekrar araba sürmek için geri çekiyor. "Nashville'de her zamanki beladan daha fazlasını yaptım. Geri dönebilmem için hâlâ iki yılım var."

"Bütün bir şehirden men mi edildin?" Şaşkınlığının çenemi döşeme tahtasına düşürmesine izin verdim.

"Etkilendin mi?" Göz kırıyor. Ukala sırıtışı yüzünde asılı kalıyor.

Etkilendin mi? Omuz silkiyorum. "Etkilendim sayılır. Neyse ki yakın zamanda Nashville'e gitmem gerekmiyor." Daha saatlerimiz olduğunu bildiğim için daha da rahatlayarak kıpırdanıyorum. "Nashville'de ne olduğunu bana anlatacak mısın? Tüm hikâyeyi?"

"Nashville'i mi öğrenmek istiyorsun? Tüm karanlık sırlarımı mı duymak istiyorsun?"

"Her biri."

Bir anısına takılmış gibi görünürken gülümsemesi kayboluyor. "Ayrılıktan, geldiğini göremediğim bir kayıptan çıkıyordum. İnmeden önce sarhoştum, öğleden sonra ikide bir barda oturmuş yabancılarla bilardo oynuyordum. Turistlerin takıldığı bir yer değil, yerlilerin ve bazı çirkin tiplerin olduğu eski zamanların barı gibi bir yerdi. Fark edilmeden ortama karışabileceğim bir yerdi."

"Sen mi? Fark edilmedin mi? Bence neye benzediğinin farkında değilsin. Sadece boyunuz bile sizi herkesten bir kafa daha uzun yapıyor."

"İltifatlarınız için teşekkür ederim ama benim boyumda bir sürü erkek var." "Kendini kandırmaya devam et, dev." Elimi döndürerek onu Devam et. "Devam edin."

Bir sırıtış kazanıyorum, ama yine de onun için işleri hafifletmek için kıkırdamaya çalışıyorum. "Haklısın. Düşündüğüm kadar uyum sağlayamamışım. Nikki ve Shane'in de gelmesiyle kendimize bir parti kurduk."

"Parti derken, eğlenceli bir partiyi kastetmediğinizi varsayıyorum."

"Hayır." Önümüzde akan kırmızı fren lambaları denizinde yavaşlıyor. "Her şey adamın birinin kız kardeşime ne yapmak istediğini tartışmasıyla başladı. Siktir." Şakağını ovuşturuyor, tedirginleşiyor. "Ne dediğini hatırlamıyorum ama bir numaralı düşman oldu. Ona vurunca beş kişi daha ortaya çıktı. Shane benim sayemde enayi gibi yumruk yedi. Kız kardeşim adamın birinin suratına sağlam bir sağ kroşe indirdi. Eli hemen şişti."

"Aman Tanrım. İyi olduğuna sevindim. Peki ya sen ve Shane?"

"Kuzenim arkamı kolladı, ama bana bar taburesiyle vuran başka bir adam da öyle. Beni dışarı çıkardığı için şanslılar."

Soluğu hızla geliyor ve sonra başının arkasına dokunuyorum, sanki geçmiş i iyileştirebilecekmiş im gibi hafifçe ovuyorum. "Laird. Ne diyeceğ imi bilemiyorum. Bu çok korkunç."

"Biliyorum. En kötüsü bu bile değ ildi. Oradan çıkt ıktan sonra yan taraftaki restorandan bir kadınla takılmaya başlad ım."

"Kadınlar mı? Çoğ ul olarak mı?" Güldüm, ama sonra anlad ım. "Bekle, kaç kiş iden bahsediyoruz?"

Sonunda otoyoldan çıkt ık. Önümüzdeki yol çok daha az kalabalık, son sürat gitmemize izin veriyor, o da bundan sonuna kadar yararlanıyor. Soruma cevap vermekte o kadar hızlı olmadığını fark ediyorum, bu da bilmek istemediğ imi düşünmeme neden oluyor. Yine de sonunda hız sınır ına kadar yavaş lıyor, bana bakıyor ve "Dört." diyor.

"Dört mü? Vay canına. Benim iyiliğ im için sayılarla oynarsın sanmış ım. Sanırım yapmamış sın."

Omzumu okşayarak benimle önümüzdeki yol aras ına bakıyor. "İlerlememi ister misin?"

"Hayır. Sadece dört tane beklemiyordum. Bu bir seferde çok fazla ... yoksa birlikte değ il miydi?"

"Gerçekten soruyor musun, Poppy?" Baş ımı salladığ ımda, "İkisi de." diye cevap veriyor.

"Tanrım," diye iç geçiriyorum ve baş ımı elime yaslıyorum. Dirseğ im beni desteklerken, ne düşüneceğ imi bilemez bir halde pencereden dış arı bakıyorum. Bakış larımı tekrar ona kaydırarak, "Üç kadın daha babalık testi için başvuracak mı?" diye soruyorum.

Eğ er bir bakış beni hizaya getirebilseydi, gözleme gibi dümdüz olurdu m. "Sanırım iyiyiz."

"Asla bilemezsin." Hâlâ bir ş ok nöbeti içindeyim, düşüncelerimi alaycılık belirliyor.

Öne doğru odaklanıyor. "İşte bu yüzden seninle konuş up konuşmamam gerektiğ inden emin değ ildim."

"Şaka yaparak baş a çıkmaya çalış ıyorum. Ama tüm bu vücut parçalarının birlikte nasıl çalış tığ ını merak ediyorum, yoksa bir koordinasyon mu var?"

"Um . . ." Baş ladı ama durdu.

"Aynen öyle. Sen bile bilmiyorsun ve sen de oradayd ın."

"O geceyle ilgili birkaç şey hatırlıyorum ama bunları sizinle paylaşmayacağım. Hayal gücünüzü kullanmanız gerekecek."

"Ya da bir seks partisi düzenler ve bunu kendim çözerim." Geri dönüşümle gurur duyarak gülümsüyorum. Otuz dakikadır bu arabanın içinde olduğum için şimdiden kendimi sayıklıyor ve biraz da kaçık hissediyorum. Dar alanlar nedense bana bunu yapıyor. Sanırım kazaya bir tepki, başa çıkmanın bir başka yolu, ama uzman değilim.

Yüzünde alaycı bir gülümseme beliriyor ama "Bunu yapmayalım. Bence bir süre müzik dinlemeliyiz. Bu konuşmaya biraz ara verelim."

"Yine de sorularım var."

"Tamam. Bu işi açıklığa kavuşturalım ve bitsin."

"Hapishane bu hikayenin bir yerinde olmalı."

"Evet, tam da o öğleden sonra kendi ses kontrolümü atlayıp aynı bara dönüp biraz kış tekmelemenin iyi bir fikir olduğuna karar verdiğim sırada."

"Olamaz."

"Evet, düşündüğünüz kadar iyi sonuçlandı. Bir buçuk yıldan fazla bir süredir suçlamalarla mücadele ediyordum. Nashville'den uzak durmak anlaşmanın bir parçasıydı."

Los Angeles'a birlikte dönmüş olsak da, bu farklı. Biz farklıyız. İlişkimizde farklı yerlerdeyiz. Her ne kadar kirli sırların masaya dökülmesi gibi hissettirse de, ışık tutuyor ve konuşuyor olmamız hoşuma gidiyor. Kolay değil. Hoş değil. Ama dürüst ve benim ondan istediğim de bu.

Bu yolculuk şimdiye kadarki en iyi fikrim olabilir ve onu çok derinden etkileyen bir şeyi paylaşmasına engel olmayacağım. "Suçlamalar neydi?"

"Düzensiz davranış ve saldırı," diye cevaplıyor. "Sarhoşluktan ya da vücudumda herhangi bir madde bulunmasından dolayı suçlanmadım, gerçi suçlanmam gerekirdi. Grup o gece çalmadı ve ben de Virginia'da bir yerdeki bir sonraki konseri kaçırdım. İçki alemim tam da beklediğiniz gibi sonuçlandı diyebilirim."

Ona bakıyorum, ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Yüzümü ararken, boş sözlere ihtiyacı olmadığını anlıyorum. Bağışlanmak istiyor. Ama neden benden istesin ki? O zamanlar onu tanımıyordum bile.

Laird

Son bir saattir göl kenarında oturuyor.

Onunla oturmayı düşündüm ama bilemiyorum. Ona daha fazla zaman ayırmak doğru geliyor. Bu bana, kızıma serenat yapmam gerektiğini düşünerek son dakikada bagaja koyduğum akustik gitarla şarkılar çalmak için zaman verdi. Bu gitar kabin için uygun gibi. Burada dünya biraz daha yavaş ve sanırım ikimiz de benim için son yılların, onun için günlerin kaosunda biraz huzur buluyoruz.

Willie bizden birkaç mil ötedeki bir tekne rampasında göle uçan bir kamyonla uğraşmak zorunda kaldı, bu yüzden bekleyerek zamanımızı en iyi şekilde değerlendiriyoruz. Telefonuna bakıyorum ama yine mesaj atmamış.

Sözler üzerinde çalışarak önce mırıldanıyorum, sonra sesimi alçaltmak için alçak sesle söylüyorum. Her şey ağaçlarda yankılanıyor gibi görünüyor ama gözlerimi parmaklarımdan ayırmıyorum. Ayaklarının altındaki yaprakların sesi ondan önce bana ulaşıyor. Başımı kaldırdığımda gözlerindeki güneşin altın rengini ortaya çıkardığını görüyorum. "Daha çok şarkı söylemelisin," diyor ve beni her seferinde kalbimi yerinden oynatan bir gülümsemeyle selamlıyor. Benimkinin yanındaki Adirondack'e oturuyor, geriye kayıyor ve başını sandalyeye yaslıyor.

"Öyle mi düşünüyorsun?" New York ve Los Angeles kökenli bir şehir kızı olduğunu iddia ediyor ama doğanın ona çok yakıştığı kesin. Gözlerindeki kahverengi daha parlak, ağacın yaydığı güneş ışığı saçlarının altın tellerini ortaya çıkarıyor ve o ağız, neredeyse bakılamayacak kadar güzel. *Neredeyse.* Ona doğru bakıyorum.

"Seviyorum." Başka bir bağlamda söylediğini duymak için sabırsızlandığım bu tatlı sözlerle beni öldürüyor.

"Albümde akustik çalmıyorum, bu yüzden tam olarak nasıl tınlayacağı belli değil, ama müzik hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"O şarkıları sen mi yazdın?"

Bunun neden bir sırrı ifşa ediyormuşum gibi hissettirdiğinden emin değilim. Yine de müziğimi sevmesini çok istiyorum. "Evet."

"Bence harikasınız. Melodilere bayılıyorum. Bu gitarla çok güzel çalıyorlar. Nikki ve Shane ne düşünüyor?"

"Henüz duymadılar. Birkaç gün içinde stüdyoda onlar için çalacağım. Onları sadece siz duydunuz."

Ayağa kalkıp yanıma geldi. Hemen gitarı yana kaydırıp onu kucağıma alıyorum. Kollarını boynuna doluyor ve sonra eğilip fısıldıyor, "Çok yeteneklisin. Bu şarkıların elektroda ne kadar seksi olduğunu hayal edebiliyorum."

Ona diğer yeteneklerimi hatırlatma düşüncesi aklımdan geçerken bir öpücük çalıyorum. "Çok seksisin. Şimdi seni gitarımla çıplak hayal ediyorum."

Dudaklarına yerleşen rahat bir gülümsemeyle, "Bu senin bir fantezin mi?" diye soruyor.

Elimi elbisesinin altından geçirerek çıplak kalçasının yan tarafını ovuyorum ve sonra boynunu öpmek için eğiliyorum. Ama önce, "Şimdi" diye fısıldıyorum. Dilimi boynunda gezdirirken gırtlığı dudaklarıma değiyor. Çenesini bana doğru çevirip dudaklarını öpmeden önce çenesini ısııyorum. Tatlı baskı muhtaçlığa dönüşüyor, o ağzımın her köşesine sahip olurken dillerimiz birbirine dolanıyor.

Ondan bir inilti kaçıyor ve onun altında yeniden ayarlanırken onu yutuyorum. Yaptığı her hareket, her ses, her nefes beni daha fazla alana ihtiyaç duyana kadar sertleştiriyor. Elim kışının altına kaydırıyorum, kotumun düğmesini açıyorum ve sonra ereksiyonuma yer açmak için fermuarı indiriyorum.

Bana biraz daha işkence etmek için kendini zorluyor, ama bu çok fazla olmaya başladı. "Sana güvenemem," diye itiraf ediyorum dudaklarına karşı hararetle bir nefesle.

Başını benimkine yaslıyor, nefesi dalgalar halinde geliyor. Elimi tutarak yumuşak kalçalarının arasından geçiriyor ve bacaklarının ipeksi tepesine götürüyor. "Yapmak zorunda değilsin. Beni ne zaman istersen seninim."

Gözlerimi kapatarak, parmaklarımı fazla bir şey saklamayan ipeksi örtünün altından geçiriyorum. "Benim için çoktan ıslanmışsın, bebeğim."

"Her zaman senin için." Başı boynunun üzerinde yuvarlanıyor ve narin derisini işaretlemem için ortaya çıkarıyor.

Önce bir öpücük konduruyorum ve sonra hassas tenini nazikçe emiyorum, vücudu benimkine karşı yavaşça kıpırdanırken benimkine karşı esnek. Ve sonra ısııyorum, vücuduna bir şok gönderiyorum ve kalçalarının parmaklarımın içine girmesine neden oluyorum. Onun sıcaklığının içine kaymak bir cennet, yüz ifadesi istekten ihtiyaca ve güzel yüz hatlarını ele geçiren bir açlığa kadar bir duygu hazinesi.

Elimin üstünde sallanırken başı sandalyeye düşüyor, kıcı sikimin üzerinde sürtünüyor. "Çok iyi hissediyorsun." Dilimin ucuyla kulağının kabuğuyla oynuyorum ve sonra fısıldıyorum, "Benim için boşalacak mısın bebeğim?"

Onu böyle becermek istesem de, bu çok güzel bir işkence. Onun içinde olmalıyım. Başparmağımla tatlı klitorisini daire içine alıyorum ve sonra ona istediği baskıyı verirken, sikmesi için bir parmak daha ekliyorum. "Evet. Evet," diye inliyor yorgun nefesler arasında. Sonra öne doğru eğiliyor ve vücudu üstümde çılgına dönene kadar ileri geri sallanıyor ve başı aşağı düşüyor. "Tam orada. Tam orası-"

Nefesi boğazında düğümleniyor ama vücudu dizlerimi can havliyle tutana kadar itiyor. "Oh Tanrım." Kelimeler ağzından hızla dökülürken bir titreme dalgası vücudunu ve ellerimi sarıyor.

Vücudu öne doğru eğildiğinde başı bacaklarımın ucundan sarkıyor, saçlarının ucu yere değiyor. Doğrulup yana doğru eğiliyor ve beni öpüyor. "Seni istiyorum."

"Senin içinde olmam gerek." Elimi kurtarıyorum ve kalçasındaki kumaşı bir arada tutan ipe uzanıyorum. "Bunları sevmiyorsun." Yırtıyorum.

"Laird?" Gözlerimi yakalamak için geri dönüyor. O da sırtıyor. "Los Angeles'a dönerken giymek için yedek bir çift getirmedi."

"Benim için sorun yok," diye cevap veriyorum, diğer tarafa geçerek. Onu parçalara ayırdığımda gülüyor, benim aksime zor olmadı. "Kaldır."

Kendini sandalyenin kollarından tutarak, parçalanmış kumaşı verandaya fırlatıyorum, sonra kendimi kot pantolonumdan çıkarıyorum, boxer külotumla birlikte dizlerime kadar itiyorum. Kolay bir iş değil, ama tekrar içine gömülmeye ne kadar yakın olduğumu bildiğimden, işi hallediyorum.

Kalçalarını indiriyorum ve sonra kendimi girişine doğru açıyorum. Ön sevişme için iradem yok ve onun beni yutmasını istiyorum. "Tanrım. Harika hissediyorsun, bebeğim."

Elini karnının üzerine bastırduğımda göz kapakları ağırlaşıyor ve bir avucunu dizime sabitliyor. "Çok iyi, bebeğim."

Kendini kaldırıp tekrar aşağıya inmeye başladığında, uzanıp elbisesinin üzerinden göğüslerini kavıyorum. Bu, zaten kenarda daha az bir şeyle karıştırılamayacak bir inilti ortaya çıkarır. Onu daha hızlı beceriyorum, tek başına bitirmesine izin vermeyi reddediyorum. Ama kahretsin, onu sahiplenmemem gereken şekillerde sahiplenmek için can atmamı sağlıyor, içte ve dışta her santimine sahip olmak istiyorum.

Öne doğru eğilerek sikime biniyor ve kendini tekrar sınıra doğru itiyor. Onun zevk mırıltıları, tekrar tekrar bir araya gelen bedenlerimizin sesiyle karışıyor. Ben itiyorum. O alıyor. Kaldırıyor ve sonra ıslak ve yumuşak sıcaklığıyla beni sarıyor. "Çok sıkı, bebeğim."

Sanki ihtiyacı olan ilham buymuş gibi, ağzı açık kalıyor ve tamamlanmak için titrerken adım bir ilahiye dönüşüyor. Nabız gibi atıyor, acele ediyor, sıkıyor ve hâlâ adımı fısıldıyor, ben de onu uçurumdan aşağı takip ediyorum.

Fısıldamıyorum. Kızıma çarpıyorum, adını göklere ve ilerideki göle haykırıyorum. "Siktir, Poppy." Zirveye ulaştım ve sonra sandalyeye geri düştüm, hala onu kalçalarından tutuyorum. Arkasına yaslandığında omzunu öpüyorum ve sonra bir kez daha, daha önce onu sahiplenmemden kaynaklanan morarmaların olduğu yeri öpüyorum. "İnanılmaz."

"İnanılmaz." Sonra gülmeye başlıyor. Telefonunu kaldırarak, "Araba hazır." diyor.

Los Angeles'a giderken akşam yemeği için durduktan sonra geç saatte geri döndük ve tanınmadan girip çıktığım bir restorana gittik. Araya karışmak ve kesinti olmadan onunla vakit geçirmek güzel bir değişiklikti.

Bir bardak su içiyorum ve anahtarlarımı alıp güneş doğduktan hemen sonra işimi halletmek üzere evden çıkıyorum.

"Veda etmeyecek misin?" diye soruyor koridorun köşesine yaslanarak.

"Seni uyandırmak istemedim."

"Nereye kaçıyorsun?"

Bunun hakkında konuşmaya devam etmemiz gereken bir şey olup olmadığını ya da babalık testinin masadan kalkmasının en iyisi olup olmadığını düşünmek için duraklıyorum. Nerede durduğumu biliyor. Ben de onun nerede durduğunu biliyorum. Birlikte duruyoruz, daha fazlasını söylemeye gerek var mı?

Hafıza kaybı olduğunu bilmem dışında, ondan başka bir şey saklamayacağım. Hafıza kaybıyla gerçeği saklamak en iyisi. Babalık testinden sonra bilmesi gerekir. Cüzdanımı arka cebime sokuyorum ve "Tommy çalışma saatlerinden önce bir laboratuvar ayarladı, böylece içeri girip testi yaptırabilirim" diyorum.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Küçük pamuklu şortu kalçalarını sarıyor ve atleti göğsüne yapıyor. "Tanık yok. Paparazzi yok. Muhtemelen en iyisi."

Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum, söylenecek ne kaldığından emin değilim, bu yüzden "Benimle gelmek ister misin?" diye soruyorum.

"Hayır." Sabahın erken saatlerindeki gülümsemesi benim için parlıyor ve ona bunu yaşattığım için kalbim acıyor. "Bence kendi başına gitmelisin. Unutmayın, başarılı ya da başarısız diye bir şey yok. Sadece hızlı bir sürüntü ve-"

"Hayatım sonsuza dek değişir ya da-"

"Aynı şekilde devam eder. Her iki şekilde de bir dezavantaj görmüyorum."

Ona doğru yürürken bir elimle belinden tutuyor, diğer elimle yüzünü okşuyorum. "Ben seni hak etmiyorum." O ana kadar, ilk seferinde onunla birlikte olmamam gerektiği aklıma gelmemiştir. Bu seferki benim kefaretim olabilirdi.

Yüzümü kavırıyor, güzel gözleri gözlerimi arıyor ve sonra gülümsemesi onlara ulaşıyor. "Sen evreni hak ediyorsun, bebeğim. Sadece her seferinde bir gün bunun için savaşmalısın." Çıplak ayak parmaklarına kadar yükselip beni öpüyor ve o öpücükte sonsuzluğumu görüyorum. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

"POPPY?" Kapıyı ayağımla tekmeleyerek kapattım. Onu telefonla konuşurken, yüzme havuzunun yanında volta atarken görüyorum. Kahveleri arka tarafa taşıyorum ve kapıyı kaydırarak açıyorum.

Sırtını bana dönerek durdu ve "Neden?" diye sordu. "Kovboy kılığına girmek hiç mantıklı değil anne, özellikle de bir düğün için." diye devam ederken sesi kısık. Ayağı sekiyor ve omuzları gergin. "Tucker'ların düğüne ev sahipliği yapmak istemesi çok güzel ama anlıyorum. Sen bir macera istiyorsun ama ben bütün hafta orada olmak için hayatımı bırakamam." Gerginliğini azaltmak için başını boynunun üzerinde döndürüyor ama işe yaradığını sanmıyorum, bu yüzden kahveleri masaya koyuyorum. "Ya dinlemiyorsun ya da umursamıyorsun, hangisi?"

Omuzlarını ovarak onu selamlıyorum. İrkiliyor ama aynı hızla gülümsüyor. Beni öpmek için dönüyor. Çok hızlı oldu ama gözleri benimkilerle birleştiğinde beni gördüğüne ne kadar mutlu olduğunu görebiliyorum. "Gitmem gerek" diyor. Yakında konuşuruz." Bağlantıyı keser kesmez kollarını ortama doluyor. "Evde olmana çok sevindim."

Ev kelimesini kendi evi gibi kullanıyor. Bu benim haftamı güzelleştiriyor.

Başını göğsüme bastırarak "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Hayır, annem az önce düğünlerinin başka bir yere alındığını söyledi."

Serbest bırakıldığım için kahveleri fark etti ve "Benim için mi?" diye sordu. "Evet. İkisi de aynı, ikisi de olur."

"Teşekkür ederim." Bir yudum alıyor ve ardından, "Hâlâ benden bu büyük etkinliği, şimdi de bir destinasyon düğününü hazırlamamı bekliyor." diyor.

"Sınırlara ihtiyacın var." Diğer kahveyi alıp kapağını karıştırıyorum.

"Düğün nerede olacak?"

Tüm varlığını ağır bir iç çekiş kaplıyor. Doğrudan bana bakarak, "Nashville." dedi.

"Ah. Evet, bu işleri karmaşıklştırıyor."

Laird

İKİ HAFTA SONRA...

"İkinci nakarattan itibaren al. Riff'i hissetmek istiyorum, sadece duymak değil."

Camın diğer tarafında oturan Rod'a bakıyorum, görüldüğü kadar eğlenmiş değil. "Parmaklarım o kadar nasırlı ki, yine de onları kanatmayı başaracaksın," diye konuşuyorum mikrofona.

"Planımız bu," diye şaka yapıyor.

Stüdyoda geçirdiğimiz haftalar boyunca hepimizin sololar ve şarkının çalmak istediğimiz bölümleri için spot ışığı altında olduğumuz anlar oldu. Kalmayı teklif etmelerine rağmen Rod bir saat önce Nikki ve Shane'i eve gönderdi çünkü sıra bendeydi. Yaşasın ben!

Poppy kaldı.

Onu arka köşede Rod'un arkasında, bacaklarını altına sıkıştırmış, kanepede oturmuş beni bir süperstarmışım gibi izlerken görebiliyorum. Egom için harika biri. Rod beni sayıyor ve bir saat boyunca çalışıyorum.

"Sanırım bu kadar," diyor sonunda. "Bugün iyi iş çıkardın, Laird."

Gitarımı sehpaaya bırakıyorum ve diğer odaya doğru ilerlerken parmaklarımı esnetiyorum. Kapıdan girdiğimde Rod'la tokalaşıyorum, sonra kanepede Poppy'nin yanına oturuyorum. Doğrulup sırtımı okşuyor ve yanağımdan öpüyor. Onun tadını özlediğim için dönüyorum ve bir tanesi ağzıma geliyor.

Şarkı çalınırken bu bana bir gülümseme kazandırıyor.

Notalar büyük, benim bölümüm sahneye çıkmadan önce baslar devreye giriyor. "Evet amina koyayım," diyor Rod, başını müziğe göre sallayarak. "Evet, lanet olsun, evet." Sandalyesinde bana doğru dönerek elini uzatıyor. "Başardın." diye eklediğinde beşlik çakıyorum. Harika şarkı. Bana sorarsan, bu senin ilk single'ın."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Nikki'nin vokalleri ve senin yazdığın sözlerle yazın şarkısı. Kesinlikle turnenin açılış şarkısı. Bu devreye girdiğinde kalabalık çılgına dönecek." Ses tahtasına dönüyor ve birkaç kolu çevirerek, "Bunu bu gece bir araya getireceğim ve Johnny ile ekibin yarın sizinle birlikte dinlemeye gelmesini sağlayacağım" diyor.

Koltuğumun kenarına oturarak Poppy'nin elini tuttum ve "Bu gece işimiz bitti mi?" diye sordum.

"İşin bitti." Gülüyor. "Siktir git buradan da sihrimi konuşturayım."

Stüdyodan çıkıyoruz. Mayıs sonu hala serin geceler üretiyor, bu yüzden Ferrari'ye doğru giderken kolumu omuzlarına doluyorum. Benim sarkan elimi tutuyor ve dönüp öpüyor. "Parmakların nasıl?"

"Gitaristler daha hızlı parmaklar."

Kahkahasının melodisini ezberliyorum. "Yine neden bahsediyorduk?" diye soruyor tam arabaya ulaştığımızda.

Onu döndürerek sırtını şık metale bastırıyorum ve eğilip onu öpüyorum. Mutluluğunun gülümsemesini şekillendirmesine izin vererek iç geçiriyor. "İnanılmazdın."

"Şimdi mi yoksa stüdyoda mı?" Hiç utanmadan sırtıtıyorum.

"İkisi de." Elimi tutuyor, parmakları benimkilere doğru uzarken avuç içlerimiz birbirine bastırıyor. "Sanırım elimizi tutabileceğiz?"

"Yarın yeni gibi olacağım, ama bu gece onları soğuk suda bekletebilirim." Elimin tersiyle yanağını okşayarak, "Aç mısın?" diye soruyorum.

Şakacı bir şekilde arabayı iterek benden uzaklaşıyor ve yolcu kapısına yöneliyor. "Öyleyim ve döner dönmez sana yemek yapacağım."

Arabanın kilidini açtıktan sonra sürücü tarafına yürüyorum ve arabaya giriyorum. "Menüde ne var?"

"Tavuklu pesto."

Deer Lake'ten beri bu yemek için benimle oynuyor. Defalarca yalvarmak için elimden geleni yaptım. Benim için üzülüyor olmalı ama kabul ediyorum. "Sabırsızlanıyorum."

Masaya oturur oturmaz Poppy "Yarın gidiyorum" dedi.

"Ne?" Az önce ağzıma büyük bir lokma atmamış olmayı dileyerek soruyorum. "Bir iş buldum."

Lanet olsun. O saldırıdan sonra kalbimi örtmek cazip geliyor. "Tamam. Bu iyi, değil mi?"

"Öyle," diye yanıtıyor ve gözlerindeki gururun parladığını görebiliyorum.

Bir ısırık daha alıyorum ama sonra çiğnememi yavaşlatıyorum. Yutuyorum. "Yani bu daha çok son yemek mi?"

"Birkaç hafta içinde döneceğim."

Çatalımın tabağa çarparak çıkardığı ses oturduğumuz açık havada bile yankılanıyor. "Um . . ." Düşüncelerimi toparlamam ve olayı büyütmeden önce dikkatli konuşmam gerekiyor. Derin bir nefes alıyorum ve ellerimi bacaklarımda gezdiriyorum. "Pekâlâ. Nereye gidiyorsun?"

"Akdeniz'de bir yat."

"Daha çok bir randevuya benziyor." *Lanet olsun.* Çenemi kapalı tutmalıydım. "Size işimi haklı çıkarmaya çalışmayacağım, Laird. Ufak tefek

Haftalardır Los Angeles'ta iş arıyorum ama bu maaş çok önemli." Ağzımı açtım ama o, "Bekle, lütfen. Her şey için bir cevabın olduğunu biliyorum. Dürüst olmak gerekirse, burada oturup seni desteklememden ve senin paranla geçinmemden mutlu olacağını biliyorum. Bu cömertlik için minnettarım, ancak kendi hayatımı sürdürürken ve işimi kaza öncesi seviyelere geri getirirken sana destek olabilirim."

Çatalımı almaya zahmet etmiyorum. Bu konuşmayı yapmayı tercih ederdim. "Asla kariyerini engellemek ya da daha az hissettirmek istemedim."

benimkinden daha fazla."

"İşte bu kadar. Senin yapmadığını biliyorum. Bizimle hiçbir ilgisi olmayan bir işi kabul ettim. Bu sadece bana verilen bir fırsatla ilgili." Okyanusa doğru bakıyor. Malibu sahili boyunca uzanan işyerleri ve evlerden gelen birkaç ışık noktasının ötesinde bir şey göremeyecek kadar karanlık. Yine de o yöne doğru bakıyor.

"Düşündüğüm her şey bizimle ilgili."

"Hayır," diyor bana bakarak. "Kulübeye hiç gelmemiş olsaydım da stüdyoda olacaktın. Ben orada olsam da olmasam da turneye çıkacaksın. Aradaki farkı görüyor musun? Artık evimde bile uyumuyorum. Bir bavulun içinde kıyafetlerimi değiştirmeye gidiyorum, sonra da seninle birlikte olmak için olabildiğince hızlı dönüyorum." Öne doğru eğilerek, bacağımın üzerinde duran elini benimkinin altına sokuyor. "Seni seviyorum. Bunu seni sevdiğim için yapıyorum. Bu işe girdim çünkü kendimi kaybediyorum. Kazayı unut."

"Nasıl yapabilirim? Hayatının her bölümünü şekillendirdi."

"Ne demek istediğinizi anlamadım. Bu seni rahatsız mı ediyor, yoksa bir gözlem mi?" Başını sallayarak doğruluyor, elini benimkinden çekip tekrar peçeteyi tutuyor. "Hiç tanık olmadığın bir şeyi anlamamanın zor olduğunu biliyorum. Bu benim için mazeret üretmek için bir geri dönüş değil. Aşkı bulduğumda bu fırsatın üzerine atladığımı fark ettim ve bu yüzden buradayım. Seni seviyorum, Laird. Her şeyden çok."

"Ama senin işin." *İkinci vuruş.*

Alaycı bir sesle göğsü sarsılıyor. "Beni uzaklaştırıyorsun." Tavuğunu kesmeye başlıyor ve sonra bir ısırık atıyor. "Ben gittiğimde işini kolaylaştıracak şey bu mu?" Isırığı alıyor, tepkimi inceliyor.

Kendimi tarafsız tutamıyorum, meydan okurken bile, hele ki konu o olduğunda. "Sen gittiğinde hiçbir şey daha kolay olmayacak."

Öfke beklerken bakışlarımı önümdeki tabağa indiriyorum. Kabul ediyorum. Ne verecekse. Kelime oyunu yapıyorum ama böyle bir zamanda bunu komik bulacağını sanmıyorum.

"Benim için de zor olacak bebeğim." Başımı kaldırdığımda yüz ifadesinin yumuşadığını ve gözlerinden yaşlar aktığını görüyorum. "Bu işi istediğimi sanıyordum ama artık senden uzakta olmak beni endişelendiriyor."

Sandalyemi geri çekip kucağımı sıvazlıyorum. "Gel buraya, bebeğim." Geliyor ve kollarını bana dolayarak yerleşiyor. "Gittiğin için kızgın değilim. Seni göremeyeceğim, sana günaydın öpücüğü veremeyeceğim ya da geceleri uyuyamadığımda üzerine inemeyeceğim için rahatsızım."

Gözlerini deviriyor ve yanakları pembeleşiyor, sonra alt dudağı patlıyor. "Bunu ben de seviyorum. Güneş doğarken sevişmeyi ve kollarına sarılıp tekrar uykuya dalmayı özleyeceğim. Birlikte aldığımız duşlar temizlenmenin ve sonra tekrar kirlenmenin en sevdiğim yolu. Senin için yemek pişirdiğimde bu kadar heyecanlanmanı ve üzerinde çalıştığım yeni yemekleri denemeye bu kadar istekli olmanı seviyorum."

Ağzının kenarından öpüyorum, sonra kalçasından tutuyorum. "Hiç de komik olmayan şef şakalarıyla beni güldürmene bayılıyorum, ama o espriyi nasıl yapacağını biliyorsun."

"Teşekkürler." Bir gram kibir olmadan gururla sırtıyor, gerçi bu özelliğe sahip olmaya hakkı var. "Uyuyamadığın zamanları sevmiyorum, ama gecenin bir yarısı senin akustik sesini duyarak uyanmayı seviyorum."

"Bunu duyduğunu bilmiyordum. Her zaman kapıyı kapatır ve sessiz kalmaya çalışırım."

Yanağımlı okşayarak, "Asla bastırmanı istemiyorum. Kalbinin sana söylediği şeyi çalmanı istiyorum." Eğilerek alnını benimkine dayıyor ve sonra dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Bu başka şeylere yol açan türden bir öpücük değil. Ruhlarımızı daha derin bir şekilde birbirine bağlayan türden. Sanki bu mümkünmüş gibi. Kendimi ona öyle kaptırmışım ki bunun için hiç özür dilemiyorum.

Nefesimizi tutuyoruz ve bu koşullar altında çalınmış gibi hissettiren anın tadını çıkarırken, içimizi döktüğümüz itiraflar bizi fiziksel olarak yakınlştırıyor ve onu tekrar öptüğümde bunun gerçek olduğunu anlayabiliyorum. Öyleydik. Hızlı olmuş olabilir ama o haklı.

O benim için her şey demek. Benim de onun için. Aramızda hiçbir şüphe yok.

Arkama yaslandığımda, taşıdığı endişelerden ne kadar kurtulmuş hissettiğini görebiliyorum. Gülüyor ve sonra soruyor, "Tavuk nasıl?"

"Şimdiye kadar yediklerimin en iyisi."

Televizyon açık ama sesi kapalı. Kapı açık, yatakta uzanıyoruz. Çarşaf arada bir rüzgar alıyor, bu da onun yanıma sokulmasına neden oluyor. Ona daha sıkı sarılıyorum.

"Döndüğünde senin evinde kalabileceğimizi düşünüyordum." Ne düşündüğünü bilmek istememe rağmen bariz soruyu sormuyorum.

Kendini dirseğinin üzerinde destekliyor. Gözleri cam gibi, ancak gözyaşlarının üzerime düştüğünü hissetmedim. Uzanıp çenesini hafifçe çimdikliyorum. "Neyin var?" diye soruyorum.

"Başka bir hayatta seni hak etmek için ne yaptım bilmiyorum ama oldukça fantastik olmalı." Sırıttıyor.

"Oldukça harikası."

"Teklife gelince, teşekkür ederim. İndiğimde bunu bir kenara bırakalım." Sürgülü cam kapıya atıfta bulunarak, "O manzarayı uzak duramayacak kadar özleyebilirim, kulağa nasıl geliyor?" diye devam ediyor.

"Bence bu manzara Akdeniz'de yatçılıkla kıyaslandığında sönük kalacaktır."

Öne doğru iterek beni öpüyor ve fısıldıyor: "Benim burada olmam hiçbir zaman manzarayla ilgili olmadı." Başını omzuma yaslıyor, göz kapakları ağırlaşıyor.

"Biliyorum, bebeğim."

Birlikte geçirdiğimiz son geceyi en iyi şekilde değerlendirdik, ancak midemi dolduran korkuya ya da yıllar öncesinden aklıma gelen düşüncelere engel olamıyorum. Onun gelmemesinin hayatımın her alanına dokunan kalıcı etkileri oldu. Birkaç hafta önce yaşadığımız kavgalar, hayatlarımızın uzun ömürlülüğünde bir kırılmadan başka bir şey değildi. Yarın gerçek sınavla yüzleşeceğim.

Ona geçmişimizi anlatmalı mıyım?

Yapamayacağımı biliyorum ama ya bir şansım daha olmazsa? Ya başka biriyle tanışır mı? Ya . . . Beni yok etmeye çalışan kuduz düşünceleri yutuyorum. Ama en çok korktuğum şey hala var; *onun hayatımdan tekrar çıkıp gitmesine isteyerek izin verir miyim?*

Güneşin parıltısı ve boş bir yatakla uyanıyorum.

"Siktir." Yorgani üzerimden atıp koridora koştum.

"Günaydın," diyor Poppy, her zamankinden daha muhteşem görünüyor. Ben onun ne kadar güzel olduğunu hatırlamak zorunda kalırken, başka bir piç kurusu iki hafta boyunca onunla arkadaşlık etme zevkine erişecek. Mağazaya yaptığımız her yolculuk bana ne kadar şanslı olduğumu hatırlatıyor. Sadece ne kadar çarpıcı olduğu için değil, aynı zamanda bir insan olarak ne kadar inanılmaz olduğu için, bana nasıl bir avmışım gibi davrandığı için. İkimiz de onun olduğunu biliyoruz.

"Gittiğini sanıyordum."

"Vedalaşmadan mı?" Tezgâhın etrafından dolanıyor ve kollarını boynuma doluyor. "Asla, aşkım." Sabah nefesim yokmuş gibi öpüyor beni. Mutfğa dönüp bıçaklarını çantasına yerleştiriyor.

"Sevindim. Bıçaklarını mı alıyorsun?" Kıkırdıyor. "Ticaret aletleri."

"Evet, bu aptalcaydı." Elimi başıma götürdüm, henüz tam olarak uyanmamıştım. Bana bu kadar sert vurmak için bıçaklarını topladığını görmeyi beklemiyordum. Bu şekilde daha resmi hissettiriyor. Bundan nefret ediyorum. Bir bar taburesine kayıyorum. "Demek bu kadar, ha?"

"Sen beni özlemeye vakit bulamadan dönmüş olacağım."

"Benden sadece 20 metre uzaktayken seni özledim."

Gülüyor ve çantanın fermuarını kapatıyor. "Tamam, yanlış kelime seçimi-"
Tak tak. Tak. Tak.

İkimiz de kapıya doğru döndük. "Ziyaretçiler için erken." dedi.

"Ve sadece mülkümün şifresine sahip biri olabilir." Bar taburesini itiyorum. "Nikki ya da Tommy, büyük ihtimalle."

Kapıyı açtığımda Tommy içeri giriyor ve "Günaydın" diyor. Poppy'yi görünce sırtıttı. "Bu sabah nasılsın?"

"Güzel. Sen?"

"Öğrenmek üzereyiz."

Etrafımızdan dolaşıp yatak odasına doğru ilerliyor. "Ben sizi yalnız bırakayım. Yatak odasına birkaç şey koymam gerekiyor."

"Seyahate mi çıkıyorsun?" diye soruyor.

"Bir iş."

Bana bakarak, sessizce beni sorguluyor. "Akdeniz'de bir yatta iş buldu." diye cevap veriyorum.

"Kahretsin, iyi iş." "Babalık testi sonuçlarını aldım." dediğinde kadın çoktan koridora ç ı k m ı ş t ı .

Sikeyim.

Poppy

"NE OLDU?"

Orada aptal gibi durmuş, ikisinin arasında bir ileri bir geri bakıyordum. Tommy, Laird'e bir bakış fırlattı. *Belli belirsiz değil.* Ben de erkek arkadaşına "Neler oluyor?" diye sordum.

"Sonuçlar Tommy'de."

"Sonuçlar *çoooooooook* mu?" Onu suya götürüyorum, içip beni bilgilendireceğini umuyorum ama cevap önce beni vuruyor. "Oh." Bavulumun sapını bırakıyorum ve ona doğru gidiyorum. Başka ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyorum. Sadece ona yakın olma ve ihtiyaç duyduğu her konuda destek olma ihtiyacı hissediyorum.

Doğal olarak kıcıma vuruyor ve "Hadi oturma odasına oturalım. Oturmak benim yapmam gereken bir şey gibi görünüyor." Onu takip ediyorum, kanepede yanına yerleşiyorum.

Tommy sehpanın ucundaki sandalyeye oturduğunda, "Hukuk ekibi mahkeme kararı nedeniyle sonuçları aldı," diyor.

"Yani sonucu zaten biliyorlar mı?"

"Evet." Dedi ki, "Mike'ı arayabiliriz. O sana bilgi verir."

Laird telefonunu masaya koydu ve avukatını aramak üzereydi ki elimi koluna koydum. "Bekle." Kötü zamanlama mı yoksa son şans mı? Her halükarda bu fırsatı değerlendirmek zorundaydım.

Sorular zaten gözlerinde olduğu için cevap veriyorum: "Sonuç ne olursa olsun seni seveceğim. Çocuğuna bakmak ve onun hayatının bir parçası olmak istediğin için seni daha da çok seviyorum. Ben de bunun bir parçası olmak istiyorum, buna senin her çocuğun da dahil." Beynim duraklıyor, az önce ne söylediğimi, neye kapı açtığımı fark ediyorum. O bir müzisyen. Çılgın bir yaşam tarzı var ama kırmızı halı seremem. Bu sona ulaşmalıyım. Sevgi dolu ama sınırları kesin. "Ama beni aldatırsan, ilişkimiz biter." *Doğrudan işe yarar.*

Kendimi kıkırdatmam yanlış mı? *Muhtemelen.*

Tommy kendi gülümsemesini dizginliyor ama sessizliğini koruyor. *Akıllı adam.*

Laird elimi tutuyor ve parmaklarımız birbirine değdiğinde, diğer endişelerinin arasında bana hafifçe gülümsüyor. Sonra da birleşen ellerimizi öpüyor. "Bu adil."

Öne uzanarak Mike'ı aramak için düğmeye basar. Bir kez çaldı. *İki kez.* Kalbim üçüncü çalışta senkronize oluyor. "Alo?" Sonra sinirlerim tepeme çıkınca kalbim yerinden fırlıyor.

"Hey, Poppy ve Tommy burada benimle."

"Hafta sonuna başlamak için ne güzel bir yol."

"Bana mı söylüyorsun?" Laird havadan sudan konuşurken kıkırdıyor ama ses tonunda hâlâ bir gerginlik var ve kahkahası asla gözlerine ulaşmıyor. "Peki ne biliyoruz?"

Mike cevap veriyor, "Sen ..." Benim dünyam bu ana bağlı. İyi ya da kötü, hayatlarımızın tamamı sonuçtan etkilenecek. Mike devam ederken Laird'in eli benimkini sıkıca kavırıyor: "Babası değil."

Kutlama tantanası yok.

Hayal kırıklığı içinde ciğerlerinden rüzgar çıkmadı.

Sevinç ya da üzüntü gözyaşları yok.

Hiç tepki yok.

Laird için duyduğum endişe her geçen saniye artarken Tommy ve ben bakışlarımızı değiştiriyoruz. Mike bile sessiz. Laird ilk tepki veren ve sonuçlar konusunda bize rehberlik eden kişi olmalı. Önündeki telefona bakarken, şokta olup olmadığını merak ediyorum.

Elimi koluna koyuyorum, bu da başını eğmesi için onu harekete geçiriyor ama göz teması kurmuyor. Hepimiz donmuş durumdayız, o kadar ki ne düşüneceğimi bile bilmiyorum. Sadece onun için endişeleniyorum.

kafasında dönüyor ve gecikmeye neden olmak için kalbine baskı yapıyor. Sadece onun duyabileceği şekilde fısıldıyorum, "Laird?"

Gözleri bana doğru dönüyor, aramızdaki bağ hemen kuruluyor, kalplerimiz sadece bir bakışla paylaşılıyor. Ve sonra eli benimkini kaplıyor, ihtiyacım olan rahatlığı sağlıyor.

Tommy avucunu Laird'in bacağına vurur. "Bu iyi haber dostum." Samimi ve içten ama kararlı. Sonra telefonu alır ve arka kapıyı açar. "Bu işi nasıl halledeceğimizi bize bildir-" Kapı kapanır ve görüşmenin bir parçası olma seçeneği sona erer. *Ki bu iyi bir şey.* Laird'in zamana ihtiyacı var.

Fısıldıyorum, "İyi misin?"

"İyi," diye yanıtlıyor sonunda ve kalbimin yeniden attığını hissediyorum. "Bu çok garip. Düşündüğüm kadar rahatlamış hissetmiyorum." Gözleri köşelerinden benimkileri buluyor. "Bu seni incittiyse özür dilerim. Öyle demek istemedim."

"Bu beni incitmez, bebeğim." Bacağımı onunkine dayamak için yaklaşıyorum, bedenlerimizin üzerine çıkmadan olabildiğince yakın olmasını istiyorum. "Bence ne oluyor biliyor musun?" Tüm dikkati benim üzerimde ve sanırım odaklanacak başka bir şeye ihtiyacı var. "Zihinsel olarak baba olmaya hazırlanıyordun. Sana aşık olmamın birçok nedeninden biri de bu. Kalbin de kendin kadar büyük ve bu sevgiyi bir aileye vermeye hazırsın."

"Bir aile için hazır olduğumu sanmıyorum. Şu anki hayatım bir aile sahibi olmaya elverişli değil."

"Böyle diyorsunuz ama etrafınızda bu işi başaranlara dair parlak örnekler var. Kız kardeşin ve kocası, Johnny Outlaw ve Holliday Hughes, pek çok kişi evli ve yıllara, seyahatlere, ayrı zamanlara dayanıyor." Dirseğimle onu dürtüyorum. "Ve birlikte geçirdikleri zamana. Ve sen zaten kalbini açtın ve hayatında bana yer açtın. Bu haberle de aynı şey oldu. Haberi alır almaz bir çocuk için yer açmaya başladın." Başımı koluna yaslayarak ortasına sarılıyorum. "Yas tutmak ya da ne olacağını hayal ettiğinle ne olduğunu düşünmek için zaman ayırmak sorun değil. Kalbini böyle açtığın için incinmedim. Yine de her şey farklı sonuçlandığı için çok üzgünüm."

Kolunu bana doluyor ve başımın üstünü öpüyor. "Bu açıdan düşünmek garip ama haklısın. Farklı bir sonuç için hazırlanıyordum. Yine de üzgün değilim." Ayağa kalkıyor, beni ayağa kaldırıyor, sonra çenemi kaldırıyor ve beni öpmek için eğiliyor. "Hayat tam da olması gerektiği gibi geliyor."

İKİ HAFTA SONRA...

"*HAYAT TAM DA OLMASI GEREKTİĞİ GİBİ DÖNÜYOR.*"

Mutfakta yemek pişirirken, geceleri kamaramda tek başıma uzanırken ya da sınırlı izin zamanımda okyanus kıyılarında yürürken Laird'in sözleri sık sık aklıma geliyor. Onu çok özleyorum.

Daha kolay hale gelmek ya da uzakta olmaya alışmak yerine, onun gününün bir parçası olmak için her zamankinden daha fazla çekiliyorum.

"Bir aydan uzun süredir çıktığınıza hâlâ inanamıyorum," diyor Marina, "ve vay canına, Faris Wheel'i birkaç yıl önce Austin'de canlı izlediğimizi hatırladım."

Yana kayıyorum ve hoparlöre konuşuyorum, "Vahşi, değil mi?"

"Sen vurulmuştun. İlk görüşte aşktı."

"Ne demek istiyorsun?" Doğrulduğumda içimden kahkahalar yükseliyor. Topladığım çantalarımı bakarken, rıhtıma varır varmaz kaçmaya hazırım. Yunanistan'dan Los Angeles'a uzun uçuş, Laird'i tekrar görme beklentim için bir işkence olacak. İki saatlik aktarma sırasında muhtemelen tüm sabrımı kaybedeceğim.

"Aşık oldum." diye ekliyor. Laird'i sahnede ilk gördüğünde bana böyle demiştin. Ve şimdi buradasın, aynı adama aşıksın ama gerçekten."

Kayıp hafta sonumla ilgili bu önemli haberi aldığım da sıradan bir şey hissetmediğim halde hafif tutmaya çalışarak, "Önseziden bahsediyoruz," diye cevap veriyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve neredeyse bir anının bana geri döndüğünü hissediyorum. *Büyük kalabalık. Yarış pisti.* Havada ağır ağır asılı duran yanmış patlamış mısır ve yakıt kokusu. Gözlerimi açtığımda kalbim çarpıyor, o günkü hislerimi yaşamaktan ağlamak istiyorum. "Marina?"

"Ne?"

"Sadece bir anım vardı."

"Yaptın mı? Neydi o?" Kelimeler ağızından hızla dökülüyor. Hafızamı geri kazanmam için o da benim kadar çaresiz, bilinmezliğin acısının kazayı tamamen atlatmamı nasıl engellediğini biliyor.

"Konser. Sıcak ve kalabalık olduğunu ve kokuları hatırlıyorum."

"Aman Tanrım." Gülüşünde heyecan vardı. "Poppy, evet, bunu ben de hatırlıyorum. Başka bir şey var mı? Herhangi bir şey?"

En bulanık görüntüler düşüncelerime girip çıkıyor. Işıklar. Grup. Müzik. Ama bu net bir görüntü değil ya da tutabileceğim bir görüntü değil. Sevincim azalıyor ve omuzlarım düşüyor. "Gitti. Şimdilik." Bunu her zaman ikimiz için de söylüyorum, pozitif kalmaya çalışıyorum.

"Eğer bir tane alırsanız," diyor, "daha fazlasını alırsınız. Bu kilitli bir kapının sonunda açılması gibi. Bir gün sizin için ardına kadar açılacak."

"Umarım öyledir. O hafta sonunun olması gereken yerde boşluk olmasından nefret ediyorum. Sinir bozucu." Lombozdan dışarı bakıyorum ve sahilin her geçen dakika daha da yaklaştığını görüyorum. "Gitmem gerekiyor. Birkaç saat içinde yetişmem gereken bir uçak var."

"Los Angeles'a döndüğünde bana mesaj at."

"Yapacağım." Eşyalarımı aldım ve çıkışa doğru yöneldim. Hızlı bir kaçış yapabilmek için ailemle vedalaşmıştım bile.

NIHAYET uçağa bindim ve kulaklıklarımı takarak uzun bir eve dönüş uçuşuna hazırlandım. Kalkıştan önce yarım kadeh şarap içtim, saatlerin bir kısmını uyumama yardımcı olacağını umuyordum. Uçuş görevlisinin içkimin yanında verdiği peçeteye bir şeyler karalarken kendimi Laird'le paylaştığım yıldız dövmesinin bir kopyasını çizerken buluyorum. Tasarımın sınırları içindeki gülü çizerken kader beni yine gülümsetiyor. *İkimizde de olma ihtimali nedir?*

Bu yolculuk ilişkimizin bir testi ve Laird'e ne kadar aşık olduğumun bir kanıtıydı. Bizi ayıran kilometrelere rağmen o kalbimden hiç uzak olmadı. Onu görmek ve bana hissettirdiği gibi sevmek için sabırsızlanıyorum.

Sohbet edecek havada değilim, bu yüzden biri yanımdaki koltuğu işgal ettiğinde arkamı dönüyorum. En sevdiğim grup olan Faris Wheel'i dinlerken uçağın kapıdan uzaklaşmasını izlemeyi tercih ederim.

Yeni albüm üç gün önce tamamlandı ve Laird bir bootleg kopyası göndererek beni şımarttı. Muhteşem bir şey. İnanılmaz biri ve evet, parmakları her yönden oldukça yetenekli ama o bunu zaten biliyor. Onu çok fena kutlayacağım. Albüm ve parmaklar.

Gözlerimi kapatıyorum ve türbülans beni uyandırmadan önce biraz kestiriyorum. Etrafıma baktığımda bardağımın hala yerinde olduğunu görüyorum, ancak buz erimiş ve içindeki sıvı etrafa saçılmış. Karalamam ve kalemim hala önümde, bu yüzden onları zarar görmekten kurtarmak için hızlı davranıyorum ve ayaklarımın dibindeki çantama bırakıyorum.

Her şey sakın görünüyor ve baş üstü anonslarının boğuk sesini duyabilsem de kulaklıklarımı takmaya devam ediyorum. Uçmak beni korkutmuyor ve en kötüsü geride kalmış gibi görünüyor.

Tam başımı pencereyi çevreleyen duvara yaslamışken omzuma dokunuluyor ve irkiliyorum. Koltuk arkadaşına döndüğümde, üzerinde uçuştığımız en mavi denizle yarışan mavi gözlerle ve ellerimi gezdirmek için sabırsızlandığım milyonlarca yöne çekilmiş saçlarla karşılaşıyorum. Ama onu tekrar öpmeyi hayal etmeme neden olan o ağız ve yüzündeki gülümseme.

"Ha?" Aklım bana oyunlar oynarken soruyorum.

Laird sırtarak, "Dünyayı görmezden gelme konusunda uzmansın," diyor. "Sen beni görene kadar beklemek istedim ama bu hızla gidersek sen farkına bile varmadan inmiş oluruz."

O gerçek mi? Halüsinasyon görmediğime dua ederek cesaretle yüzüne dokunuyorum. "Gerçekten sensin." Kollarımı ona doluyorum, emniyet kemeriyle belinden çekiyorum. Onu kendime çekerek yüzünün her tarafını öpüyorum, tüylerinin keskin kenarlarını ve belimdeki morlukları göze alarak. Heyecandan nefes nefese kalmış bir halde, hâlâ şaşkınlık içinde koltuğuma geri dönüyorum. "Bunca zamandır burada mıydın?"

Kıkırdıyor. "Evet."

"Neden? Nasıl? Burada ne işin var?" Bu kez emniyet kemerimi açıp ona düzgünce sarılıyorum, bencilce çünkü beni tekrar sarmasını, her şeyin yoluna gireceğini söylemesini ve onu ne kadar özlediğimi bilmesini istiyorum.

Bana sarıldığında gözlerimi kapatıyorum, yeniden onun kollarında olmanın cennetini içime çekiyorum. "Daha fazla uzak kalamadım." Beni tekrar öpmeden önce omuz silkiyor. "Ve biraz arkadaş isteyebileceğini düşündüm."

"Bütün gün, her gün senin arkadaşlığını istiyorum. Seni çok özledim." "Ben de seni özledim bebeğim." Başına bir öpücük daha kondurdu.

Uçuş görevlisi yaklaşıyor, sanki başından beri işin içindeymiş gibi gülümsüyor. Diyor ki, "Siz ikiniz çok tatlısınız. Her şeyin yolunda gitmesine sevindim."

"Yardımanız için teşekkürler," diye yanıtlıyor onu.

"Bir aşk hikayesini desteklemekten mutluluk duyarım." Yoluna devam etmeden önce bana bir kez daha nazikçe gülümsüyor.

Bana döndüğünde, "Ne oldu?" diye sordum.

"3B'deki adam yer ayırtmıştı. Buraya oturabilmem için onu diğer koltuğa geçmeye ikna etmeme yardım etti."

"Uçuşun biletleri tükendi sanıyordum?"

Ellerimizi aramızda tutarak eğiliyor. "Öyleydi. Bir sonraki uçuşta business uçan bir kadın var ve 3B'deki adam bedava uçuyor."

Aptalca sırtıyorum. "Bunun gerçekleşmesi için binlerce dolar mı ödedin? Sadece önümüzdeki on iki saat boyunca yanımda olmak için mi?"

"Seninle vakit geçirmek için her şeyi öderim." Şakağımı öpüyor ve sonra ekliyor, "Seni seviyorum, Poppy." Bu bayıltıcı itiraf için çoktan oturduğuma seviniyorum.

Yanağını okşuyorum ve onu öpmek için kaldırıyorum çünkü o da bu çabaya değer.

Elimi dudaklarına götürüp öpüyor ama gözleri bir şeylerin peşindeymiş gibi etrafa bakıyor. Ağzını bağlantımızın arkasına saklayarak fısıldıyor, "Sen uyurken bu uçuşta bana düşünmek için biraz zaman verdin."

"Bunun kulağa hoş geldiğinden emin değilim." Dudaklarımı yana büküyorum ve bombayı patlatmasını bekliyorum.

"Etrafı inceledikten sonra sol öndeki banyonun bize en iyi fırsatı sunduğunu gördük."

Göz kırpıyorum. Sonra bir daha, sonra hızlıca dört kez. "Ne için?" "Mile-high kulübüne katılmak için."

Gülmeye başlıyorum, sonra gözlerimi deviriyorum. "İyi bir şey yapmayacağını bilmeliydim."

"Ben iyiyim, tamam. Ne düşünüyorsun?" "Öncelikle, ben zaten kart sahibi bir üyeyim."

Çenesi ortak kolçağa çarpıyor, ben de uzanıp onu kaldırıyorum. Burnunun ucuna dokunarak "Şaka yapıyorum" diye ekliyorum. Ama kendimi daha da çok gülmekten alıkoyamıyorum. "Birincisi, sana doğru fırlatılan onca fırsat ve külot varken kulüpte olmamana şaşırdım. İkincisi, ne yazık ki ikimizin fiziksel olarak bir tuvalete sığması mümkün değil. Kendini gördün mü?" Elim bir yarışma programı sunucusu gibi hareket ettirerek, üye olmamızı engelleyen suçlu olduğu için ona işaret ediyorum. "Eğer benim bir tuvaletin yarıklarına sıkışabilen bir akrobat olduğumu düşünüyorsan ..." Başımı sallıyorum. "Her zaman deneyebilirim."

Los Angeles'tan, Malibu'dan ayrıldığımdan beri kendimi bu kadar hafif, bu kadar mutlu hissetmemiştim.

Ortak payda o.

"Sağlam noktalar." Komplocu bir tavırla eğilip elinin tersiyle etraftaki dudak okuyucuları engelliyor ve beni kıkırdatıyor. "Meydan okumaya hazır mısın, Stanfield?"

Poppy

"İşte bu yüzden sadece özel uçmalısınız, bebeğim."

Boşaldıktan sonra hala iyi değilim. Bunun nedeni battaniyenin altında bana yaşattığı muhteşem orgazm değil, tam boşalırken önümüzde duran bayanın bizi yakalamasıydı. *Oh, utanç verici.*

Uçuşun geri kalanında korku içinde oturdum, hatta bazen battaniyenin altına saklandım ve uçak değiştirdikten sonra yolculuğumuzun son ayağında olmadığı için rahatladım. *Tanrı'ya şükür.*

"Mecburuz çünkü bir daha asla o havayolu şirketiyle uçmayacağım. Eminim fotoğraflarımız çoktan uçmayacaklar listesinde dolaşmaya başlamıştır." Hâlâ kıkırdıyorum.

Her ne kadar bir şeylerden paçayı sıyırmışız gibi gelse de, onunla başka hiç kimseyle yapmayacağım sınırların ötesine geçtim. O benim vahşi tarafımı ortaya çıkarıyor. Attığı yemleri, onu haksız çıkarmak ya da başının üzerinde övünecek puanlar kazanmak için değil, cesaret olarak kabul ediyorum. Bunu yapıyorum çünkü bana eskiden ne kadar kaygısız olduğumu hatırlatıyor. Kaza çok şey değiştirdi ama o gün hayatta kalmama rağmen öldüğünü sandığım bir yanımla yeniden temasa geçmemi sağladı.

Dövmenin kendisi, cesaret ve kaprislerle yaşamanın, mavi gökyüzü günlerinden yararlanmanın ve mavi gözlü erkeklere aşık olmanın günlük bir hatırlatıcısıdır. Nefesim kesiliyor

Ona baktıkça göğsüm kabarıyor. Gülümsediğinde ve güneş gözlerine ışık tuttuğunda, sanki o her zaman tekmiş gibi ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

Elimi göğsüme bastırarak yavaşça nefes veriyorum, başka tarafa bakarsam bu hissin kaybolacağından korkuyorum. Ve sonra gülümsüyor, daha önce kilitli olmayan kapıyı parçalıyor ve ışığının içeri girmesine izin veriyor.

"Bu uçustaki rostoyu düşünüyorum?" diye soruyor. "Şef ne önerir?"

"Barbekü."

Kaşlarını birleştirerek menüyü tekrar tarıyor. "Bunu bir seçenek olarak görmemiştim."

"Hayır," diye cevap veriyorum. Elim aramızda duran koluna koyarak başımı sallıyorum. "Teksas'ta barbecue yedim."

Alnına çizilen çizgiler hafiflemiyor. "Burası Teksas. Hatırladığım kadarıyla barbecue, Tex-Mex ve Whataburger var."

"Ben öyle demiyorum." "O

zaman biftekle git?"

Menüyü alıp kucağına koyuyorum. "Hayır. Evet, rosto muhtemelen havayolu yemeği için güvenli bir bahis olacaktır. Ama ben Austin'deki o hafta sonundan bahsediyorum, hatırlayamadığım, zamanın içinde kaybolmuş bir hafta sonundan."

"Ah. Barbecue yedin." Yüzümü avuçlarken yanaklarında bir gülümseme belirliyor. "Barbecue yedin." Beni öpüyor ve sonra "Hatırlıyorsun." diyor.

"Evet." Mutluluğu çok bulaşıcı. "Barbecue yediğimi hatırlıyorum." "Bu harika, bebeğim. Ama bunu birkaç kez daha söylemek isteyebiliriz. gerçekten batmasına izin ver."

Dirseğimi koluna indiriyorum ve kahkahayı patlatmasına neden oluyorum. "Dalga geçme. Her türlü ilerleme iyidir."

"Yemekleri hatırlaman iyi oldu. Ben de çok güzel olduğunu hatırlıyorum." Beni şakacı bir baş bağıyla sarıyor ve alnımdan öpmek için yaklaşıyor. Acele etmiyor. Biraz oyalanıyor ve sonra fısıldıyor: "O hafta sonunun geri kalanını hatırlayana kadar sabırsızlanıyorum."

LAIRD SÖZÜNÜ TUTAR.

Buna bayılıyorum. Çıktığım erkeklerde nadir görülen bir özellik.

Kuşkusuz, onun tek yatak odalı dairemde yer kapladığını görmek tuhaftı. Bavullarımla birlikte çantasını da kapının yanına bıraktı ve kendini evinde gibi hissetti. Ben ona rehberlik etmeden etrafta rahatça dolaşmasına bayılıyorum ve kendine bir bardak su bile aldı. Ayrıca uzun seyahat günümüzün ardından duş almak için bana birkaç dakika veriyor.

Onun burada olması güzel olsa da, burası onun muhteşem manzaralı evi gibi özel bir yer değil. Sanırım tek avantajı, yaşadığım yere Malibu'da olduğundan daha yakın birçok restoran ve mağaza olması. Buraya gelirken Tito's Tacos'ta durup bir şeyler atıştırmamız da buna yardımcı oldu.

"İşimi sevmedim."

Küçük kitaplığımın önünde duruyor ve mutfığa dönüp bana bakıyor. Büyük bir bardak su içiyorum. İki tacoyu mideye indirdikten sonra, uçaktan dolayı hâlâ susuz hissediyorum. "Aile iyi değil miydi?"

"Aile harikaydı. Sadece mutfakta yemek pişirmenin bir daha yapmak isteyeceğim bir şey olduğunu sanmıyorum. En iyi yemeklerimi yaptığımı hissetmedim, bir de bulaşıkhaneyle uğraşma zahmetini ekleyince. Özel bir şey olmaktan çok yakıt gibi geldi."

"Nedenmiş o?"

"Yaratımlarımdaki sanatsallık kayboldu. Artık tavuk göğsünü yeniden keşfetme hevesim kalmadı. Sanırım yemek yapma tutkumu kaybettim."

Yanıma geliyor, nemli saçlarımın gömleğini ıslatmasını umursamadan beni kollarının arasına alıyor. "Ya da senin ilhamın."

"İyi bir nokta."

"Kendine iyi davran. Başından çok şey geçti. Annenin düğünü, haftalardır evde olmaman ve yirmi dört saat mesaide olman. Birkaç gün ara ver ve biraz dinlen. Büyük kararlar almak için aceleye gerek yok."

"Haklısın. Her şey bu gece kararlaştırılmak zorunda değil."

Diyor ki, "Şanslısın. Çıkmak istediğin yolculuğu sen seçiyorsun." Sırtımı ovmaya devam ederken başını aşağı eğiyor ve başını benimkinin yanına koyuyor. "Döndüğüne çok sevindim."

O kadar çok gerçek ortaya çıktı ki aklımın başımdan gitmesi gerekirdi ama o haklı. Hiçbir şey şu anda kararlaştırılmak zorunda değil. Ayrıca biraz dikkatim dağınık. Uçaklarda ve havaalanlarında geçirdiği saatlerden sonra nasıl hâlâ harika koktuğundan emin değilim ama bunu başarmış. Derin bir nefes alıp kokusunu ciğerlerime çekiyorum. "Ben de öyleyim. Buna ihtiyacım vardı. Sana ihtiyacım vardı."

Ayrıldığıımızda, gece çantasıyla yatak odasına girmeden önce oturma odasının hiçbir köşesini gözetlemeden etrafı kolaçan etmeye devam ederken ben de postalarımaya göz gezdiriyorum. Koyu renk saçları ve iri cüssesi soluk pembe ve beyaz süslemeli odayla tezat oluşturuyor. Benim de kız gibi olduğum anlar oluyor ve yatak odam da onlardan biri. Ama onun Malibu'daki yatak odasının dingin renklerini özlüyorum.

Aynaya yapıştırdığım birkaç fotoğrafı inceliyor, sonra koklamak için parfüm şişelerimden birkaçını alıyor. "Sende bunu beğendim."

Yatağın ucuna oturup onun birkaç çekmeceyi izinsiz açmasını izlerken aklıma bir not alıyorum. Saklayacak bir şeyim olmadığı için bu beni güldürüyor. "Ne arıyorsunuz, dedektif?"

Tam boyuna ulaştığında elini tavana doğru itiyor. Kolu bükülü olduğu için bu onun için büyük bir çaba gerektirmiyor. "Hayatını nasıl düzenlediğini ve bu dairenin her alanında nasıl olduğunu görmek hoşuma gidiyor. Dekorasyonlar, fotoğraflar, havadaki koku. Hepsi Poppy." Sırtışı haydutlaşıyor ve kaşlarını sallıyor. Bu gece kesinlikle seks yapacak.

Balkon kapısına yöneliyor ve dışarı bakıyor. "Diğer insanlar burayı görebiliyor."

"Eğer tam karşımdaki apartmandaysan-" "Peloton'daki adam da öyle," diyor parmağını

Bardak.

O adamı bazen evime bakarken görüyorum. Onu dürbünle bile yakaladım. "Seni kaydediyorum" tabelasını asmam buna bir son verdi. Sürüngen. Şehirde yaşamak böyle bir şey işte. "Ne diyebilirim ki? Malibu'da bir uçurumda yaşadığımız için hepimiz o kadar şanslı olamayız."

"Malibu'da bir uçurumda yaşamak hakkında ne düşünüyorsun?"

Arkama yaslanıp dirseklerime dayanıyorum ve gülüyorum. "Neredeyse yapıyorum."

Perdeleri kapatıyor ve arkasını dönüyor. "Bunu resmileştirmeye ne dersin?"

Laird yanıma oturmaya için hareket ediyor, şilte alçalıyor. Ona doğru olan yerçekimi tam olarak etkisini gösteriyor. Oturuyorum ama bacağımı onun bacağının üzerine atıyorum. "Neyi resmileştiriyoruz?"

Kalçamın üst kısmını okşuyor ve sonra bana bakmak için aç yapıyor. "Benim yanıma taşınmanı istiyorum."

Bir soru değil.

Bir talep değil.

Suyu test etmek için ortaya atıyormuş gibi bile gelmiyor. Ses tonu kararlı, gözlerindeki inanç sabit. Eli bile benimkine baskı uyguluyor. Bunu enine boyuna düşünmüş.

Bakışlarım arkasındaki perdelere, çok uzak olmayan Tito's Tacos'a, en sevdiğim Trader Joe's'a kayıyor ve sonra sanki onları görebiliyormuşum gibi sosyal medya tarafından henüz keşfedilmemiş sevdiğim yerel kahve dükkanına sapıyor. Tam zamanlı olarak sahilde olmaya hazır mıyım?

Tekrar gözlerinin içine baktığımda, "Evet, seninle olmak istiyorum" diyorum.

Sözcükler bitmeden beni öpüyor, o çekim hala devam ediyor, kendimi ona doğru itiyorum, tamamen onun olmak istiyorum.

İKİ ORGAN VE BİR DUŞ SONRASINDA, vücudumda hiçbir şey kalmadan mutlu bir şekilde yatağında uzanıyorum. "Bundan sonra beni tekrar bir araya getirmek zorunda kalacaksın."

Laird kıkırdıyor, banyodan çıkıyor. "Mutlulukla."

"Sonsuza dek," diye fısıldıyorum kendi kendime, bir peri masalının sonunun verdiği mutluluğun her zerresini hissederek.

Etrafına sardığı bir havluyla, yatak odamın girişine bıraktığı çantayı karıştırıyor ve boxer külotunu giyiyor. Ortadan kayboluyor, hemen su bardaklarımızla geri dönüyor. Benimkini bana uzatıyor ama tekrar yatağa girmiyor, onun yerine kenarda oturmayı tercih ediyor. "Mobilyaların sende kalsın ister misin?" Bir yudum alıyor ve bardağı komodinin üzerine bırakıyor.

Filigranları umursamayı yıllar önce bıraktım. "Onunla evli değilim."

Çekmeceyi açıyor çünkü hâlâ çok meraklı. Benim hakkımda bu kadar çok şey öğrenmek istemesi sevimli ve eğlenceli. "Eğer kendini evinde gibi hissetmeni sağlayacaksa, getirebiliriz. Benim evim-" Birden sustu, dikkati çekmecenin içindekilere takıldı ve daha iyi görebilmek için eğildi.

"Senin evin ne?" Ve sonra orada ne olduğunu hatırladım. *Oh, kahretsin.* Çekmeceyi kapatmak için dalıyorum.

"Kahretsin, parmaklarımı koparacaksın."

Ooh, bu bir trajedi olurdu. "Üzgünüm. Orada masum gözlerin görmemesi gereken şeyler var."

Kıkırdamaya başlıyor, ama sonra sırtışı kesiliyor ve bana kaşlarını çatıyor. "Cehenneme mi gideceğim?"

Bu sefer gülüyorum. "Zaten oraya gidip geldik." En azından onu eğlendiriyorum, umarım benim suçlu zevkimi gördüğünü unutacak kadar dikkatini dağıtıyordumdur. Gerçi pil gücü bile beni o orgazm çizgisinden sonsuza kadar çıkaramazdı. Tüm övgüyü Laird alıyor, sahip olduğum her bir orgazmın sahibi.

"Endişelenmeli miyim?"

Yatağa uzanırken ona el salladım. "Hayır, hayır. Seni her zaman pilli erkek arkadaşına tercih ederim."

Yavaşça gözlerini kırpıştırarak gözlerini tekrar bana diyor. "Ben, şey... Ben bundan bahsetmiyordum."

"Oh?" Ne demek istediğini anlamadığımı hissederek soruyorum, bir yandan da oyuncağım olduğu için kendimi ifşa ettiğimi fark ediyorum. *Suçluymuşum gibi.*

Çekmeceyi tekrar açar ve bir kâğıt parçası çıkarır. "Ben *bundan bahsediyordum*. Erkek arkadaşınla birlikte sakladığınız 'seni seviyorum' notu." Hangi not olduğunu açıklamasına gerek yok. Önemli olan tek not bu. Yangında bile saklayabileceğim tek not. Geçmişimin anahtarı ve beni seven birinden gelen bir mektup. O mektubun her kelimesini, kırıksıklığını, kıvrılmış köşesini ve boyutunu ezbere biliyorum.

Kalbim boğazımda atıyor. Yapmak isteyeceğim son şey, az önce benden yanına taşınmamı isteyen adamı üzmem olur. "Pfft." Onu elimden almaya çalışıyorum ama başımın üzerine kaldırıyor. "Bu çok eski bir tarih, Laird." Görmesini istemiyordum ama elime alıp yırtma riskini de göze almak istemiyordum. Zaten gördü, yani artık her şey ortada.

Elinde evirip çevirerek, "Ne kadar eski?" diye sordu. Onca eşyam arasında bunun bu kadar ilgisini çekeceğini tahmin etmemiştim. Elbette, kıskanıyor olabileceğini düşünmüştüm ama ses tonunda algıladığım şey bu değil.

Dürüstlük en iyisidir. "Austin'deki o hafta sonundan elimde kalan birkaç ipucundan biri."

Özenle bana geri verdi. Gözleri şimdi benimkilerde, ama hissettiğim hafiflik gitmiş. "Bu ne için bir ipucu?"

"Anılarım." Notu geri aldım, zarar görmediği için minnettarım. Bu aşk mektubu kazadan kurtulan birkaç şeyden biri. Alaycı bir ses tonu hakim ama gözlerinin kenarları yumuşuyor ve dudaklarının kenarlarında hafif bir gülümseme seziyorum. "Muhtemelen bu kadar bağlanmamalıyım ama kendime engel olamıyorum. Beni seven, beni sevmiş birine dair bir ipucu," diye ekliyorum, "hatırlayamadığım geçmişe dair."

"Bunu sana kimin verdiğini hatırlamıyor musun?" Boştaki eliyle de sanki ona doyamıyormuş gibi vuruyor. *Onca şey arasında ...* "Seni çok seven biri olmalı."

Bu da beni daha geniş bir gülümsemeye teşvik ediyor. *Tam bir romantik.* "Hayır. Bana kimin verdiğini hatırlamıyorum ama üzerindeki mesajla aynı şeyleri hissettiğimi hatırlıyorum."

"Aşık mıydın?"

"Sevginin insanlar ve hayvanlar dışındaki fiziksel şeylerde somutlaşabileceğini düşünmek pratik midir? Bu mektup, mesaja dökülen duyguları içeriyor." Yalan söyleyemem. O da kayıplar yaşamış, o yüzden benimkini anlıyor. "Evet, hem de çok."

Mektuba dönüp baktığımda, kayıp dünyamın bir parçasını ellerimde tutmak garip geliyor. Aynada görmeye o kadar alışmışım ki, ona dokunmak bir şekilde daha gerçek kılıyor, sanki her şeyi yeniden unutmuşum gibi.

Ama Laird'le oynayarak onu incitmek ya da onu geçmişimle yüzleştirerek gücendirmek istemiyorum. Kağıdı çekmeceye geri koyup kapatıyorum. *O bir kağıt parçasından daha önemli.*

Yanağından öptüğümde, akıllı başka bir yere gitmiş gibi görünüyordu. "Hey, seni seviyorum."

"Biliyorum. Bir kağıt parçasıyla yarışmıyorum ama o güzel beyninde ve kalbinde sıkışıp kalmış anıların olduğunu biliyorum. Sana yardım etmek istiyorum."

"Bana her gün yardım ediyorsun. Bu kadar trajik bir olaydan sonra hayatın güzel olabileceğini keşfetmeme yardımcı oluyorsun. Bana umut verdin, Laird. Bana sevgi verdin. Her şeyin neden ve nasıl bu kadar hızlı olduğunu hâlâ bilmiyorum. Sadece oldu ve ben bunun için buradayım." Gülümsüyorum, onun iyi olduğunu bilmek çok daha iyi hissettiriyor.

Tekrar uzanmadan önce beni yakalayarak, "Şimdiye kadar ne gibi anıların oldu?" diye soruyor.

"Çok değil ama iki avuçtan fazla." Uzaniyorum, onları gözden geçiriyorum, onlara yeniden hayat vermek umuduyla yüksek sesle duymaya ihtiyaç duyuyorum.

Yatağa geri döndüğünde bana sarıldı. Onun kollarında kendimi ne kadar güvende hissettiğimi anlıyorum. Bana hep merak ettiğim şeyi sorma özgürlüğü veriyor. "Hiç yanlış bağlantılara ne olduğunu merak ettin mi? Ya notu yazan kişiyle asla birlikte olmamam gerekiyorsa? Ya dediğin gibiyse ve hayat olması gerektiği gibiyse?"

Hoşuma gitmeyecek kadar sessiz olduğunda ona bakmaya çalışıyorum. Hüzün eski bir dost gibi ona geri dönüyor, gözlerini ele geçiriyor. "Asla hatırlamayabilirsin, Poppy. Ve bunu kabullenmemiz gerekebilir." Tüm varlığım acıyor. Ruhumdaki acı tek başıma kaldıramayacağım kadar büyük. Ona yaslanıp başımı göğsüne yaslıyorum. Derin nefes verişinden onun da ağırlaştığını anlayabiliyorum.

Kollarımı ona dolayarak sıkıca sarılıyorum. "Bu hayatta birbirimizi kaçırmadığımız için çok mutluyum."

Başıma öpücükler serpiliyor ve bu gerginliği azaltmak için verilen ilk mola oluyor. "Doğru yapmak için bize ikinci bir şans bile verildi." diyor. Bu kadar romantik olmasına bayılıyorum. "Ruh kimin birbirine ait olduğunu bilir."

Pembe yatak odamda onun kollarında, kabulleniş içimi yıkıyor. Bu kadarı yeterli. *O yeter.*

Laird

POPPY *hayatıma, sosyal çevreme ve aileme* TAM OLARAK UYUYOR.

Annem onu yarım saattir esir tutuyor. Ne zaman onu kurtarmaya çalışsam, kalmayı seçti. Seyahat. Sanat. Ben. Çok ortak noktaları var. Bunun annemin hayalinin gerçekleşmesi olduğunu söylemek yetersiz kalır.

Evli bir kızı var ve ona bir torun verdi. Bebeğin üzerimdeki baskıyı azaltacağını düşünmüştüm ama annem benim annem. Benim için çok endişeleniyor ve hala da endişeleniyor. Tekrar bir ilişkiye girmem için acele etmiyor. Kendisinin ve babamın birbirlerini bulduğu gibi benim de ruh eşimi bulmamı istiyor.

Harika bir evliliğin inanılmaz bir örneğidirler. Bu beklentiği karşılamak da zor. Bazen işler ters gider. Aşk ters gider.

Hayatımın en kötü döneminden sonra Poppy ile birlikteyim ve sonunda doğru yolda olduğumu söyleyebilirim.

Güneş batarken parti sona eriyor. Tekrar yola çıkmadan önce Tulsa'nın kardeşlerini ve ailelerini görmek güzeldi. Turne benim için

düşünmeden duramıyorum. Poppy'i daha yeni geri aldım ve yakında ayrılacağım. Bundan sonra ne olacağını tartışmaktan başarıyla kaçınarak anı yaşamayı tercih ettik. Son birkaç günün durgunluğu ikimiz için de iyi oldu - o haftalardır teknede olmanın yorgunluğunu atıyor, ben de yüksek enerjili bir tura hazırlanıyorum. Antrenmanlarım her gün iki katına çıktı. Daha yağsız besleniyorum, su içiyorum ve bunaltıcı yaz aylarında ABD'de göstermek istediğim performans için dayanıklılık kazanmama yardımcı oluyor.

Mükemmel bir yapbozun kalan parçası o.

Poppy'nin benimle seyahat etmesi ideal planım ama bunu beklemiyorum. Onun bir hayatı, kendi hedefleri var ve bu lanet düğünde hâlâ annesi için yemek hazırlamaya zorlanıyor. Onun stresini arttırmak istemiyorum. Turne iki ayda yirmi şehre yayılacak ama o kadar uzun süre onsuz yaşayamam. Bunu zaten biliyorum ama benim için gitmesi için onu zorlamayacağım. Kendisi için orada olmasını istiyorum.

Omzuma dokunan bir el arkamı dönmeme neden oluyor ama tanıdık tutuşu şimdiden fark ediyorum. "Selam baba." Nikki ve Tulsa'nın partisinde zaten birkaç kez konuşmuştuk ama onunla vakit geçirmek ve kendi başıma çözmeye çalıştığım konularda onun düşüncelerini almak her zaman iyidir.

"Turdan önce La Jolla'ya gidip biraz dalga yakalamak için vaktiniz olacak mı?"

"Belki. Emin değilim."

"Güzel olurdu."

Nikki ve benim en iyi ebeveynlere sahip olduğumuz asla kaybolmadı. Hayallerimiz ne olursa olsun, bizi desteklediler. *Spor mu? Çim sandalyelerinde ön sırada oturarak. Okulun ilk günü bizi bırakırken mi? Arabayı park edip vedalaşmak için inmek. Sahneye çıkıp bir stadyum dolusu insanın önünde performans sergileyebilmemin sebebi?* Hayata ve grubumuza olan güvenimiz onlara dayanıyor.

Avuçlarımızı birbirine vurarak, omuzlarımız çarpışırken birbirimize tutunuyoruz. "Ziyarete geleceğimden emin olabilirsiniz."

Yanımdaki duruşunu genişleterek, "Poppy farklı." diyor. Ona bakıyorum ve gülüyorum. "Bu da ne demek şimdi?"

Koluma attığı ince bir yumrukla alaycı bir tavırla ondan uzaklaşıyorum. "Seninle ne işi var?" Kıkırdıyor, gözleri havuzun öbür ucuna, hayatının aşkının benimkiyle sohbet ettiği yere uzanıyor.

Onunla takılmak kolaydır - başarısında ayakları yere basan, ailesini her zaman ilk sıraya koyan ve bir arkadaş ya da baba olabilen bir iş adamı,

O anda hangisine ihtiyacınız varsa.

Kızı tavladığım ve kalbini kazandığım için gururla sırtarak etrafta tavus kuşu gibi dolaşmak istiyorum ama o böyle saçmalıklara katlanmıyor. "Oldukça harika biri," diye cevap veriyorum. Kaç yaşıma gelirim geleyim, hâlâ ailemin fikirlerine değer veriyor ve onların onayını istiyorum. "Benim yanıma taşınmayı kabul etti."

"Bu büyük bir adım, oğlum."

"Kira kontratının bitmesine daha birkaç ay var ama doğruyu söylemek gerekirse onunla birlikte olmak doğru geliyor. Bunu söylemekten bile nefret ediyorum ama ..." Utanç içinde başımı öne eğerek ensemin ovuyorum.

"Ama ne?" diye soruyor, böyle şeyleri paylaşmam için bana zaman tanıyor. Başkalarının önünde beni rahatsız eden bir parçamı ortaya çıkarmak gibi gelse de, duygularını döken birini asla aceleye getirmesin.

Kafamı kaldırıp, "Beni bütün hissettiriyor. Eh, biliyorum ..." Başımı sallayarak kıkırdıyorum. Bu sadece herhangi birine değil. Babama ve en iyi arkadaşlarımdan birine itiraf ediyorum. O her zaman arkamı kollar. "Uzun zamandır böyle hissetmemiştim."

Uzanıp omzumu tutuyor ve beni bir kez daha sıkıyor. "Aşk böyle tuhaf bir şey. Sizi çiğner ve yanlara doğru tükürür, sizi konfor alanınıza meydan okuyabilecek şekillerde değiştirir. Ama işin güzelliği de bu değil mi? Konfor alanlarımızda kalsaydık, bu yolculuğu kendi başımıza da yapabiliirdik."

"Yaşım yüzünden olduğunu düşünüp duruyorum."

"Değil. Burada. O bir fark, dolayısıyla *farklı*," diyerek açılış konuşmasına geri dönüyor. Bu evrendeki yerimizin büyük resmini her zaman onun kadar hızlı göremiyorum ama bilgeliğin yaşla birlikte geldiğini düşünüyorum. Umarım öyledir. "Son birkaç yılını her yerde bıraktığın pislikleri temizleyerek geçirdin, Laird. Görünüşe bakılırsa bir şekilde yine de doğru yere gelmişsin."

"Olmam gerekiyor." Başımı salladım. "Bunu geçenlerde Poppy'ye söyledim."

"Gerçek, kanıtın içinde bulunur. Değişiyorsunuz. Bu da yeni yollarla büyümek anlamına geliyor." Gözleri yine havuzun üzerinde geziniyor. "Bu ilişki sana çok yakışıyor. Sağlıklı görünüyorsun. Bedenin, zihninin ve ruhunun, oğlum." Hippi olarak adlandırılmak için biraz geç doğdu, ama tam ona göre. O benim babam ve sektöründe saygı duyulan biri.

Çoğu zaman rahat. Ona yardımcı olan şeyin bu olduğunu söylüyor. Kalbinde her zaman bir Güney Kaliforniya sörfçüsü olarak kalacak.

"Ben varım. Beden, zihin ve ruh."

Sırtını sıvazlıyorum ve omzunu sıkıyorum. "Teşekkürler, baba."

"Sadece bir telefon uzağındayım. Bunu biliyorsun. Sadece kısa bir yolculukla, istediğimiz zaman dalgalara vurabilir ve sorunlarımızı konuşabiliriz."

"Artık benim için endişelenmene gerek yok. Buradaki işin bitti - Poppy'yi bulduğum için değil, sonunda kendimi yeniden bulduğum için." Poppy'yi dilini çıkarıp yüzünü bana doğru çevirirken yakalıyorum.

Çok sevimli.

Evde ailemle.

Bundan daha iyisi olabilir mi?

"Sanırım annen onaylıyor."

Kıkırdıyorum. "Bize çılgınca el sallayan kadın mı?" Sanki bizi işaret ettiğini göremiyormuşuz gibi şaka yapıyorum.

"Bu o olmalı." Onlara katılmak için yürüdük.

Yaklaşır yaklaşmaz elimi tutan annem, "Buna inanamayacaksın, Laird" diyor.

Poppy'nin bir kadeh şarabın arkasına saklamaya çalıştığı gülümsemesi her şeyi anlatıyor. Bu ikisi neyin peşinde? Bu iyi olmalı. Buna karşılık sırtıtmamı engellemek imkansız. Annemle kız arkadaşımın sanki çok yakın arkadaşlarmış gibi bu kadar kolay kaynaştıklarını görmek göğsümde bir düğüm oluşmasına neden oluyor. Kırılması gerekmeyen iyi türden bir düğüm. Belki de bu benim kalbimdir.

"Neye inanmayacağım?" diye soruyorum.

Annem Poppy'i yeni bir araba gibi sunarak, "Poppy balo kraliçesiydi." dedi.

Bakışlarım kız arkadaşıma yöneldi. *İlginç*. "Hiç şaşırmadım. O çok güzel." İçim dışım aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi görünebilir ama bu doğru. Beni dış görünüşünden çok kim olduğu, kahkahaları ve gülümsemesi çekiyor. O benim için tam bir paket, balına düşkün bir arı gibi beni kendine çekmek için özel olarak üretilmiş.

Ellerini birbirine kenetleyerek önünde tutuyor. Poppy'nin bununla nereye varacağını bildiğinden emin değilim ama ben biliyorum. Bu işi olurla bırakacağım ve annemin eğlenmesine izin vereceğim.

Miniği, yani *kız kardeşim*, kalçasında Autumn'la yanımıza geliyor. "Bu heyecan da neyin nesi?"

Yeğenim şimdiden en sevdiği amcası olan bana uzanıyor. Çok tatlı ve Laird amcasını çok seviyor. Gerçi Karga Kardeşler de bu unvan için yarışırken en iyi amca rekabeti çok çetin geçiyor.

Nikki, Crow gelenegine elinden geldiğince bağlı kaldı. Bu ikisi ... görünüşe göre son turumuzda nerede hamile kaldığını anlayamadılar çünkü bunu çok fazla yapıyorlardı. Evli olmasalardı onu yumruklardım.

Onun yerine mevsimi seçmişler. Mavi gözleri ve çilek sarısı saçlarıyla Sonbahar ona çok yakışıyor.

Poppy grubun etrafından dolaşüyor ve Autumn'u gördüğüm en bulaşıcı gülümsemeyle selamlıyor. Belki güneşin son ışıkları gözlerime vuruyor ama onu bir gün çocuğumuza gülümserken görebiliyorum. *Anneleri olduğu için dünyanın en şanslı çocuğu.*

Babalık testinin sonuçları beni şok etti ama her şeyden çok rahatlamıştım. Kayıplar şekil değiştirir. Asla çocuk sahibi olmakla ilgili değildi. Poppy ile çocuk sahibi olmaktı. Kaza olmasaydı neredeyse üç yıldır birlikteydik. *Şimdiye kadar çocuğumuz olur muydu?*

Elimi tutan Poppy başını koluma yaslıyor ve bana fısıldıyor: "Benim için kendi annemden daha mutlu."

Diğerleri onu duymuyor ve eminim o da hayatının bu kısmını gece boyunca uzakta tutmak istiyordur. Bu yüzden Nikki'nin "Bu çok şirin. Bu resimleri birlikte photoshoplamamız gerekecek."

Gözlerimi deviriyorum. "Bunu size bırakıyorum çocuklar." Poppy'nin kafası karışmış görünüyor. "Anlamıyorum."

Annem diyor ki, "Laird sınıfının balo kralıydı." Az önce kaşlarını mı oynattı? "Kısmet işte."

"Önemli olmayan bir şey için bu kadar çılgınlık fazla," diyorum. Autumn ensemle tamamen eğlenirken, parmaklarını sivri tüylerime sürüp gülerken Nikki'ye dönüyorum. "Wembley Stadyumu'nda oynadığımız için bu kadar heyecanlanmamıştık."

Kız kardeşim yine gülmeye başladı. Bunun saçma olduğunu biliyor ama eğlenmenin bir parçası olmayı da seviyor. Kim sevmez ki? Keşke bana yönelik olmasaydı.

Yine de Poppy kıkırdıyor, bu yüzden ödül buysa, dalga geçmelerine izin vereceğim. Sonunda "Kısmet dedi." dedi.

Poppy'yi dürtüyorum, sonra belini ovuyorum ve fısıldıyorum, "Kaderle her zaman bir randevumuz vardı, bebeğim."

Nikki diyor ki, "Birbirine bu kadar uygun iki insan tanımadım." Nikki annemin küçük şeylerden aldığı zevki besliyor, hatta teşvik ediyor. Bu işkenceye bir son vermesi için ona bir bakış fırlatıyorum. Ama kardeşine işkence etmek ona neşe veriyor. "Bunu ikiniz için de seviyorum."

"Bu kısmı atlattık mı?" Tulsa'nın yürüdüğü tarafıma bakarak soruyorum.

"Ne ısırtığı?" diye soruyor. Sonra bebeğini almak için içeri dalıyor ve ben de kolumu Poppy'nin omuzlarına dolayarak kendi bebeğimi tutma fırsatını değerlendiriyorum.

Nefes veriyorum, merkezinde benim olmadığım farklı bir sohbet konusuna hazırım. Poppy'ye döndüğümde sessiz ama yine de ileriye bakarak sırtıyor. Aramızdaki bağda bir sorun olduğunu hissediyorum, eli benimkinden gevşiyor. Diğerleri dikkatlerini babasının kollarında fırtına gibi kıkırdayan Autumn'a çevirirken, gözlerini yakalamak için başımı eğiyorum. Her zamanki canlı hayatı duygudan yoksun. Yaşadığı eğlence, sahte bir gülümsemenin kisvesi altında yok olup gitmiş.

Onu gruptan korumak için dönerek çenesinin altını okşuyorum. "İyi misin?"

Sanki bana dönmüş gibi bakışları sonunda benimkilere ulaşıyor. "Kendimi iyi hissetmiyorum."

"Gidebiliriz."

Başını hafifçe sallıyor ama ben görüyorum; gözleri hâlâ Nikki'nin arka bahçesinin ötesindeki uzaklara dalmış. Sarsılmıştı ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Hey, çocuklar." Boştaki elimle el sallıyorum. "Biz gidiyoruz. Yemek için teşekkürler ve ..." Vedalaşmalar hızlı oldu ve Poppy'ye en az dört kez sarıldım, ki bu benden daha fazla, ayrılmak için serbest bırakılmadan önce.

Ferrari'min sınırları içinde güvende olur olmaz, "Bunu bana daha önce de söylemiştin" dedi.

"Ne dedi?"

"Kaderle bir randevumuz var."

Hatırlıyor.

Poppy

BİR HAFIZA KILIDI AÇILDI.

Herhangi bir şey değil. *Laird'in bir anısı.*

Laird'in bir anının parçası olması mantıklı değil, tıpkı onu geçmişimin en belirsiz terimleriyle hayal etmenin mantıklı olmadığı gibi. O zamanlar onu tanıımıyordum. Onu şimdiki gibi sevmiyordum. Bu neden oluyor?

Başım çarpmaya başlıyor, ben de şakağımı ovuşturarak bulmacanın herhangi bir parçasını hatırlamaya çalışıyorum. "Anlamıyorum ve bu bana aklımı kaybediyormuşum gibi hissettiriyor." Bir soru sormuyorum ama açıklamasını istemekten kendimi alamıyorum. Açıklamıyor. Direksiyonu kavırıyor, gözlerini önden ayırmıyor.

Genellikle bir elini bacağıma koyar ya da her fırsatta kaçırdığı bakışlardan zevk alırdım. Şimdi yanımda otururken, eve dönerken konsantrasyonunun neden bu kadar yoğun olduğunu merak ediyorum. *Eve . . .*

Benim dairem mi
onunki mi?

"Düşünmem gerek."

Bu onun dikkatini çekti ve bana baktı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu düşünmem gerektiği anlamına geliyor. Neler olup bittiğini anlamaya, bugünümü neden geçmişimle karıştırdığımı çözmeye ihtiyacım var." Gözleri yola dönüyor ve beni yokluklarında kaybolmuş halde bırakıyor. Onu anlamıyorum ama beni kurtarması için o kadar çaresizim ki sesimi alçaltıp "Sence neler oluyor?" diye soruyorum.

"I . . ." Bir nefes alıyor, sonra yavaşça nefes veriyor. "Sanırım hatırlamak istiyorsun, ama o zamandan beri daha fazla anı yarattın ve sıralayıcın bozuk."

"Sıralayıcım mı?" Bir gülümseme aslında kötü ruh halimi mahvetmekle tehdit ediyor.

"Kafamızdaki kronolojik sıra sıralayıcısı. Kafası karışmış." Normalde bunu sevimli bulurdum ama onun hem geçmişimde hem de şimdiki zamanımda nasıl olduğunu anlayamıyorum.

Ona bakıyorum, bir cevap bulabileceğimi ya da başka bir anının ortaya çıkacağını düşünüyorum. Boş kalıyorum ama aynı zamanda kendimi görünmez hissediyorum. "Neden bana bakmıyorsun?"

Doğal olarak, bir şeyi kanıtlamak istercesine bana bakıyor. "Öyleyim."

"Hayır, bu farklı. Farklı davranıyorsun." Bu konuşmayı arabada yapmaktan nefret ediyorum ama Los Angeles trafiğinde bir saat bekleyip söylenmesi gerekenleri söylemek çok önemli geliyor. "Bana kafam karışık diyorsun. Bana zar zor bakıyorsun. Şu anda ve partide farklı olan tek şey, seni daha önce hatırlıyor olmam."

Kontrol kaybı kontrolden çıkmaya başlıyor ve hayal kırıklığım artıyor. Çılgılık atmak istiyorum. Öfkelenmek istiyorum. "Hatırlamayı çok istiyorum." Otoyol boyunca ilerleyen sayısız arabayı tararken tansiyonum fırlıyor. "Bu lanet şehirde bir yere varmak neden bu kadar uzun sürüyor?"

Anlamak şöyle dursun, gözlerini bile kırpmıyor. "Benden kaçıyorsun. Benden kaçıyorsun, Laird ve nedenini bilmiyorum."

"Senden kaçmıyorum. Tam burada oturuyorum. Bir anın olduğu için mutlu olman gerekirken sadece üzgünsün."

"Yalan gibi hissettiren bir anı." Serinlemek için camı sonuna kadar açıyorum, temiz hava ve serin gecenin düşüncelerimin dalgalı sularını sakinleştireceğini umuyorum. Paniğin yükselmesini, kalbimin hızla çarpmasını, avuçlarımda terlemesini engellemeye yetmiyor. Ellerimi eteğimin üzerinde gezdiriyorum ama hiçbir şey işe yaramıyor. "Bu bir yalan, Laird. Hafızam ... o bir hırsız." Kelimeleri bulmakta zorlanıyorum, bu yüzden şakaklarıma masaj yaparak onları bulandıran saçmalığı dağıtmaya çalışıyorum.

"Artık sana yalan söyleyemem." Avuçlarını direksiyona vurarak zıplamama neden oldu. "Onlar sadece senin anıların değil. Onlara sarılmış benim lanet hayatım." Beni etkileyen ses tonu değil. Beni paramparça eden kelimelerdi. Tepkisi çabuk oluyor; eli koluma gidiyor, saçımı okşuyor. "Özür dilerim."

İlk itiraf hala aramızda, ben onu işlemekte zorlansam bile. "Bana yalan mı söylüyorsun?"

Diyor ki, "Açıklayabilirim."

"Neyi açıklayabilirsin?" Kolumu önüme atıyorum. "Daha fazla dayanamayana kadar benim dönmemi ve yalan söylememi mi izledin?" Yaşadığım anıların bir zerresi bile yok olurken öfkem taşıyor. "Bu seninle ilgili değil, Laird!"

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Lanet olası kalbim o kaza yüzünden mahvoldu."

"Sen neden bahsediyorsun?" Ona bakıyorum, aramızdaki ilişkinin ne kadar derin olduğunu anlayamıyorum. "Beni tanıdığını mı söylüyorsun?"

"Tanıştığımız andan beri seni seviyorum."

Kader.

Dövmeler.

Barbekü.

Onları tekrar sıraya koyduğumda anılar yeni bir şekil alıyor. Ama gözyaşlarım onları sulandırıyor, tekrar bulanıklaştırıyor. "Tanıştığımız an mı? Senin kulübende tanıştığımız an, değil mi?" Gözyaşlarımın akıp beni onun gözlerinde zayıf düşürmesinden nefret ediyorum.

"Hayır." Başını sallıyor ama ben hâlâ karanlıkta kalmış hissediyorum.

Avuçlarımla şakaklarımı kapatıyorum, acı çok fazla gelmeye başlıyor. "Bunu mantıklı hale getir. *Lütfen.* Lütfen sana aşık olduğum bunca zaman boyunca bana yalan söylemediğini söyle."

"Yapamam." Bakışları yol ve kırık kalbim arasında gidip geliyor.

"Bir keresinde bana dövmenin kalbi kırık olanları sembolize ettiğini söylemiştin. Bu sensin. Her zaman seninle ilgiliydi." Kalbim de başım kadar ağrıyor. Göğsümde başlayan bir sızı vücudumdaki tüm sinir uçlarına yayılıyor.

"Bana inanmalısın. Yaptığım her şeyi senin için yaptım." "Bana gerçeği söylemek dışında." Yanağıma dokunmaya çalışıyor ama ben geri çekiliyorum,

Bunun gibi süslü bir arabanın veremeyeceği bir alana ihtiyacım var.

Eli bacağına düşer. "Yapamadım."

"Hayır, yapmamayı seçtin. Onun yerine bana ihanet etmeyi seçtin." Kaç kez ihanete uğradığım için ateş püskürebilirim.

"Sana ihanet etmedim, Poppy. Yemin ederim."

Babam.

Annem.

Ve şimdi de Laird.

"Beni tanıyordun ..." Bu aklıma kazınırken, fısıldadım, "Beni eve götür."

"Lütfen bunu yapma. Sakinleştğinde açıklayabilirim."

Hissettiğim ıstırap, farkında olmadan büyüyen korku, beni ayakta tutan kontrolü ihlal ediyor. "Sakin mi?" Gülüyorum ve bunca zamandır yalan söylediğini bildiğim için susuyorum. En derin duygularıma gömülürken verdiğim mücadele yok oluyor. Kendimi kurtarmak için kollarımı konsola ve kapıya doğru açıyorum. "Bunu yapamam. Dışarı çıkmam gerek." Gözlerimi kapattığımda, zihnim bana oyunlar oynuyor; uzakta Laird, gözlerimiz kilitlenmiş ama tutunamayacak kadar uzakta. Acı boğazımı kaplarken nefesim sığlaşıyor ve boğulmaya başlıyorum. "BEN, BEN ..."

"Nefes al, Poppy. Nefes al." Eli göğsüme iniyor ama kelimeler benimle birlikte batıyor. "Nefes al." Panik yükseliyor, boğulma hissi nefesimi kesiyor. Başımı pencerenin açıklığına yaslıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve nefes alıyorum. "İyisin," diyor, sesi beni güvenli bir yere sürüklemek için etrafımı sarıyor. "Her şey yolunda."

Gözlerimi açtığımda onun buz mavisinde kristalleştiğini görüyorum. Alabildiğim her nefesi ciğerlerime çekerken konuşamıyorum. "İyisin, bebeğim." Kalbim yanağıma dokunuşuyla, bana olan sevgisinin sıcaklığıyla sakinleşiyor. "İyi olacağız," diyor ve otoyola geri dönüyor.

"I-" Bana hayatın ne kadar acımasız olabileceğini hatırlatan onunla olan kavgam değil. Trafik denizinde frene bastığı zaman.

Lastikler patinaj

yapıyor.

Cam patlıyor.

Mavi gökyüzü benimkine bakıyor.

Cennet başından beri benimdi.

Etrafımızda dönerken son nefesimi tutuyorum, göğsüm onun uzanmış koluna çarpıyor, onu benden uzaklaştırıyor ve beni geriye doğru gönderiyor. Koltuğa çarpıyorum, gözlerimi tekrar açmaya fırsat bulamadan başım koltuk başlığına çarpıyor.

Kaçanın benimki olduğunu anlamadan önce kulaklarımda bir çığlık çınlıyor. Kolunu buldum ve dönmeyi bırakana kadar tutundum, son darbe beni

Yana doğru.

Sığ nefesler alarak gözlerimi açıyorum. Hava yastığı tarafından sıkıştırılmış halde, önemli olan tek şeyi arıyorum. "Laird?" Ona ulaşmak için kapıyı itmeye çalışarak ağlıyorum. Emniyet kemeri beni olduğum yere hapsediyor. "Laird?" İnledim. "Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen."

Başını kaldırdı. Beni görünce öksürerek koltuğa çöktü. "Tanrı'ya şükür iyisin."

Kolunu tutuyorum, ona olan can simidim. "Kımıldama, tamam mı?"

"Ben iyiyim." *O iyi değil.* Alnını siliyor ve yüzüne bulaşan kanı temizliyor.

"İyisin," diyorum, onun için gülümsemeye çalışıyorum ama gözyaşlarım çok ağır, onu kaybetme düşüncesi çok ağır basıyor. Kolu ellerimden koptu ve ben ölü müyüm yoksa sağ mıyım emin değilim. Çarpışmanın kaosunda, kaçan anılar bir film makarası gibi oynarken kendimi gülümserken buluyorum.

"Tamamen seninim." Gülümsemesi o kadar net ki, tıpkı o gün hissettiğimiz mutluluk gibi.

Öpücükleri acımı dindiriyor ve beni Austin'e geri götürüyor.

"Benimki ne kadar?" Onu olması gerekenden daha fazla isteyerek alay ediyorum. "Ben varım," diyor sanki her şey kesinmiş gibi.

Her şeyi.

Her şeyi.

O her şeydir.

Ona aşık oluyorum.

Hatırlıyorum.

Her şeyi hatırlıyorum.

Başından beri Laird'di. *Onu hatırlıyorum.*

Kapım açıldı, bedenim hâlâ sıkışmıştı. Hava yastığı açıldı ve emniyet kemerim çözüldü. Kollarına girip arabanın arkasına doğru taşındım ama daha fazla ilerleyemeden adımları duraksadı.

Ben ayaklarımın üzerinde duruyorum, o da kolunun üzerinde kendini destekleyebiliyor, vücudu arabaya tutunuyor. Uzanıp yanağıma dokunuyor ama alnındaki kan çatallaşüyor ve yere bakmasına neden oluyor. "Ben ..." Öksürüyor.

Kendimi ona karşı sıkıştırıyorum, güç buluyorum. Onun için burada olacağım. Etrafıma bakıp bağıryorum, "Bize yardım edin. Lütfen bize yardım edin." Elini tutup öpüyorum. Onun benimkini öptüğü gibi ben de onu milyonlarca kez öpüyorum. "İyi olacaksın. Söz veriyorum."

Gülümsüyor, kan kaybından rengi soluyor. Kalbim bu adama o kadar bağlı ki dizlerimin bağı çözülüyor. "Gel buraya, bebeğim."

Kollarımı ortasına dolayarak onu dudaklarından öpüyorum, bencilce onun yaşamasını istiyorum ki ben de yaşayabileyim. Gerekirse onun için nefes alacağım. Başı boynunun üzerinde dönüyor ve şu anda bile o kadın katili gülümsemesi var. "Ben buradayım. Buradayım, bebeğim."

Kana rağmen yanağımı okşuyor ve ağzıma bakıyor. "Sen güneş ışığıydın, kalabalığın içinde beni kör ettin ve ben delicesine düştüm-" Öksürüyor, kolu gevşemeye başladığında gülümsemesi kayboluyor. Ağırlığı üzerime çöküyor ama ben daha sıkı tutuyorum. Sadece bir fısıltı ama diyor ki, "Sana deliler gibi aşışım. Her zaman öyleydim."

"Bana tutun." Arabaya yaslanıyorum, kaburgalarım baskı altında ağrıyor.

Başı öne eğiliyor, ama kendini tutup yukarı baktığında gözlerimiz birbirine sabitleniyor. "Gitmene asla izin vermedim. Sen hep benimleydin."

Başka tarafa bakmayacağım. Sonsuza dek gözlerinin içine bakabilirim. "Seninle sahne arkasında tanıştığımızı ve ardından gelen çılgın hafta sonunu hatırlıyorum. Dövmelerimizi bir peçeteye çizdiğini ve onları kalıcı hale getirmeye ikna ettiğini hatırlıyorum. Her zaman beni hatırlaman için seninkini kalbinin üzerine yaptırdığımı hatırlıyorum. Sen de benim yerimi senin olduğumu hatırlatması için seçtin." Yanağımı onunkine dayayarak fısıldıyorum: "Seninle tanıştıktan sonra bir başkası asla olamazdı."

Elini bana doluyor ve başını sallıyor. Konuşmak ona fazla geldiğinde, ikimiz için konuşmaya devam ediyorum. "Hadi bir oyun oynayalım. İlk ben başlayacağım." Başını omzuma yaslıyor, ben de dönüp "Hiç kimseyi seni sevdiğim kadar sevmedim" diyorum. Nefes almakta zorlanıyorum, gözyaşlarım yüzümden akıyor, ama fısıldıyorum, "Senin sıran, Laird."

Bir hıçkırığı bastırarak yanağımı boynuna daldırıyorum, nabzını bulmaya çalışıyorum. "Hiçbir zaman ..." Onun sesini duymak yeniden nefes almamı sağlıyor.

"Hiç ne yapmadın bebeğim? Söyle bana," diye ağlıyorum. "Lütfen söyle bana."

"Sana hayatımın en büyük aşkı ve kaybı olduğunu söylemişim" diye fısıldadığında arka planda sirenler çalıyor.

Laird

"KÜÇÜK BİR İÇ KANAMA NEDİR Kİ?"

Annemin iç çekişi kaşlarını çatmasına neden oluyor ama gözlerinin altını tekrar sildiğinde yumuşuyor. "Böyle şaka yapma. Çok endişelendim." Koluma dokunduğunda nazik davranıyor. Tek parça olduğumdan emin olabilseydi, olurdu ama bu sefer doktorlara güvenmek zorunda kalacak.

"Ben iyiyim. Söz veriyorum."

Babamın yanına gidiyor, keyifsiz ve sanki kendini meşgul etmesi gerekiyormuş gibi çantasını tutuyor. Sanırım çocuklar büyüdüğü için roller değişince böyle oluyor. "Hey, anne, son bir sarılma?"

Gülümsemesi çektiğim acıya değer. Beni önemseydiği için kötü hissetmesini istemediğimden asla söylemeyeceğim. Çocuklarım için de aynı şeyi yapacağım, her zaman yanlarında olacağım.

"Bu gece hiç komik değildi Laird," diyor Nikki, Tulsa'nın elini tutarken.

"Zor bir kalabalıktı. Bir dahaki sefere daha çok çalışacağım." Sessizce gözlerini deviriyor

Kahkahalar. Onu harekete geçirmek çok eğlenceli. Bana küçüklüğümüzü hatırlattı. Mola köşelerimizde birbirimize bakar ve

Çok güldüğüm için zaman aşımına uğradım. Başım yeterince beladaydı, ama biz ikizdik. Güzel zamanlardı.

Babam koridorun kenarına çekiliyor ve sesini alçaltıyor. "Paparazziler dışarıda."

Tulsa omzunun üzerinden bakar ve sonra Nikki'yi meraklı gözlerden koruyabilecekmiş gibi arkasına geçer. "Johnny ve Tommy'ye hastaneye gelmemelerini söyledim ama dikkatlerini dağıtmasaydı burada olurlardı."

Nikki ekliyor: "Tulsa'nın kardeşlerine de aynı şeyi söyledim. Geldiğimizde neyle karşılaşacağımızı bilmediğimiz için çok fazla dikkat çektik. Seninle mi, Poppy'yle mi, yoksa o pisliklerle mi?" Yaklaşarak kollarını uzatıyor.

"En iyisi bu." Her zamanki gibi beni kucaklamaya çalıştığında irkilerek onu içeri getiriyorum.

"Özür dilerim." Yüzünü buruşturması her zamanki mutlu ifadesine hiç uymuyor. Herkesi endişelendirmekten nefret ediyorum. "İyileşmene ihtiyacımız var."

Önümden geçen bir doktora bakıyorum. O geçerken, yakındaki istasyondaki hemşireler eğilip meşgul görünmeye başlıyorlar. Daha önce fısıltılar duymuştum ve baktıklarını fark ettim. Gülümsüyorum ve karşılığında bir kıkırdama alıyorum.

Babam annemin elinden tutarak onu asansöre doğru yönlendiriyor. "Geç oldu ve Poppy'yi görmek için sabırsızlandığınızı biliyoruz."

Bir kapıya bakıyorum, bir de duvardaki isim etiketine, birinin yapıştırdığı gelincik çiçeğine. Küçük şeylerin kıymetini bilmeyi yıllar önce öğrendim ama bu küçük aydınlık nokta umudu da beraberinde getiriyor. Tıpkı odanın içindeki kadın gibi.

"Seni seviyorum," diyor annem diğerleri gittikten sonra. "Beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz."

"Seni seviyorum anne." Her zaman yaptığım gibi kapıyı omuzlamamaya dikkat ederek, kolu istediğim gibi kullanıyorum ve karanlık odaya giriyorum. Gözlerim köşedeki lambanın yaydığı düşük ışığa çabuk alışıyor. Mekânda daha az ışık olmasını tercih ediyorum. Başımın üstündeki parlak floresan ışıklardan daha rahatlatıcı.

Poppy yan yatmış uyuyor. Ben aldırmiyorum. Bu bana yaralarını araştırmak için bir dakika veriyor. Görünüşe göre tüm parçalar doğru yerde. Yanında durup birkaç tutam saçı yüzünden geriye doğru süpürüyorum ve çoktan iyileşmiş gibi görünen küçük kesikleri ortaya çıkarıyorum.

Bende de aynısından var. Kırılan ön cam ikimize de daha fazla zarar vermediği için şanslıyız. Yine de hava yastıklarına hala kızgınım. Bu bir neden oldu

Kırık bir kaburga ve yerine oturtulması gereken bir omuz. Poppy'nin yaraları ve sakatlıkları hakkında ayrıntılı bilgiye sahip değilim ama iyi görünmesine sevindim.

Kapıya hafifçe vurulmasının ardından biri kapıyı açtı. Bir hemşire başını içeri uzatıyor, gözleri Poppy'den yatağın diğer tarafında duran bana doğru kayıyor. "Merhaba, iyi bir zaman mı?"

"İçeri gel."

Makineye doğru ilerliyor ve bir e-pad'e bilgi kaydetmeye başlıyor. "Kalp atış hızı iyi, ritmi sabit ve güçlü." Bana bakarak, "O bir savaşçı" diye ekledi.

"Öyle." Sesi kısığında, "Kalp atışlarını duymak hoşuma gidiyor. Onun ritminde huzur buluyorum."

"Bunu sevdim." Yatağın o tarafındaki pembe plastik sürahidenden bir bardak su doldurmak için hareket ediyor. "Müzisyen olduğumu duydum."

"Gitar

çalıyorum."

"Lead mi bas

mı?"

"Gitarlarını biliyorsun."

Narin parmaklar bana uzanıyor. Elimi Poppy'ninkinin içine sokuyorum ve sonra diğer elimle kapatıyorum çünkü çok soğuk geliyor. Poppy fısıldıyor, "Ve ben seninkini biliyorum."

Gözlerinin olabildiğince açıldığını görerek gülümsüyorum. Şişlik incek ve morarmış göz eninde sonunda kaybolacak. "Gitarlarım hakkında ne biliyorsun, bebeğim?"

"İlk akustik ve elektro gitarlarınıza benzediklerini biliyorum."

"Bu doğru." Austin'deki gecemizi hatırlıyor, o kadar çok şey konuşmuştuk ki birkaç önemli detayı atlamıştık. Bulabildiğimiz her çizgiyi aştık ve sonunda aşık olduk. Kimse bunu tahmin edemezdi ama hepsi doğru.

Ses önceki seviyesine döner ve hemşire, "Su bardağın içinde ve bir şeye ihtiyacınız olursa, yatağın yan tarafına yerleştirilmiş uzaktan kumandada bir çağrı düğmesi var" der.

Hemşire kapıya doğru ilerlerken Poppy, "Mesaj ya da cevapsız arama olup olmadığını nasıl öğrenebilirim?" diye sorar.

Hemşirenin başı sanki soru yabancı bir dilde sorulmuş gibi eğiliyor. "Hayır, işler öyle yürümüyor. Çağrılar doğrudan odanıza gönderiliyor." Yatağın diğer tarafındaki bir masayı işaret ediyor. "Eğer biri ararsa, bu sizin içindir."

Kapıyı açıp, "Başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Hayır." Poppy'nin ses tonundaki yıkım duyuluyor ama o çenesini dik tutuyor. Bu ilk kez olmuyor ve bahse girerim son da olmayacak. Ailesi ona dağıtılmış boktan kartlardı. Poppy kapı kapanmadan hemen önce "Teşekkür ederim," diye cevap veriyor ve sonra sırt üstü yatıp gözlerini kapatıyor.

Bir bardak su alıyorum ve oturup içmesine yardım etmek için yanına gidiyorum. "Seni seviyorum."

Küçük bir gülümseme yayıyor ama bu gülümseme herhangi bir etki bırakmadan kaybolup gidiyor. "Biliyorum. Ben de seni seviyorum. Ben sadece ..." Lambaya doğru bakıyor ama sesindeki titremeye rağmen gözyaşı yok. "Seni önemseyen bir anneye sahip olmak güzel olurdu."

Söyleyebileceğim hiçbir şey bunu daha iyi hale getirmeyecek ya da düzeltmeyecek. Normalde, ailesinin bıraktığı boşluğu eğlenceli ya da lezzetli bir şeyle dikkatini dağıtarak doldururdum. Bu sefer duygularını yaşamasına izin vermek en iyisi.

Çok geçmeden duygularını bastırıyor ve etrafta eğlence arıyor. Sanki çoktan bir sohbetin ortasındaymışız gibi Poppy, "Şunu bir düşünsene, sen ölüme yaklaşırken sana sarıldım ama 'gözlem' için hastane yatağına tıklan benim. Bu sana adil geliyor mu?" Bir yudum daha alıyor.

Kıkırdarak eğilip önce başını, sonra dudaklarını öpüyorum, orada kalıp tekrar tadına bakıyorum. Ciğerlerime dolan temiz hava gibi, onunla yaşadığımı hissediyorum. "Ölü gibi görünüyor olabilirim ama ölümün kapısını çalmıyordum." Parmak eklemimi çenesinin altına sokuyorum, böylece ona hayranlıkla bakabiliyorum. "Dürüst olmak gerekirse, sensiz başaramazdım bebeğim. Çok güzel bir morluğun var."

Kendime kalıcı bir hasar olmadığını söyleyebilirim. Bunun da bir gün düşmeyi umduğum başka bir yalan olduğunu biliyorum. Omuzlarım eğiliyor ve hiçbir şeyin garanti olmadığını anlıyorum. Bu onun uzun zaman önce öğrendiği bir ders. "Özür dilerim," diyorum, sesim sabahın erken saatine uyacak kadar alçak. "Sana ihanet ettiğim için çok üzgünüm. Yaptığım şeyin senin için olduğunu sanıyordum. İyi niyetim işleri daha da kötüleştirdi." Bakışlarımı, ona yaşattığım hayal kırıklığını ya da acıyı görmek zorunda kalmayacağım makineye kaydırıyorum.

Eli hâlâ benim elimdeyken, "Yaklaş bebeğim" diyor. Sola dönüp eğildim, ama o ekledi, "Benimle yatakta."

"Bunu yapabilir miyiz?"

"Vay canına, eskiden çok spontaneydin. Bana karşı yine vahşi ol, Laird."

"Senin için her zaman bir asi olacağım." Korkulukları yukarı çekiyorum ve sonra aşağı indirmek için kayıyorum. "Her zaman kuralları çiğnemenin kurallara göre oynamaktan daha eğlenceli olduğunu söyledin."

Hastane yatağının diğer tarafına doğru kayarak bana yer açıyor. Biraz sıkışık olacak ama idare edeceğiz. Ona tekrar yakın olmak için her şeyi yaparım.

Ayakkabılarımı çıkarıp bana ayrılan alanda olabildiğince rahat ediyorum ve sakatlıklarımı ağırlaştırmaktan kaçınmaya çalışıyorum. Poppy "Kaldır." diyor.

Kıkırdıyorum, bana sarılması için kolumu kaldırıyorum. Onun gülümsediğini ve benim günahlarımla lekelenmemiş havayı soluduğunu görmek iyi geliyor. Biliyorum, yakında o konulara da gireceğiz ve doktorların röntgende bulamadığı düğüm geri dönecek.

Elini aramıza koyarak kendini yavaşça yukarı kaldırıyor. "Tüm bilgilere sahip olsaydım, yaptığım şeyi asla söylemezdim." Gözlerinin içine bakarken göğsüm sıkışıyor. En sevdiğim renkleri seçmek için çok karanlık ama yine de hepsi benim favorilerim. Umarım onları gün ışığında görme fırsatım olur. O benim en sevdiğim insan. Temkinli bir şekilde elini karnımın üzerinde gezdiriyor ve kaslarımın dokunuşuna tepki vermesini sağlıyor.

Hepsini.

Evet, ben kız arkadaşı ona ereksiyon olan bir pisliğim. *Bekle.* . . İşlerin böyle yürümesi gerektiğine eminim, yani tepkilerim gayet iyi işliyor.

Eğildi ve yanağımdan öptü. "Sen bana ihanet etmedin. Beni sevdin, Laird. Ben korkudan anılarımı bastırırken, sen anılarımı geri getirmek için beni çok seviyordun. Bunu şimdi görebiliyorum."

"Neyin korkusu?"

Nefesi kısaldığı için geriye yaslanıp başını omzuma bırakıyor. Saatler önce aldığım ağrı kesici ilaçların etkisi geçiyor ama zaten hiçbir zaman tamamen engellemediler. Dayanılmaz bir ağrı, bu yüzden acımı anlamamasını umarak nefesimi kontrol ediyorum.

"Bana ne söyleyeceği korkusu, başka birini sevdiğimi öğrenirsem seni kaybetme korkusu." Bakışları alçalıyor ve eli hareketsiz kalıyor. Bir nefes daha alıyor ve sonra tekrar gözlerimin içine bakıyor. "Ben seni seçerdim-"

"Ama seçim yapmak zorunda değilsin."

"Hayır. Lütfen. Yaptığım hataların yükünü üzerimden alıp kendin taşımaya çalışacaksın. Yaptığın şey bu. Çok büyük seviyorsun

Bu süreçte seni ve beni tüketiyor. Senin büyün altındayken sağlıklı düşünemiyorum."

"Bana aşık değilsin ya da benim büyüm altında değilsin ya da ikisi aynı şey mi?"

"Hayır, demek istediğim bu. Lütfen seni tüm varlığımla sevdiğimi bil. Sadece ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu düşünerek ya da beni korumak için bunu bir kenara atmanı istemiyorum. Bununla yüzleşmem gerek. Her şeyi olduğu gibi görmeliyim, asla incinmeyeceğimden emin olmak için yapılan bir maskaralık değil. İncinirsem sorun değil. Kavga etmemizde sorun yok. Sorun değil çünkü bu yaşamak, bilinçli yaşamak ve büyümektir." Yanağıma dokunduğunda, yumuşak gülümsemesi kalbimi yeniden kazanıyor. "Bu sevgi dolu. Seninle istediğim ilişki bu."

"Gerçek bir şey."

Başını sallıyor. "Evet, gerçek istiyorum, güzel olmasa bile." "Ben de seninle bunu istiyorum."

Parmaklarıyla gömleğimin kumaşını büktüğünün farkında olduğunu sanmıyorum. İfadesinin önemi -gözleri benimkine kilitlenmiş, alnı ortada birbirine kenetlenmiş ve bacağına benimkine baskı yapması- beni büyülüyor. Diyor ki, "Kazadan beri kendi yarattığım bir balonun içine hapsolmuştum. İlk başlarda tüm sorunlarımı çözeceğini düşünerek umutsuzca cevapları bulmaya çalıştım ama elim boş döndüm. Ondan sonra, sen gelene kadar hayata geri dönmeyi, ilerlemeyi başaramadım. Sen bana bunu verdin. Yaşamaya değer bir hayat kurmak için geçmişime ihtiyacım yoktu. Zaten içindeydim."

"Sen-"

Parmağını ağzımın üzerine koyarak kıkırdıyor. "Dinlemene ihtiyacım var." Duyguları aşkımız kadar büyük, gözleri kadar parlak ve gülümsemesinde yükselen umudu görebiliyorum. "Her seferinde seni seçeceğim. Her yaşamda. Geçmişimde, günümüzde ve geleceğimde. Kaderin gücünü bir daha asla göz ardı etmeyeceğim. Onu kucaklıyorum. Ruhum o arabada seninleydi. Beni araçtan çıkardığında kalbim senin ellerindeydi."

Çenesini kavırıyorum ve onu daha da yaklaşıtıyorum. "Ama sonunda ikimizi de kurtaran senin sevginin gücü oldu."

"Görmüyor musun?" diye soruyor, dudaklarının kenarlarında şakacı bir gülümseme beliriyor. "Bu sadece başlangıcımız, bebeğim."

"Bir hayatta kaç şansımız olur ki? Sana zaten iki kez aşık oldum. Üçüncü bir şansımız var mı?"

"Zaten içindeyiz."

Başını benimkine yaslamak için öne doğru eğiliyor. Eli yanağımlı okşuyor ama ruhumu nasıl rahatlattığının farkında değil. "İlişkimizin her evresinde aşık oldum çünkü sana aşık oldum. Ve aşık olmaya da devam edeceğim."

Vücudu bir kahkaha seli altında hafifçe sallanıyor. "Bir şey söylemek istediğini biliyorum. Hissettiğim suçluluk duygusunu bir süreliğine kenara itebilmek için oyumu uygunsuzdan yana kullanıyorum. Devam et ve içini dök."

"Öncelikle," diye başlıyorum, parmaklarımı kalçasına vurarak. "Suçluluk duymanı gerektirecek bir şey yok çünkü yanlış bir şey yapmadın. O anda bildiklerinle yapabileceğinin en iyisini yapıyordun. İkincisi, sana hâlâ bir özür borçluyum. Olayların kontrolden çıkmasını hiç istememiştim. Sonunda, kendi yarattığım ağa yakalandım ve bir çıkış yolu göremedim."

Alt dudağı biraz dışarı fırlar. "Ve işte yine harika olmaya başladın. Nasıl bu kadar mükemmel olabiliyorsun?"

"Ne diyebilirim ki? Ben sadece bu şekilde yaratıldım."

Bu kahkaha ruhum için bir merhem, bilmem gereken her şeyi söylüyor. İyi olacağız. Bunu birlikte atlatacağız. Diyor ki, "Ve sen benimle dalga bile geçemedin. Her zamanki gibi elini taşın altına koymak zorundaydın. Sana aşık olmamanın mümkün olduğunu sanmıyorum. Çok doğal geliyor. Seni sevmek çok kolay."

"Şey, tam olarak bitirmemiştim."

Sırıtır ve onun her yönünü ortaya çıkarabildiğini bilmek güzel. Kendine güveni en iyisi. "Öyle mi? Anlat bakalım."

"Üçüncüsü, beni hastane yatağına yatıracaksın ve sonra omuzlarımdaki yükü alacaksın? Sonra, bana ne kadar olağanüstü seksi olduğumu ve o inanılmaz ağzınla beni tatmin etmek istediğini söyleyeceksin."

"Üçü de karşılıklı olarak var olabilir." Parmaklarımı kalçasında gezdiriyorum, sadece bizim duyabileceğimiz notaları çalıyorum. Tekrar gülüyor ve ekliyor, "Eğer bu romantizm değilse, ne olduğunu bilmiyorum."

"Merak etme. Sana göstereceğim. Hayatımızın geri kalanında her gün."

Ortada buluşmak için onu yaklaşıtıyorum ve öpüyorum. Öpüşmeyi derinleştirmiyorum çünkü birinin bizi basmasının eşiğinde olmadığımız zamanlarda bunun için zamanımız oluyor. Ama gözlerine bakmak için geri çekiliyorum ve ona "Senin için sonsuza kadar bekleyebilirdim" diyorum.

Tüm şakalar yatışıyor ve fısıldıyor, "Biliyorum. Birbirimizi yeniden bulmamız iyi oldu, böylece hayatlarımızı birbirimizi arayarak geçirmek zorunda kalmadık."

Daha doğru sözler hiç söylenmemiştir.

Laird

"OMUZDA DISLOKASYON, kaburga bölgesinde ve karında derin doku aşınması. Sol tarafta bir kaburgada kılcal kırık. Kırk üç yırtık. Alın. Sol bacak, her iki kol. Boyun ve göğüs." Doktor tablodan başını kaldırıp bakıyor. "Çok fazla gibi görünüyor, ama genel olarak iyi görünüyorsunuz ve herhangi bir beyin sarsıntısı belirtiniz yok, bu da darbeyi göz önünde bulundurduğumuzda şaşırtıcı. Nasıl hissediyorsunuz?"

"Sanki bir araba kazası geçirmişim gibi."

Doktor kıkırdarken dikkati e-pad ekranına geri döner. "Tahmin edebiliyorum. Sizi bakım talimatlarıyla birlikte eve gönderiyoruz. Yakında turneye çıkacağınızı okudum."

"Dört hafta."

"Bu, sana dinlenmeni, iyileşmeni ve rahatlamanı söyleyeceğim zamanla aynı zamana denk geliyor."

"Yapacağım."

Ağzı bir karışık kalan Poppy'ye dönüyor. Elini tutmak için uzanıyorum, ona doğru sallanıyorum. "Ne?"

"Laird."

"Poppy."

Elini önünde sallayarak ofluyor. "Tüm vücut ağırlığımla üstüne yatmama izin verdin." Doktoru başını sallarken yakalıyorum. Dişlerini sıkıp aramızda sesini alçaltarak, "Ve sana başka şeyler yapmama." dediğinde sert bir bakışla karşılaşıyorum.

"Doğru." Yanağını okşuyorum ve başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdirerek bu bağlantıdan yararlanıyorum. "Ve bu harikaydı ama ben hâlâ kaybolmuş durumdayım."

Başını geriye atıyor ve gözlerini kapatıyor, bunu olduğundan daha büyük bir mesele haline getiriyor. "Sende benim üç katım kadar yara var Laird."

Ne sorduğuna emin değilim. "Tamam mı?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmak için elimi bırakıyor. "Başkalarının seninle ilgilenmesine izin vermeyi gerçekten öğrenmen gerekiyor."

Doktor başını sallar. "Haklı."

"Pfft." İkisine de el sallayarak, "Ben iyiyim." dedim. Onlara La Jolla'ya bir sörf gezisi planladığımı söylemeli miyim? Muhtemelen söylemesem daha iyi olur. "Gerçekten iyiyim. Her şey yolunda. Hatta harika."

Gözlerini deviriyor ama gülümsemesini benden saklayamıyor. "Çok fazla itiraz ediyorsun."

Doktor diyor ki, "Poppy Stanfield. Hm. Uh-huh. Amnezi mi?" Başını kaldırıp, sanki siz görebiliyormuşsunuz gibi onu inceliyor. "Kazadan önce öyleydim."

Diyor ki, "Çok kötüydü. On beş araba." Bize bakıyor, sanki burada olduğumuza inanmıyormuş gibi. "Eğer biraz daha hızlı gitseydiniz-"

"Evet," diye araya girdim çünkü ne Poppy'nin ne de benim tam tersi olabilecekken nasıl en az yarayla kurtulduğumuzu hatırlatmaya ihtiyacımız vardı.

Bir yarı kamyonun yoldan çıkarak iki arabaya çarpması ya da yanımızdan geçen üç arabanın zincirleme reaksiyona girmesine neden olması önemli değil. Daha hızlı tepki vermediğim için kendimi asla affetmeyeceğim.

Poppy elini bacağıma koyuyor ve şöyle diyor: "Olay olduğunda Laird bir panik atağı yönetmeme yardım etmişti. Çok şey oluyordu."

Doktor e-pad'i yanına koyar ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallanır. "Acil servis doluydu ama neyse ki ölen ya da yaralanan olmadı. Bay Faris'in imza verme nezaketinde bulunduğu birkaç hemşire dışında." Gözleri

bana döndü. "Bulunduğumuz konum nedeniyle pek çok ünlüyle görüşüyoruz ama siz dün gece oldukça popülerdiniz."

"Kelime oyunu mu?" Kelime oyunu yapan bir doktora güvenebileceğimi sanmıyorum.

Kıkırdıyor. "Her zaman." Kapıya doğru ilerlerken Poppy'ye, "Bakım talimatlarını zaten aldın. Bir şeye ihtiyacın olursa beni aramaktan çekinme."

Yalnız kaldığımız anda, "Neler oluyor?" diye sordum.

"Hiçbir şey," diyor kanepeden kalkarken. "Geçmişteki kaza ve anılarımın geri dönmesi nedeniyle MR çektiler." Çantasını kaptığı gibi kapıya doğru ilerliyor. "Bana temiz raporu verildi. En son çektiğimde temiz çıkmamıştım, bu yüzden bu iyi bir haber. İlerleme, bebeğim."

"Vücudunuz ve beyniniz çok şey yaşadı. Dünyayı bir günde fethetmenize gerek yok."

Kapıyı açıp, yanaklarını bölen kocaman bir sırıtışla bana döndü. "Çok fazla zaman kaybettim. Hadi gidip telafi edelim."

Onu başka türlü ikna edemeyeceğime dair bir his var içimde, o yüzden ben de bu yolculuğa eşlik edebilirim. Ayağa kalkıyorum ve kapıyı açık tutmak için başının üstünden tutuyorum. "Önce ne var?"

Koridorun ortasında aniden durduğunda neredeyse arkasından koşacaktım. Bana dönüp bakarak, "Annen senin için burada" dedi.

"Hayır, onu zaten gördüm. O senin için burada."

Büyüklik yüz ifadesine çabucak çarpıyor ve gözlerinden yaşlar akıyor. "Benim için mi? Gerçekten mi?"

"Evet. Senin için." Elbisesinin kenarından tutup ekliyorum: "İyi olduğundan emin olmak için kalmak istedi." Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanırken anneme dönüyor ve sonra onun açık kollarına girip omzunda ağlıyor.

Hepimiz sadece sevildiğimizi bilmek isteriz. Eğer onun ailesi bunu yapmazsa, benimki bu işi yapmak için adım atacaktır çünkü bir gün onunla evleneceğimi zaten biliyorum.

Annem sağlık güncellemesinden memnun kalıp gittiğinde ve Poppy mutluluktan ışıldarken ellerini göğsüme bastırıyor. Gözlerindeki ifadeden kesinlikle iyi bir şey peşinde olmadığını anlayabiliyorum. "Bir maceraya var mısın, sevgilim?" diye soruyor.

Ellerimi beline doladım ve onu kendime çektim. Onunla maceralara atılmaktan asla bıkmayacağım. "Seninle mi? Her zaman."

BEŞ HAFTA SONRA...

"ŞAPKAYA HAYIR. Yaz mevsimindeyiz. Yün bere takmana gerek yok."

Huff sesi odanın diğer ucundan duyulur. "Ama bu benim Faris Wheel resmi tur şapkam?"

"Biliyorum." Telefonumdan başımı kaldırıp bir kez daha bakıyorum. İçinde ne kadar sevimli olsa da, bu benim için ilk elden utanç verici. "Sana verdiğimi hatırlıyorum ama Austin'de Ekim ayıydı, Haziran değil."

"Evet, ama Kaliforniya'dayız, Teksas'ta değil."

Bu gidişle bütün gün burada olacağımızı düşünerek ayaklarımı sehpaye vuruyorum. "Güney Kaliforniya. Benim oyum hayır." Bunu söyler söylemez, bu savaşı kaybedeceğimi anladım.

"Yani oylama mı yapıyoruz? Benim oyum evet o zaman." Çantasını almak için bir tavus kuşu kadar gururlu bir şekilde tezgâha doğru yürüyor. "Alnımdaki yara izlerini de kapatıyor."

Onu korumak için yalan söylemeyeceğim. Benden artık yapmamamı istediği tek şey buydu. Bunun yerine ona en başından itibaren gerçeği söyleyeceğim: "Yara izleri senin kimliğinin bir parçası. Çok güzel görünüyorsun."

"Ah, bebeğim. Teşekkür ederim." "Bir şey değil."

Gitmeye kararlı olduğu rotaya geri dönerek kaldığı yerden devam ediyor. "Her neyse, bunu giymek de dövme seçimimiz kadar mantıklı."

Elimi gömleğimin altından geçirip üzerine sürüyorum. Kabarık değil. Sadece orayı seviyorum. Bu yüzden alınıyorum. "Bu da ne demek oluyor?"

"Dövmemizin kırık kalbi sembolize etmediğini biliyorum, o yüzden neden yıldız ve sarı gül tasarımını seçtiğimizi bana tekrar hatırlatır mısınız?"

Kanepeden iterek cevap veriyorum, "Teksas'ta sarhoştuk, bebeğim. Ben bunu Lone Star State için seçtim, sen de eyalet çiçeği için seçtin." Onu öpüyorum ve sonra güzel kız arkadaşımın üzerindeki o çirkin şapkayı düzeltiyorum.

"Bunun eyalet çiçeği olduğunu bilmediğimden eminim. Ne de olsa ben bir New Yorkluyum."

"O zaman iyi bir fikir gibi gelmişti." Onun için kapıyı açtım.

Tasarımın kökenine rağmen, taytının dış kısmındaki sanata iki kez dokunduğunu görüyorum. Bir keresinde bunun iyi şans tılsımı olduğunu söylemişti çünkü bizi her şeye rağmen bir araya getirmişti.

Bence onun üzerinde çok seksi duruyor. Doldurmak için erkenden uyandığım kartı aldım. Orada olması gerektiğini düşündüğüm şeyleri söylemem düşündüğümünden daha uzun sürdü. Sanırım her şeyi hallettim. "Hazır mısın?"

"Korkuyorum."

Ben de öyle.

"BU ÇOK ÜZÜCÜ."

Sırıtıyorum ve boynunu bir kez daha öpmek için eğiliyorum. "Gelmiş geçmiş en üzücü gün." Yaşadığımız onca cehennem arasında o kadar da üst sıralarda değil ama yine de onu terk etmekten nefret ediyorum. Ve onu günlerce göremeyeceğimi bilmek ruh halime yardımcı olmuyor.

"Yine de Phoenix'te görüşürüz."

Yüzünü ellerimin arasında tutarak gözlerindeki renk lekelerine bakıyorum. Her zaman masumiyetini koruyan yeşiller, çizgileri bulanıklaştıran kahverengiler. Yolumuza çıkan her şeyi atlabileceğimize dair bana umut veren altın rengi. O beni kurtarmak için getirilmiş bir melek ve bunu asla hafife almayacağım. "Doksan dört saat."

"Saatleri mi sayıyorsun?"

"Sen kollarıma dönene kadar her biri."

Başını omzuma bırakarak bana sarılıyor ve zamanın, mesafenin, anıların ve farklı yollardan gitmemizin hiçbir önemi olmadığını fark etmemi sağlıyor. Her zaman tekrar bir araya gelmenin yolunu bulacaktık. Geri çekildiğinde gömleğimi kavırıyor ve gözlerimin içine bakmak için ayakkabısının burnunu kaldırıyor. "Eğer menajerle olan bu toplantı öğleden önce biterse, daha erken bir uçağa bineceğim."

"Bana daha hızlı ulaşmanı sağlayacaksa seni özel uçakla götüreceğim."

Onu son bir kez öpüyorum ve sonra arka cebimden kartı çıkarıyorum. Kartı ona uzatarak, "Senin için ne hissettiğimi her zaman bilmeni istedim" diyorum.

"İstiyorum, Laird." Elimi tutuyor, parmaklarımı açıyor ve avucumu öpüyor. Yanağına bastırarak fısıldıyor: "Hatırlatmak için bir karta ihtiyacım yok."

Ben."

"Ne olur ne olmaz." Kendi korkularım üzerinde hâlâ çalışmam gerekiyor. "Hayatın seni nereye götüreceğini asla bilemezsin."

"Görünüşe göre, her seferinde beni sana götürüyor." Göz kırıyor ve öfkeli denizlerimi yatıştıran bir gülümsemeyle bir kez daha kadere inanıyorum.

"BUNUN İYİ BİR FIKIR OLDUĞUNDAN EMİN DEĞİLİM." Bacaklarım suyun içinde sallanırken sörf tahtamın üzerine oturdum. Kürek çekmek kaslarımı, özellikle de omzumu ateşledi. Önümüzdeki iki ay boyunca sahne alacağım için bu pek akıllıca değil. Ayrıca son beş haftayı iyileşerek geçirdiğim için formdan düşmüş de olabilirim. Gerçi Poppy ve benim "iyileşme" olarak gördüğümüz şeyin doktorun emirlerinin bir parçası olmadığından eminim.

Babamla vakit geçirmek buna değer.

Saçlarındaki suyu silkelemek için elini başının üzerinde gezdiriyor ve bana bakıyor. "Buradasın, bari kıyıya dönerken bir dalga yakalayabilirsin."

Batan güneş bize bir gösteri sunuyor. Suyun içindeyken her zaman kendimde ve evrendeki yerimde huzur bulmuşumdur. *Şimdi bunu Poppy'de buluyorum.* Baskı olmadığını düşünerek sırtıyorum.

Okyanus yuvarlanırken önüme bakıyorum ama dalgalar bize ulaşmadan sönüyor. "Geri dönene kadar hava kararacak." Akşam ve gece bu sularda olmak hiç iyi değil.

"Sabır."

Dalış kıyafeti omuz kaslarımı sıkıştırıyor, su ise serinletiyor. Eski zamanlara dönmeye başladığımda ağrılar geçti, okyanusla birlikte Zen olmak zihnimdeki dağınıklığı gidermeye yardımcı oluyor.

Birkaç dakika geçti ve babam şöyle bir baktı. "Ne düşünüyorsun?"

"Sabır," diye şaka yapıyorum.

Bu onu güldürüyor. "Bana sürtünüyorsun."

"Ben de aynısını söyleyebilirim." Gün batımı yüzümüze vururken, "Onunla evleneceğim baba," diyorum.

Hala gelmekte olan mükemmel dalgayı bekleyerek başını sallıyor. "İçimde bir his vardı."

Onay ya da tavsiye için yalvarmak istemiyorum ama yine de buna ihtiyacım var. "Ne düşünüyorsun?"

Kollarını iki yana açarak bana baktı. "Bence Poppy senin için harika bir eş olur, iyi bir partner olur ve mutlu olabilirsin."

"Mutlu *olabilir* mi?"

"Çalışmak zorundasın, oğlum. Balayı aşaması harika ama şu anda annenle yaşadıklarımı hiçbir şeye değişmem." Pozisyonunu korumak için elleriyle kürek çekiyor ama ekliyor: "Her şeyin daha büyük ve daha duygusal olduğu o hayat evresindesin. Kavgalar, sonrasında barışmalar, nerede yaşayacağınıza, çocuklarınızı nerede büyüteceğinize, faturaları ödemeye, kariyerinizdeki yükseliş ve düşüşlere ve ardından emekliliğe kadar her şeye karar veriyorsunuz."

"Onu seviyorum. Hiç şüphem yok. İsterse kaçarım."

Kıkırdayarak üzerime su sıçrattı. "Nikki ve Tulsa kaçarak evlendiler ve bunu haftalarca sır olarak sakladılar ya da daha uzun süre saklayabilirlerdi. Annene bir düğün ver, evlat."

"Bunu dikkate alacağız." Dalgaların yeniden yükseldiğini görünce güldüm. O haklı. Sabır çok önemli.

"Her gün birlikte olmayı seçtiğiniz kişinin içinde huzuru bulmakla ilgili söylenecek bir şey var. Ekildiğiniz yerde mutluluğu bulmak ve onun büyümesini izlemek."

Onunla evlenmek istediğimi biliyordum, bu yüzden babama da söyledim ama onun sözlerini duymak, onunla birlikte olma konusundaki kararlılığımı bir kez daha teyit etti.

"Yapmalı mısın ya da hazır mısın diye benim düşüncelerimi soruyorsan, hazırsın." Diyor ki, "Kürek çekmeye başla. İlk dalgada senin hakkın var."

Arkamı dönüp omzumun üzerinden bakınca dalganın geldiğini görüyorum. Dalganın hayatı ne kadar çok yansıttığını kendime hatırlatarak olabildiğince sert kulaç atmaya başlıyorum. *Tek yapmam gereken ona binmek.*

Poppy

On sekiz bin taraftar Faris Wheel için tezahürat yapıyor.

Onları duyabilsek de sahne arkasında zaman akıp gidiyor. Bağlantımızın doruk noktasında, sahneye çağrıldığı anda onun adını haykırıyorum. Laird yerinden kıpırdamıyor, sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi bana sarılıyor ve öpüyor. Yüzümü kavırıyor, bana doğru eğilirken gözlerini kapatıyor ve fısıldıyor, "Seni çok seviyorum bebeğim."

"Defol git buradan, Laird," diye bağılıyor biri kilitli kapının diğer tarafından. Kapıyı menteşelerinden sallayarak tekrar vurmaya başlamadan önce temizlenmek için ancak zamanı olur.

Kot pantolonunun fermuarını çekerek bakışlarını benimkilerle birleştiriyor, o sırtış beni tekrar baştan çıkarıyor. "Buna değer," diyor kıkırdarak.

"Seni seviyorum." O kapıyı açmadan önce kelimeleri araya sıkıştırıyorum. Arkasına bakıp göz kırptırıyor. "Dışarıda görüşürüz."

Faris Wheel batmakta olan Phoenix güneşinin altında tanıtılırken, seyirciler arasında bir yer bulmak için merdivenlerden aşağı koşuyorum. Kısa eteğimin eteklerini çekiştirerek, yanaklarımdaki kızarıklığın kimse farkına varmadan geçmesini umuyorum

Laird ve benim az önce yaptığımız şey. Bir önemi var mı? *Hayır*. Yine de başkalarının ne düşündüğüne aldırmanmayı öğreniyorum.

Güvenlikten geçip koltuğumu bulduğumda bana attığı sırtışın etkisi henüz geçmemişti. Buna gerek yok. Gösterisi sırasında oturmaya hiç niyetim yok. Jet Crow'un karısı yanımda, kollarını açıyor ve sanki ailenin bir parçasıymışım gibi beni kucaklıyor.

Faris Wheel'in ardından The Resistance ve The Crow Brothers'ın sahne almasıyla, kulisteki sevgililer de dahil olmak üzere herkes meşgul. Açılış grubu için gelmesi güzeldi, ben de "Burada olduğun için teşekkürler" dedim.

Diyor ki, "Gösteriye gelebildiğim için çok mutluyum. Bu gece geri dönüyorum. Jet'i ve grubu desteklemek için kısa bir yolculuk." Eğilerek ekliyor, "Ve Faris Wheel'in büyük bir hayranıyım."

"Ben de." Gülüyorum ama bu doğru. Laird'in en büyük hayranıyım ve onu sahnede izlemek için sabırsızlanıyorum. Onu bir yıldız gibi parlarken görmek hiç eskimiyor.

Nikki sahneye çıkıyor ve benim dışımda herkesin dikkatini çekiyor. Laird'in gözleri, tam rock tanrısı modunda ilk şarkıya başlarken beni buluyor. Bu onun çok sık gördüğüm bir yönü değil ve bir süredir bu yönünü somutlaştırmamıştı. Bizim sevgimiz olmadan hayattan koptuğunu iddia ediyor. Anlıyorum çünkü ben de diğer yarım olmadan aynı şeyi yapıyordum - yarım yaşıyordum, zar zor hayatta kalıyordum, hep arıyordum. Tanrım, bu kadar klişe konuşacağımı hiç düşünmezdim ama nefes alması için ona ihtiyacım var ve kalbinin atmasına yardım etmem için onun da bana ihtiyacı var. Tekrar aynı evreni paylaştığımız için çok mutluyum çünkü hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Sadece cinsel çekim üzerine inşa edildiğimizi söylemek kolay olurdu, çünkü buna bolca sahibiz, özellikle de onu şimdi sahnede izlerken. Parmaklarımla karıştırdığım saçları, sahne arkasında yaladığım sert karın kasları ve belirgin kasları, beni atıştırıcılık olarak istediğinde ağırlığımı taşıyan geniş omuzları ve Afrodit'in kendi kişisel zevki için yaratacağı bir yüz. *Aman Tanrım*.

Yine de nazik devim kalbimi bu şekilde yeniden çalmadı. Bana sanki onun dünyasıymışım gibi bakması, dudaklarım şişene kadar öpmesi, kendi zevkini düşünmeden önce benim zevkimin doruğa ulaştığından emin olması ve hiç beklemediğim bir anda -mutfakta makyajsız, bol kıyafetlerle ve kirli saçlarla yemek yaparken ya da yogadan yeni dönmüş, terli ve kızarmış bir tenle- bana iltifat etmesi. Bizim için her gün, büyük olaylar değil ama bizi her zaman birbirimize bağlayan küçük anlar var.

Sahne ışıkları üzerine düştüğünde, üç şarkı boyunca ısıklar ve alkışlar arasında tişörtünü çıkarıyor ve özgüveni ikinci bir deri gibi üzerinde taşıyor. Bu kadar az çabayla kadınları nasıl etkilediğinin farkında değil. Yine de onun kalbini asla benim yaşadığım gibi yaşayamayacaklar. Sevgisi çok derin ve bana olan ilgisi sonsuz.

Sahnenin karşısına geçip önümde diz çöküyor ve o hızlı hareket eden parmaklarıyla gitarını çalıyor. Gözleri benimkilere dikili ve yüzünde yaramaz niyetlerle dolu bir gülümseme var. *Tanrım, bu adamı seviyorum.*

HAFTALAR SONRA...

"Seni asla New York'a geri götürmeyeceğim, değil mi?" En iyi arkadaşımı bu kadar iyi tanımasaydım, Marina'nın beni suçlamaya çalıştığını düşünürdüm. Annemin taktiklerini tanımaya alışkınım.

Marina öyle değil. Benim adıma mutlu ama aynı zamanda beni özlediği için yas tutuyor. Ben de onu özlüyorum.

Geçirdiği aşamaları anlıyorum. Evlendiğinde ben de o aşamalardan geçtim. Ve nişanlı bile olmasam da, ikimiz de Laird ile bunun nereye varacağını biliyoruz. Bundan sonrası sadece zaman meselesi.

Marina ve ben birlikte büyüdük. Yıllar boyunca her günü ve çoğu geceyi birlikte geçirdik. Hayatlarımız farklı yollara girmiş olsa da, birbirimize en çok ihtiyaç duyduğumuz zamanlarda hep yanımızda oldular. Okul, erkekler, ayrılıklar, kaybedilen işler, başarısız seçimler, kaybedilen aşklar, yeniden bulunan aşklar ve şimdi onun bir kocası ve çocukları var.

Onun için çok mutlu oldum ve kendim için üzıldüm çünkü o zamanlar bu değişimi hissettim. Sonunda kendi ayaklarım üzerinde durabildiğim, tüm anılarım sağlam olduğu ve Laird'e sırlıslıkla aşık olduğum için o da şimdi aynı şeyi hissediyor. "Pek mümkün görünmüyor ama her zaman yanında olacağım Marina" diyorum.

"Biliyorum. Senin için de öyle. Her zaman, Poppy." "Bana yemek kitabından bahset" demeden önce boğmaya çalıştığını düşündüğüm küçük bir burun çekme sesi duyuyorum. Konu değişikliği iyi geldi. Hissetmeye başladığım üzüntüyü hafifletmeye yardımcı oluyor. Onu özliyordum ama Laird ben ayrıldıktan bir hafta sonra tekrar yola çıktı.

O Phoenix'te ve ben normalde olduğum kişinin bir kabuğu gibi hissediyorum. Evimizi terk ediyorum ve rahat etmek için onun yastığıyla uyuyorum.

Annem gibi bir adama asla bağlanmayacağıma dair kendime söz verdim. Şu halime bak. Çok gurur duyardı.

Aradaki fark Laird. Ne babama ne de çıktığı başka birine benziyor. Liste karşılaştırılamayacak kadar uzun.

Marina ekliyor, "Kitap anlaşmasında son durum nedir?"

Yirmili yaşlarımı aşçılık okuluna devam ederken gıda sektöründe beni işe alacak herhangi bir iş yaparak geçirdim. Otuzlu yaşlarıma yaklaşırken kendime, sağlığıma, ilişkilerime, aşkıma odaklanmak istiyorum ve hakkında konuşmasak da Laird'den çocuk istiyorum. Her yönden inancımı tazeledi. Onu bir baba olarak görmek için sabırsızlanıyorum.

"Daha haber almadım. Haftalar oldu, bu yüzden sanırım hayır."

"Henüz pes etmeyin," diyor. "Yayıncılık film endüstrisi gibidir. Bir şey vurana kadar yavaş hareket eden bir juggernaut, sonra kaotik bir hayat." Şöhretin nasıl yıldırım gibi çarptığını ilk elden biliyor. Sanırım Laird de biliyor ama birlikte olduğumuzda dış dünyayı unutmamızı kolaylaştırıyor.

"Vazgeçmiyorum. Sadece öyle ya da böyle bir şey duymak için sabırsızlanıyorum." Başkalarıyla konuşurken elimden geldiğince bu konudan kaçınıyorum çünkü annemin düğünü söz konusu olduğunda stres çok yoğun oluyor. Biraz rahatlamaya ihtiyacım var, bu yüzden "Önümüzdeki Pazartesi Nashville'e gidiyorum" diyorum.

"Ah." Hecelememe gerek kalmadan biliyor. "Beni orada istemediğine emin misin? Mutfakta sana yardım edebilirim-"

"Hayır, çünkü ünlü olduğun için seni en sevdiği kızımıydın gibi gösterecek. Ona senin varlığınla tatmin olmak istemiyorum."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum, babalık." Neşeli ses tonu beni gülümsetiyor. Laird'in yokluğundan dolayı taşıdığım üzüntünün bir kısmından kurtulmak iyi hissettiriyor. "Turla aranda bir engel olduğunu biliyorum. Hemen sonra onunla mı seyahat ediyorsun?"

Buzdolabına yapıştırılmış kartı görünce, kartı bana verirken söylediği şeyi hatırladım. "Plan bu." Mıknatısı çıkarıp ekstra yatak odasına doğru ilerliyorum.

"Gitmem gerek, ama beni hemen ara!"

"Açacağım." Telefonu kapattıktan sonra kutularımı karıştırmaya başlıyorum ve iki kutuyu açıyorum. Şapka kutusunun kapağını kaldırıma kadar aradığım şeyi bulamıyorum. Notu yatağa götürdüm ve yatağın kenarına oturdum. Okudum

kartı milyonlarca kez okudum ve kelimeleri ezberledim, not için bu sayı kolayca iki katına çıkabilirdi. Ama onları yatağın üzerinde yan yana koyduğumda, kalbim patlayacak kadar dolu hissediyor.

SENI SEVİYORUM. L.

Bu üç kelime evrenimizi içinde barındırırken DAHA NE SÖYLENMESİ GEREKİR?

El yazısını inceledim, yeterince gördüğüm için ezbere kopyalayabilirdim. Keşke ipuçlarının en başından beri gözümün önünde olduğunu bilseydim.

O adamla kesinlikle evleneceğim.

"Benim için sipariş ettiğin üniforma bu."

"Kafan karışmış, Poppy. Neden elbise yerine üniforma sipariş edeyim ki? Sen benim kızımsın. Herkes senin kim olduğunu biliyor. Düğünümde ve resepsiyonumda gibi görünerek dolaşamazsın."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ayağımın takırdamasına engel olamıyorum. "Ne gibi anne?"

Sesini alçaltarak fısıldıyor, "Etkinlik personeli gibi."

Kapıya doğru ilerliyorum. "Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Bana bunu sipariş ettiniz, ben de bunu giyiyorum."

"En azından tören sırasında giyebileceğiniz bir elbiseniz yok mu?"

Bundan sonra Laird'e katılmak için hazırladığım seksi kıyafetlerden tatlı kıyafetlere kadar üç bavul dolusu kıyafet var ama artık onun oyunlarını oynama ihtiyacı hissetmiyorum.

"Hayır. Düğün günün kutlu olsun anne. Çok güzel görünüyorsun" diyorum çünkü öyle. Anlaşmazlıklarımıza rağmen, o benim annem ve bunu duymanın onu iyi hissettireceğini de biliyorum.

Kapı kapanmadan önce, "Bu gece görünmez olduğundan emin ol. Trevor'ı üzmem istemiyorum."

Kapıyı kapattım, keşke o konuşmaya fırsat bulamadan kapatsaydım diye düşündüm. Köşeyi döndüğümde, tam da görmek istemediğim kişiyle karşılaştım.

"Nikâhınız hayırlı olsun," diyorum, birkaç saat için huzuru koruyabiliyorum. Ondan sonrasının garantisi yok.

"Poppy." Trevor beni bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra, "Eminim bu kıyafet annenin hoşuna gitmiştir. Senin desteğine güvendiğini biliyorum." Nefesinden yayılan viski kokusunu alabiliyorum. Dürüst olmak gerekirse, onu suçlamıyorum.

"Ben de bu yüzden buradayım. Onu desteklemek için buradayım." Başımı eğiyorum ve ekliyorum, "İzninizle."

Kolu gitmemi engelliyor. "Seninle bitmemiş bir işimiz var."

"Neymiş o?" Laird Nashville şehir sınırlarına giremediği için çok şanslı. Benim bu pislige verdiğim lütfu vermesine imkan yok.

"Hediyeyi yine mahvetmene izin veremem."

"Ne hediyesi?"

"Düğün hediyesi. Gelin partisini mahvettikten sonra umarım bunu da mahvetmemişsindir. Annene ne aldın?"

Şu anda ciddi mi? Bir kahkaha patlattım. "Yemek servisi. Tüm yemeklerin parasını ben ödedim ve ben hazırlıyorum. Benim zamanım para demek ve bir daha bana asla paran yetmeyecek." Onu göğsünden dürterek bana yer açmak için bir iki adım geri çekilmeye zorladım. "O yüzden Wellington bifteğinizin tadını çıkarın çünkü bu şimdye kadar yediklerinizin en iyisi ve ikinizin de benim yemeğimi son yiyişi olacak."

Mutfağa dönerken başımı sallayarak nefes veriyorum. "Akıllarını mı kaçırmışlar?" Laird beni etkiliyor. Keşke burada olsaydı.

Konuklar balo salonunun o ucuna doğru kaydırılırken PASTA KESİMİ organize ediliyor. Onlara pastaya dokunmayacağımı söyledim, ekibim de dokunmayacak.

Barmenlerden birinin neden bu işi kabul ettiğinden emin değilim ama onun iyiliği için umarım iyi para veriyordur.

İlk duyduğum sirenler. Şık bir resepsiyona yakışmıyorlar. Sonra bir bayan aceleyle içeri girdiğinde çift kapı pervaza çarpıyor.

"Poppy? Poppy diye biri var mı?"

Görünmez olmak buraya kadarmış.

Arka köşede, atıştırmalıklardan oluşan bir şarküteri vitrininin yanındaki gölgelerden sıyrılıyorum. "Ben Poppy. Neyin var?"

Saç çizgisinde ter boncukları var ve yanakları koyu pembe renkte. "Ön tarafta en az on, belki daha fazla polis arabası var."

"Tamam," diyorum, sonunda kaçırduğım noktaları birleştirmeyi umarak. "Bunun benimle ne ilgisi var?"

Kollarımdan tutarak o kadar büyük gülümsüyor ki artık gerçekten kaybolmuş durumdayım. "Oraya gitmen gerek." Beni kolumdan tutup itmeye başlıyor ve ardından topuklarımı ısırırken arkamdan hızlıca el çırpıyor. "Hemen. Acele et. Acele et."

"Tamam, tamam. Tamam. Tamam. Tanrım. Ben gidiyorum."

"Etkinlik personeli" olarak izin verilmemesine rağmen geldiği yoldan gidiyorum. Kapıyı itip dışarı çıktığımda kafamın içinde alarm zilleri çalıyor. Işıkları yanıp sönen birkaç polis arabası görüyorum. Neyin içine doğru yürüyorum?

Acelecı kadın bana bir kez daha devam etmemi söylüyor. Köşeye varana kadar kaldırımda yürümeye devam ediyorum. *Vay canına...* Ön tarafta ondan fazla polis arabası var ama kimin için buradalar? Aklıma Laird'in gelmesinden nefret ediyorum ama büyük bir jest istemek çok mu yanlış?

Biri hoparlörden "Ellerini kaldır Poppy Stanfield" diyor ama sesin nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yok - bir arabadan mı yoksa bir insandan mı?

Ellerimi kaldırıyorum ama sonra birinin "Onu korkutma" dediğini duyuyorum. *Laird.*

Onu öpücöklere ve sevgime boğduktan hemen sonra öldüreceğim.

Sıranın ortasından koşarak geliyor, seksi bir müzisyen gibi görünüyor. Yabani saçlar, yıpranmış tişört, solmuş kot pantolon ve spor ayakkabılar. Ben ona doğru yönelirken o da bana doğru koşuyor.

Beni kollarıyla yakalıyor, şakağımı öpücöklere boğarken beni etrafında döndürüyor. "Seni çok özledim bebeğim."

Bir alkış kopuyor ve bizi şimdi ve buraya geri getiriyor. Ayaklarım tekrar yere bastığında onu öpmek için kalkıyorum. Dudaklarımız ayrıldığında, güneşi tutan gözlerine bakıyorum ve "Seni seviyorum" diyorum.

"Ben de seni seviyorum." Ben onu tamamen kucaklarken o da bir kez daha bana sarılıyor.

Onu kendime çektim ve başını boynumun kıvrımına sokarak fısıldadım, "Seni buraya kadar kovalamadıklarını söyle bana? "Seni buraya kadar kovalamadıklarını söyle.

tutuklandınız, değil mi?"

Önümde tam boyuna yükselirken kıkırdıyor. "Hayır. Onlar benim tarafımda."

"Buraya nasıl geldin? Gerçek gibi gelmiyor." Onu bir kitap gibi okumak istiyorum ama o lanet olası seksi kapağıyla dikkatimi dağıtmaya devam ediyor. "Seni çok özledim."

Elleri yanlarımı kaplıyor ve kalçalarımın doğru iniyor. Seksi biriymiş gibi sırıtarak, "Arkadaşlarımdan biraz yardım aldım," diyor. Devam etmesi için tek yapmam gereken bir kaşımı kaldırmak. "Johnny Outlaw birkaç iyilik istedi. Bu adamların hepsi hayran. Bir dahaki sefere şehre geldiğimizde onlara bilet ayarlayacağız."

"Bir dahaki sefere mi?"

"Gelecek yıl geri dönebilirim."

"Yani Nashville'e girmen için polise rüşvet mi verdin?" Endişeyle alt dudağımı ısırıyorum, yine de bunun oldukça zekice olduğunu kabul edebilirim.

"Rüşvet yok. Yasadışı bir şey yok. Yargıca onaylattık ama sadece iki saatim var."

Bu adam. Ona asla doyamayacağım. "Neden bu kadar zahmete girdin?"

"Sorun değil. Senin için geldim. Sana destek olmaya geldim. Bulaşıkları temizlerim ya da yıkarım, yiyecekleri toplarım ya da neye ihtiyacın olursa. Emrinizdeyim."

"Önümüzdeki iki saat boyunca mı?"

"Evet. Bunun için ve artık sensiz olmak istemediğimi söylemek için geldim. Bir sonraki adımı birlikte atmaya ne dersin?"

"Aklında yeni bir dövme var mı?" Sırıtiyorum çünkü bunu en iyileriyle bile yapabilirim. Onlar Laird, seksi dev.

Beni kollarına alıp öpüyor ve sonra "Evet, böyle kalıcı." diyor.

Kollarımı boynuna dolayarak, "Aklında ne var?" diye soruyorum.

"Daha dairesel ve metalik bir şey."

İzin verirsem bu adam bana tam anlamıyla ayı astığımı söyleyecek. İzin veririm, ama ona sadece içinde bulunarak evrenimdeki yıldızları nasıl daha parlak hale getirdiğini anlattıktan sonra değil. "Kulağa harika bir tasarım gibi geliyor."

"Kendim daha iyi tasarlayamazdım."

Bir keresinde yaptığımız bir konuşmayı hatırlayarak, "Söyle bana bebeğim. Bunca yolu bunu söylemek için mi geldin?"

"O kadar da uzak değil. Seattle'dan buraya gelmek için bütün gün yolculuk yaptım."

Kaderimde hep birlikte olmak olan adama gülümserken kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. "Hâlâ benim için mesafeyi aşma zahmetine giriyorsun."

"Her zaman yapacağım."

Trevor elleri başının üzerinde dışarı koşar. "Ne haltlar dönüyor?" Annem de onun yanına geliyor ve beni her şeyin ortasında buluyor. Belki de başından beri sorun buydu. Spot ışıklarını paylaşamıyordu. Kızıyla bile. "Neden mutfakta değilsin, Poppy? Görünmez,

Hatırladın mı? Bu görünmez değil."

"Haklısın. Öyle değil. Ve bir daha asla gölgelere geri dönmeyeceğim. Senin için değil. Müşteriler için değil. Hiç kimse için." Birkaç adım daha yaklaştım ama sonra durdum.

Şu andan itibaren sınırlarımı belirlemem benim için en iyisi. Laird'i kastederek, "Benim ... ile tanıştın mı?" diye soruyorum. Ona bakıyorum. "Nişanlandık mı?"

"Öyleyiz. Hem de çok nişanlıyız." Kolunu belime dolayarak yanımda duruyor.

"Nişanlım. Düğüne ya da hayatımın herhangi bir bölümüne davet edilmeyeceksin. Seni seviyorum anne. Sadece artık senin için daha az olamam." Elimi Laird'in elinin içine sokarak dönüyorum ama hemen tüm polislerin gittiğini fark ediyorum. "Buradan nasıl çıkacağız?" Ağzımın kenarından fısıldıyorum.

Aramızda gülüyor. "Bir araba sipariş edeceğim."

Bu çok garip.

Burada sıkışıp kaldığım için, Laird meşgulken cebimden telefonumu çıkarıp Marina'yı arıyorum. Hemen cevap veriyor. "Her şey yolunda mı? Düğün nasıldı?"

"Aradığım şey bir düğün. Bana yardım eder misiniz?" "Ne zaman ve nerede? Orada olacağım."

EPILOG

Laird

Bu yürüyüşü daha önce de yapmıştım.

Aynı rota değil. Bu sefer buraya gelmek için bir sürü dolambaçlı yol kullandım. Ama ne derler bilirsiniz, önemli olan yolculuktur, varış noktası değil. Benim için ikisi de önemli.

Poppy anılarını aldı, ama ben de onu aldım, yani sonunda her şey olması gerektiği gibi oldu. Yine de, bunun sadece başlangıcımız olduğuna inanıyorum.

Araba park yerine yanaşıyor, ben de iniyorum, bagajdan spor çantamı alıyorum ve arkaya vurarak onları yollarına gönderiyorum. Temmuz ayında hava Austin'e son gelişimden daha sıcak.

Buraya uçarken zamanımı neden onunla burada buluşmam için ısrar ettiğini düşünerek geçirebilirdim çünkü burası benim en güzel anılarımda bir yer tutmuyor. Onların bir suçu yok. Sadece benim hatam. Poppy'nin buraya geleceğini ve Ekim ayında o gün benimle evleneceğini bilmek kafamı eskisi gibi karıştırmıyor. Kapanış insana bunu veriyor.

Bana verdiği hediye buydu.

Geçmişle barış.

Etrafıma bakıyorum ve yalan söyleyemem. Biraz gergin hissetmeye başladım. Otoparkta sadece birkaç araba var ve kimse girip çıkmıyor. Buraya son geldiğim de tıklım tıklımdı, bu yüzden neler olduğundan eminim ama yan binadaki ön kapıya yöneliyorum.

Köşeyi döner dönmez duruyorum.

Kırpılmış bir üst, kısa etek, beyaz çizmelerin içine giren bronz bacaklar. Beyazlar giymiş, saçında elindeki bukete uygun beyaz çiçekler var. Poppy, "Yeterince uzun sürdü." diyor.

Ona doğru yürüyorum, çantamı bırakıyorum ve onu bir öpücüğe boğuyorum. Onu dik tutup kollarıma alıyorum. Yüz yüze. Dudak dudağa. Kalp kalbe. "Manzaralı yolu seçtim. Tam olarak otuz üç ay."

Vegas Strip'i aydınatabilecek bir gülümsemeyle yanaklarımı okşuyor. "Tam zamanında geldin, bebeğim." Bu sefer beni öpüyor. Belki Austin'den, belki de uzun bir gösteri haftasından sonra yeniden bir araya gelmiş olmaktan, ama mutluluğu etrafımızdaki dünyayı sarıyor.

Onu tekrar öpüyorum, dudaklarımız ayrılıyor ve dillerimiz tango yapıyor. Onun küçük miyavlamalarını tadıyorum ve aramızdaki bağı derinleştiriyorum. Onunla tanıştığımda beyaz giymiyordu ama eskiden olduğu kişiye döndüğünü görebiliyorum. Üzerindeki ağırlık yok, ailesinin gözünde her zaman başarısız olma duygusu gitmiş.

Yine kaygısız.

Saçları rüzgârdan biraz dağılmış, dudakları kiraz kırmızısına boyanmış ve muhtemelen sadece bir saat giymiş olmasına rağmen botları aşınmış. Onu Poppy yapan küçük şeyleri keşfetmeyi seviyorum.

Kazadan kalan yara izleri.

Gözlerindeki canlı yeşil, güneş ışınlarının tadını çıkarıyor.

Ve ona daha sonra soracağım yeni bir dövme. Gerçi fazla açıklamaya gerek yok. Gözlerim onun üzerindeyken kolunu ağzıma götürüp boylu boyunca yalıyorum.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor, sesine ürkeklik karışıyor. "Senin tasarladığın başka bir şey istedim." *Seni seviyorum. L.*

Basit. Kapsayıcı. Geçmişimiz geleceğimize karıştı. "Onu seviyorum, ama seni hak etmek için ne yaptım bilmiyorum."

"Ne yaptığın değil. Beni sana tekrar tekrar aşık eden kim olduğun." Bana tekrar sarılarak, "Bir oyun oynamak ister misin?" diye soruyor. Çoktan sırtıma başlamıştım, gittiğimiz yön hoşuma gidiyordu. "İlk ben başlayacağım. Daha önce hiç evlenmedim." Kapıyı çekiştirerek açıyor ama ben girmesine engel oluyorum.

Kıyafetim her şeyi ele verdiğiğine göre, içimi dökmem gerekiyor. "Oraya girmeden önce sana bir şey söylemem gerek."

Gülümsemesi duraksıyor ama gözlerinde hâlâ güven var. Ellerini ellerime alıyorum, kapının kendiliğinden kapanmasına izin veriyorum ve "Seni yirmi dört saatten az bir süredir tanıyor olmama rağmen seninle evleneceğimden hiç şüphe duymadım" diyorum. Önce bir elini, sonra diğerini öpüyorum ve eğilip kulağının hemen altındaki, kıkırdamasına neden olan ya da onu doğru ruh halinde yakalarsam inlemesine neden olan noktayı öpüyorum.

"Mm." Başını benimkine doğru eğiyor, mırıltısını duymak beni gülümsetiyor.

Yüzünü avuçluyorum ve büyüleyici yüz hatlarını içime çekiyorum. "Senin benim ruh eşim olduğundan asla şüphe etmedim, Poppy. İlişkimiz için kadere çok fazla paye verdiğimizizi biliyorum ama emek harcadık." Restorana doğru bakıyorum, içerideki tanıdık yüzleri görüyorum. Evleniyor olmamdan çok, ben turnedeyken bunu bizim için bir araya getirme zahmetine katlanmasına şaşırarak, "Seni varlığımın her zerresiyle sevmek sonsuzluğumun onuru olacak," diyorum.

Restoran zencefil, krep, kahve ve vanilya ile seksapel karışımı harika kokan müstakbel eşim gibi kokuyor. Ama güneş ışığından içeri girdiğimde gördüğüm sadece tezgahın üzerine dizilmiş krep yığınları değil. Önemsediğim herkes tek bir restoranda, kabinleri dolduruyor ve bizi alkışlıyor.

Poppy bana çarptı ve "Eğer şimdi mutlu olduklarını düşünüyorsan, bekle" dedi.

Beni sabırlı biri sanıyor. Hayatım boyunca bu kadınla birlikte olmak için bekledim. Bunun için hazırım. Ama önce ailemden kız kardeşime, Autumn ve Tulsa'dan Johnny, Holliday ve Tommy'ye kadar herkesle selamlaşıyor, kucaklaşıyor, el sıkışıyor ve sırtlarını sıvazlıyorum. Crow Kardeşler temsil ediyor ve hatta Rock Star Heroes bile bu büyük günün bir parçası olmak için geldi. Tabii ki hala burada yaşıyorlar, bu yüzden yolculuk fena değildi.

O zamanki sunucu bile kutlamaya geldi. Emmie "İşe yaradığına sevindim." diyor.

"Teşekkürler."

Nikki bana kot pantolonumun üzerine giymem için smokin ceketini getirdi. Düğün günüm için farklı kıyafetler seçerdim ama Poppy mutluydu ben de mutluyum.

Etrafıma bakıyorum, genellikle aile etkinliklerimizde olmayan ama tanıdık yüzler ve itibarlı kişiler görüyorum. İyi şeyler söylendi, bu yüzden sonunda hepsiyle tanışabildiğim için mutluyum.

Beni kendilerine çeken Marina ve Cash, Westcott ailesi, üç erkek kardeş ve eşleri. Önemli olan aileyle, bir gün benim de bu ayrıcalığa sahip olabilmem için Poppy'ye bakan insanlarla tanışmak benim için her şey demek. Tıpkı Poppy için olduğu gibi. Onun dünyasında başka kimse yokken onlar ortaya çıktı.

Resepsiyonlar bunun içindir. "Evlenmeye hazırım. Nasıl hissediyorsun?"

"Hazır."

Kapı açılıyor ve herkesin dikkati yüzükleri değiştirmemizden başka yöne çekiliyor. Kuzenim kolunun altında bir kadınla sendeleyerek içeri girdi. Kızgın olabilirdim ama yüzyıllar boyunca yetecek kadar kızgındım. Bunu geride bırakmanın zamanı geldi. Shane, "Üzgünüm, geciktim." dedi.

"Şeytanın sözü." Gelebildiğine sevindim.

Magnolia Café'nin ortasında yeminlerimizi değiştirdik, ilk kez aşık olduğumuz Austin Hotel'de aynı odayı ayırttık ve altı gün sonra en sevdiğimiz yerde balayına çıktık. "Seni her yere götürebilirdim" diyorum.

Kitabını göğsüne yaslayarak, "Benim mali durumumu anladığını sanmıyorum, şimdi de *bizim* mali durumumuzu." diyor.

Ona kalacak mirasın bir kısmını biliyorum ama evlilik öncesi anlaşmaya ihtiyacımız olmadığına karar verdiğimizden beri ayrıntılar hâlâ biraz belirsiz. "Hangisi?"

"Demek istediğim, ben de seni her yere götürebilirdim."

Kıkırdayarak ekliyorum, "Bu adil. Bir sonraki tatil sizden, Bayan Faris."

"Deer Lake'i seviyorum. Tur durakları arasında daha iyi bir üç günlük balayı isteyemezdim." Parmağıyla bana doğru işaret ediyor. "Günleri ve ne kadar süre birlikte olacağımızı sayan tek kişi sen değilsin."

Elini tutarak sandalyelerimiz arasındaki mesafeyi kapatıyoruz. "Kitabın ne zaman teslim edileceğini biliyor musun?"

"Henüz programı almadım. Bu arada, yakında teslim etmem gereken başka bir şey var."

"Ne oldu?"

"İkizler."

Daha fazlasını ister misiniz?

Tamamdır!

Haber bültenime abone olmak ve Never Have I Ever bonus sahnesini kazanmak için buraya tıklayın. Ya da aşağıdaki QR kodunu kullanın.

E-postayı aldığınızda, Never Have I Ever Bonus Scene düğmesine tıklayın.

İyi okumalar!

SHANE FARIS'İN KİTABI GELİYOR!

Speak of the Devil için şimdi ön sipariş verin: [BURAYA TIKLAYIN](#)

Shane Faris'in kitabı geliyor!!

Bu kötü çocuk davulcunun hikayesi için bu sonbaharda bizi izlemeye devam edin. Seslendirmeyi de inanılmaz bir ikili yapacak!

Ayrıca, Goodreads'inize buradan kaydedin: [Okumak İstiyorum Rafı Burada](#)

MARİNA'NIN KİTABI

Poppy'nin en iyi arkadaşı Marina ile *Asla Sahip Olmadım*'da tanıştınız. Onun inanılmaz kitabını okumak için hazır. When I Had You Amazon, Kindle Unlimited, ciltsiz kitap, ciltli özel baskı ve sesli kitap olarak mevcuttur.

Bir yandan ailesinin ve onların başarılarının gölgesinden sıyrılmaya çalışan, bir yandan da özel hayatıyla ilgili paparazzilerle uğraşan bir aktris olarak parlama zamanıdır. Kendi kötü şöhretini inşa etmiş ünlü bir yarış arabası sürücüsüyle çarpışma rotasındadır. Bu bekar baba, mirasını kurtarmak için bir görevdedir, ancak hayallerindeki kızla tanışmayı hiç beklemiyordu ... özellikle de ilk nefret-sevişmelerinden sonra. *Kindle Unlimited'ta ücretsiz.*

[ŞİMDİ OKUYUN](#)

AYRICA HOŞUNUZA GİDEBİLİR

Öneriler - *Asla Asla*'dan sonra okumaktan keyif alacağınız dört kitap. Birbiriyle bağlantılı bu bağımsız kitaplar kalbinizi fethedecek ve karakterlerle birlikte aşık olmanızı sağlayacak.

****Sen Varken & Hayatım Üzerine Yemin Ederim kitaplarının bir örneğini okumak için sayfayı çevirin**

Kindle Unlimited'ta Okuyun ve Sesli Dinleyin

Hayatım Üzerine Yemin Ederim - Harbor ile Veda Etmeyi Unuttum'da tanıştınız. Şimdi kalbinizi kıracak ve iyileştirecek büyüleyici ve duygusal yolculuğu okuyun. Kindle Unlimited'ta ücretsiz.

[ŞİMDİ OKUYUN](#)

Geldiğini Asla Görmedim - Loch ile Vedalaşmayı Unuttum'da tanışmıştınız. Şimdi bu beklenmedik hafıza kaybı yolculuğuna atlamanın tam zamanı.

kendilerini çevreleyen gizemleri çözerken kim olmak istediklerini keşfediyorlar. Kindle Unlimited'ta ücretsiz.

[ŞİMDİ OKUYUN](#)

Veda Etmeyi Unuttum - Marina'nın kardeşi Noah ile Sana Sahip Olduğumda'da tanışmıştınız. Şimdi onun playboyluktan hiç beklemediği bir yere, baba olmaya giden yolculuğunu izleyeceksiniz. *Sürpriz!* Ve ihtiyacınız olduğunu düşündüğünüz hayatın kaderinizdeki hayat olmadığını. Kindle Unlimited'ta ücretsiz.

[ŞİMDİ OKUYUN](#)

Sana Sahip Olduğumda - Westcott'ların en küçüğü ve şeytani kardeşlerinin tek kız kardeşi olan Marina ile önceki kitaplarda tanışmıştınız. Şimdi, bir yandan ailesinin ve onların başarılarının gölgesinden sıyrılmaya çalışan, bir yandan da özel hayatıyla ilgili paparazzilerle uğraşan bir aktris olarak parlama zamanı. Kendi kötü ününe sahip ünlü bir yarış arabası sürücüsüyle çarpışma rotasındadır. Bu bekar baba, mirasını kurtarmak için bir görevdedir, ancak hayallerindeki kızla tanışmayı hiç beklemiyordu ... özellikle de ilk nefret-sevişmelerinden sonra. Kindle Unlimited'ta ücretsiz.

[ŞİMDİ OKUYUN](#)

WHEN I HAD YOU

New York Times Bestselling Author

S.L. SCOTT

Telif Hakkı © 2024 by S.L. Scott

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) kapsamında izin verilenler dışında, bu yayının hiçbir bölümü yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez ya da bir veritabanında veya erişim sisteminde saklanamaz. Bu bir kurgu eseridir.

İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün bir ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Amerika Birleşik Devletleri'nde yayımlanmıştır. ISBN: 978-1-962626-19-4

SANA SAHİP OLDUĞUMDA BÖLÜM 1

Cash Ryatt

İki *şeyde* harikayımdır. Kazanmak *ve sevişmek*.

Gününe göre değişir ama söz konusu kadınlar ve kariyerim olduğunda yeteneklerimi her zaman ciddiye alırım. Büyük oynarım, özellikle de hayatımı mahvederken.

"İyi iş, Cash." Hansen'in sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor. İyi göreceli bir şey sanırım ama Westcott Racing'in yarış mühendisi egom için hiç de fena değil.

Tekrar en iyi olmak için, nasıl çuvalladığımı kafamdan atmam gerekiyor. Ve son ekip toplantısına göre, pistten çıktığımda patronların yararına olacak şekilde "neşeli bir mizaç" sergilemem gerekiyor. Görünüşe göre, kötü ruh halim iş için iyi değil.

Güneşli ve kaybetmek eş anlamlı değildir ve son virajda geçilmek beni yarınki gridde yedinci sıraya itti. "Lanet olsun."

Hansen telsizden "Onu döndür Cash," diye talimat veriyor. Westcott Racing'deki yarış mühendisim olarak ona hak ettiği saygıyı gösteriyorum. "Bugün iyi iş çıkardın."

Öfke damarlarımda dolaşırken parmaklarımı direksiyonun etrafında büküyorum. Yarın podyuma çıkmayı iki kat daha zorlaştırmışken bunu nasıl söyleyebilir? "İyi iş, kışımın kenarı," diye telsizden karşılık veriyorum. Lastiklerin yapışmak yerine patinaj yapması konusuna girecek kadar soğukkanlı değilim. Derin bir nefes alıyorum ve yavaşça bırakıyorum, öfkemi elimden geldiğince hafifletiyorum. *Şimdilik.*

Hansen başka bir şey söylemiyor. Sakinleşme turunda hayal kırıklığımı sistemimden atmama izin verecek kadar akıllı.

Çukura girer girmez ekip etrafımı sarıyor ve kendimi kokpitin sınırlarından kurtarıyorum. "Güneşli eğilim" düşüncelerimin arasından kayıp gidiyor ve kaskımın arkasından gülümsemeye çalışıyorum. Evet, olmuyor. Kaskımı çıkarmıyorum, daha sert tepkilerimi soyunma odasının mahremiyetine, basın, takımın, sahiplerin ve seyircilerin görüş alanının dışına saklıyorum.

Neden bu sporda her şey her zaman bu kadar aleni olmak zorunda?

Para.

Dünyanın ve bu sporun dönmesini sağlayan şeylere aldanacak kadar saf değilim. En azından artık değil. İlke Bir yarışları zengin adamların sporudur. Söz konusu olan sadece milyonlar değil. Kazanılacak milyarlar var. Bana yapılan uyarılara rağmen, yüzümü koruyan ve ruh halimi gizleyen vizörümle, tartılmak için padoka doğru ilerliyorum ki hemen ardından sürücü odama kaçabileyim.

Takımın menajeri yanıma yapışıp hızıma ayak uydurmadan önce beş adım bile gidemiyorum. Zamanlama konusunda herkes Hansen kadar iyi değil. "Yedincilikten memnunuz Cash." Sırtımın sıvazlanması sola bakmama neden oldu. Kaskım görüş alanımı kısıtlıyor olabilir ama sert sestten kim olduğunu anladım bile. Üç yıldır tütün kullanmıyor olması, ağzının kenarından sarkan kırk sigarasına karşı koyamıyor. Darren Ellis neredeyse ben hayatta olduğumdan beri yarış oyunlarının içinde, bu yüzden bilgeliğine güveniyorum. Şöyle ekliyor: "Eğer yarış bu olsaydı, puanları hanemize yazdırmış olurduk. Bu sonuçtan dolayı üzgün değilim, sponsorlar da öyle."

Daha da önemlisi, onun fikirleri önemli ve ağırlık taşıyor. Sesinin mutlu çıkması, bu kargaşanın ortasında ihtiyacım olan sükûnet. Yürümeye devam ediyoruz ve o diyor ki, "Anlıyorum Ryatt. Pole pozisyonu istiyorsun ama biz yeni bir takımız. İlk yarış yılımızda ilk onda yer almamız her şeyi doğru yaptığımız anlamına geliyor."

"Çaprazlama-"

"Son dönüş. Evet, görüntülere bakıyoruz. Tekerlekler iki kez dönmüş, bu da Leandro'ya geçmesi için zaman kazandırmış."

"Patinaj bana sorunun lastiklerde değil pistte olduğunu düşündürüyor," diye homurdanıyorum, pist üzerinde hiçbir kontrolümüz olmadığını çok iyi biliyorum. "Burada hiç lastik kalmadı-"

"Merak etme." Yürümeyi bıraktı. Geri döndüğümde, "Yarınki yarıştan önce bunu halledeceğiz" diyor.

"Bu konuda endişelenmek *benim* işim."

"Hayır, yarın o arabayı sürebildiğin kadar hızlı sürmek senin işin. Bizim işimiz de sorunları çözmek." Bakışları omzumun üzerinden geçti. "Neyse, senin endişelenmen gereken başka şeyler var."

"Gibi mi?"

Omzumun üzerinden baktığımda, "Uslu durun. Ev sahipleri ailelerini getirmişler."

"Oh yaşasın," diye mırıldanıyorum, dün aldığım notu hatırlıyorum ve yürümeye başlıyorum. Ne kadar hızlı gidersem, işim o kadar çabuk biter.

Padoklara doğru ilerlerken Westcott mor kalabalığı benim için ayırıyor. Geçerken birkaç ele dokunuyorum, eldivenlerim gerçek bir bağlantıyı engelliyor, bugünlerde hayatımı bu şekilde sürdürmeyi tercih ediyorum. Böylesi çok daha kolay. İleriye baktığımda, seyircilerden uzaklaşana ve bu gayri resmi buluşma ve selamlaşmayı dikiz aynamda bırakana kadar kat etmem gereken belki otuz adım var.

Anonslar tepemde çınlıyor ama ben ileriye ve özellikle sola odaklanmış durumdayım.

Bronz tene karşı beyaz gömlek.

Kahverengi saçları güneşte yansıyan bir miktar sarı ile karışık.

Dikkatim önümdeki kadına odaklanmış durumda... Telefonundan başını kaldırıp beni fark edemeyecek kadar meşgul olan kadına. Durup beni görmesini bekliyorum. Ne de olsa bu bir tanışma toplantısı. Herkes sadece selamlaşmak *ya da* benimle tanışmak için burada. *O hariç.*

Gözleri elindeki telefondan ayrılmıyor. Sanki bu takımın gerçek bir rakip olduğunu kanıtlamamışım gibi. Sanki bu gösterinin yıldızı ben değilmişim gibi. Sanki ben yokmuşum gibi.

Ne oluyor lan?

İnsanlar bu fırsat için binlerce dolar ödüyor, büyüklüğe bu kadar yakın olmak için ve o orada durup telefonuna mı bakacak? *Sikerim böyle işi.*

Sola dönüyorum, cihaz tam yanımdan geçerken elinden kayıyor. *Oops.*

"Ne oluyor be?" Ben bir piç gibi sırtarak uzaklaşırken onun sesi sadece uzak bir anı olarak kaldı.

Şimdi olması gerektiği gibi dikkatini verdiği gerçeğinin tadını çıkarmak isteyerek hızımı yavaşlatıp arkama bakıyorum. Alev alev yanan mavilerle karşılaşıyorum, dudakları büzülmüş, elleri yaralı küçük bedeninin yanlarında yumruk olmuş, çözmeyi umursamıyorum. Yanaklarını kızartan öfke, iyi bir sikişle yok etmek için cazip olan bir masumiyet ipucu veriyor. Yine de kaşını kaldırıp gözlerini bana diktiğinde, yaydığı ateşin yakacağını biliyorum.

İki kat yarış kıyafeti, yüzeye çıkardığı bedenimin tepkisini gizleyemiyor. Renkli siperlik de gözlerimi onun delici bakışlarından korumuyor. Ona sırtımı dönerek yürümeye devam ediyorum.

Uzak durmam gerekirken bela bulmak gibi kötü bir alışkanlığım var ve bu seksi cadaloz sadece dikkatimi dağıtmakla kalmıyor, aynı zamanda ihtiyacım olmayan bir sorun.

Dükkâna girerken kaskımı çıkardım. Arkamdan itildiğimde zar zor kolumun altına sokabildim. Beni ileri itmek için çok zayıf olsa da, birinin beni itecek cesarete sahip olması önemli bir nokta. "Bu da ne-?"

Etrafımda dönerek, bana dokunma cüretini gösteren kişiye saldırmaya hazırım ama gözlerimiz birbirine kenetlenince duruyorum. Telefonlu fişek olacağını tahmin etmeliydim. Bir eli belinin kıvrımında kenetlenmiş, diğeri ise telefonu can simidi gibi tutuyor. Sırttım. Çok ateşli. Hakkını vermeliyim. Aynı zamanda eğlenceli.

İçine gömüldüğüm, tırnaklarının ucunun omuzlarıma battığını hissettiğim, o pembe dudakların beni daha derine götürmesi için yalvardığı görüntüler. Kahretsin, bahse girerim o memeler banyo aynasına bastırılrsa harika görünürdü. "Dikkatimi çekmek istiyorsun, bebeğim. Tamamen seninim."

Telefonu yüzüme tutarak, "Bana bir telefon borçlusun." dedi.

Bir adım geri çekiliyorum, bakışlarım önce paramparça olmuş ekrana sonra da ona kayıyor. Yüz ifadesindeki ayrıntıları şeytan ele geçirmiş olsa bile, yakından daha güzel. "Kazalar olur."

"Bu bir kaza değildi."

Gitmek için döndüm. "Takımı Bill."

"Bunu takım yapmadı, pislik." Sesi beni durduruyor ve omzumun üzerinden ona bir bakış atıyorum. O da ekliyor, "Sen yaptın. Bilerek yaptın. Seni gördüm." *Tabii ki gördü.* O zamandan beri gözlerini benden ayırmadı. Sırtıyorum. "Yani bana yeni bir telefon borçlusun."

Acele etmeden onu içime çekiyorum, bakışlarım onun diri göğüslerinde dikkat çekecek kadar uzun süre asılı kalıyor. *Tabii ki onun tarafından.* Ben de bir iki düğmeye nasıl basılacağını biliyorum.

"Gözler buraya." Kollarını göğsünün üzerinde öyle bir otoriteyle kavuşturuyor ki, sanki bu basit hareket dünyanın tüm sorunlarını çözmüş gibi.

Arayı tekrar kapatarak aramızda küçük bir boşluk bırakıyorum, çiçek parfümünün kokusunu alabilecek kadar yakın ama sözlü olarak olduğu gibi fiziksel olarak da saldırmaya ihtimaline karşı yeterince uzak. "Maaş çekimi imzalayanlar dışında kimseden emir almam. O yüzden git ve taciz edecek başka bir şoför bul. Tahammül edilemez bir fangirl için sabrım yok."

Öfkeyi hiç onu tükettiği, vücudunu doktorun tavsiye etmediğinden emin olduğum bir gerginliğe soktuğu zamanki kadar büyüleyici bulmamıştım. "Fangirl?" Gözleri daha da genişlerken ağzı açık kalıyor. "Ben mi seni taciz ediyorum?" Ateş geri dönüyor, bir cehennem onu yakarken gözlerinde bir fırtına kopuyor ve mavi gökyüzünü karartıyor. "Sende biraz cesaret var, göt-"

"Marina?" Ses sert ama sakın, karşımdaki bu küçük tükürük ateşinin tam tersi.

Güzel. Noah Westcott padoka giriyor, bize doğru koşuyor. Sahibi ve pazarlama müdürü olarak onu benden daha iyi idare edebilir. Sonra Loch ve Harbor'ın da onun yanında olduğunu görüyorum. *Kahretsin, bunu bir sahip partisi yapalım, olur mu?*

Hepsi iyi adamlar. Noah, birine izin verebileceğim kadar yakın bir arkadaşım. Ama üçünün de pistte olması normal bir çalışma prosedürü değil ve beni geriyor.

Bekliyorum, onlara doğru sırtırken duruşunda haklı görünen kadına işaret etmek için küçük bir baş selamı veriyorum. Güvenlik gelir gelmez tesisten çıkarılacağı ve muhtemelen ömür boyu İlke Bir Yarışları'ndan men edileceği düşünüldüğünde kendine güveni etkileyici.

"Marina," diye başlıyor Noah yeniden. "Görüyorum ki şoförlerimizden biriyle tanışmışsın."

Ona Marina mı diyorlardı? *Westcott kardeşlerin en küçüğü Marina gibi mi?*

Geçen yıl doğum gününde takımdan bir hisse hediye edilen küçük kız kardeş gibi mi? Aktris olan aynı kız kardeş mi?

Kahretsin.

"Cash," diyor Noah, "görüyorum ki kız kardeşim Marina ile tanışmışsın."

"Eminim öyledir." Gözlerimi ona dikip bir kez daha bakma zevkini tattırmayı reddederek önüme bakıyorum. Lanet olası bir atış ve ben onu mahvetmek üzereyim çünkü ev sahiplerinin küçük kız kardeşi öfkelenmeye karar verdi. "Siktir git," diye mırıldandım nefesimin altında.

Merak kediye öldürür, bu yüzden bir aptal gibi, ağzının sol tarafının tam bir gülümsemeye dönüşmesini engellemek için mücadele ettiğini görmek için ona bakıyorum. "Ama henüz tanışma faslına geçmemiştik." diyorum.

Elini uzatarak, "Ben Marina Westcott." dedi. Karşımdaki kadını zar zor tanıyabiliyorum. Gözlerinin parlaklığından yumuşak gülümsemesine kadar, ses tonu bile saf şekerli tatlılıkla kaplanmış. "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum, Bayrr ...?"

Çok iyi bir oyuncu. *Uh-huh*. Sanki beni on beş milyon dolarlık Team Westcott yarış arabasından inerken görmemiş gibi. Gözlerimi devirip, alay ediyorum. *Şaka yapıyor olmalı, değil mi?*

Oh, bu doğru. Telefonuna bakmakla o kadar meşguldü ki fark edemedi. "Ben lanet olası şoförüm-" Aslında söylemek istediğim şey için kovulmadan önce dilimi ısıırıyorum. *İyi davran.* "Cash Ryatt." Güneşli eğilim.

Sırıttıyorum.

"Oh, sen sürücülerden biri misin? Cash Ryan mı dediniz?"

"Ryatt. Cash. Ryatt."

"Park 'n' Pizza'daki go-kartlar gibi pistte dolaşmak çok eğlenceli olmalı. Putt-putt her zaman favorim olmuştur. Ohh, çarpışan botlar. Onlara bayılırdım."

Ne sikimden bahsediyor bu? "Hayır, Park 'n' Pizza'daki go-karta hiç benzemiyor." mu dedi?

"Onuncu doğum günü partimi orada yapmıştım."

Kıs kıs gülererek bakışlarımı Noah'ya yöneltiyorum. O da başını sallıyor. "İşte başlıyoruz. "Pazarlama müdürü olarak, onu görevden alarak ya da işi kendisi yaparak bu işi daha iyi halledebilirdi. Ağabeyi olarak o da aynısını yapabilirdi. *Ne arkadaş ve takım arkadaşı ama.*

Bakışlarım ondan uzaklaşıyor -çünkü kız kardeşine kapıyı göstermeye hiç niyeti yok- kirpiklerini kırıştıran kıza dönüyor. Sahte masumiyeti gözümünden kaçmıyor.

"Onuncu yaş günümü yerel go-kart yerinde geçirmek yerine bir pistte geçirdim ve bölgesel yarışmaları kazandım."

"Ama eğlendin mi?"

Soru sol tarafıma çarpıyor ve vücut ısını biraz olsun azaltmak için takım elbisemi çıkarmaya hazır hale geliyorum. "Kazanırken her zaman eğlenirim." Günüme devam etmek ve bugünkü performansımdan dolayı yalnız başıma somurtmak istemeseydim, belki de onun kendini beğenmiş gülümsemesini takdir edebilir ve kendimi neşelenmeye zorlayabilirdim. Dişlerimi sıkarak ekliyorum: "Eminim hepimizin yapması gereken şeyler vardır. Biliyorum ben-

"Diğer sürücünün önünde sıraya girerken mürettebatın kutlaması padoku dolduruyor. Bir üye kaskımı alıyor ve bana, kapağın ötesinde duran özel güvenlik pipeti ile bir şişe su veriliyor. Bir yudum bile alamadan "Güzel bardak" dedi.

Erkek kardeşlerinin dikkati dağıldı ve onu yine benimle sevişmek zorunda bıraktılar. "Bunun bir amacı var."

"Çok tatlısın-"

"Ofise rapor verin." Anonsların kesilmesine üzülmedim. Ama kardeşlerin beni ekmesinden de hoşnut değilim.

En azından Noah çıkmadan önce bana şans dileme nezaketini gösterdi. "Şansa neden ihtiyacım olsun ki?"

Geriye dönüp baktığında gülüyor ve bana saldırması için geride bıraktığı engerek yılanına doğru başını sallıyor.

Söz konusu o olduğunda ihtiyacım olan son şey şans. Ondan korktuğumdan değil.

"Sanırım sadece sen ve ben kaldık," diyor onlar uzaklaştığında. "Sen ve ben diye bir şey yok, bebeğim."

Göğsüme küçümseyici bir şaplak atarak yanımdan geçiyor. "Yine de yapacak daha iyi bir şeyin yokmuş gibi burada kalıyorsun. Ve bana bir daha bebeğim deme."

"Yapacak çok işim var."

"Gerçekten mi?" Zayıf bir adam onun gözlerinin çarpıcı mavisiyle başa çıkamazdı ve çoğu kişi gözlerinin içinde saklanan saf günahın ışıltısını kaçırdı.

Kardeşlerinin önünde masum gibi davranabilir ama onların arkasından gayet iyi idare ediyor. *Peki neden beni etkilemesine izin veriyorum?*

Hansen arkamdan, "Tartıya çık Cash," diye emrederek beni gerçekliğe geri döndürdü.

Parmaklarımı terden sırlıslamak olmuş saçlarımda gezdirirken neden çoktan çekip gitmediğimi bilmiyorum. "İlginçti, ama ben, evet..." Başparmağımı omzumun üzerinden geçiriyorum.

"Evet, sen de gelmelisin." Gözleri benimkilere dikilmişken, yüzünde kazanan bir sırıtış beliriyor. Tam arkamı döndüğümde, "Sonunda seninle tanışmak güzeldi" diye ekliyor.

harika Cash Ryan."

O gerçek mi?

"Siktiğimin Ryan'ı," diye homurdanıyorum, bu oyundan bıkmıştım ve uzaklaşıyorum. "Nakit mi?"

Ona bir kez daha dikkatimi verme hatasını yapıyorum. O da bunu yutuyor ve bana göz kırparak kendi ilacımdan biraz sunuyor. "Ve bana hala bir telefon borçlusun. *Bebeğim*."

"Sevimli. Gerçekten sevimli." Güneşli kalmaya çalışmadığımı söyleyemem, ama gerçek anlamda zorlamaya gelince "Kırmızı tabanlı ayakkabılarını ve vücudunu saran tasarım antını düşününce, soyadın Westcott ise telefonun endişeleneceğin son şey olduğuna bahse girerim. Bu yüzden bu etkileşimi gerçekte ne olduğu için alacağım - ön *oyun*."

Bir kahkaha patlattı. "Kendini çok beğeniyorsun ama ön sevişme ya da o türden başka bir şey seninle yapmak isteyeceğim *en son şey*."

"Tek umudum yatakta da şakalaşmada olduğu kadar iyi olman."

"Daha iyi," diyor bana ters ters bakarak. "Ama asla bilemeyeceksin."

O uzaklaşıyor ve ben de ona izin veriyorum, ama yemin ederim o kalçalar benim için titriyor. Küçük Bayan Westcott, kardeşleri söz konusu olduğuunda Oscar'a layık oyunculuk becerilerine sahip. Ama ben onun iini görüyorum.

"Ryatt. Ölçek. şimdi," diye tekrar bağırır Hansen.

"Evet, evet. Evet. Geliyorum." Onun ve Darren'ın sıralama sonrası numaralarımı kaydetmek için beni beklediği padokun diğer tarafına doğru ilerliyorum ama durup arkama bakıyorum. Onun çoktan gittiğini bilmeme rağmen, arpışmamızın ardından hâla sırtıtıyorum.

Sana Sahip Olduğumda'yı okumaya devam etmek için Amazon'da, Kindle Unlimited'ta, sesli (Amazon ve Audible), ciltsiz ve özel baskı ciltli ve ciltsiz olarak bulabilirsiniz.

Kindle Unlimited'ta
ücretsiz. [BURAYA](#)
[TIKLAYIN](#)

SWEAR ON MY LIFE

New York Times Bestselling Author

S.L. SCOTT

Telif Hakkı © 2022 S.L. Scott tarafından

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) kapsamında izin verilenler dışında, bu yayının hiçbir bölümü yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez ya da bir veritabanında veya erişim sisteminde saklanamaz. Bu bir kurgu eseridir.

İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün bir ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Amerika Birleşik Devletleri'nde yayımlanmıştır ISBN: 979-8-9861994-7-4

**Siz okyanusta bir damla değilsiniz;
bir damlanın içindeki tüm
okyanussunuz.**

~ Rumi

HAYATIM ÜZERİNE YEMİN EDERİM ÖNSÖZ

SAYISIZLIK çektiğim acıyı yeniyor ama bir sonraki aşamanın ölüm olduğunu fark ediyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, daha fazla açık tutamayacak kadar yorgunum. Çok yorgunum. Enerjimi korumak için dinlenmem gerekiyor. Karanlık beni ele geçirirken nefesim boğazımda düğümleniyor. Duyduklarınıza rağmen, ruhunuza rehberlik edecek bir ışık yok.

Müzik var.

Bir melodi beni geri çağırırken nefesim geri geliyor. Gözlerimi bulutlarla dolu bir gökyüzüne ve güçlü rüzgârların iradesine boyun eğen ağaçlara açıyorum. Kökler üstümdeki uçurumun kenarından süzülürken, bir kuş alçak bir daldan ötüyor.

Kırılmış bir halde, kahverengi tüylü kuşun ve bana eşlik eden sarı maskesinin büyüüne kapılmış bir şekilde uzanıyorum. Sırıttıyorum ama geri gelen acıya dayanmak çok zor, bu yüzden saatlerce dinliyorum, kaderle randevumu bekliyorum.

Onun yerine bir ambulans geldi.

HAYATIM ÜZERİNE YEMİN BÖLÜM 1

Liman Westcott

156 NUMARALI ODA.

14. sıra.

Koltuk 20.

Kafasının arkasını gördüğüm anda onu tanıyorum. *Tanımalıyım.* Şu anda olduğu gibi başının üstünde çekilmiş ve bükülmüş olsa bile, içinden geçen her ince kahverengi ve altın sarısı teli ezberleyecek kadar ona baktım.

Uzun ve kasvetli bir kıştan sonraki ilk ılık bahar günü ve panjurlardaki bir çatlaktan parlayan güneş ışığı gibi beni rahatsız eden anılardan güzel bir kurtuluş.

Ona doğru yürürken, ilk kez bu kadar yakın olduğumu fark ettim. Beş-üç, belki de iyi bir günde beş-dört yaşında, yine de salonda onu ölçüp biçerek biraz daha kısa olduğunu tahmin edebilirdim.

Genellikle onu solmuş bir egzersiz pantolonu giymiş ve belinden sarkan bol bir tişört giymiş olarak görüyorum. Bugün, kalçalarının kabarıklığı üzerinde asılı duran kot pantolonun içinde çok iyi görünüyor ve kısaltılmış tişört şortun üst kısmına sürtünmeye cesaret edemiyor, belinin eğimini açıkta bırakıyor.

Gözlerinin ne renk olduğunu hep merak etmişimdir ama şimdi bir düşünceye dalmış gibi başını kaldırdığında bu ayrıcalığa sahip oldum. Yeşil ve parlak

Marketin floresan ışıkları altında koyu renk kirpiklerinin gölgesine rağmen. Beyaz muşamba üzerinde hafif izler bırakan tabanlarındaki çiziklere ve siyah asfalt lekelerine bakılırsa, spor ayakkabıları birkaç kez kaldırıma vurmuş.

Bacaklarının tonuna ve geçmişte seçtiği gardırobuna bakarak hep koşucu olabileceğini düşünmüşümdür. Çubuk gibi olmamaları ve güçlerini kaslarından almaları hoşuma gidiyor.

Göğüs erkeği *olmadığımdan* değil ama harika bir kıcı severim. *Onunki not edildi.*

Koridorda ondan uzaklaşıp raflardaki yiyeceklere göz gezdiriyorum. Burada ihtiyacım olan hiçbir şey yok, ama onun tatlı kokusu ve ona yakın olmak için duyduğum derin açlık beni daha da yakınlaştırıyor.

Ne yapıyorum ben?

Neden lanet bir aptal gibi davranıyorum?

Onu her zaman sınıfta görüyorum, en azından gittiğim günlerde. Ama hiçbir zaman onun arkadaşlığını arzulamadım, şimdiki gibi değil. Elbette, gözüme çarptı. Pek çok kızın dikkatini çeker. Ama o farklı... Varlığımın farkında olmamasına bakılırsa, sınıfın içinde -ve görünüşe göre dışında- varlığımdan habersiz gibi görünüyor.

Egom kırılğan değildir.

Mücadeleyi severim ama zaferin tadını da *severim*.

Hayatım çok uzun zamandır düz bir çizgide yürümekten sıkılmıştı. Bu kadın tam da aradığım dolambaçlı yol. *En azından bir ya da iki gece için.*

Herhalde bir erkek arkadaşı vardır, muhtemelen memleketi her neresiyse, mezun olduktan sonra dönmesini bekleyen bir ahmaktır. Biricik kızlarını Doğu Yakası'ndaki bir üniversiteye göndermek için her kuruşlarını biriktiren orta sınıf ebeveynlerinin, kilometre sayacı üçüncü kez takla atmadan önce elli bin mil daha yapmış, elden düşme bir Subaru ile birlikte onun hikayesinin bir parçası olduğuna bahse girerim.

Ne büyüleyici bir hayatı olmalı.

Varsayımlarım ona iyilik yapmıyor ama hiçbir zaman bir pislik olmadığını iddia etmedim. Bir papaz yardımcısı gibi görünürken kötülükleri dengelemekte hiç iyi değildim. Lucas gibi değil. Kuzenim muhtemelen mezarın ötesinde gülüyordur, ortaokul aşkıyla karşılaşan gergin bir ergen gibi davranmamı izliyordur.

Gülmüş olabilirdi ama kızlara asılmanın her zamanki yöntemim olmadığını da biliyordu. . . Fırsat genellikle kendini gösterir ve önce beni vurur. Biz

adil seksin başını döndürmekte hiç zorlanmadı.

İmalarım ince değil. Ya elde edilmesi zoru oynuyor ya da elindeki Beans & Franks konservesi tarafından tamamen tüketiliyor. İkincisini varsayacağım ve çaba göstereceğim. "Sakın incinme," diyorum. En iyi işim değil, ama bir marketteyiz, bu yüzden çitanın zaten oldukça düşük olduğundan eminim. Bakışlarımı gömleğinin soluk pembe eteklerine kilitlediğimde, hareket ettiğinde teninde bir parlama oluyor. Ama bakışlarını tam zamanında yakalıyorum ve gözleri benimkilerle buluşana kadar göğsümden yukarı kaydığını görüyorum.

Başını yukarı kaldırarak sessizce beni inceliyor, düşüncelerini okumak zorlaşıyor. *Her şeyi berbat mı ettim?* Bana gün mü gösterecek yoksa dil mi çıkaracak... Bu kötü düşünceyi aklımdan çıkarmalı ya da bu tür bir oyundan hoşlanması için dua etmeye başlamalıyım. Omuzlarımı dikleştiriyorum, istenen diyet sodayı alıp yoluma devam etsem mi diye düşünüyorum.

Ama sonra dudaklarını gönülsüz bir gülümseme süslüyor. "Bu bir uyarı mı?" Gözleri hafifçe kısılrken kaşlarını çatıyor. "Tanışıyor muyuz?"

Ellerimi ceplerime sokup, tüm pakete bakıyorum. *Sevimli bir kız. Masum, etrafındaki tehlikeyi fark etmeyen bir av gibi.* Kalabalıkta göze çarpacağından emin değilim ama daha önce insanlarla dolu bir oditoryumda bile dikkatimi çekmişti.

"Hayır."

"Emin misin?"

"Hatırlardım." Çok çabuk cevap veriyorum. Dikkatli olmazsam kartlarımı gösteririm ve önce onun düşüncelerini açıklamasını tercih ederim.

Yüz ifadesi gevşiyor, iltifatı içine çekiyor. "Demek öyle, ha?"

"Kesinlikle. Seni asla unutmayacağım."

Gülüyor, sesi havada çınlıyor. "Çok çekici." Bakışları göğsümden aşağı kayıyor ve sanki çok daha ilginçmiş gibi kutuya geri dönüyor.

"Deniyorum."

İç çekerek, ben onun bakışlarına maruz kalmadan önce gözlerini hafifçe deviriyor. "Konu kızlar olduğunda hiç çaba göstermene gerek yokmuş gibi geliyor."

Soğukkanlılığını bozacak gibi görünmüyor, sonunda bu kızla bir oyunum olmadığını fark ediyorum.

"Bu bir uyarıydı," diye cevap veriyorum tüm niyetimle.

"Senin için mi?" Her şeyi bilen bir sırtışıla küçük kutuyu kaldırıyor ve içimi görüyor. "Yoksa bu mu?"

Bu kız.

Hay sikeyim.

Ne düşünüyordum ki? Sanki ayaklarıma kapanacakmış gibi günün ortasında bir benzin istasyonunda ona asıldım. *Ne bekliyordum ki, Tanrı aşkına?*

Onun ilgisine layık olduğuma inanacak kadar kibirliyim, bu yüzden gözlerimi ondan ayırmıyorum. "Eğer akıllıysan."

"Akıllı olmazsam ne olur?" Sesi de bana kilitlenmiş gözleri gibi sabit.

Bana etkilendim diyebilirsiniz. Kız kendini savunabiliyor ama benden hoşlanıyor olabileceğini de düşünmeye başladım. "Yaralanabilirsiniz."

Bakışları kayıyor, bana tekrar bakmadan önce mağazanın arka köşesine doğru uzanıyor. "Bazen acı risk almaya değer." Vücudu bir tavırla doluyor, omuzları dikleşiyor ve çenesi yukarıda duruyor. "Sence de öyle değil mi?"

"Sanırım bu riske bağlı."

Dudağını ısırarak kendi kendine gülümsüyor ve tekrar elindeki kutuya bakıyor. "Muhtemelen haklısın, ama şansımı deneyeceğim."

Başparmağımı alt dudağıma sürterek, "Seni uyarmadığımı söyleme," diyorum.

"Merak etmeyin. Sonrasında oluşacak herhangi bir zarardan sorumlu tutulmayacaksınız." Gitmeye başlar ama birkaç adım ötede geri döner. "Fasulyelerden bahsediyoruz, değil mi? Bu bizim sevimli buluşmamız değil mi?"

Bu kız. *Hay sikeyim.* Tüm dikkatim onda ve hiç umurunda değil. "Sevimli bir buluşma nedir bilmiyorum."

"Filmlerde böyle tanışıyorlar." "Kim onlar?"

"Ana karakterler" diye yanıtlıyor, sanki herkes neden bahsettiğini biliyormuş gibi.

Ne demek istediğini anladığımda hala ona bakıyor, ne halattan bahsettiğimizi anlamaya çalışıyordum. "Filmleri çok seviyorsun, değil mi?"

"Öyleyim. Güzel bir kaçış." "Neyden?"

"Hayat."

Bu bana verilen en dürüst cevaplardan biri olmalı ve daha önce hiç bu kadar anlaşıldığımı hissetmemiştim.

Böyle açık bir dürüstlikle, bu büyüleyici kadının neden hayattan kaçmaya ihtiyacı olduğunu öğrenmeye kararlıyım. "Anlıyorum." Gözleri benimkilere bakarken bir duraksama oluyor, sormadığı sorulara cevap arıyor gibi görünüyor.

Yapmak istediğim son şey, gaz kokusu altında kalbimi dökmek ya da gömmek için çok çalıştığım o yanımı göstermek. Bunu aşmam gerek. Hayatıma devam etmeliyim.

"Ne konuşmak istediğine karar verdik mi? Frank ve fasulye mi yoksa nasıl tanıştığımızı mı?"

"Açıkçası, kelime oyunu yapıyorum," diyor hafifçe gülerek, "emin değilim." Emin olmadığı tek konunun bu olduğuna dair bir his var içimde.

Tanrı aşkına, beni fasulyelerle yarıştıyor. Beni ona yaklaştıracaksa yaparım. "Öğrenmeye ne dersin? Bunu tek başına yiyebilirsin ya da konserve et ve fasulyenin erdemli niteliklerini, mikrodalgada ısıtmadığımız bir şey için sevimli buluşmamıza karşı tartışabiliriz. Ne dersin?"

Utanmadan beni içine alıyor, gördüklerinden en ufak bir hoşnutsuzluk duymuyor gibi görünüyor, ama sonra "Ben iyiyim" diyor ve uzaklaşıyor.

Lanet olsun.

Yanlış oynadım. *Onunla yanlış oynadım.*

Ama bana sanki bir hesaplama görevindeymiş gibi geri dönmeye başladığında, onu etkilediğimi anladım. Sanırım doğru oynadım. Kutuyu kaldırıp havada sallıyor. "Peki bunu yalnız yiyeceğimi kim söyledi?" Meydan okurcasına bir kaşını kaldırıyor, kazanan noktayı attığını biliyor. Kasaya doğru ilerlerken spor ayakkabılarının lastik tabanları muşamba karolarda gıcırıyor.

Yaralı kalbimi kapatıyorum. Tamam, pek sayılmaz ama kaybetmekten nefret ediyorum. Kollarımı iki yana açarak, "Yani bu bir evet mi?" diye sordum.

Bana, sahip olabileceğimi düşündüğüm her türlü kurtuluş şansını gömen bir bakış fırlatarak, "Bu bir hayır" dedi.

Hepsini kazanamazsın derler ama benim rekorum şu ana kadar yenilmedi. Etrafıma bakıyorum, tanık olmadığına seviniyorum.

Neredeyse buraya gelme nedenimi unutarak Marina için gazozu aldım ve tezgâha yöneldim.

"Hey, nasılsın?" diye soruyor adam şu anki saplantıma. *O böyle biri mi?* Saplantılı mıyım yoksa büyülenmiş mi? Saplantıdan çok hayranlık tarafını tutabilirim, ki bu da saplantı sınırında. Gerçi son bir aydır onu sınıfta izleyişime bakılırsa, saplantı çok da uzak olmayabilir.

Parmaklarını kasanın tuşları üzerinde hızlıca şıkırdattıktan sonra yağcı gülümsemesiyle ona bakması hoşuma gitmiyor. Bir dirseğinin üzerine eğilip dudaklarını birbirine vuruyor. "İstersen bir saat içinde çıkıyorum..." Dilini şaklatarak devam ediyor: "Bilirsin işte. Tezgâhın arkasına geçmene bile izin veririm. Burada bir sürü oda var."

Ne oluyor lan? Yanına gittim, herifin suratına baktım. "Ne dedin sen?"

"Sen kendi işine bak evlat," diye tersliyor.

Çocuk mu? O ne? Benden birkaç yaş büyük mü? Çok sinirli.

Sanki savunmaya ihtiyacı olan benmişim gibi omzunu benimkinin önüne getiriyor. "Öncelikle, burada yeni olmalısın." Etkilenmediğimi ve çok eğlendiğimi söyleyemem. Kızda bir ısırık var.

"Perşembe günü başladım." diye cevap veriyor.

"İkincisi, bir daha benimle ya da herhangi bir kadınla bu şekilde konuşursan başka bir yerde iş aramaya başlarsın. TJ'in tezgâhında çalışan sürüngenlerden hoşlanmadığınızı biliyorum." Parasını tezgâha vuruyor. "Ve bilginiz olsun, ben onun 'lanet olası işiyim' ve soda ile fasulye için para üstümü istiyorum." Bana dönerek, "İyi misin, bebeğim?" diye ekledi.

Nefesimin altında kıkırdıyorum. "Evet, her şey yolunda, tatlı yanaklar." Öpmek için eğildim çünkü ben böyle bir şerefsizim, ama orta parmağını dudaklarıma bastırmasıyla karşılaştım.

Beni kotumun kemerinden çekiştirerek kendine yaklaştırıyor, vücutlarımız birbirine bastırıyor ve fısıldıyor, "Bunu sonraya sakla. Yalnız kaldığımızda."

Hay sikeyim. Sanırım aşık oldum.

Para üstü tezgâha çarpıyor, yirmi üç sentin tamamı. Avucunun içine kaydırıyor, bahşiş kavanozunu atlıyor, fasulye kutusunu tezgâhtan alıp kapıya doğru yürümeden önce.

Tam dışarı çıkarken kapı kapandı ve ben de "Sanırım o adamla arkadaş değilsin?" dedim.

Kendimizi girişten uzaklaştırırken kahkahayı patlatıyor.

Bana bakıp sırtıyor. "Öyle olduğumuzu söyleyemem."

Boşta kalan elimi cebime sokuyorum ve ona sanki bakkalın içindeki kızdan tamamen farklı birini görüyormuşum gibi bakıyorum. "Böyle şeylerle uğraşmak zorunda olman çok kötü."

"Kız olmanın bir parçası." Hiçbir şey olmamış gibi omuz silkmeye çalıştı. Bu bir şeydi ve onun lanet suratını yumruklamak istememe neden oldu.

Kendi başının çaresine bakabileceğinden hiç şüphem olmasa da, gücüne karışmış bir kırılmalı göğsümün sıkışmasına neden oluyor. "Haddini aştı," diyorum sesimi aramızda alçak tutarak.

"Olan oldu." Geri çekilmeye başladı. "Sodanın tadını çıkar."

Soda bana arabada oturmuş beni bekleyen Marina'yı hatırlatıyor. Renkli camın arkasından silüetini zar zor seçebiliyorum, ama umarım beni hiç seçemez, yoksa her büyük tatil yemeğinde yemek masasında bunu duyacağım ve daha fazlası.

"Hey," diyorum sadece önümdeki güzelliğe. "Gazoz için sana borçluyum."

"Ben ısmarlıyorum." Omuzları bir kalkıp bir iniyor, sonra da binanın köşesine yaklaşırken sırtını dönüyor.

Peşinden gitmiyorum ama son bir çaba gösteriyorum. "Gerçekten, sana biraz para vereyim."

Omzunun üzerinden geriye bakarak başını sallıyor. "Sadece bir soda. Önemli bir şey değil."

"Ama ..."

"Gerçekten. Sorun değil," diye cevap veriyor, yarım yamalak benzin istasyonunun tentesinin altında durarak. Güçlü benzin kokusu ve yerdeki yağ tabakaları bile onu daha az güzel yapmıyor.

Bir adım daha atarak aradaki mesafeyi yarı yarıya kapattım ve ona kendi kararlarını vermesi için yeterli mesafeyi bıraktım. "Tamam, para yok ama bir ara akşam yemeğine ne dersin?"

Dudaklarının köşeleri eğlencesini destekleyecek kadar eğimli ama gözleri benim için parıldayan bir ilgi ışıltısını ortaya çıkarıyor. Nefesim ona muhteşem olduğunu söylemekle, getirdiğim beladan uzak durmasını hatırlatmak arasında bir yerde sıkışıp kalıyor.

"Adımı bile bilmiyorsun ve bana çıkma mı teklif ediyorsun?" Ses tonunda ya da duruşundaki rahatlıktan dolayı alınganlık yok.

Muhtemelen tam bir pislik olmadığımı kanıtlamam için bana verdiği bu fırsatı değerlendirmeliyim. Elim uzatarak, "Beni tanıyanlar bana Harbor der. Sen de aynısını yapabilirsin."

Biraz daha yaklaşıyor, yakınlığının sıcaklığı bana ulaşıyor. Elini elime sürdüğünde, dudakları ayrılırken göğsü yükseliyor. "Artık arkadaş mıyız, Harbor?"

Aklımdan tek bir PG imgesi bile geçmediğine göre, aklımdaki şey arkadaşlar değil. Bugünlerde kimseyle arkadaş değilim ama o bir istisna yapmaya değer olabilir. "Duruma göre değişir."

Açık sözlülüğümün onu neden rahatlatmıştıktan emin değilim, ama gülümsemesi sadece merakını ortaya koyuyor. Muhtemelen kaçmalı, beni bir saniye bile düşünmeden olabildiğince hızlı bir şekilde benden uzaklaşmalı. "Neye göre değişir?"

"Sonra ne olacak?"

Gülüyor, topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor. "Gitmem gerekiyor, sanırım kararı kadere bırakacağız."

Az önce kapattığımız mesafe açılırken kollarımı iki yana açıyorum. "Bana adını söylemeyecek misin?" Neredeyse iki yüz öğrenciden oluşan bir sınıfta, onun adı yakalayamadığım birkaç şeyden biri. Bunu düzeltmeyi umuyordum.

Öğleden sonra güneşi onun üzerinde parlıyor. "Böylesi daha eğlenceli değil mi?"

"Eğlence öznedir." Omuzları kahkahalarla sarsılarak arkasını döndüğünde onu izliyorum. "Ama ben de oynayacağım." *Onu sınıfta göreceğimi bilmeme yardımcı oluyor.*

Arkasına bakarak, "Yapacağından hiç şüphem yoktu,"

diyor. "Hiç şüphem var mı?"

"Her zaman. Görüşürüz, Harbor." Köşede kaybolmadan önce bana küçük bir el sallıyor.

Onu takip edip numarasını isteyebilirdim ama aynı kızıdan iki kez reddedilmek bir gün için yeterli. Cebimden anahtarlarımı çıkarıp yüzüğü parmağımın etrafında döndürüyorum. Her neyse, o haklı. Böylesi daha eğlenceli. Pazartesi günü beni görene kadar bekle.

Gurur ve neşe kaynağım olan Ghibli Modena'ya doğru yürüyorum ve arabanın kapısını açıyorum. Marina "Neden bu kadar uzun sürdü?" diye sormadan önce tam olarak binecek zamanım olmadı. Beklerken susuzluktan öleceğimi sandım."

"Gözlerin sürekli o ekrana yapışık olduğu için fark edeceğimi düşünmemiştim."

"Tamam baba," diyor derin ve alaycı bir sesle.

Gazozu uzatırken ona bakıyorum, bir gün, eğer henüz yapmadıysa, ona oradaki adam gibi davranacak pisliklerle karşılaşacağını biliyorum. Bu şimdi yapılacak bir konuşma değil, ama yakında yapmamız gereken bir konuşma. "Bir daha asla bu istasyona gitme."

Kısa bir süre başını kaldırıyor, gözleri arkamdaki binaya bakıyor. "Ew. Ben zaten yapmazdım." *Güzel.* "Nerede olduğumuzu bile bilmiyorum."

Doğru, burası her zamanki mağazam ya da benzin istasyonum değil ama şehir merkezine yakın olduğu için dolambaçlı yoldan geldim. Küçük kız kardeşimin saçını karıştırmak için uzandım ama beni engelledi. "Bir şey değil, bu arada."

"Teşekkürler," diye yanıtlıyor elimi iterek. "Sıra uzun mu?"

"Evet," diye yalan söylüyorum, on altı yaşındaki kızların işlerine geldiğinde acımasız olabildiklerini ilk elden biliyorum.

Elimden geldiğince rahat davranarak Maserati'yi çalıştırıyorum. Daha caddeye çıkmadan "En azından numarasını aldın mı?" diye sordu.

Kız kardeşimin duyması gereken son şey, harika bacakları, daha da iyi bir kıcı ve bir geceliğine işgal etmekten çekinmeyeceğim bir ağzı olan bir kadına nasıl asıldığımdır. *Ve sonra reddedildim.* "Bunu gördün mü?"

En azından kahkahalarını saklayacak kadar kibar... *ta ki saklayamayana kadar.*

"Herkes gördü."

"Bunu ben istemedim." *Yalan değil.*

Bana doğru döndüğünde telefonu artık arabadaki en az ilgi çeken şeydi. "Neden olmasın? Tüm bu flörtün boşa gitmesine izin vermek utanç verici görünüyor."

"Eh," diyorum, "sanırım kararı kadere bırakacağım." "Eğer kadere bırakırsan, ruh eşinle tanışmış olursun."

Ses tonundaki ciddiyeti duyunca şaşırarak kız kardeşime bakıyorum. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü flört eden tek kişi sen değildin."

Bakışlarımı önümdeki yola çeviriyorum ama yüzümdeki aptal sırıtışı durdurmak mümkün değil. Az önce karşılaştığım muhteşem kız konusunda hiçbir şeyden emin değilim ama beni kendisi ve bu ana karakter meselesi hakkında düşünmeye itti.

Kadere inanmıyor olabilirim ama kendime inanıyorum. Acaba onun hikâyesinin kahramanı olmak için ne gerekiyor?

Hayatım Üzerine Yemin Et'i okumaya devam etmek için Amazon'da, Kindle Unlimited'ta, sesli (Amazon ve Audible), ciltsiz ve özel baskı ciltli ve ciltsiz olarak bulabilirsiniz.

Kindle Unlimited'ta
ücretsiz. [BURAYA](#)
[TIKLAYIN](#)

TEŞEKKÜRLER

Bu inanılmaz ekibe çok teşekkür ederim:

Andrea Johnston, İçerik Düzenleme/Beta Okuma
Jenny Sims, Metin Düzenleme, Editing4Indies
Kristen Johnson, Düzeltmen
Michele Ficht, Son Okuma
Kapak Tasarımı: RBA Designs
Fotoğrafçı: Ren Saliba Arka
Resim: Depositphotos
Ses Yapımcısı: Erin Spencer, One Night Stand Stüdyoları.
Anlatıcılar: Summer Morton & Jacob Morgan
The Literally Yours Halkla İlişkiler Ekibi

Muhteşem Süper Yıldızlar'ıma ve harika SL Scott Books Facebook üyelerime teşekkür ederim. Sadece akran değil, aynı zamanda arkadaş olanlara. Size tapıyorum! Adriana, Andrea ve Lynsey.

***Kocam ve oğullarım benim her şeyim. Sizi çok seviyorum!
Seni her zaman seviyorum. XOXOX***

YAZAR HAKKINDA

Suzie okyanusun harika manzarasını, baharatlı margaritaları ve boş zamanlarını ailesi ve tatlı köpeği Ollie ile geçirmeyi seviyor.

New York Times ve *USA Today* Çok Satan Yazarı S.L. Scott, karakter odaklı, kalpleri yarışan gerilim ve sizi sayfalara yapıştıracak aşk romanları. Esprili plaj okumalarından yürek burkan ve kalp iyileştiren hikayelere kadar uzanan hikayeleriyle, hikayeleri duygusal, ilişkilendirilebilir ve büyüleyici olarak kabul edilmektedir.

Kitapları günümüzün doymak bilmez okurları için kaçıştan daha fazlasıdır. Onlar, sonunda her zaman sonsuza dek mutlu bir ödülle gelen kalp yolculuklarıdır.

Onu şu adreste bulabilirsiniz: www.slscottauthor.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.